

*Demokratik ve Ekolojik Toplum
Kadın Kimliğiyle Yaratılacaktır*

PJA IV. KONFERANS TARTIŖMALARI

Özgür Kadın Akademisi Yayınları

*Demokratik ve Ekolojik Toplum
Kadın Kimliğiyle Yaratılacaktır*

PJA 4. KONFERANS TARTIŞMALARI

İÇİNDEKİLER

**YENİDEN YAPILANMAYLA İNSANLIĞA ÇÖZÜM GÜCÜ
OLACAĞIZ.....**

MERKEZ RAPORUNUN TARTIŞMALARI

a-Siyasal Gelişmeler

Kadın Hareketi Olarak

Hedefe Kilitlenmek Durumundayız.....

Biz, Olmayı Geliştirme Örgütüyüz.....

b-Örgütsel Durum Ve Eylem Çizgisi

Kadının Ve Gençliğin Öldürüldüğü Bir Tarihten Geliyoruz.....

Dünya Sadece Bizim Etrafımızda Dönmüyor.....

HEDEFLER ÜZERİNE YÜRÜTÜLEN TARTIŞMALAR

Kadın Bilimi,Dünyayı Kapsayacak Niteliktedir.....

TOPLUMSAL SÖZLEŞME RAPORUNUN TARTIŞMALARI

*Güçlü Bir Toplumsal Sözleşme, Özgürlük Mücadelesinin Yoğun Verildiği Dağ
Çıkacak.....*

SOSYAL YAŞAM PROJESİNİN TARTIŞMALARI

Sevgi, Savaş Gerekir.....

Özgürlüğe Sevgiyle Başlayan

Bir Devrim Hareketiyiz.....

Sevgi, Bir Bilimdir.....

ÖRGÜTSEL YENİDEN YAPILANMA KARAR TASARISININ TARTIŞMALARI

Özgürlük Mücadelemiz Dünya

Kadınlarıyla Buluşuyor.....

KADININ DEĞİŞİM İRADESİ, KADEK'İN DEĞİŞİM İRADESİ OLACAKTIR.....

KADEK'in Değişimi Başarması,

Kadının Değişime Katkısıyla Olacaktır.....

YENİDEN YAPILANMAYLA İNSANLIĞA ÇÖZÜM GÜCÜ OLACAĞIZ*

Bu konferansla tarihi bir adımı atarken, başta, yitirdiğimiz tüm değerlerle bizi yeniden buluşturan, yarattığı yaşam felsefesini insanlığa mal eden ve insanlığı her an aydınlatan Başkan APO'yu ve bu öğretiyeye yüreklerini adayan, bu öğretiyle her an aydınlanan siz değerli yoldaşları sevgiyle selamlıyoruz. Anatanrıça topraklarını kanlarıyla sulayan ve yeni bir yaşamı yaratan, en kutsal değerlerimiz olan şehitlerimizi saygıyla anıyoruz. Onları, özgürlük ve barış dolu yarınları yaratma mücadelesinde, her an yüreğimizin en derinliklerinde ve beynimize kazılı olarak yaşatacağımızı belirtiyoruz. Özellikle tarihi bir dönemi yaşarken; bu döneme kişiliğiyle, yaşam tarzıyla ve katılımıyla damgasını vuran Erdal arkadaşı, yine bu dönemde şehit düşen tüm yoldaşları da saygıyla anıyor ve onların anılarına bağlılığımızı, özgür yaşamı yaratmadaki kararlılığımızla ifade edeceğimizi belirtiyoruz.

Konferansımızı çok yoğun siyasal gelişmelerin yaşandığı bir ortamda, doğru değerlendirdiğimiz taktirde gerçekten tarihi kazanımları yaratmanın tüm olanaklarının olduğu, ama eğer doğru ve yeterli yaklaşımı sağlayamazsak, risklerin de içerisinde varolduğu bir süreçte gerçekleştiriyoruz. Her şeyden önce bu yeni çağda insanlık, toplumsal dönüşümleri her anlamda gerçekleştirmenin yakıcılığını çok derinden hissediyor, yeniden yapılanmayı gerçekleştirmenin ihtiyacını derinden duyuyor ve bunu yaşamsallaştırmanın amacını taşıyor. İşte böylesi bir süreçte modern paradigmanın çözülüşü yaşanırken, insanlık çok ciddi sorunlarla da karşı karşıya bulunmakta. Bir yandan dönüşüm ihtiyacı, bir yandan da yeniden yapılanma ihtiyacı yaşanmaktadır. Yaşanan ekonomik kriz gittikçe artıp derinleşmekte, doğa katledilmekte, savaşın yıkıcılığı tüm yaşamı çok olumsuz etkilemektedir. Dünyamızın hemen hemen yarısı açlıkla karşı karşıyadır. Yaşanan sosyal bunalımlar söz konusu olmakta ve tüm bunlar yeni bir sistem arayışını beraberinde getirmektedir. Bu yeni sistem arayışında her güç kendisini biraz daha yaşatabilmek için yeni bir yapılanma içerisine girmektedir. Özellikle dünyada etkili olan güçler kendi çıkarları temelinde, yeniden bir yapılanma ihtiyacını hissetmekte ve bunu gerçekleştirmeye çalışmaktadır ki, emperyalizmin en somut ve en etkili ifadesi olan ABD'nin, küresel demokrasi söylemiyle, Irak başta olmak üzere tüm Ortadoğu'da ve dünyada kendisini hakim ve daha etkin kılama çabası bunun göstergesi olmaktadır. ABD'nin taşıdığı amacın bir ifadesi olarak, Irak'a gerçekleşen bir müdahale oldu. Bilindiği gibi bu müdahale

* PJA IV. Konferans Açılış Konuşması

PJA IV. Konferans Tartışmaları

aynı zamanda Ortadoğu'daki ya da somut olarak Irak'taki iç dinamiklerin ya da oradaki halkların belli bir mücadelesiyle de bağlantılı, fakat bu iç dinamikler ya da Ortadoğu'daki, özellikle de Irak'taki halklar bu mücadeleyi demokratikleşme yönünde yeterince dönüştüremedikleri, bu güce, bu örgütlülüğe, bu bilince henüz ulaşamadıkları için dıştan bir müdahale gelişti. Tabii ki tüm bunlar, iç dinamiklerden çok kopuk ele alınamaz. Bu müdahalenin gerçekleşmesiyle beraber, özellikle statükocu-gerici güçlerin aşılması ve halkların demokrasiden yana bir dönüşümü yaşaması açısından, koşullar her zamankinden daha fazla olgunlaşmış durumdadır. Ancak müdahale gerçekleştiğinden bugüne kadar, tüm demokrasi söylemlerine rağmen ABD, çok tutarlı ve çok köklü bir demokratik dönüşümü sağlamış değildir. Şu anda varolan gelişmeler gösteriyor ki, bu süreç özellikle Irak'ta ve bununla bağlantılı olarak en temelde de Ortadoğu'da, uzun bir vadeyi kapsayacak, sancılı geçecek ve kendisiyle birlikte ağır bedelleri de gerektirecek. Günlük gelişmeleri izlediğimizde, hem müdahaleci güçler açısından hem Irak'ta yaşayan halklar açısından ağır kayıpların ve ağır bedellerin yaşanmaya devam ettiğini görüyoruz. Ve eğer bu süreç böyle devam ederse, bu bedellerin daha fazla ödeneceğini de söyleyebiliriz. Bu konuda, statükocu güçlerin, ülkede bir iç dengenin, bir düzenin sağlanamaması yönünde direkt ve çok yoğun çabaları da söz konusudur. Yani şu anda varolan durum, hem müdahaleci güçlerin düzeni sağlayamamalarından hem gerici-statükocu güçlerin dönüşmemede ısrar eden yaklaşımları ve dönüşümü engelleyen çabalarından dolayı bir belirsizliği, bir kaosu ifade etmektedir. Bu yönüyle de süreç henüz risklidir. Belki kendisiyle beraber gelişme olanaklarını da ortaya çıkarmıştır, fakat halen riskleri de içerisinde barındırmaktadır. Özellikle Amerika, Irak'ta bir düzeni sağlayamadığı için son dönemde Türkiye başta olmak üzere çeşitli güçlerden askeri açıdan yardım alma arayışı içerisine girmiştir. Zaten bu konuda Türkiye'nin de bir istemi ve ısrarı söz konusudur. Son olarak Amerika heyetinin Türkiye'yle yaptığı görüşmelerde Irak'a asker gönderme konusu tartışmaya girmiştir, fakat en fazla da KADEK, bir pazarlık konusu yapılmaya çalışılmıştır. Böyle bir durum yaşanırken, aynı zamanda halkların birbirine karşı kışkırtılmasının da zemini söz konusu olmaktadır. Bu yönlü politikalar da geliştirilmeye çalışılmaktadır. Bu açıdan, gelişmenin olanakları olmakla birlikte, süreç, bir belirsizliği de ifade etmektedir. Böyle bir sürecin kendi beraberinde çok daha riskli gelişmeleri getirmesi de olasıdır.

Türkiye ise, Irak ya da Ortadoğu konusunda hala eski zihniyetindeki ısrarı korumaktadır. Irak'a asker gönderme talebinde ısrar etmekte, bunu Amerika'ya dayatmaktadır. Yine, Amerika'yı bizim güçlerimize saldırtma çabası içerisine girmektedir. Yapılan en son görüşmede bizi pazarlık konusu yapma durumu söz konusudur. Bununla birlikte bir yandan da

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

“Eve Dönüş Yasası” geliştirilmeye çalışılmaktadır. Bu, daha geliştirildiği ilk andan itibaren hiçbir başarı elde edilemeyeceği, sonuç alınamayacağı, pratikleştirilemeyeceği açık olan bir yasaydı. Ve bunun böyle olduğu çok kısa bir sürede açığa çıkmıştır. Tabii bu pişmanlık ya da eve dönüş yasasından beklenen ya da istenen cevabın alınamaması, Türkiye zemininde çok ciddi sorunları yaşatmaktadır. Tüm bunlar karşısında Türkiye, bir yandan Amerika’yla ilişki ve ittifakını geliştirmeye, bozulan ilişkilerini yeniden tanımlamaya ve kendi çıkarları temelinde kullanmaya çalışırken; bir yandan da İran ve Suriye’yle de ilişkilerini sürdürmektedir. Bu üç ülke bir ittifak içerisindedir. Türkiye, İran ve Suriye geliştirdikleri ittifakla özellikle bizim güçlerimize yönelik yaklaşımlarını sürdürmekte ve bir karşıtlığı ifade etmektedirler. Tüm bu siyasal gelişmeleri göz önünde bulundurduğumuzda, bu sürecin çok tarihi bir aşamayı, tarihsel bir dönemeci ifade ettiğini belirtebiliriz. Eğer doğru yaklaşırsak, tarihi kazanımları yaratmamızın imkanları var. Gerçekten, bu sürecin ortaya çıkardığı imkanlar ve bir o kadar da riskler söz konusu. Bunları doğru değerlendirmezsek, bizim açımızdan zorlayıcı sonuçları da doğurabilir. Bu nedenle, yeni sürece hazırlığımız önemli olmakla birlikte, burada, bir bütün olarak gereken yeniden yapılanmayı bir an önce tamamlamamız, pratiksel dönüşümü sağlamamız gerekmektedir. Bunun için gerçekten Irak’ta ortaya çıkan bir zemin söz konusudur. Ortadoğu’da etkinliğimiz her zamankinden çok daha fazladır. Belki Irak’ta, Ortadoğu’da Amerika’nın denetimi, Amerika’nın söylem düzeyinde kalan demokratik dönüşümü gündeme girmiştir, fakat Amerika’nın Ortadoğu açısından ne kadar ya da nasıl bir demokrasi getirebileceği ortadadır. Bizim otuz yıllık bir mücadele tarihimiz ve bunun ortaya çıkardığı önemli bir birikim düzeyi, yaratılan değerler var. Önderliğimizin İmralı sürecinden itibaren geliştirdiği demokratik çözüm modeli söz konusu. Bu çözüm modeli, özellikle son dört yıllık süreç içerisinde, yaşadığımız tüm zorlanmalara rağmen, Ortadoğu’da çok daha etkili olmamızı sağladı. Irak müdahalesiyle, Kürt sorunu her zamankiden çok daha fazla gündeme geldi. Bu müdahaleyle beraber dünyadaki tüm güçler Kürtlere olan yaklaşımlarını, stratejilerini hatta taktiklerini, ilişki ve ittifak durumlarını yeniden değerlendirdiler. Tabii ki Kürt sorununun çözümünün bu derece gündeme girmesi, salt Irak müdahalesiyle ya da Irak’taki bazı Kürt güçlerinin durumuyla açıklanamaz. Bizim mücadele tarihimizle çok yakından bağlantılıdır ve gerçekten eğer biz ortaya çıkan bu koşulları çok güçlü değerlendirirsek, Irak başta olmak üzere tüm Ortadoğu halklarının demokratik dönüşümüne öncülük edebiliriz. Hareketimiz bu aşamaya ulaşmıştır. Önderliğimiz, Demokratik Uygurlık Manifestosu’yla tüm örgüt yapımız içerisinde, halkımız arasında ve kamuoyunda yeni bir bakış açısı temelinde bir tartışma sürecini geliştirmiştir. Yani yaklaşık dört yıldır

PJA IV. Konferans Tartışmaları

yürüttüğümüz bu dönüşüm mücadelesi AIHM savunmalarıyla beraber çok önemli bir düzeye ulaşırken, Atina Savunması'yla zirveleşmiştir. Böylesi bir süreçte geliştirilen KADEK genişletilmiş yönetim toplantısıyla birlikte ise, bu süreç çok kapsamlı ele alınmış, içinde barındırdığı riskler ya da gelişimimiz açısından taşıdığı olanaklar değerlendirilmiştir. Önderliğin Kürt Kurumlar Projesi ya da KHK'nin oluşumu yönünde verdiği perspektifler tartışılmıştır. Buna göre, yeniden yapılandırma ve bir kongreye gitmenin kararlaştırılması da yaşanmıştır. Bu son toplantı ve bu toplantıda ortaya çıkan tartışma ve kararlama düzeyi bizim açımızdan çok önemli olmaktadır. Nitekim bu toplantının hemen ardından kongre ve çeşitli konferanslar, toplantılar gerçekleştirilmiştir. Yapılan tüm bu konferanslar, bir kongreye gitmeden önce, güçlü bir hazırlık düzeyini yakalama, projelerimizi daha somut kılma, her parçanın özgünlüğüne indirgeme açısından oldukça büyük bir önem taşımaktadır. Bizim konferansımız da böylesi bir dönemde, böylesi bir gereklilikle ve böylesi siyasi gelişmelerin yaşandığı bir süreçte gerçekleşiyor. Her şeyden önce yaşanan bu siyasal gelişmeler görevlerimizi ya da sürece nasıl yaklaşmamız gerektiğini aslında çok açık olarak ortaya çıkarıyor. Biz PJA olarak, aslında ikinci önemli dönüşüm sürecini yaşıyoruz. Önderliğin esaretinden sonra, Kadın Hareketi olarak sürece doğru yaklaşım noktasında çok ciddi hatalar içerisine girdik. Yani sürecin ilerlemesinde ya da dönüşümün zamanında yapılmasında engelleyici ve erteletici bir rol oynadık. Fakat bilindiği gibi 3. Kadın Kongresi tüm bunları çok kapsamlı ele aldı, çözümlendi ve 3. Kongre'yle birlikte ulaşılan düzey, bizim açımızdan çok tarihi bir dönemeci ifade etti. Şu anda ikinci tarihi bir dönemeci yaşıyoruz. Belki bir bütün olarak 3. Kongre süreciyle bu sürecin aynı olduğunu belirtmeyiz; çok farklı yönleri de var, fakat tarihi bir süreci yaşamamız açısından ortaktır. Eğer bu konferansımızla, kongremizle bize yüklenen misyonu, öncülük rolünü yerine getiremezsek, yeni zihniyete göre dönüşümü sağlayamazsak bir savrulma tehlikesi de söz konusu olacaktır. Fakat bu kaygıyla hareket edip süreci ertelemek, sürece geç bir giriş yapmak da diğer bir açıdan zarar verecektir. Bu anlamda, siyasal gelişmelerin geldiği düzeyi göz önünde bulundurduğumuzda, örgütümüzün oldukça hızlandırdığı yeniden yapılandırma çalışmaları kapsamında, bahsettiğimiz bu ikinci dönemeci, ikinci tarihsel dönüşüm sürecini konferansımızla birlikte çok güçlü ele almamız ve tartışmamız gerekecek. Bu konferans, aynı zamanda yeni bir kongreye gidişin de en önemli ön hazırlığını oluşturacak. Burada yapacağımız tartışmalar ya da alacağımız kararlar gerçekten sürece güçlü bir şekilde girişimizi sağlayacak ve pratikleştirmemizi de beraberinde getirecektir. Nitekim, PJA olarak Atina savunmasıyla beraber gerçekten çok güçlü bir yoğunlaşma düzeyini yakaladık. Yani her şeyden önce zihniyetimizde ve

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

örgütsel yapılanmamızda köklü bir dönüşüme gitme ihtiyacını çok derinden hissetmeye başladık. Çünkü stratejinin değişimiyle beraber dört yıldır oluşan koşullar, birçok alana açılım konusunda da oldukça önemli imkanlar ortaya çıkardı. Bizler burada bir örgütsel yapılanmayı, çok çeşitli faaliyetleri geliştirmenin yanı sıra, birçok dış alana ulaşma, daha fazla açılım sağlama imkanını bulduk. Her dört parçada örgütlenmemizin, güçlenmemizin zemini her zamankinden daha fazla arttı. Özellikle halkı tanıma, halka açılım sağlama noktasında belli bir tecrübe de kazandık. Fakat geline aşamada, ulaştığımız ideolojik düzeyi yaşamsallaştıramamamız, geçmiş zihniyet yapımız, Leninst parti modeli, hiyerarşik yapılanma ve bunun örgüt içi ilişkilerimizde yarattığı etkiler bir bütün bizi olumsuz etkilemekte, geriye çekici yanları bulunmaktadır. Ben-merkezci yaklaşımın aşılammaması, hem örgüt içi ilişkilerimizde hem de halka yaklaşımımızda çok engelleyici ve geriye çekici bir rol oynamaktadır. Bir Kadın Hareketi olarak özellikle savunmalarla beraber ideolojik anlamda çok güçlü bir düzeye ulaştık. Fakat bunu bir bütün olarak pratiğe geçirmiş, halen bu ideolojimizi halka taşımış değiliz. Bu ideolojiyle milyonları kucaklamış değiliz. Dünyada kadın, toplumsal olarak çok ciddi sorunları ve bunalımları yaşamakta ve kadının yaşadığı bu durum insanlığın durumunu da ortaya koymaktadır. Cins mücadelesi gittikçe artmaktadır. Yüzyılın karakteri de gerçekten bir kadın yüzyılı olmasını gerektirmektedir. Önderliğin sunduğu Demokratik Ekolojik Toplum perspektifi ve bunun içerisinde Cinsiyet Devrimi çok önemli bir rol oynamaktadır. Fakat biz pratik olarak halka açılımda halen bu gerici zihniyet yapılanmamız ya da örgütsel modellerimizdeki gerilikler, yetersizlikler nedeniyle ulaşılması gereken sonuçları elde edemiyoruz. Bu nedenle, böyle bir konferansı gerçekleştirirken, ideolojimizi neden gerektiği kadar yaşamsallaştıramadığımızı, neden topluma yeterince yansıtamadığımızı; örgüt içerisinde yeni bir zihniyet yapılanmasını nasıl gerçekleştirmemiz gerektiğini, bunun yol ve yönteminin nasıl olacağını ve bu yeni dönem örgütlenme modellerinin nasıl olması gerektiğini çok iyi tartışmak durumundayız. Çünkü mevcut durumda biz de bir partiyiz. Yani kadın partisiyiz ve kadın partisinin kapsamı geline aşamada bizi çok dar sınırlara hapsedmektedir. Belki bu, bizim anlayışımızla, zihniyetimizle bağlantılı, fakat şu da bir gerçek ki, böyle bir örgüt ve parti modeli bizim salt ulusal ya da bölgesel düzeyde sınırlı kalmamızı da beraberinde getirmektedir. Geline aşamada ve ortaya çıkan bu son derece uygun koşullarda yeni dönem örgütlenmesine giderken, bir parti kapsamını artık aşma, daha özerk bir örgütlenmeye gitme ve bir hareket olarak örgütlenme gereğinin önemi gittikçe artmaktadır. Konferans hazırlığını yürütürken, tartışmalar en çok da bu yönlü yürütüldü. Belirttiğimiz çerçevede hem siyasal gelişmeleri ve örgütsel gereklilikleri hem zihinsel açıdan

PJA IV. Konferans Tartışmaları

yapmamız gereken değişiklikleri ve hem de tüm kadınlar, yine tüm insanlık karşısındaki görevlerimizi, bu kapsamda ne tür somut değişikliklere gitmemiz gerektiğini çok yoğun ele aldık ve tartışmalarda şunu gördük ki; bir parti kapsamı artık bizi karşılamıyor. Belki bu konferans bir programı, bir tüzüğü ya da yeni bir oluşumu kararlaştırmayacak, bunun iradesi ancak bir kongreyle ifade edilebilir, fakat bu konferans, kongre öncesi bu konuda yoğunlaşma açısından önemli bir zemini oluşturmali, bu yönlü tartışmalarımız da gelişmelidir. Çünkü bir hareket olabilmenin olanaklarıyla beraber biz tüm dünyaya, tüm dünya kadınlarına açılım konusunda çok daha güçlü olanakları elde edebileceğiz. Hareket herşeyden önce esnek bir yapılanmaya sahip ve çok kapsayıcı bir modeli ifade ediyor. Bilindiği gibi şu an varolan programımız birçok kesimi kapsamıyor. Kendimizi bu programla ifade edip somutlaştıramıyoruz. Yeni döneme girerken, program dahil, ki Önderliğin savunmalarda ortaya koyduğu çok önemli tespitler de var, çeşitli değişikliklere gitmeyi tartışmamız gerekiyor. Şimdiye kadar bir parti örgütlenmesini esas aldık, ancak bundan sonraki aşamada yatay örgütlenme modelinin imkanlarını yaratmak gerekiyor. Bu, zihinsel bir değişimi yaratmayla çok yakından bağlantılı bir durumdur. Bu noktada, örgütsel modelimizi tartışmak bizler açısından büyük bir önem taşıyor. Belirttiğimiz hususlarda bir değişikliğe gitmezsek, yeni sürece cevap olamayacağımız ortaya çıkmaktadır. Bu süreçte, bunun tartışmaları birçok alanda yapılmıştır. Ve özellikle böylesi bir konferansa giderken çok somut ve geliştirici olması gereken dönüşümlere ilişkin ortak görüşlere ulaşılmıştır. Yeni sürece girerken geçmiş zihniyeti aşmada ve yeni dönem zihniyetini oluşturmada ortak bir düzey yakalanmıştır. Bu konferansta, ulaşılan bu düzeyi daha fazla güçlendirme ve tartışma göreviyle karşı karşıyayız.

Tüm bunların yanı sıra, konferansımız 'Özgür Yaşam Projesi'ni geliştirerek kongreye sunma göreviyle de yükümlüdür. Belki bir özgür yaşam ya da sosyal yaşam projesini oluşturma gündemimize yeni giren bir konu değil. Önderlik mücadelenin başlangıcından bugüne kadar yeni bir toplum, yeni bir insan, yeni bir kadın ve erkek yaratmanın mücadelesini verdi. Biz bunun mücadelesini hep yürüttük, fakat geline aşamada kapsamımızın genişlemesi ile birlikte ulaşılan bu düzeyi topluma yeterince yansıtamadığımız çok açık. Geleneksel ölçüler üzerimizde halen çok yoğun. Bu nedenle, konferansımızda sosyal yaşam projesini çok güçlü ele almamız gerekiyor. Sosyal yaşam tabii ki salt kadın-erkek ilişkileriyle sınırlı değildir. Ki Önderlik Demokratik Ekolojik Toplum modelini ortaya koyarken, demokratik-ekolojik ve cinsiyet devrimi biçiminde birbirini tamamlayan üç ayak şeklinde ortaya koydu. Sosyal devrimin kapsamı oldukça geniştir. Bugüne kadar yürüttüğümüz mücadele ile ilişkilerde

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

belki çok önemli bir düzey yakalandı, ama yaşanan gerilikler de halen varlığını sürdürüyor. Bu gerilikleri aşmanın yöntemleri nasıl gelişecek, kendi örgüt ilişkilerimizi nasıl düzenleyeceğiz, demokratik bir dönüşümden bahsediyorsak eğer, aile içindeki değişiklikler nasıl olacak vb. tüm bu noktalarda belli tartışmalar yapabilmeliyiz. Bu anlamda, Demokratik aile modelinin esaslarının neler olacağı konusunda da güçlü bir tartışmayı yürütme yükümlülüğüyle karşı karşıyayız. Konferansımızın temel tartışma gündemini daha çok bu konular oluşturuyor. Bu temelde bir hazırlık komitesi de oluşturuldu. Hazırlık komitesinde çok sayıda arkadaş yer aldı. Ve yaklaşık bir buçuk aydır yoğun tartışmalar geliştirildi, çeşitli belgeler hazırlandı. Bu anlamda, konferansımızı gerçekleştirirken belirttiğimiz bütün bu noktalarda, yani örgütsel modelimizden tutalım demokratik ekolojik toplumu somutlaştırmanın projelerini hazırlamaya, sosyal yaşam projesini gerçekleştirmeye kadar önümüzde çok yoğun bir gündem durmakta.

Böylesi tarihi bir konferansa giderken, bileşimimiz çok güçlü, hemen hemen her alandan gelen arkadaşlar mevcut. Bu arkadaşların geldikleri alanlarda hem yürüttükleri tartışmalardan hem çalışmalarından sağladıkları bir yoğunlaşma düzeyi de söz konusu. Tüm bu yoğunlaşma düzeyi, güçlü tartışmalarla birleştirildiği taktirde konferansımızda çok daha güçlü sonuçlara ulaşacağımıza inanıyoruz. Bu güçlü bileşimin içerisinde tabii ki erkek arkadaşlar da yer alıyorlar. Bilindiği gibi bir süreden beri hem toplumsal sözleşme konusu gündemimizde hem de erkeği dönüştürme projesini daha da somutlaştırmak için PJA bünyesinde geliştirilen eğitimler söz konusu. En önemlisi de Önderlik, savunmalarla beraber erkek gerçeğinin kavranmasında ya da özgürlük olayının artık bir ihtiyaç olarak görülmesi konusunda bizde çok derin sarsıntıları ortaya çıkardı. Önderliğin savunmalarda ortaya koyduğu bu çerçeve, bu perspektif tüm örgüt yapımızda, tabii ki erkek arkadaş yapısı içerisinde de yoğun tartışmaları geliştirdi. PJA'da görülen eğitimler de bu açıdan daha fazla derinleşmeyi yakalamada önemli etkilerde bulundu. Mevcut durumda belli bir bileşim de konferansta hazır bulunuyor. Bu anlamda, erkek arkadaşlarla birlikte tüm bileşimin belirttiğimiz konulara, özellikle sosyal yaşam projesinin tartışmalarına güçlü bir katılım sağlamaları önemli sonuçları almamızı beraberinde getirecektir. Bu bileşimin, bu tarihi süreç karşısında, konferansın taşıdığı önemin bilinciyle hareket edeceğine, buna göre bir katılım sağlayacağına ve buna göre bir kararlaşma düzeyi sergileyeceğine inanıyoruz. Özellikle Kadın Hareketi açısından her döneminkinden çok daha fazla dönüşüm sancıları söz konusu olsa da, en güçlü, en kararlı dönemimizi yaşadığımızı da belirtmek istiyoruz. Bu bilinci taşıyan konferans bileşiminin tartışmalarıyla beraber gerçekten

PJA IV. Konferans Tartışmaları

süreci güçlü ve hazırlıklı karşılayacağımıza ve örgüt yapımızın, halkımızın beklentilerine güçlü bir cevap oluşturacağımıza da inanıyoruz.

9 Ekim komplosunun yıldönümünün arifesindeyiz. Önderliğimizin sağlık durumu ciddiyetini koruyor. Bu temelde 20 Eylül'de başlatılan bir kampanya da söz konusu. Halkımız her dört parçada ve yurtdışında Önderliğimizin sağlık durumunun ciddiyetini göz önünde bulundurarak, çok geniş demokratik eylemlilikleri geliştirmektedir. 9 Ekim komplosunun öncesinde ve Önderliğin sağlık durumunun bu kadar gündeme girdiği bir dönemde böylesi bir konferansı geliştirirken, bunun ağırlığının bilinciyle, Önderliğin sağlığına, içinde yaşadığı koşullara buradaki çözüm düzeyimizle, buradaki kararlaşma düzeyimizle cevap olma gibi bir görevimizin söz konusu olduğunu da belirtmek istiyoruz. Ve tüm arkadaşların bunun sorumluluğu ve duyarlılığıyla konferansa katılım sağlayacaklarına da inanıyoruz.

Sonuç olarak bir kez daha arkadaşların en güçlü katılımı gerçekleştireceklerine olan inancımızı belirtirken, hazırlık komitesi adına tüm arkadaşlara başarılar diliyoruz.

Konferans Gündemi:

- 1-Mesajların okunması
- 2-Önderliğin görüşme notlarından ve Atina Savunmaları'ndan hazırlanan derlemenin okunması
- 3-Merkez raporunun okunup tartışılması
 - a-Siyasal gelişmeler
 - b-Örgütsel durum ve yeniden yapılandırma
 - c-Hedefler
- 4-Karar tasarıları ve projeler
Bu çerçevede;
 - a-Program ve tüzük için hazırlanan raporun okunması,
 - b-Ekolojik ve demokratik toplum projesi,
 - c-Avrupa'da hazırlanan toplumsal sözleşme raporunun okunması
 - d- Sosyal yaşam projesi,
- 5 Planlama ve düzenleme
- 6-Kapanış

MERKEZ RAPORUNUN TARTIŞMALARI

a-Siyasal Gelişmeler

Kadın Hareketi Olarak Hedefe Kilitlenmek Durumundayız

Ren. ark: Son gelen görüşme notu ve 4. Kongreden bugüne Önderliğin perspektiflerinden hazırlanmış olan derleme okundu. Bu, içinde yaşadığımız süreçte özellikle de kadın açısından önemli bir perspektif sunuyor bize. Bu temelde tartışmamızı açıyoruz. Arkadaşlar söz hakkı alabilirler.

Sa. ark: Konferansımız açılırken arkadaşlar da belirttiler; bu konferansı çok yoğun bir siyasal ortamda geliştiriyoruz. Önderliğin son gelen görüşme notlarında da süreç bir bütün olarak değerlendirilmiş. Güncel politikanın oluşturulması ve sürecin aşılması yönünde çok önemli belirlenimler var. Önderlik bu noktalara bir kez daha dikkat çekiyor. Biz de bu süreçte Kadın Hareketi olarak bütün bu siyasal gelişmeleri dikkate alarak böyle bir çalışmayı yapmaya karar verdik. Konferansımız bu temeller üzerinden gerçekleşiyor. Bu çalışmayla birlikte yeni bir kararlaşma sürecine giderken, kendimizi yeniden değerlendirmek, gelinen düzeyi yeniden yorumlamak, hareket tarzımızı, oluşturduğumuz siyaset tarzını ve onun etkilerini tekrardan ele almak durumundayız. Ne kadar etki yapabildik, ne kadar değiştirebildik ve varolanı ne kadar aşabildik, aşmadığımız noktalar nelerdi? Tüm bu sorular üzerinden yeniden yoğunlaşma ve siyaset belirleme gibi bir görevimiz var. Çünkü önümüzdeki süreç aynı zamanda KHK'nin de oluşum sürecidir. Örgütsel anlamda köklü bir değişimleri, -ki biz bu değişikliği kurul toplantımızda devrim olarak değerlendirdik- gerçekleştirirken hem uluslararası hem de bölgesel gelişmeleri dikkate almak zorundayız. Çünkü bölge dengeleri değişti. En önemli değişim de 8. Kongre'den sonra ABD'nin Irak'a müdahalesiyle gerçekleşti; objektif olarak koşullar değişti. Bu koşullar hem siyasetimizi, ittifak güçlerimizi, iç ve dış ilişkilerimizi yeniden gözden geçirme olanaklarını yarattı hem de bir bütün olarak böyle bir siyasette kullanacağımız araçları yeniden düzenlemek durumunda kaldık. Tabii bunu değerlendirmede zorlandığımız noktalar oldu. ABD'nin Irak'a müdahalesi sırasında da tartışmalar yürütülmüştü. Biz, siyasetimizi biraz da ABD müdahale edecek mi etmeyecek mi yaklaşımı üzerinden sürdürdük. Müdahale etmesi halinde oluşacak koşulları daha detaylı değerlendirme ve ona hazırlıklı olma yerine, dar bir bakış açısı yaşandı. Kadın Hareketi olarak da, genel olarak da dar kaldık. Önderlik, bu olayla birlikte genel olarak sistemin değişimini gündeme alıp değerlendirmişti. Hatta Önderlik bunu 11 Eylül olaylarından önce yapmıştı. Daha sonraki

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

gelişmeler Önderliğin bu değerlendirmelerini doğruladı. Bunun üzerine Önderlik değerlendirmelerini daha da geliştirdi. Yapılan bu değerlendirmeler, güncel ve uluslar arası politikaya da büyük bir etki yaptı. Biz Hareket olarak, belki çok genel anlamda bazı değerlendirmeler yaptık, ama olası gelişmeleri hesaba katarak kendi iç düzenlememizi, örgütsel değişim ve dönüşümümüzü tamamlayan çalışmalarımızı o hızda ve tempoda geliştiremedik. Gündemimize aldık, ama bu biraz ağır gelişti. Belki 4. Kongre'den sonraki gelişmeleri dikkate aldığımızda belli bir açılım olduğunu, bir hareketlenme yaşandığını, hem uluslar arası alanda kadın hareketleriyle ilişkilene konusunda hem Türkiye'de ve hem de diğer parçalarda belli bir gelişmenin, kitleleşmenin, eylemde sürekliliğin yakalandığını söyleyebiliriz, ama siyasi dengeleri çok kapsamlı hesaplayan, yani onun bütün yönlerini gören bir ilişkiyi sağlayamadığımız da bir gerçek. Bu konuda açılımı tamamlayamadık. Mevcut ilişkiler belki moral olarak, hareketlilik olarak bir üst düzeye sıçradı, ama uluslar arası siyasete etki yapacak bir düzeye getiremedik. Küreselliğe karşı eylemlilikler, çevre hareketleri vardı. Kadın hareketleri mevcut uluslar arası gelişmelerle birlikte daha da öne çıkmıştı. Ancak bir bütün olarak, bunlarla ortak siyaseti, yani barış, demokrasi, özgürlük paydasında buluşan, 21. yüzyılın çelişkilerini ve çözümünü ifade eden, gelişme yaratan tarzda ortaklaşan çok temel yaklaşımlarımız olmadı. Gelişmeler vardı, objektif bir buluşma oldu, ama bu buluşmayı yönlendiren, onu örgütsel bir düzeye sıçratan bir gelişmeyi, bunun siyasetini yaratamadık tam olarak. Toplumsal sözleşme bu ilişkilerin gelişmesinde belki bir vesile oldu, ama dar kaldı. Yeni dönemin çelişkileri daha farklıydı. Kadın hareketleriyle buluşmada ve toplumsal değişimi yaratmada önümüze koyduğumuz bu çalışma önemliydi. Bunu somutlaştırmak gerekiyordu. Ama dünyada yaşanan çelişkileri ele alan, ona karşı kadın cephesinden aktif siyaset geliştiren, AB'nin siyasetini etkileyen, emperyalizmin kendi içindeki çözülüşünü doğru ele alarak o çelişkiyi gündemleştiren, Ortadoğu'da ABD'nin Irak'a yönelimini, yaratılan yeni dengeleri, Irak'ı esas alarak bölgedeki gelişmeleri ve çelişkileri gündemleştiren bir yaklaşımımız olmadı. Tartışmalarımız genel kalıyordu. Yeni olarak neyi üreteceğimiz, kimlerle ittifak geliştireceğimiz önemlidir. Belki genel olarak güç dengelerini ele alıyorduk, ancak bu güç dengelerini bir araya getirecek, harekete geçirecek, bunlar üzerinden somut adımlar attıracak güncel bir politikada etkili olmadık. Hatta bizim bazı tartışmalarımız başkalarının çok ilgilenmediği, çok fazla gündemde olmayan konular olabiliyordu. Bu, önceden 4. Kongre'de de, diğer yapılan toplantılarda da eleştirdiğimiz bir konuydu. En son meclis toplantısında da bunun eleştirisi yapıldı. Güncel siyaseti takip etmede, oluşturmada ve etkin olmada yetersiz kaldık diyoruz. Bunu bugün de söylüyoruz. Biz

PJA IV. Konferans Tartışmaları

bundan çok daha fazlasını yapabiliirdik, çünkü bunun zeminleri vardı. Koşullar da bunu gerektiriyordu. Ama bizdeki etkinlik, canlılık, hareketlilik yürüdüğümüz kitleyle birlikte oldu. Onu aşan, değişik güç odaklarını harekete geçiren, bize yakınlaştıran güncel bir politikayı geliştiremedik. En somutta, Türkiye cephesinde süreç açısından çok önemli bazı adımlar atıldı, ortak yürüyüşler yapıldı, diğer kadınlarla buluşmalar gerçekleştirildi. Bunlar, süreci sabote etmek isteyen, savaş kışkırtıcılığı yapan rantçı kesimin çabalarını engelleyen bir rol oynadı. Bu buluşmaların yarattığı hava, Önderlik etrafında bir araya gelme önemliydi. Belki istenilen düzeyde olmadı, ama oluşan meşru zemin, devletin farklı bir müdahalesine fırsat vermedi. Mutlaka devletin bunları engellemek isteyen yaklaşımları oldu; Gülbahar olayı, işkence, kayıpları gündeme getirme vb. tarzda engellemeler yaşansa da, kadın açısından bunlar mücadeleyi sınırlayan bir durum yaratmaktan ziyade, tersine birlikteliği güçlendirmede önemli bir zemin yarattı. Ancak biz bunu da yeterince değerlendiremedik. Gülbahar olayı, söylemde bir 'Kürt namusu' olarak gündeme getirildi. Böyle bir söylem, kitleyi harekete geçirmek için işlenebilir, mesela Mardin'de böyle bir propaganda yapılabilir, ama biz bütün bunları aşan bir siyasal propaganda dilini kullanmak durumundayız. Bunları söylerken, tamamen Kürt namusu şeklinde ele alındığını belirtmiyorum, ama diğer çevreleri çok fazla harekete geçiren bir rol de oynayamadı. Oysa hassas ve sosyal bir konuydu, herkesi ilgilendiriyor, herkesin dikkatini çekiyordu. Ancak bizim ele alışımız bu ilgiyi geliştiren, daha çok harekete geçiren tarzda olmadı. Bunun gibi tabii birçok olay var, ancak güncel olduğu için bu olayı hatırlatma gereği duydum. Örneğin, ortaklaşmayı değişik sorunlar etrafında gerçekleştiren bir yaklaşımımız da gelişmedi. Yani kadın sorunu, kadın bakış açısı diyoruz, ama toplumun diğer sorunlarını da içine katan bir siyaset anlayışımız olmuyor, bu konuda çok başarılı olamıyoruz. Eski alışkanlıkları çok aşamadık. Oysa Türkiye açısından bu önemliydi. Çünkü ABD'nin saldırısı öyle bir konum yarattı ki, Irak doğal olarak ön plana çıktı. Irak'ta yeni dengeler ortaya çıktı. Suriye ve İran'ın yaklaşımları gündeme geldi. Dikkatler buradaydı. Ama biz siyaseti nerede, kiminle, hangi dinamiklerle çözecektik? Bizim yürüttüğümüz bir mücadele var. Irak'ı önemsemek ve ona göre bir politika belirlemek, ilişkileri yeniden gözden geçirmek tabii ki önemlidir, ama birçok şeyi de birbiriyle paralel yürütmek, Türkiye'yle ilişkilerin önemini göz ardı etmeden geliştirmek gerekiyordu. Kadın açısından bunu geliştirmek çok daha büyük bir önem taşıyordu. Irak'ta doğan koşullar bizim için önemli bir alan açtı. Kaldı ki Irak'a müdahaleyle birlikte o alana da girildi. Eskiden de bir zemin vardı. Bu, bizim için bir nefes borusu da oldu. Alana daha fazla önem verdik. Çalışmaları, gücü oraya kaydırdık. Siyaseti orada geliştirmek, milliyetçiliği, saldırıları engellemek için

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

kadının orada harekete geçmesi doğrudu. Bu konuda çok zaman kaybı olmadı, ama hem hazırlık noktasında hem oradaki toplumsal yapıyı ve çelişkileri dikkate alan, alanın özgünlüğüne göre bir çalışma yürütme konusunda bir yabancılığı yaşadık. Daha genel bir politikayı ve esasta Türkiye kadınıyla daha çok yakınlaşan bir çalışmayı fazla geliştiremedik. Biz, ***'i, ***'ı Türkiyelileşme noktasında eleştirdik, bu konuyu gündeme getirdik, belli tedbirler geliştirdik, ama Kadın Hareketi olarak biz bunu ne kadar geliştirebildik? Bizim öncülük yapmamız gerekiyordu. Çünkü bunun zemini vardı. Yaptıklarımız, belli eylemlilikler ve ilişkilerle sınırlı kaldı. Bunun yeterli olmadığını düşünüyorum. Önceden olsa, belki hem karşı tarafın zorlamaları hem kendi iç zorlanmalarımız açılımımızı engelledi. Yine Türkiye'deki kadın belli noktalarda ilgi, sempati gösterse de, daha farklı konularda, daha fazla bütünleşmede, ortak siyaset yürütme noktasında çok hazır değildi. Ama geçen bir yıllık süre içinde tüm bunlar aşıldı ve ortak siyaset yürütmenin zemini oluştu. Ancak buna rağmen oluşan zemini fazla değerlendiremedik. Türkiye kadınıyla ilişkilerde bir mesafe var. Söylemde Türk, Arap, Fars kadını desek de, Kürt kadınıyla sınırlı kalıyoruz. Pratikte bunu aşan bir yaklaşımımız olmuyor. Sorun sadece söylem midir? Söylemde düşünce yeniliği varsa, pratikte bunun adımlarını niye atmıyoruz? Bence bu konuda gerçekten özeleştirisel yaklaşabilmeliyiz. Biz, zihniyetteki derinliği de tam oturtamadık. Eğer bunu gerçekleştirebilseydik, onun pratik adımları da araçları da yaratılırdı. Biz, ortak mücadele araçlarını fazla geliştirmedik. Bu, tabii ki siyaset yürütmedeki darlık, yetersizlik, yüzeyselliktir. Genel olarak bizim federasyonlaşma hedefimiz vardı. Ben de bu bağlamda değerlendiriyorum. Bağlı olduğumuz uluslar arası kadın hareketleri vardı; bunların etkinlikleri de oldu, ama bunun dışında, yeni olarak gündemimize alacağımız, kadın açısından yeni bir siyasal atmosfer oluşturacak bir gündemi oluşturamadık. Sistem değerlendirmemiz bizim genel değerlendirmelerimizi aşmadı. En son tek taraflı ateşkesin kaldırılması konusunda bir kararımız vardı. Bunun esprisi çok açıktı; yani çift taraflı ateşkesi sağlamak. Yine yol haritasını gündeme koyduk. Biz, günlük olarak, yol haritasının içeriği, hedefi konusunda, böyle bir dönemde böyle bir kararı neden aldığımız konusunda yeterli gündem oluşturmadık. Belli oranda basın yayın kullanılıyordu, ama bu süreçte o da durdu. Bunun için de genel açıklamalarımız bu esprinin ruhuna ters de düşebildi. Kadın Hareketi olarak bunu gündeme getirdik, kabul etmedik, dilde, üslupta daha doğru bir yaklaşımla Önderliğin koyduğu perspektife uygun hareket etmek, kararlaştığımız temelde değerlendirmek gerekiyor dedik, ama kadın açısından bunları gündemleştiren, yetersizlikleri gideren, yanlışlıkları eleştiren, söylem olarak da toplumu ve diğer çevreleri daha fazla etkileyen, sistemin saldırılarını boşa çıkartan bir yaklaşımı gösteremedik. Pişmanlık

PJA IV. Konferans Tartışmaları

yasası konusunda da, oluşturduğumuz politikayla bağını kuran bir ele alış olmadı. Tek tek konularda görüşler belirttik. Örneğin Önderlik her görüşme notunda gündeme getirdiği konuyu açarak, olası bütün durumları değerlendirerek bütün kesimleri de kapsayacak şekilde bir perspektif oluşturuyor. Bizi de yeni çözüme, yeni siyaset oluşturmaya, yeni bir düşünce ufkuyla yaklaşmaya zorluyor. İşte bizler tüm bu perspektifleri güncel siyasete etkin olarak yansıtmadık. Çalışmalarımızı durdurmamak, pratik faaliyetlerimizi sürdürdük, ama bunun siyasetini yapma, siyasette önde yer alarak bu çalışmalarını ona uygun hale getirme olmadı. Biz, yürüttüğümüz çalışmalara denk bir politika yapıyoruz, yani ne yürütüyorsak onun siyasetini yapıyoruz. Ama ne hedefliyorsak, onun siyasetini yapma noktası bizde çok zayıftır. Biz, KHK'ye, bu süreci aştırtacak bir rol atfediyorsak, uluslar arası meşruiyet kazanma, yasal zeminlere kavuşma açısından buna uygun bir siyaset ve politika yürüteceksek Kadın Hareketi olarak bu hedefe kilitlenen bir çalışmayı yürütmek zorundayız. Daha önce nelerin eksik olduğunu tespit etmek kadar, ulaşacağımız hedefe, bu dönemde yürütülecek siyasetin ne olacağına denk araçları mutlaka bulmamız, ona ulaşmamız, yaratmamız, çalıştırmamız gerekiyor. Bu konferansta hem kararlaşma olarak hem düşünce üretmedeki açıklık olarak böyle bir düzey yakalayabilmeliyiz. Bazı zamanlarda biz önümüze hedef koyduk, değerlendirmeler de yaptık, ama ona ulaşmanın yol ve yöntemlerini, araçlarını çok yerli yerine oturtamadık; sürece bıraktık. O nedenle, buradaki tartışmalarımızda, KHK'ye giderken oluşturacağımız siyasetin nasıl olması gerektiğini belirlememiz gerekiyor. Kadın Hareketi olarak nerede yer alacağız, ne kadar çalışacağız, acaba hangi kurumda yer alacağız demekten ziyade, ki zaten böyle bir kurumlaşma çok geniş bir çalışma sahası açıyor, bunun siyasetini belirlememiz önemlidir. Böyle bir oluşumda bizim yaklaşımımız nedir, bu neyi getirecek, her parçada, bölgede neleri değiştirecek, diğer kadın hareketleriyle ilişkide neleri yaratacak gibi sorular üzerine yoğunlaşmalıyız. Böyle bir hareket bizi de meşrulaştırıyor. Özerkliğimiz bizi daha fazla meşru bir zemine kavuşturacak. Eskiden özerkliği meşru zeminlerden bir kayma olarak değerlendirip onun kaygısını yaşıyorduk. Kendimiz de bu konuda tam net değildik. Ama bugün bu özerkleşmenin hangi zeminde olacağı, KHK'yle ilişkilerimizin, siyasal bağlarımızın nasıl olacağı, siyasal olarak bütün bu oluşumları neye göre düzenleyeceğimiz, neye hizmet edeceği vb. noktalarda tartışma yürütmek ve bir netliğe ulaşmak önemli olacaktır. Bizim, kendimizi örgütsel olarak değiştirip dönüştürme noktasında önemli tecrübelerimiz var. Bu birikim ve tecrübelerden hareketle ve yine zeminin sunduğu olanaklar da göze önüne alındığında çok ciddi zorlanmalarımızın, sorunlarımızın olmayacağına inanıyorum.

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

Son olarak, ateşkes süreci gündemde ve yoğun olarak tartışılıyor. Pişmanlık yasası da gündemdeydi. Tabii bu yasa, ölü bir yasaydı. Devlet halen dayatıyor. Bunun dışında, sistemin bir yaklaşımı söz konusu. Ateşkes niye bu süreçte ele alındı? Bizim, Kadın Hareketi olarak konferansta bu konuda yapılan tartışmaları bildirgeye yansıtmanın önemli olacaktır. Ayrıca ABD'ye yaklaşımımızı her ne kadar genel olarak ortaya koysak da Kadın Hareketi olarak da sistemin çözülüşüne yaklaşımımızı, demokrasinin gelişiminde kadın hareketinin rolünü, ilişkilerinin, dayanacağı dinamiklerin ne olacağını sadece panellere ve yazılarımıza sığdırarak değil de bunu aşan bir şekilde yansıtabilmeliyiz. Sahip olduğumuz örgütlülüğümüzü, potansiyelimizi itekleyen, çözümleyen bir siyasete dönüştürebilmeliyiz. Bu konuda yaşadığımız bir yetersizlik var. Şimdilik bunları belirtiyorum.

Pi. ark.: Kısaca siyasal gündemi değerlendirmek istiyorum. Arkadaş önemli boyutlarıyla açtı. Raporu da yansıdığı gibi gündemimiz Irak konusu etrafında geliyor. Tümünden böyle olması belki doğru değil, ama siyasal gündemde çok önemli bir yer tutuyor Irak müdahalesi. Çünkü bölgedeki kastlaşma, aşılamayan yerel gerici sistemler, bunun karşısında ciddi bir muhalefetin gelişmemesi, bir anlamda dış müdahaleyi önemli kıldı. Fakat gerek dünya kamuoyu gerekse de hareketimiz açısından yürütülen tartışmalar çok objektif değildi. Bu müdahaleyi aşırı bir abartma söz konusuydu. Saddam'a ya da oradaki sisteme 24 saatlik bir ömür biçildi. Hesaplar bunun üzerine kuruldu, ama bu hesaplar tutmadı. Bu durum bize neyi gösteriyor: Ortadoğu'da aşılması gereken yerel sistemlere ve bunun karşısında oluşturulması gereken sisteme yönelik değerlendirmelerimizin çok objektif zeminlere oturmadığını. Bu, ciddi bir özelleştirme konusudur. Çok objektif bir bakış açısına sahip olunmadığı açığa çıkıyor. Bu konuda Önderliğin yapmış olduğu çok açık ve objektif değerlendirmeler var, ancak biz bunları ne yeterince anlayabildik ne yeterince uygulayabildik. Örneğin, şu ana kadar da Önderliğin değerlendirmelerinde müdahaleyi abartan bir yaklaşım olmadı. Önderlik her zaman yerel güçleri, muhalefeti esas alarak değerlendirme yaptı. Yani Ortadoğu'da yeni bir rönesansa yol açacak güç, buradaki muhalefettir, buradaki özgürlükçü çizgiyi savunacak güçlerdir. Bunu Önderlik çok net şekilde belirtiyor. Öncü gücün kim olduğunu, ittifaklarının kimler olabileceğini, asıl değişimin neyle başlayacağını ve nasıl bir eksene oturacağını çok net olarak ortaya koyuyor. Ama bu noktada bizim yaklaşımlarımız söylem düzeyini aşmıyor. Biz teorik olarak ortaya koyuyoruz, ama pratik olarak buna çok fazla uymuyoruz. Örneğin arkadaşların değerlendirmelerinde "Biz bu değerlendirmeleri iki yıl önce ele alabilmeliydik" şeklinde görüşler çıkıyor. Ortadoğu gibi bir ortamda iki yıllık bir gecikme çok ciddi bir kayıptır aslında. Geç kalmanın diğer bir

PJA IV. Konferans Tartışmaları

adı da, arkada kalmaktır. Bunlar bizim için çok önemli. Bazı şeyleri aşacaksak, ki bunda çok iddialı ve karalıyız, geç kalarak ya da olayları duygusal olarak ele alarak değil, yaşananların ciddiyetini daha çabuk kavrayarak ve buna göre objektif bir yaklaşım sergileyerek başarabiliriz. Irak bizim için gerçekten de çok önemli bir saha. Yani ana merkez olarak her şey buradan başlar, buradan yayılır; bu açıdan bizim için önemli. Ama biz Hareket olarak, tartıştığımız bir çok şeyi ortama mal edemedik. Bu çok açık. Belki ulaştığımız önemli sonuçlar, yıktığımız tabular var, açılımın önemini birçok defa vurguladık, çok objektif projelere de ulaştık, ama bu dışarı yansımaları çok kısmi oranda buldu. Etkisiz kaldı. Bunlar, bundan sonra aşılması gereken noktalar. Kadın Hareketi olarak da bu böyle. Hatta bizler biraz daha geriden takip ettik. Koşullara fazla bağlı hareket eden bir yaklaşımla sınırları çok fazla aşmadık. O sınırlar içinde bir yer edinmeye, adım atmaya ya da o sınırları hesaba katarak bir gelişme yaratmaya çalıştık; tabii sınırları aşmayınca doğal olarak biz sınırlı kaldık. Özeleştirilecekse, yaratılan sistem ve bu sistem içinde ortaya çıkardığımız gelişmeler, kazandığımız ve kaybettiğimiz noktalar ele alınarak verilmelidir. Kazanma-kaybetme çok biçimsel ele alınmamalıdır. Çok karmaşık bir süreç yaşanıyor. Çok yönlü sorunlar var Ortadoğu'da. ABD'nin müdahalesine abartı derken, Afganistan'a benzemediğini belirtmek açısından söylüyorum. Irak'taki tarihsel süreç, oradaki potansiyel, örgütlenme tarzı bizim tarafımızdan yeterince hesaplanmadı. Şimdi, Kuveyt müdahalesiyle başlayan on yıllık bir Ortadoğu müdahalesi var. Arkasından ekonomik yaptırımlar ve siyasal müdahalelerle başlayan bir yönelim söz konusu, ama yapılan bu müdahalelerin hiçbiri başarılı olamadı, ki bu son işgal ortaya çıktı. On yıllık politika başarılı olsaydı, bugünkü politika gündeme gelmezdi; bugünkü politikanın da başarılı olduğu halen tartışma konusu. Çünkü Ortadoğu'daki koşullar yeterince hesaplanamadı. Rusya'nın, Çin'in, Hindistan'ın biçimsel olarak bu politikaya destekleri var, ama aslında öyle değil. Ama Ortadoğu'da genel bir muhalefet var; bu politika, Türkiye'den tutalım, Suriye, İran birçok ülkenin çıkarlarına aykırı. Herkes kendisini bu noktalarda bir şekilde örgütlüyor, bir karşı duruş içine giriyor. Bu açık olarak görülüyor. Bir başka çelişki de şu: ABD'nin oradaki sorunları çözmek gibi bir derdi yok. Yani amacı, burada bir istikrar yaratma ya da bir federasyon oluşturma değildir. Bu, çok biçimsel bir durumdur. Ortadoğu'daki çelişkilerin çözümü ABD'ye yer bırakmaz çünkü. Böyle olursa ABD'nin burada olması anlamsızlaşır. Bu çelişkilere dayanarak geliyor. Örneğin Kosova'da da çelişkiler çözülmüş değil. Çelişkiler, hep yeni patlamalara hazır bir şekilde bekletiliyor. Kendisine yer açmak için ABD, bu çelişkileri diri tutuyor. Şöyle formüle edersek: Herkes benim dostum olmalı, ama herkes birbirinin düşmanı olmalı; mantık budur. Yoksa varolan çelişkiler

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

ABD'nin önüne geçemeyeceği çelişkiler değil. En basit örneği, Türkiye'nin Kürdistan'a müdahalesini istese bir günde ekonomik yaptırımla bile kesebilir. Bu nedenle, bizim için emperyalizmin müdahalesi, oluşturacağı iktidar veya yönetim tarzları belirleyici değildir. Kaba anlamda muhalefet demiyorum, ama bunun karşısında biz her zaman bir alternatif olabilmeliyiz. Hareket olarak da, Kürt halkı olarak da buradaki yerel güçlerle hareket ederek sürekli alternatif bir iktidarı, alternatif özgürlükçü çizgimizi ortaya çıkarabilmeliyiz. Bunlar olmazsa bir sürüklenmeyi yaşayabiliriz. Ki bu, bugün bizim için çok daha gündemde olan bir konudur. Çünkü uluslar arası bir kıskacı yaşama durumu var, çok yönlü müdahalelerle karşı karşıya kalacağız; hatta başladı bile. İran ve Suriye'deki tavırlar çok belirgin, Türkiye'de gelişen son tavırlar, yargılamalar, teşhirler bunun çok açık göstergesi. Bu anlamda çerçeve çok daha daraltılabilir. Biz, şimdiden çok yönlü ve güçlü tartışabilmeliyiz. Çok tartışarak sürekli geçmişi değerlendirmek ve onun özeleştirisini vermek değil de, geleceği Kadın Hareketi olarak kısa, orta ve uzun vadeli planlarla, pratik adımlarla nasıl hayata geçireceğimizi ele almak bizim için çok daha önemli. Bunları belirtiyorum.

Nar. ark: Arkadaşlar bu sabah da bazı şeyleri değerlendirdiler. Önümüzdeki sürecin görevlerini belirlemek açısından, siyasal süreci değerlendirmek oldukça önemli. Belki çok önemli bir süreçten geçtiğimizi her defasında belirtiyoruz. Hem Ortadoğu'nun kaderinin hem de tüm Kürt halkının kaderinin belirleneceği bir süreç. Bu konuları birçok defa tartıştık. Ama insan gelişmelerin içinde somut olarak yer aldığına, yaptığımız tartışmaların ne kadar soyut kaldığını anlayabiliyor. Pratik yaşam daha kapsamlı ve insanda bir netlik, açıklık yaratıyor. Bu anlamda Irak'ta yaşamak da oldukça farklı günlük politik yaklaşımlar izlemeyi, farklı planlama ve projeler geliştirmeyi gerektiriyor. ABD tarafından müdahalenin ilk yapıldığı süreçte partinin tespiti yerindeydi; müdahale sürecindeki pozisyonumuz savunmaydı. Eğer bir saldırı olursa ilk hedef miyiz yoksa ikinci mi yaklaşımı vardı. Bu pozisyon, müdahale boyunca ve hatta müdahale sonrasında da devam etti.

Askeri yönden hazırlıklarımız kapsamlıydı; Kandil, Behdinan ve Kuzey alanında hazırlıklarımız vardı. Fakat Irak sisteminin çözülüşüyle birlikte, orada neler yapacağımız konusunda hazırlıklarımızın yeterli olduğu söylenemez. PÇDK boyutunda belli bir hazırlık yapılmış olsa da, bu çok fazla yeterlilik arz etmedi.

Yapmış olduğumuz bütün değerlendirmelerde Ortadoğu'nun önemine vurgu yapmaktayız. Bölgede özellikle müdahaleden sonra yeni bir durum ortaya çıkmış bulunmaktadır. Irak'ta oluşacak istikrar ve hakimiyet Ortadoğu'nun genelini etkileyecektir. ABD, AB güçlerinin hepsi biliyor ki, Irak'ta bir istikrar söz konusu olursa, bu, Ortadoğu'nun hepsini

PJA IV. Konferans Tartışmaları

etkileyecektir. Irak'ta oluşan yeni durum kendisiyle birlikte yeni dengeleri, ittifakları oluşturmuş bulunmaktadır. Fakat her şeye rağmen bir sistemin oluştuğundan, ABD'nin Irak'ın geneline hakim olduğundan söz edemeyiz. Bu mümkün değil. Irak'ta nasıl bir sistemin oluşacağı yönünde henüz bir netlik sağlanmamış. Gericici güçler bu yönlü halen bir mücadele içerisinde. Onların da Irak'ta kendi çıkarlarına göre oluşturmak istedikleri bir sistem var. Amerika bir taraftan, diğer güçler bir taraftan bu yönlü bir mücadele içerisinde. Amerika, askeri boyutta bir üstünlüğü elde etti. Şimdi de siyasal boyutta üstünlük elde etmek istiyor. Fakat askeri boyutta elde ettiği üstünlüğü, siyasal boyutta da elde edecek diye bir şey yok. İnsan, bu yönlü kesin bir şey söyleyemiyor. Irak'ta varolan partililik, mezhepçilik, gericilik kolay kolay yıkılmaz.

ABD'nin Irak'ta oluşturduğu hükümet bir kukla hükümettir. Bunu Musul valisinin kendisi bile söylüyordu. Örneğin Mahmur Kampı'ndan başlayarak içlere doğru bir yürüyüş yapmak istedik; bu yönlü Musul valisiyle görüşmeler oldu, fakat vali, böyle bir yetkiye sahip olmadığını söyledi. Oluşturduğu hükümet çok bağımsız değildir. ABD'nin izni olmadan herhangi bir biçimde hareket edemez. Her yere bir temsilcisini yerleştirmiş ve sen onların izni olmadan hareket edemezsin. Onların izni olmadan su bile içemezsin. Bölgede her anlamda yetkili olduklarını hissettiriyorlar. Yetkili olarak seçtikleri, biraz da işin biçimsel boyutunu oluşturuyor. Özde ise, asıl yetkililerin kendileri oldukları biliniyor. Bölgede her şeyi yönlendiren Amerika'dır. Bir yandan bu yönlü bir gerçeklik varken, bir yandan da karışıklık yaratmak isteyen güçler söz konusudur. Arkadaşlar biliyorlar; Necef'te Muhammet Baki El Hekim'in öldürülüşü oldu. Gelişen bu olayların birçoğu Irak'ta bir istikrarın oluşmaması içindir. Muhammet Baki El Hekim'in öldürülmesi bir uyarı gibiydi. Kimler tarafından öldürüldüğü de tam olarak bilinmiyor, fakat Irak'ın genel durumuna baktığımız zaman da böyle bir sonucu çıkarmak mümkündür. Bağdat'ta BM binasına geliştirilen saldırı da böyle bir anlamı taşıyor. Bizim açımızdan da, Kampa yönelik gelişen yaklaşımlar, biraz da KADEK'e yönelik geliştirilen yaklaşımlardır. Türkiye'ye verdikleri sözler temelinde, kampa yönelik bir operasyon geliştirdiler. Mahmur Kampı, KADEK'le tanınıyor. Küçük bir çocukta cephane sayılabilecek ufak tefek malzemeler bulmuşlardı ve bundan yola çıkarak "O çocuk PKK'lidir" diyorlardı. Bir çocuğu bile sıradan halktan biri olarak görmüyorlar. Her ne kadar bölgede bir istikrarsızlık yaşansa da, bize yönelik politika ve ittifaklarında bir istikrar içerisinde olduklarını belirtmek mümkündür. Bizim durumumuz ABD tarafından çokça değerlendirilmiştir. Türk yetkililer, pişmanlık yasasına karşı halkın tepkilerini almak için Mahmur'a kadar geldiler. Bu görüşmede ABD yetkilileri de hazır. Halka yönelik bir çağrı yaptılar, halkın orada koymuş olduğu tavır çok netti. Hiçbir

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

biçimde parçalanmayı kabul etmediler. ABD yetkilileri de halkın bu tavrını gördü. Türk yetkilileri, ABD ve BM, halkın bu tutumunu kendi içinde değerlendirdi. Türklerin yapmak istediği, halkın kendisini inkar etmesini sağlama girişimiydi.

Son süreçte yapılan görüşmelerle birlikte tam olarak bir ittifakın oluştuğundan da söz edemeyiz. İçerisinde bulunduğumuz süreç, tarihi fırsatları içerdiği kadar, kendi içinde birçok tehlikeyi de barındırıyor. Şu an Irak'ta yapılan genel tartışmalar, Türk askerlerinin Irak'a gelişine yöneliktir. Önderlik, görüşme notlarında böylesi bir durumda neler yapmamız gerektiğini, tedbirlerimizin neler olması gerektiğini çok net olarak ortaya koyuyor. Yani eğer Türkiye ve ABD'nin ittifakı gelişirse, bizim de başka devletlerle ittifakımız gelişir. Yukarıda da belirttim, henüz bir ittifak oluşmuş değil. Çünkü Türkiye'nin ABD'ye dayattıkları kabul edilebilecek gibi değil. Kendisini Irak ve Ortadoğu'da birincil güç haline getirmek istiyor. Son süreçte bize karşı da bazı yönelimler gelişti. Irak'ın bütününde olmasa bile, hemen hemen birçok yerinde örgütlenmelerimiz oluşmuş durumda. Fakat bize karşı da hem Irak'taki gerici güçlerin hem de Türkiye'nin kışkırtıcı yaklaşımları var. Türkiye, Irak'ta tahrik düzeyine varacak yaklaşımlar içerisine giriyor. Irak'ta istikrarın kendisiyle sağlanabileceğini düşünüyor. Amerika'nın onları vazgeçilmez bir güç olarak görmesi için ellerinden geleni yapıyorlar. Kürtlerle Amerika'yı karşı karşıya getirip, Amerika'yı Kürtlere saldırtmak istiyorlar. Şu an Irak'ta ABD askerlerinin en rahat oldukları alanlar, Kürtlerin yaşadığı alanlardır. Musul ve Bağdat'ta ellerinde silahlarla dolaşıyorlar. Kürtlerin bulunduğu bölgeler, onlar için en emniyetli bölgelerdir. Fakat Türk askerlerinin Irak'a gelişine izin verirse, kendisini güvende hissettiği bu alanlarda bile korkuyla dolaşmak durumunda kalır. Yani, güvenle dolaştıkları alanlar bile onlar için bir kabus haline gelebilir. Bir de Türk askerlerini Irak'a sokması, Kürtleri gözden çıkarması anlamına gelir. Kürt cephesinden aldığı desteği yitirir. Böylesi bir durumda, YNK ve KDP dahil, bütün Kürt gruplarının tavrı bir olacaktır. Hiçbir Kürt, Türk askerlerinin Irak'a gelişini kabul etmez.

Bu anlamda bu süreç bizim için önemli bir süreçtir. ABD, ya Kürtleri esas alıp, Kürtler yoluyla Irak'ta bir istikrar sağlanacak ya da Türkiye'nin gelişine izin vererek bölgede Kürtlerden almış olduğu desteği de yitirecektir. Alınacak kararlar da bizim için hayati önemdedir.

Siyasal durumları her açıdan değerlendiriyoruz. Önderliğin Irak Devrimi için değerlendirmeleri var. "Irak devrimi, Kadın devrimidir" diyor. Önderliğin bu belirlemelerini, Amerika en fazla kendi çıkarları doğrultusunda hayata geçirme çabası içerisindedir. Bugün Irak'ta en fazla üzerinde durulan husus, kadın örgütlülükleridir. Irak'ın birçok yerinde, birkaç kadının bir araya gelişiyse bir örgüt oluşturulmuş. İki üç günde bir

PJA IV. Konferans Tartışmaları

kadın konferansları ve kongreleri yapıyor. Kadını, kendi siyasetine hizmet etmesi için kullanıyor. Kadın yoluyla birçok amacına ulaşmak istiyor. Bundan önce bizim de Irak'ta bir kadın koordinasyonunu oluşturma yönünde tartışmalarımız olmuştu, fakat ABD şimdi bu koordinasyonu oluşturmuş bulunmakta. Biz de o koordinasyonun asıl kurucuları değil, bir üyesi olarak içinde yer alıyoruz. Yani demek istediğim, daha hızlı hareket edebilirdik. Biz biraz geç hareket ediyoruz. Kadın örgütleriyle ilişkilerimiz var, bu yönlü destek de alıyoruz. Fakat bizimle ilişkili olan bu kadın örgütlülüklerinin hepsi sistemle işbirliği içerisindedir. Yani bağımsız bir duruşları yok. En bağımsız olan kadın hareketi, bizim hareketimizdir. Konferans ve kongre divanlarını erkekler oluşturuyor. Açılış konuşmalarını erkekler yapıyor. Erkekler, kadınları yönlendiriyor. Şunu da belirtmek gerekiyor; bizim sunduğumuz projelerden en fazla yararlanan ABD oluyor. Irak'ta kısmi bir kadın örgütlülüğü var. Irak sokaklarında binlerce kadın dilencilik yapıyor. Eşini kaybetmiş, yoksulluk ve sefalet içerisinde sokaklarda dilencilik yapan yüzlerce kadın var, fakat bunların hiçbirisiyle ilişkilerimiz yok. İlişkilerimiz daha çok okumuş aydın kesimlerle oluyor. Halka inme yok. Bu örgütlülük, biraz daha üst tabakayla sınırlı kalıyor. Diğer örgütlerden farklı olan sadece biziz, fakat bizim de ilişkilerimiz çok sınırlı. Her ne kadar birçok çevre tarafından tanınıyor olsak da, bu çok fazla yeterlilik oluşturmuyor. Çünkü kitleyle ilişkilerimiz çok sınırlı. Son bir yıldır halkın içine girebilme olanaklarımız oluşmuş bulunmakta. Bunları değerlendirip daha hızlı hareket etmeliyiz. Ancak bütün bunlara rağmen kadroda bir inançsızlık var; "Olmaz, zordur" deniliyor. Yani bir kapıyı çalana kadar ne tür zorluklarla karşılaştığımızı biliyoruz. Ama tüm zorluklara ve tehlikelere rağmen bu yönlü bir çalışma içerisine girmemiz gerekiyor. Kitle tabanımızı güçlendirip, bütün kadınlara ulaşmak için aktif bir çalışma içerisine girmemiz gerekiyor. Bizim düşüncelerimiz, projelerimiz bir yenilik taşıyor ve bunu herkes görüyor. Onlara çok somut geliyor. Bu yüzden de bizimle ilişkilerini daha fazla geliştirmek istiyorlar. Örneğin Musul'da bir vakfımız var, orayı herkesten daha fazla sahipleniyorlar. Musul'da bulunan vakfımızın, orada bulunan üniversitelere seminer vermesi yönünde talepleri var. Otuz yıldır Türkiye'de bir mücadele yürütüyor olmamıza rağmen, halen de resmi bir biçimde düşüncelerimizi öğrencilere aktaramıyoruz. Irak'ta bu yönlü hiçbir engel bulunmamaktadır. Bu yönlü, öğretmenlerin talepleri var. Yeterli düzeyde çalışırsak, güçlü bir kadın örgütlülüğünü yaratabiliriz. Musul'un her mahallesinde bir derneğimiz var. ABD Musul'da bir festival düzenlenmişti, fakat festivale rengini veren biz olduk. Dört gün boyunca da bizim kültür gruplarımız katıldı. Arkadaşların düzeyi hepsini hayrete düşürmüştü. Bazı arkadaşlarımıza hangi ülkelerden geldiklerini sormuşlar.

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

Yani her yönlü farklılığımızı ortaya koyabiliyoruz. Onlara çok yeni geldiği için onları çekiyor. Fakat bütün bunlara rağmen ideolojik hakimiyetin yoksa, çok çabuk düşersin. Örneğin Bağdat'ta yapılacak konferansa bizden arkadaşlar katılacaklardı, tabii birçok kadın örgütünden de katılım olacaktı. Bir bayan arkadaşımız konferansa gitmek için Musul valisinden izin alamadığını söylüyor. Bizim arkadaşlarımız bile kendilerini sistemin denetimi altına koymak istiyorlar. İdeolojik olarak hakim değilsek, onların denetimine gireriz.

Diğer bir nokta da, Irak'ta bu kadar çalışma olanağımız varken, Suriye, İran ve Türkiye tarafından bir çembere alınmış olmamız. Suriye o kadar arkadaşımızı Türkiye'ye teslim etti. Rahat nefes alabildiğimiz tek alan, Irak alanıdır. Fakat daha fazla açılım yapabilmemiz gerekiyor. Tıkandığımız, açılım yapamadığımız yerlere daha fazla yönelmemiz gerekiyor. Irak'ta ne kadar hakim olursak Türkiye'yi, Suriye'yi, İran'ı o kadar fazla etkileyebiliriz. Irak'ın Ortadoğu açısından önemi biliniyor. Bizim de bunun bilincinde olarak yaklaşmamız gerekiyor. Ben bunları belirtebilirim.

Be. (H.) ark.: Arkadaşlar da değerlendirdiler. Belli açılardan katılıyorum. Irak üzerine yapılan değerlendirmeler önemli, değerlendirmek de gerekiyor. Ancak sadece Irak müdahalesi ile sınırlı kalmamalı değerlendirmeler. Müdahale sonrası gelişebilecek durumları, özellikle bölge açısından ele almak gerekiyor. Bizi, özellikle Kürtleri yakından ilgilendiriyor bu gelişmeler. Tabii ABD'nin Irak'a müdahalesini sadece Irak'la sınırlı tutmak da çok gerçekçi bir yaklaşım olmaz. Doğru olabilir, fakat eksik kalır. Irak, bütün bölgeyi ilgilendiren stratejik bir konuma sahip. Irak sorunu aynı zamanda bir İran, Suriye sorunu olabiliyor, Türkiye sorunu, genel bölge sorunu olabiliyor. Ki görülen de odur; mevcut durumda açığa çıkan gelişmeler bunu somut olarak gösteriyor. Irak müdahalesiyle birlikte ABD'nin İran'a yönelik yaptığı tehditler, İran'da ve Suriye'de yaşanan karışıklıklar, hem İran'da hem Suriye'de Kürtlere dönük devletlerin yürüttüğü politikalar, Filistin sorununa yansıyan boyut Irak sorununun bir bölge sorunu olduğunu çok açık ortaya koyuyor. Bu anlamda, partinin şu tespiti önemli: Irak'ın yapılandırılması, Irak'ta bir sistemin kurulması, aynı zamanda bölge sisteminin, 21.yüzyıl sisteminin kurulması anlamına geliyor. İttifaklara, dengelere dayalı yeni bir statükonun oluşması anlamına geliyor ki, bu doğrudur. Bir gerçeği ifade ediyor. Bu açıdan, genel bölge kapsamında değerlendirmek önemli. Müdahaleyle birlikte Irak'ta bir istikrar sağlanamadı; müdahale, bir kaosu beraberinde getirdi. Yani sosyal anlamda çok ciddi bir bunalım söz konusudur Irak'ta. Yaşam boyutuyla çok ciddi bir yozlaşma var. Özellikle içinde yaşayanlar bu durumu daha iyi görüyor, değerlendiriyor. Halen bir hükümet oluşumuna dahi

PJA IV. Konferans Tartışmaları

gidilemedi. Ekonomik boyutta yaşanan bir kriz durumu var. Yani aslında ABD'nin de şu anda Irak'taki durumunu ele aldığımızda, o da çok ciddi bir kaosu yaşıyor. Kendisi de bir batağa saplandı; böyle bir gerçeklik söz konusu. Bugün her ülkeden Irak'a güç istemesi, yine BM'yi çok yoğun şekilde devreye sokması, kendi gücünü koalisyon güçleri olarak lanse etmesi, dünyayı buna ortak etmek istemesi aslında Irak içerisindeki çözümsüzlükten, bunalımdan çıkış arayışları oluyor. Bir açıdan da böyle ele almak gerekiyor. Şu bir gerçek: Irak'ta bir istikrar sağlanmadıkça ABD bölgede bir istikrar sağlayamayacak, dünyada yeni bir sistem oluşumuna gidemeyecektir. Sonuçta, Irak müdahalesi, emperyalist sistemin kendisini reforme etme girişimleri oluyor. Bunu böyle ele almak gerekiyor. Sistem bir çözülüşü yaşıyor. Bu nedenle, yeni bir yüzyıla girerken kendisini yenileme, düzenleme, yapılandırma ihtiyacını kesin olarak duyuyor. Eski sistem, gittikçe aşıyor, statüko gittikçe yıkılıyor; ancak henüz tümünden yıkılmış değil, onun çatışması, onun çelişkileri yaşanıyor. Bunu sağlarken de tabii ki bir istikrarın olması şart. Yani politikalarını, oluşturduğu stratejiyi hayata geçirecek bir zeminin, onun hem siyasi hem ekonomik hem de sosyal koşullarının olması gerekiyor. Bunun için de ileri gelen güçlerin çeşitli açılardan desteğine ihtiyacı var. Bu güçlere karşı, kendi çıkarı temelinde, ama aldığı destek karşısında bir şeyler de vererek kullanma yaklaşımı söz konusu. Bu, ulusal hareketler açısından da geçerli, bizim açımızdan da geçerli. ABD'nin bize dönük yaklaşımı biraz da bu temeldedir. Bizim elbette bunu görmemiz gerekiyor. Bir arkadaş değerlendirmesinde çok fazla abarttığımızı, abartmamak gerektiğini söyledi, elbette çok fazla abartmamak gerekiyor, ama küçümsememek de gerekiyor. ABD Ortadoğu'da ne yapmak istiyor, Kürtleri nasıl değerlendirecek, nasıl kullanacak, Kürtlere dönük stratejisi nedir? Tüm bu soruların cevabı bizler açısından önemli. Sadece güncel politikada görülen kaba biçimiyle değil, genel anlamda Kürtlere, KADEK'e dönük stratejisini anlamak açısından önemli. İlkel milliyetçi oluşumlara, hareketlere dönük yaklaşımında bir netlik var, fakat KADEK'e, özgürlükçü Kürtlere dönük stratejisi çok net değil. Mevcut aşamada reddedemez. Dönüşümden yana mücadele eden, yenilikçi, evrensel niteliği olan bir gücü dışalamak kendi çıkarı açısından politik olarak zararlıdır. Bu anlamda dışalama yaklaşımı yok. Objektif olarak zemin açan, destek sunan bir yaklaşım söz konusu. Biz, bundan yola çıkarak gerillaya yönelemiz tarzında bir değerlendirmeye gidiyoruz, fakat stratejisinin ne olacağını değerlendirmek ve ona göre bir konumlandırma yapmak, ona göre güncel politika belirlemek gerekiyor. Bu gerçeğe göre bizim de 21.yüzyılda kendi ittifaklarımızı oluşturmamız oldukça önemli. Müdahaleyle birlikte Suriye, Türkiye, İran ekseninde gelişen görüşmeler söz konusu oldu; ittifaklar yapıldı. Bunlar çok tartışıldı. Bir konsept oluştu. Eski statükoyu koruma

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

temelinde gerici zihniyetin oluşturduğu bir koalisyon var. Bu konsept, tabii ki Kürtlere karşı geliştirildi. Çünkü temel ayak Kürtlerdi. Yani ABD'nin Ortadoğu'da kedi sistemini oturtmasında da temel ayak Kürtler. Eski zihniyetin, 21. yüzyıla dayalı statükonun ömrünü uzatmasında da temel ayak Kürtler. Bu açıdan, hem kendisini reforme etmeye çalışan, kendi sistemini yaymaya çalışan güçlerin ABD öncülüğünde gerçekleştirdiği bir konsept söz konusu hem de eski statükoyu korumaya çalışan güçlerin ittifakı temelinde gelişen bir konsept söz konusu. Bunun alanlara yansıma boyutu var. Örneğin Suriye'de çok yoğun yönelimler gelişti. Halka yönelik şiddet kullanıldı. Birçok insan gözaltına alındı. Ajanlaştırma faaliyeti yoğunluk kazandı. Çalışan birçok kadromuz yakalandı ve Türkiye'ye teslim edildi. Bunun, Lübnan sahasına yansıma boyutları oldu. Türkiye'nin, Suriye'nin dayatmaları sonucu Lübnan'da resmi kurumlarımıza dönük çeşitli yönelimler gelişti, tutuklanmalar oldu. Bunlar, bir konseptin yansımaları olarak geliyor tabii ki. Yine tüm bunlara paralel olarak İran'ın da çeşitli yönelimleri gündeme geldi. Bunlar oldukça önemli. Ve bu güçlerin başlattığımız yeni süreci, barış ve demokrasi temelinde geliştirilen projelerin yaşam bulmasını ve Ortadoğu'da bir istikrarın sağlamasını engellemek için bölgede geçmişten beri varolan çelişkileri körükleme, tahrik etme yaklaşımları söz konusu. Bu, en somut şekilde Kürt sorununa yansıdığı gibi Filistin sorununa da yansıyor. Mesela Filistin'de belli bir süreden sonra ılımlı bir yaklaşım içerisine girildi; Hamas'la İslami Cihad'ın ilan ettiği bir ateşkes oldu İsrail'e karşı. Ama ısrarla bu ateşkesi bozmaya çalışan yaklaşımlar gelişti. İran ve Suriye tarafından Hamas, İslami Cihad, Hizbullah tahrik edildi. Yani olumlu anlamda gelişen bazı yaklaşımlar bu şekilde sabote edildi. Bu tahrik edici yaklaşımlar, ABD öncülüklü gelişen yol haritasını da rafa kaldırdı. Oluştugu andan itibaren bölge devletleri bunu direkt reddetti, gündeme sokulmadı, tartışma gündemi bile olmadı. Bu, tabii ki bilinçli bir yaklaşım ve bölge devletlerinin oluşturduğu konseptin bir sonucuydu. Amaç, varolan çelişkileri daha fazla derinleştirmek, bir çatışma ortamı yaratarak Suriye ya da İran üzerine ABD'nin yapacağı herhangi bir müdahalenin önüne geçmek; bu anlamda, hedef olarak yine geçmişten beri varolan çelişkileri ortaya koyarak ABD'yi de, bölgede varolan demokratik girişimleri de o noktada yoğunlaştırmak, yani gündemi saptırmaktı. Bunlar tabii ki önemli. Kürt sorununa yaklaşıma da çok bariz şekilde yansıyor. Mesela bu süreçte KADEK tarafından da yol haritası projesi çıkarıldı; daha önce çözüm bildirgesi yayınlandı; oldukça kapsamlıydı. Önemli bir çözüm düzeyini de yansıtıyordu. Türkiye'nin inkarcı, imhacı, ısrarla tecrit eden, tasfiye eden yaklaşımlarına rağmen bu tür girişimler oldu. Fakat bütün bu girişimler boşa çıkartıldı. Bu, tabii ki bizler açısından her alanda çalışma yürütme koşullarını oldukça daralttı. Tecrit eden, marjinalleştiren

PJA IV. Konferans Tartışmaları

yaklaşımlar kendisini yenilemeyen, dönüştüremeyen, sürecin karakterini içselleştirmeyen kadrolar üzerinde de psikolojik bir baskı yarattı. Yani kişiliklerde de belli düzeyde savrulmalara, daralmalara yol açtı. Bu, çalışma biçimine, çalışma temposuna yansdı. O alanlarda 'olmaz' teorisi gelişmeye başladı. Yani 'Şimdiye kadar hiç yönelimin olmadığı, bize sonuna kadar imkan yaratan, zemin sunan alanlarda bile bir yönelim söz konusuysa biz burada, bu koşullarda çalışma yürütemeyiz' tarzında yaklaşımlar da gündeme geldi. Oysa müdahaleyle birlikte objektif olarak gerçekten çok önemli bir zemin açıldı. Bu Türkiye, Suriye ve Irak açısından da böyle. Fakat bunu güçlü değerlendirme söz konusu olmadı. Arkadaşlar kadın çalışmaları açısından belirttiler; tabii ki önemlidir. Irak'ta oluşan bazı zeminler belki değerlendirildi; vakıflar açıldı, çeşitli kesimlerden kadınlarla ilişkiler geliştirildi. Fakat benim biraz görebildiğim kadarıyla özellikle ABD'nin Irak'ta yarattığı mevcut zemine karşı güvenen, fazlasıyla o gerçeği abartan bir yaklaşım söz konusu. Tümünden demeyelim, ama gerçekten bir oranda rehavet durumu da yaşanıyor. Bu bir tehlikedir diye düşünüyorum. ABD'nin Kürtlere ve Irak'a yönelik stratejisini, politikasını iyi değerlendirip ona göre bir konumlanmaya gitmemiz gereklidir. Tabii ki orada okullar da açabiliriz, dernekler de açabiliriz; kaldı ki birçok kadın oluşumu da var ve buralara devletler el atıyor, direkt başbakanların, cumhurbaşkanlarının eşleri kadın örgütlemesine gidiyor. Mesela Beşar Esat'ın eşi kadınları örgütlemeye çalışıyor. Ürdün'de kadınlara dönük çeşitli yasalar çıkartılıyor. Yine Abdullah'ın eşi bu noktada çeşitli girişimlerde bulunuyor. Örneğin kadınlara dönük bir yasa mecliste reddedilirken, hükümette Abdullah'ın eşinin dayatmalarıyla kabul ediliyor. Yani sadece dışın dayatmaları olarak değerlendirmek, iç dinamiklerin zorlamasını görmemek eksik olur. İç dinamiklerin de bir örgütlenme durumu ve onun yarattığı bir baskı da söz konusu. Bunun beraberinde getirdiği çeşitli arayışlar var. Reformistler, muhafazakarlar şeklinde hemen hemen bütün bölge devletlerinde gittikçe bir cepleşme geliyor. Bu, Suriye açısından böyle. Irak'ta da gittikçe güçleniyor. Dış destekle birlikte içte oluşan bu objektif zeminin yarattığı bir rahatlama, geçmiş baskılardan kurtulma durumu var. Bunu örgütlenme, değerlendirme tabii ki bizim açımızdan çok güçlü gelişebilmeli. Bunun güvencelerini yaratabilmeliyiz. Mesela Irak'taki ruhsat durumu sadece ABD'nin ya da ABD askerlerinin, ABD'nin atadığı valinin dudakları arasından çıkan bir sözdür. Garantisi odur. Yarın ABD'nin çıkarları farklı bir şeyi gerektirse, durum çok daha farklı olacak. Açılan yerleri çok rahatlıkla kapatabilecek. Bu anlamda, tedbir geliştirmek tabii ki önemli. Bunun da en temel tedbiri, tabandan bir örgütlenmeye gitmektir. Bu kadar ev açtık, kurum açtık, falan şahsiyetle, birlikte görüştük tarzında biçimsel bazı şeylere takılmamak gerekiyor. Bazı değerlendirmeler erken de

olabilir, ancak ben, gelecek süreç açısından belirtiyorum bunları. Çünkü Lübnan'da yaşanan temel sorun budur. Mesela Lübnan'da bizim örgütlenmemiz yirmi yıllık bir sürece dayanıyor, yirmi yıldan beri birçok kesimle ilişkiler var, birçok şahsiyetle, kurum ve kuruluşla, birçok siyasi partiyle ilişkiler geliştiriliyor, fakat şimdi bakıyoruz, bir tıkanma yaşanıyor. Neden süreklileşmiyor, gittikçe kökleşmiyor? Çünkü ilişkiler çok günübürlük ele alınmış. Bazı şeyler geliştirilmiş, fakat biçimde kalmış, çok fazla süreklileştirme, kalıcılaştırma temelinde stratejik bir yaklaşım gelişmemiş. Taktiksel bir yaklaşım çok daha fazla ön plana çıkmış ve şu anda orada açılım noktasında gerçekten ciddi bir tıkanma durumu söz konusu. Oysa gelişen süreçle birlikte çok daha fazla bir açılım sağlanabilir. Onun koşulları gerçekten var; bir çıkış zemini yaratılabilir. Fakat tersi bir durum geliyor. Yani ilişkilerin, ittifakların, yine kendini yapılandırmanın gerçekten stratejik ve ciddi ele alınması gerekiyor; biçimsel olmamalı. Bu, aynı zamanda bize karşı gelececek herhangi bir müdahaleye karşı da garantidir; kurumların garantisidir. Orada faaliyet yürütmenin, orada siyasi ve ekonomik güç olmanın garantisi budur. Yani biz ne kadar topluma açılırsak, ne kadar sivil toplumu geliştirsek, ne kadar ittifaklarımızı güçlendirirsek, politik olarak bunun dengesini geliştirsek o kadar orada kendi çalışmalarımızın da garantisini oluşturmuş olacağız. Irak'ta da bir sürü kadın oluşumu var. Bunu geliştirmek önemli. Başlangıç açısından önemli gelişmeler var. Bunun kalıcılaşması, süreklileşmesi oldukça önemli. Diğer alanlar açısından da bu böyle. Hamle süreciyle birlikte, Türkiye'de, Suriye'de ve diğer alanlarda kadının aktif katılımı gündeme geldi. Bu kadın örgütlülüğünün, kadın iradeleşmesinin de bir yansıması oluyor. Sadece ölçü olarak, bu kadar kadın mitinge katıldı şeklinde nicel olarak ele almaktan ziyade, kadının örgütlenmesinin yarattığı güç bir ölçü olmalıdır. Ve ortaya çıkan bu örgütlülük gerçekten de oldukça önemli bir düzeyi ifade ediyor. Bu gittikçe geliyor. Fakat açılım konusunda ciddi sıkıntılar söz konusu. Yani varolan potansiyelle sınırlı kalan, daha önce ulaşılan, örgütlenilen, tam bir örgütlülük içine çekmediğimiz, ama en azından belli bir etki düzeyini yarattığımız kesimlerle sınırlı kalan durumlar ön plana çıkıyor. Bu anlamda evrenselleşme, her kesimden kadına ulaşma durumu çok fazla gelişmiyor. Bir hareket olmayı tartışacağız; bu anlamda kapsamımızın daha geniş olması gerekiyor tabii ki. Her kadına ulaşmanın üslubu, dili, tarzı gelişebilmeli. Bu noktada hala bir tutuculuk ve eski zihniyetin kırılmaması durumu söz konusu. Bu noktada, zihniyet krizi dediğimiz şey oldukça önemli. Geçmiş tarzın, geçmiş anlayışların, geçmiş mentalitenin zihniyetimiz, duygularımız ve pratik eylemimiz üzerinde çok yoğun etkileri var. Bu, beraberinde bir darlığı, bir renksizliği getiriyor ve çok fazla çekici kılmıyor bizi. Çok fazla örgütleyen bir pozisyon arz etmiyoruz. Bunun aşılması gerekiyor. Bu

nedenle, bizler açısından da tabii ki zihniyet yenilenmesi oldukça önemli. Bu da elbette kişilik değişiminden geçiyor. Kadrolaşma düzeyi, onun kıstasları da, ölçüleri de gittikçe genişliyor, kapsam kazanıyor; ona göre bir yenilenme tabii ki bizler açısından da oldukça gerekli. Ben bu gündeme ilişkin kısaca bunları belirtiyorum.

Rojg. ark.: Değerlendirmeme geçmeden önce, daha önceki toplantılarda yapmış olduğumuz bir belirlemeye tekrardan vurgu yapma ihtiyacı duyuyorum: Önderliğe yönelik geliştirilen uluslar arası komplonun, Ortadoğu’da yapmak istediklerimizle, oluşturmak istediğimiz sistemle bağlantısı bulunmaktadır. Önderlik, oluşturduğu ideolojik çizgiyle bölgeye müdahale edip Ortadoğu’yu demokratikleştirmek istiyordu. Amerika da böyle bir müdahaleyi yapmak istiyordu ve Amerika, Irak’a yapmış olduğu müdahaleyle bunu pratikleştirdi. Daha önce Partinin değerlendirmeleri olmuştu. Arkadaşlar da değerlendirdiler; bölgede yaşanan gelişmelerin hepsi bizim geliştirdiğimiz çizgi çerçevesinde oluyor. İdeolojik boyutta farklılıklarımız var, çizgimiz farklı, fakat geliştirdikleri siyaset bu çerçevededir. Örneğin biz, yaşanan gelişmeleri kadın örgütlülüğü ve gelişimi boyutunda değerlendirmek istiyoruz; ABD’nin de bölgede politikalarını yaşamsallaştırmak için yöneldiği gerçeklik, kadın gerçekliği oluyor ve bu yönlü çeşitli politikalar geliştiriyor. Yine ABD’nin demokrasi söylemleri var ve bu demokrasi söylemlerinin içerisine kadını koymak zorunda olduğunu biliyor. Bu temelde de kadına bir yer veriyor.

Irak tarihinde oluşturulan hükümetlerin hiçbirinde kadın yer almamıştır. Fakat şu an oluşturulan hükümette dört kadın yer alıyor. Yine arkadaşlar Suriye’de, İran’da yaşanan gelişmeleri değerlendirdi. İran, kadına en geri yaklaşan devletlerden biridir, fakat şekli olarak hükümette kadına yer veriyor. Bu devletlerin bu yönlü yaklaşımları, biraz da bizim Ortadoğu’da geliştirmek istediğimiz çizgiyle bağlantılıdır. Bizim çizgimizin bölge devletlerinin üzerinde önemli etkileri oldu. Önderlik, “Demokrasinin öncüsü kadındır” diyor, buna göre bir rol biçiyor. Bölge devletleri de bundan yola çıkarak, kadın sorununa el atıyorlar. Örneğin bundan bir süre önce YNK’nin kongresi olmuştu ve bir tek kadını bile içine almamıştı; Parti bu yaklaşımı değerlendirip, çok geri bulduğunu söyledikten sonra, YNK yapmış olduğu bir başka kongresinde kadınları hükümet içerisine aldı. Yine biz, kadın akademilerinden bahsediyoruz; YNK şimdi kadın akademisi açmış. Yani bizim teorik olarak söylediklerimizin hepsi Ortadoğu’da pratikleşiyor.

Hem Orta Asya’da hem Ortadoğu’da kadının durumu hiç iyi değil. Kadının bu durumdan kurtulması için bir müdahale gereklidir. Bugün ABD, bu sistemi değiştirmek için Önderliğin daha önce yaptığı belirlemeleri kullanıyor. Önderlik, “CIA benim çizgimi sizden daha çok

yerine getiriyor” diyordu. Onlar da biliyorlar ki, Ortadoğu’da oturtulan, özellikle Irak’ta kemikleşmiş olan gerici, aşiretçi zihniyet yapısını kırmak ancak kadınla mümkün. Bu nedenle böyle bir telaş içindedir. Oluşturulan sistem kadın olmadan olmuyor. O da tabii Önderliğin çizgisine bağlıdır. İnsan bunu göz ardı edemez. Diğer yandan şu da var ki, Önderliğin savunmalarında belirttiği gibi Ortadoğu’da Kürtlerin rolü stratejiktir. Bu konuda Önderlik ayrıntılı değerlendirmeler yapmıştı. Gerçekten de müdahalede ABD’nin ilk muhatap aldığı Kürtler oldu. Çünkü sistemi reddeden Kürtlerdir. Bunun için Kürtleri muhatap almaya mecburlar. Şimdiye kadar da bu böyle devam etti. Hatta Irak müdahalesinde ABD, diğer ülkeleri çok fazla ciddiye almadı. Geçen birkaç gün içerisinde insan biraz daha farklı bir havayı görebiliyor.

ABD’nin müdahaleden sonraki tahminleri planladığı gibi çıkmadı. O kadar direniş olacağını tahmin etmiyordu. Bu açıdan, ABD de ciddi sorunlar yaşıyor Irak içerisinde. Hem Şia Arapları hem Suniler ABD’ye karşıdır. Irak’ta bazı şehirleri var; hiçbir ABD kuvveti içerisine giremiyor. Şimdiye kadar yaklaşık yüze yakın ABD askeri öldürülmüştür. Ben, bütün kuvvetlerin, bütün hareketlerin Amerika’nın içerisinde eli olduğunu düşünüyorum. Bunun için Irak’ta sistemi oturtmak çok zordur. Amerika da böyle tahmin etmiyordu. Her geçen gün bu durum daha da derinleşiyor. Irak içerisinde yaşanan gerilikler değişim yönünde bir engeldir. Hem Amerika için hem de bizim için bir engeldir. Amerika böyle bir şeyin içerisine girdi, ama gücü yetmedi; bu temelde Türk ordusunu istedi. Türk ordusu bir yönüyle ciddi tehlikeleri de beraberinde getirecektir. Ancak anlaşmada bir olamadılar. Türkiye’nin Irak’a geçişi bir yönüyle tehlikelidir, ama bir yönüyle de Kürtlerin ve Arapların Türkiye’ye karşı olan tepkilerini göreceklerdir. Türk ordusu geçmeden önce, Arap Sünnileri bu noktayı kendi basınlarında “Amerika’ya olan yaklaşımımız aynı zamanda Türkiye’ye karşıdır da” biçiminde yansıtmışlardı. Bu, Türkiye’ye karşı Arap ve Kürt cephesi oluşacaktır anlamına geliyor. Türkiye bu noktada ilkel milliyetçiliğin farkına varmıştır. Bu temelde, Türkiye’nin Irak’a gelişi Kürdistan’ın işgalidir. Bu geliş Arap ve Kürt cephesini oluşturacaktır. Türkiye sadece Kürtlerin değil, tüm Ortadoğu’nun düşmanıdır. Diğer Arap devletleri bundan rahatsız olacaklardır. Böyle bir hava gözüküyor. Türkiye ve Amerika ittifakı fazla gelişmemiş. Bunun için Amerika’nın da diğer hareketlerin de beklentisi bizim bir gelişme sağlamamız yönünde. Bunun için bu kadar müddet vermişlerdir. Hatta 2004 baharına kadar ordunun geçmemesi bunun ifadesidir. KHK’nin oluşumu, KADEK için büyük bir adım olacaktır. Hatta diplomatik ilişkilerde, KADEK’in varolan kitlesi ve yapısı gelecekte KHK’ye girebilecektir. Herkes bunun bilincindedir. Türkiye’nin yaşadığı korku psikolojisi bundan kaynaklanmaktadır. KADEK ve Amerika ittifakı

PJA IV. Konferans Tartışmaları

gelişebilir korkusuyla, 'Bugün değil, yarın ordu geçecek' şeklinde psikolojik savaş içerisine girmektedir. Tüm bunlar bence KHK Kongresi'nin olmaması için yapılıyor. Şimdi böyle bir durum içerisinde kadının yaklaşımı nasıl olacak, biz nasıl hareket edeceğiz, bunun projesi nasıldır? Arkadaşlar da belirttiler; özellikle PJA'nın gücü bir düzeye ulaşmıştır. Amerika da şaşırıyor görünce. Tabii bize çıkar temelinde yaklaşılmaya çalışıyor. Yani bizim, Irak içerisinde yapacağımız değişimler kesinlikle oradaki sistemi tamamıyla yıkacaktır. Ve bu, kadın gücüyle olacaktır. Şimdiye kadar oradaki hükümet içerisinde bir kadın bile yer almıyordu. Kadının hiçbir iradesi ya da bilinci yoktu. Şimdi Amerika eşitlik ve demokrasi görüntüsü adı altında, Irak hükümeti içerisine kadın yerleştirmiş. Hangi kadın olsa fark etmiyor; her kadını koyuyorlar. Irak'ta belli bir ilgi uyandırıyoruz. Arkadaşların söyledikleri çok abartılı değildir, doğrudur. Hatta o kadar gelişkin, iradeli bir düzeye gelmiş kadını bir arada görünce farklı bir bakış açısı da oluşuyor. PKK'li ya da KADEK'li olduğumuzu söylemesek de ideolojik bir hareket olduğumuzu anlıyorlar. Hiç araştırmalarına gerek kalmadan sadece duruşumuzdan bile fark ederler farklı oluşumuzu. Hem kapitalist sistemden hem bölgede varolan sistemden farkımızı önemli bir fırsat olarak değerlendirmemiz gerekir. Belki Amerika, Irak'taki aşiretçiliği, geri sistemi yıkmak ve kendi sistemini, demokrasisini oluşturmak için bizi kullanmak da ister. Çünkü orada yürüttüğümüz çalışmalar onlar için de daha rahat bir zemin oluşturuyor. Ama bizler bu fırsatı iyi değerlendirebiliriz.

Diğer yandan, Önderliğin perspektifleri doğrultusunda ciddi bir özeleştirme vererek, bu özeleştirme üzerinden bir pratikleşmeyi gerçekleştirmemiz gerekiyor. Bunun için Irak'ın durumu çok uygundur. Siyasal açıdan da, askeri açıdan da TJAK kendi örgütlenmesini kurabilir. Böyle bir ilişkiyi halk içerisinde bir güce kavuşturabilir. Tabii bunun zorlukları var. Her şey çok rahat yürütülebilir demiyorum, ama bunun koşulları var. Kadın Özgürlük Çizgisi Türkiye içerisinde daha rahat geliştirilebilir, ama Irak içerisinde varolan gerilik önemli bir engeldir. Özellikle gerici güçler ABD'ye karşı da bize karşı da bir engel oluşturuyor. Irak'ta bağımsız kadın hareketini oluşturmak daha etkili oluyor. Bilinçli bir yaklaşım sergilenebilir. Önderliğin de hep tekrarladığı gibi, Irak içerisinde en büyük rolü PJA oynayacaktır. Bu, Ortadoğu içerisinde bir örnek olacaktır. İran ve Suriye için de bunlar geçerlidir. Şimdiye kadar yaptığımız değerlendirmeler hem pratik anlamda hem teorik anlamda bir şekilde Ortadoğu'nun değişiminde ciddi bir etki yaratacaktır. Bir bütün olarak kadın açısından bir değişim yaşanıyor. Bu, şu anda biçimsel de olabilir, ancak gelişecektir. Tüm bu gelişimler Önderliğin kadın ideolojisi yaklaşımı üzerinde sağlanılıyor.

Şi. (K.) ark.: Arkadaşların dile getirdiği noktalara katılıyorum. Irak temelinde bir tartışma yürütülüyor. Özellikle 21.yüzyılda oluşan sistemin merkezi Irak'tır. Değerlendirmemiz çoğunlukla bu temelde olacaktır. İstikrar yakın bir zamanda oluşmayacaktır. Bu süreç geçene kadar, kendi içerisinde bir çelişkiyi de yaşayacaktır. Bu temelde, istikrarlı bir süreci beklersek doğru bir yaklaşım olmaz. Ancak istikrarın oturtulması için halkın iradesiyle bir çözüm oluşmalıdır. İki sistem ya da iki çizgi 21. yüzyıla girerken çelişkili bir durumdadır. Şu anda çelişki halk ve sistem arasında yürütülüyor. 21. yy. belki geçen süreçler gibi olmaz. Ama Ortadoğu içerisinde halkın öz gücü gelişmeye kadar, çelişki de istikrarsızlık da olacaktır. Çünkü yürütülen sistem erkek egemen sistemdir. Ömrünü uzatmak için hep kendi içerisinde değişimler yaratıyor. Ya da hakim olan bir karakter gördüğünde artık maddi ve manevi anlamda gücü kalmıyor; bu bir çizgidir. Diğer bir çizgi de Önderliğin savunmasında belirttiği çizgidir. Tüm insanlık açısından bunun kaynağı Ortadoğu olacaktır. Bunun kimliği de Demokratik Uygarıktır. Irak'a yapılan müdahale ele alındığında, bu müdahalenin olumlu yönleri olduğunu da belirtmek gerekir. Irak'ta bir çözüm yaratılacaktır. Ancak değişim, gelişme, istikrar vb. bizim hareketimizle gerçekleşecektir. Bu abartılı bir yaklaşım değildir. Raporda da iki ideolojik savaşımdan bahsediliyor. Bir krizden bahsediliyor. Amerika'nın Irak'a müdahalesi şimdiye kadar gösterdi ki, kendi içerisinde zorlukları ve krizleri barındırıyor. Bu son dönemde Birleşmiş Devletler de gücünü oradan geri çekiyor. Hatta onların içerisinde ABD'ye karşı büyük bir savaşım da yürütülüyor. Tüm bunlar tartışılabilir, ama esas olan çözümdür. Bunu görmeliyiz. Bunun kimliği ve zihniyeti Demokratik Uygarıklık temelinde olacaktır. Esas kimlik, kadın kimliği olacaktır. Demokrasi, kadın rengiyle gelişecektir. Irak içerisinde yaşanan sorunların çözümünü kadın yaratacaktır. Irak'ta varolan çalışmalarımız çoğunlukla kadın eliyle yürütülüyor. Bunları genel çalışmalardan kopuk ele alamayız. Çünkü bu savaşım, eski sisteme karşıdır. Daha eski sistemin kalıntıları var; Irak içerisinde halen çok geri bir zihniyet söz konusu. Tabii bunlara karşı mücadele yöntemimiz eskisi gibi değil. Eski tarz şimdi aşıyor. Artık halkın savaşımı sisteme karşıdır. Ve halk kendisi direkt bunun öncülüğünü yapıyor. Mücadele, artık cepheleşme şeklinde değil, demokratik bir temelde gelişiyor. Bizim açımızdan bir değişim yaratıldı, kurumlar oluşturuldu. Ama bunları nasıl ve ne zaman garantiye alacağız? Irak'ta zihinsel mücadeleyi güçlü bir temelde yürütmeliyiz. Orada feodalizmin kalıpları, ilkel milliyetçi çizgi hakimdir. Irak'ta oluşmuş olan bir sistem var. Ve biz bir değişim yaratmak istiyoruz. Bunların hepsi, bizim mücadele alanımızı oluşturuyor. Salt kadın olarak değil, bütün alanlarda çalışmalarımızı kadın rengiyle

PJA IV. Konferans Tartışmaları

güçlendirmemiz gerekiyor. Toplumsal açıdan, siyasi ve kültürel açıdan somut eylemliliklerimiz olmalı. Birinci husus olarak bunlar belirtilebilir.

ABD'nin Kürtlere son dönemlerdeki yaklaşımları hareket açısından sık sık tartışılan bir konudur. Birleşmiş milletler kendi gücünü çekti. ABD'nin KADEK yaklaşımının nasıl olacağını insan net olarak değerlendiremiyor. Bu açıdan, KADEK'in, halk savunma güçlerinin her yönüyle hazırlığı olmalı. HPG açısından bir hazırlık var. ABD'nin kendi çıkarı temelinde bir yaklaşımı olacaktır. Her yönüyle Kürtleri karşılarına almazlar. Bu nedenle KADEK, ciddi anlamda bir güç oluyor. Belki bu süreçte savaş olmayabilir, ama ciddi zorlamalar gelişebilir.

Biz, demokratik ekolojik toplumdaki, cins devriminden bahsediyoruz. Bunlar, bütün alanları kapsayan yaklaşımlardır. Son dönemde bazı hareketlilikler oldu. Türkiye'de kadın örgütlülüğü gelişti, bir araya gelmeler oldu. Bu yönüyle olumlu gelişmeler söz konusu. Yine Gülbahar Gündüz'e yapılan yönelimler karşısında kadınların eylemlilikleri oldu ve bu sadece bizim hareketimiz açısından değil, bizim dışımızdaki hareketler için de geçerli. Aktif şekilde siyaset içerisinde yer almak gerekiyor. Her alanda kendimizi örgütleyebilmeliyiz. Tabii saldırılara karşı eylemliliklerimiz daha güçlü olabilmeli. Türkiye'de, İran'da, Suriye'de, Irak'ta güçlü bir katılım göstermeliyiz. Meşru savunmamızı ve gücümüzü daha aktif kılmamız gerekiyor. Bu temelde, önümüzdeki süreçte siyasete katılımımız kadın hareketi açısından daha aktif olacaktır. Saldırılara karşı geliştirilmesi gereken tavır, son KADEK Kurul Toplantısı'nda da tartışıldı. Önümüzdeki süreçte de tartışılacaktır. Meşru savunmamızı, stratejimizi gelişmelere göre belirlememiz gerekir; eylemliliklerimizi buna göre geliştirmeliyiz. Bütün kadınları içimize nasıl katacağımızı bir netliğe kavuşturmamız gerekir. Diğer sahalarda da kadın çalışmaları yürütülüyor. Ama görüldüğü kadarıyla ciddi bir mücadele yürütülmüyor. İran içerisinde kadın çalışmaları bir süreye kadar fazla etkili değildi. Aynı şeyi Suriye için de, Irak için de söyleyebiliriz. Son dönemde bir değişim ve istikrar var. Belki zorlanabiliriz, ama çalışmalarımız somut olarak bir netliğe kavuşmalıdır. İran içerisindeki kadın çalışmalarımız çok geridedir. Son süreçte çalışmalardan fazla haberimiz yok. Genel olarak oradaki gelişimler içerisinde kadın hareketi ve örgütlülüğü daha aktif kılınırsa, bir planlamaya kavuşturulursa İran'da güçlü bir potansiyele ulaşılabilir. Çünkü İran'da örgütlenme açısından önemli bir zemin var. Alanlar açısından kısaca bunları belirtebilirim.

Zi. (H.) ark.: Arkadaşlar bir çok noktayı ortaya koydular. Eksik gördüğüm bir yanı tartışma ihtiyacı hissediyorum. Tüm dünyayı kucaklamayı amaçlayan bir kadın hareketi olarak siyasal gündemi daha kapsamlı değerlendirmemiz gerektiğini düşünüyorum. Acaba biz gerçekten sadece Irak'ta mı siyaset yürütüyoruz? Ya da bizim bütün

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

çalışmalarımız şu an Irak'ta mı kilitlenmiş? Önümüzde koskocaman bir dünya varken, gerçekten neden sadece Irak? Bu soruyu değerlendirmemiz gerektiğini düşünüyorum. Acaba Avrupa'da çalışma yürüten arkadaşlarımız ne düzeyde gelişme sağladılar? Siyasetin neresinde yer alıyorlar? Kafkasya'da, Balkanlarda, Suriye'de, İran'da neler yapıyoruz? Biz bugün tüm dünyayı kucaklamayı hedeflerken, dünya siyasetinin neresinde yer alıyoruz? Bence bu konuları da tartışmamız gerekiyor. Irak'ın önemli bir nokta olduğuna katılıyorum. Çünkü şu anda bütün gelişmeler orada. Eğer orada yer edinebilirsek, tüm dünya gündemine hakim olma avantajını elde edebiliriz. Arkadaşlar bu konuda birçok noktayı değerlendirdi. Irak'ta birçok dernek kurduğumuz, birçok faaliyet geliştirdiğimiz belirtildi. Ancak gerçekten biz, Irak kadınına ne kadar ulaşabiliyoruz? Gazetelere, siyasi gündeme yansıyan bir çok olay yaşanıyor. Irak'ta milyonlarca kadın öldürülüyor, tecavüze uğruyor. Bizim kurduğumuz dernekler ya da çalışmalarımız gerçekten Irak kadınına ulaşabiliyor mu? Bizim derneklerimize kaç Irak kadını üye olmuş, kaç kadın gerçekten bu derneklere sığınabiliyor? O düzeye geldik mi? Eğer o düzeye gelmişsek, elde ettiğimiz güçlü sonuçlar var demektir. Bütün hareketlere, örgütlenmelere, devletlere bakalım; bugün siyasette en temel araç olarak kadını kullanıyorlar. Tabii bunu kendi çıkarları için yapıyorlar. Bu bir tehlikedir. Ama biz bu tehlike karşısında kadınları ne kadar uyandırabiliyoruz? Bu kadınlara ne kadar ulaşabiliyoruz, ne kadar dikkatlerini çekebiliyoruz? Bence, bunlar tartışılması gereken konulardır. Bu noktadaki yetersizliklerimizi ortaya koymamız gerekiyor. Ancak önemli bir gelişim düzeyi yakaladığımızı da söylemek istiyorum. Bugün eğer yıllarca bir tabu olarak gördüğümüz hiyerarşi olgusunu kendi içimizde kaygısızca ve rahatça tartışabiliyorsak bu, bizim kadın hareketi olarak geldiğimiz düzeyi gösteriyor. Sosyal devrim de bunun bir parçasıdır. Tüm bu gelişimleri görerek, kendini yeni bir oluşuma hazırlayan bir kadın konferansı olarak yetersizliklerimizi biraz daha radikal tartışmamız gerektiğini düşünüyorum. Mesela, biz her konferansımızda, her toplantımızda, her bir araya geldiğimizde karar alıp da sonra yapmadığımız şeylerin özeleştirisini gerçekten hep vermek zorunda mıyız? Dünyaya açılmamız, bir çok örgütle ilişki kurmamız, siyasette aktif yer almamız gerektiği 3. Kongre'de, 3. Konferans'ta tartıştığımız konulardı. Elde edilen bir düzey var, fakat siyasetin tam göbeğine gelemediğimiz de bir gerçeklik. Siyasetin içinde olan, yön veren bir konumdan çok, siyasetin biraz kenarında seyreden, geride izleyen bir konum söz konusu. Biz, her şeyin iki yıl gerisinde kalıyoruz. Sonradan anlıyoruz, kavırıyoruz. YNK, bir kadın akademisi kurmuş. Amerika bizim kurmak istediğimiz oluşumu örgütlemiş. İnsan sormadan edemiyor: Biz gerçekten sürekli akıl vermek zorunda mıyız? Bizim yaptığımız biraz da

PJA IV. Konferans Tartışmaları

akıl vermek oluyor. Peki niye biz kendi aklımızla pratiğe giremiyoruz? Gerçekten bizim ideolojik anlamda güçlü ve zengin projelerimiz var. Fakat pratikleştirilmesinde çok ciddi sorunlarımız da var. Bu noktada politik olamıyoruz. Bizim dışımızdakiler araç olarak kullanıyorlar; biz de sadece seyredabiliyoruz. Bu konferansta bunların nedenlerini biraz daha detaylı tartışmamız gerektiğini düşünüyorum. Siyaseti değerlendirirken Önderliğin, “Güzel olan, bilinçli olan, cesur olan kadın dünyayı fethedebilir” belirlemesini dikkate almalıyız. Bence biz bu üç olgu üzerinde tartışalım biraz da. Bir bütünen örgütümüzü ele aldığımızda, bizim güzellik gibi bir sorunumuzun olmaması gerekiyor. Bu konuda netleşmeyeceğimiz bir nokta yok. Bilinç konusuna bakarsak; bence bizim bilinç sorunumuz da yok. Yetersizliklerle birlikte belli bir birikim, bir düzey, tecrübe var. Fakat cesaret konusunu tartışmamız gerekiyor. Cesaret konusunda zayıflıklarımızın olduğunu düşünüyorum. Siyasette aktif olamamamızın, istenilen düzeyde sonuç alamamamızın nedenini cesaret olgusuna bağlıyorum. Niye? Bu konuda bir örnek vereceğim: Devrimde aktif yer alan bir kadına bir gazeteci, “Senin bu kadar bu devrimde aktif olmanın nedeni nedir, seni bu kadar güçlü kılan nedir?” diye soruyor. Kadının verdiği cevap, “Hata yapmaktan korkmamam beni bu düzeyde geliştirdi” şeklinde oluyor. Biz kendimizi değerlendirdiğimizde; faaliyetlerde, askeri çalışmalarda, yönetimde, yapıda olan bütün arkadaşlar kendisinden yola çıkarak ele aldığı anda aslında hata yapmaktan çok korktuğumuzu görecektir. Mesela faaliyet yürüteceğiz, bazı örgütlerle ilişki kuracağız; bu noktada takıldığımız şey hata yapma, yetersizlik yaşama ya da başarısızlık korkusudur. Bu korkudan dolayı çalışmalarımızı gerçekten geliştiremiyoruz. Siyasette aktif olmamız gerektiğini 3. Kongre’de tartıştık; şimdi bu konferansta yeni bir şey keşfetmiş gibi bunu ortaya koymamız doğru olmaz. Bu noktada cesaret konusunu tartışmak bence çok daha önemli oluyor. Kadro olarak da ciddi yetersizliklerimiz var. Bu konferans “Şunu yapamadık, bunu yapmamız gerekiyordu, ama yapamadık” şeklinde tartışmalara son vermesi gereken bir konferans olmalı. Biz şunu yaptık, ama bu hatamız çıktı; adım attık, ama bu yetersizliğimiz çıktı, diyebilmeliyiz artık. Hatalarımız, yetersizliklerimiz çıkabilir. Ama biraz da işin içine girersek aktifleşeceğimiz bir gerçek. Bu noktada, bence güçlü adımlar da atılabilir. Kadın hareketi olarak bu konferansla birlikte güçlü bir açılım yapmayı amaçlıyoruz. Eğer siyaseti biraz daha derin ele alırsak, siyaset içerisinde kadının rengini güçlü ortaya koyup belirgin bir yöne çekebilirsek güçlü sonuçlar elde edilebiliriz.

Ren. ark.: Arkadaşlar değerlendirmelerini sadece siyasal gündem çerçevesinde ele alırlarsa iyi olur. Pratik alanlarda çıkan hataları daha çok örgütsel gündemde değerlendireceğiz.

Ay. ark.: Amerika'nın Ortadoğu müdahalesi konusunda bir çok şey söylendi. Ben sadece birkaç noktada dikkat çekmek ve Türkiye'deki sorunlara değinmek istiyorum. Amerika'nın Ortadoğu'ya müdahalesi yeni bir olay değil. Daha 1995'lerde Amerikan küresel sermayesinin önünün açılması ve Amerika'nın küresel bir imparatorluk haline gelebilmesi için esas olarak Ortadoğu'yu ele geçirmesi gerektiği konusunda yazıları, kitapları vardı. Bu açıdan, küresel bir imparatorluk haline gelmek isteyen Amerika, Ortadoğu'ya müdahale etti ve kendisine göre orayı yeniden biçimlendirmek, bu küresel sermayenin önündeki engelleri temizlemek istedi. Bu müdahale elbette ki, buradaki halkların önüne yeni fırsatlar serisi açtı. Bu müdahale, Saddam'ın yıkılması, statükonun bozulması, halkların diktatörlükten kurtulduktan sonra demokrasi temelinde birlik oluşturmasının, örgütlenmesinin fırsatını yarattı. Bunun, daha önceki rejimlere karşı, göreceli bir özgürlük olduğunu görmek, değerlendirmek ve bundan yararlanmak gerekiyor. Ama bununla birlikte Amerika'nın bizim düşündüğümüz, hedeflediğimiz gibi demokratik uygarlığı, demokrasiyi asla getirmeyeceğini bilmek ve tehlikeli gelişmelere göre hazırlanmak gerekiyor diye de düşünüyorum. Bu oldukça önemli. Çünkü Amerika'nın göreceli olarak bugün orada diktatörlükleri yıkmasını çeşitli kesimler, Amerika'nın demokrasiden yana olduğu ve bizim Amerikancı olmamız gerektiği şeklinde gündeme getiriyorlar. Bu, çeşitli yerlerde sıkça rastladığımız bir söylem. Bunun tehlikeli olduğunu düşünüyorum. Çünkü Amerika'nın saldırısı sadece çeşitli alanlara yapılmış bir saldırı değil, bilinçlerimize, ideallerimize yapılan bir saldırıdır. Bu temelde, özgürlük anlayışımıza, demokratik ekolojik toplum değerlerine sım sıkı sarılmamız gerektiğini düşünüyorum. Değerlendirmelerimizde zaman zaman bu ideolojik saldırının izlerine rastlamamız mümkün olabiliyor. Bu açıdan, bir noktayı eleştirmeden geçemeyeceğim: Politik raporun ilk cümlesi bence bir tahlilsizliktir. Tanrıların birbirini yemesiyle bir niteliksel sıçrama olmayacaktır. Eğer bir niteliksel sıçrama olacaksa bu, halkların demokratik mücadelesi ve birliği sonucu olacaktır. Bu temelde bir örgütlenmenin ve mücadelenin bizi başarıya götüreceğini düşünüyorum. Türkiye'ye geldiğimizde; ABD'nin Türkiye'ye müdahalesi konuşuluyor. ABD çoktan Türkiye'ye müdahale etti. ABD'nin müdahalesinin nedeni neydi? Küresel emperyalizmin, mali sermayenin önünü açmak. Amerika kendisine en çok bağlı olan Kemal Derviş'i Türkiye'ye göndererek müdahale etti. Ve Türkiye bugün büyük bir yeniden yapılandırma süreci yaşıyor. Bütün yasalar değişiyor. Türk ceza kanunu, iş kanunu, reform kanunu, sosyal sigortalar kanununu, bankalar kanunu, genel yönetimler kanunu vb. bütün kanunlar değişiyor. Ve bütün kanunların değişmesinde iki yan var: Bir yandan eski statükocu, katı yapı kırılırken; öte yandan emperyalizmin içeriye girebileceği ve rahat çalışabileceği koşullar yaratılıyor. İş

PJA IV. Konferans Tartışmaları

kanununda bunu görmek mümkün. Bu yüzden Türkiye’de de Amerika’nın Irak’a müdahalesinde olduğu gibi bir fırsat var önümüzde. Eski statüko kırılmaya başladı; eskiden tartışılmaz olan şeyler, merkezi yapılanma tartışılmaya başlandı. Bu süreçte bizi en çok ilgilendiren şey ise, önümüzdeki yerel seçimler. Yerel yönetimler yasası değiştirilirken ya da Türkiye’nin AB’ye uyum paketleri hazırlanırken biz Türkiye’de güncel politikayı yakından izleyip, alternatif projeler ortaya koyarak gündeme müdahale edemiyoruz. Böyle bir eksiklik yaşıyoruz. Süreç çok hızlı geliyor. Örneğin Türkiye’nin AB’ye girmesi konusunda, “Türkiye girerse iyi olur.” şeklinde yaklaşarak seyirci kaldık. Şimdi de yasa değişikliklerinin gündemde olduğu bir süreçte seyirci kaldığımızı tespit etmemiz gerekiyor. Günlük mücadeleye, günlük siyasete projeler temelinde müdahale edemiyoruz. Çünkü bir alışkanlığımız var. Sadece “Hayır” demeyi öğrenmişiz, “Kahrolsun” demeyi öğrenmişiz. Yapmayı, inşa etmeyi, projeler üretmeyi ve toplumun önüne bu projeleri koymayı çok fazla öğrenmemişiz. Bence kurtulmamız gereken en eski ve en önemli yan budur. ABD’ye hayır, İMF’ye hayır, hükümete hayır, iş yasasına hayır... Peki niye? Bunun cevabını veremiyoruz. Bunun cevabını veremediğimiz için de kitleler önünde bir umut haline gelemiyoruz. ***’ın, geçen seçimlerde Türkiye’de önemli ölçülerde kitleleri harekete geçirmesine rağmen harekete geçirdiği kitle kadar oy alamamasının temel nedeni buydu. Türkiye’de halkın önüne daha somut, yapıcı, geliştirici projelerle çıkmak gibi bir sorunu var. Günlük siyaseti, yeniden yapılandırma sürecini anı anına izlemek ve projelerle ortaya çıkmak gerekiyor. Kadın siyaseti açısından da böyle. Kadını ilgilendiren pek çok sorun var Türkiye’de. Mesela TCK’da kadınları ilgilendiren yasa değişiklikleri var. Bu yasa değişiklikleri bizi çok yakından ilgilendiriyordu, ama biz yeterince aktif katılmadık bu tartışmalara. Biz İstanbul’da konferansımızı yaptığımızda tartıştığımız en önemli konu kadın kimliği ile hareket etmektir. Oysa değişen TCK yasasında kadın kimliği hiçe sayılıyor. Örneğin kadına karşı cinsel suçlar kadının kimliğine, kişiliğine karşı işlenmiş suçlar olarak değil, toplumun ahlakına karşı işlenmiş suçlar olarak ele alınıyor ve bu şekilde kadın hiçe sayılıyor. Bu, bizim gerçekten şiddetle karşı çıkmamız, kadının bir kimlik olduğu konusunda geniş kampanyalar açmamız ve geniş kadın kitleleriyle buluşmamızı sağlayacak bir konu. Bunun gibi birçok noktayı birleştirmiş olsaydık hem kadın kimliğiyle hem kadın özgürlüğüyle hem de barış mücadelesiyle çok geniş kesimleri birleştirebilecek bir çalışmayı ortaya koyabilirdik. Çünkü tam da bu tartışmaların olduğu dönemde Gülbahar Gündüz’e karşı bir saldırı gerçekleştirildi; ondan üç, beş gün önce N.Ç diye çok genç, yurtsever bir ailenin kızı fuhuşa sürüklenmeye çalışıldı. Bu tür olaylar Kürdistan’da çok yaygın olarak yaşıyor. Türkiye’de devletin

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

son zamanlarda yaptığı en temel saldırılardan biri, yurtsever ailelerin, Kürdistan'daki kadınların, kızların kandırılarak, bilinçleri çarpıtılarak düşürülmesidir. Biz hem Gülbahar Gündüz'e olduğu gibi kadınlara uygulanan tecavüzü teşhir ederek, hem küçük kızlara karşı uygulanan düşürme politikasını deşifre ederek kadına yönelik şiddeti işleyebilir, bunu barış mücadelesi ile birleştirebiliriz. Çünkü bütün bunların barış mücadelesiyle de ilgisi var. Ama biz günlük politikayı izleyerek olaylar arasındaki bağları kurmayı ve bu bağları barış ve özgürlük mücadelesine akıtmayı ne yazık ki henüz beceremiyoruz. Bu da yeterince politik olmamamızdan kaynaklanıyor. Çünkü genel tespitler yapıyoruz, genel doğruları söylüyoruz; bu konuda bir eksikliğimiz yok. Genel tespitlerimiz doğru, ama bulunduğumuz ülkelerde ya da çalışma alanlarımızda nasıl uygulayacağımız konusunda bir kafa tembelliği yaşıyor. Yaratıcı olmak, öne atılmak, bir talimat gelmeden harekete geçmek gibi bir davranış içine girmiyoruz. Hep bekliyoruz ki, önümüze bir şeyler konulsun ve biz yapalım. Bu şekilde bir mücadele sürdürmenin bizi çok fazla ilerletmediğini ve bundan sonra da ilerletmeyeceğini düşünüyorum. Çünkü Türkiye çok büyük bir alt-üst oluş içerisinde. Yerel yönetimler yasası değişiyor. Ve yerel yönetimler demokratik ekolojik toplumun en önemli ayaklarından birisidir. Bu yasa çok kısa zamanda, Ekim ayında gündeme gelecek, ama bu konuda bizim yaratıcı bir şekilde siyasal gündeme müdahale etme şansımızın olup olmayacağı biraz da bize bağlı. Hazırlıklı olmak gerekiyor. Çünkü hem Kadın Hareketi'nin hem genel olarak Kürt Hareketi'nin eylemi ve faaliyeti bugün Türkiye'de gündemin birinci maddesi. Geçen seçimlerde ***'lı kadınların çok etkin rol oynaması Türkiye'de bütün siyasetçileri etkiledi. AKP şimdi, bana kadın belediye başkanı adayı bulun diye, ortalığa düşmüş. Hatta büyük şehirlerde bile kadın belediye başkan adayları gösterecekler. Etkiliyoruz, değiştiriyoruz, dönüştürüyoruz, ama bunun bilincine yeterince varmadığımız için daha fazla çalışmıyoruz. Devletin bizi ciddiye aldığı kadar, biz hareket olarak kendimizi, kendi hareketimizi ciddiye alsak çok daha etkin kampanyalar düzenleyip, etkin çalışacağız. ***'ın geçen seçimlerde aldığı oyun tartışılması Türkiye'deki siyaseti kilitledi. Bu oylar iptal edilirse, bu süreçte çıkan bütün yasaların iptal edilme şartı bile söz konusu. Erken seçim gündeme gelebilir. Yani KADEK'in ateşkesi askıya alması Türkiye'deki her şeyi kilitledi, halk gözünü dikmiş KADEK'e bakıyor ne yapacak diye. Bütün alanlarda bize sorulan soru, şimdi ne olacak, savaş yeniden mi başlayacak, sorusu oluyor. Türkiye'deki siyaseti hem Kadın Hareketi olarak etkiliyoruz hem KADEK olarak kilitliyoruz. Ama daha yapıcı, daha halkın önünü açıcı, yeniden yapılandırmada küresel emperyalizme karşı halkın çıkarlarını koruyan projeler

üretmememiz bizim en büyük engelimiz ve bu engeli kendimiz yaratıyoruz.

Za. ark.: Böyle hassas bir dönemde özellikle Kadın Hareketi açısından siyasal gündemi değerlendirmek çok önemli. Geçen dönem, zorluklar yaşandı. Fakat bu dönemde her zamankiden daha çok çözümsüzlük yaşanıyor. Sadece Irak'ta değil, bütün dünya şimdi bir yol ayrımındadır. Herkes, Irak'ta nasıl bir sistemin oturtulacağını dört gözle bekliyor. Gerici sistemin dayattıkları ve demokratik çizgi karşısında yaşadığı çıkmaz, kendisiyle birlikte birçok soruyu ve değerlendirebileceğimiz birçok konuyu getiriyor. Bunun için konferansımızın bugün yapılıyor olması, yerindedir. Kadının kendi cephesinden cevap vermesi gerekenler var. Bugün Ortadoğu'da yaşanan durum bütün dünyayı etkiliyor. Bir arkadaş da belirtti, şimdi bütün dünya kadınlarını kucaklamak zorundayız. Fakat bütün dünya kadınlarını kucaklamak için de bir sistem oluşturmamız önem arz ediyor. Ortadoğu'da kapsamlı bir çatışma var ve bu sürüyor. Bazıları bu savaşa üçüncü dünya savaşı adını verdi. Askeri anlamda I. ve II. Dünya Savaşları kadar yoğun olmasa da, kendi içinde bir yoğunluğu taşıyor. Bu durum karşısında kadın hareketi açısından da alacağımız tedbirler ve yürüteceğimiz politikalar önemlidir. Önderlik, kadını ve Ortadoğu gerçekliğini birbirine benzetiyor. Bu nedenle de Ortadoğu'da yaşanan savaş durumu ve Ortadoğu'ya yönelik yönelimler herkesten çok kadını etkilemektedir. Kadın her gün –sadece Irak'ta değil- Türkiye'de, İran'da Suriye'de yeniden katlediliyor. Dünyanın genelinde böylesi bir kadın katliamı söz konusudur. Bundan en fazla da olumsuz olarak etkilenen biziz. Bu yönelimlere karşı en fazla mücadele vermek, herkesten çok bizim için bir gereklilik olarak ortaya çıkıyor. Bu anlamda, geçen süreç içerisinde bu yönlü eksikliklerimiz oldu. Siyasal süreci, kadın zihniyetiyle tahlil edip değerlendirme yönünde çok yetersiz kaldık. Kendi açımdan da belirtebilirim, ABD'nin Irak'a yönelimi olduğunda yaklaşımlarım duygusallığı ve dogmatikliği aşmadı. “Bunlar emperyalisttir, Ortadoğu'ya girmişler” diyorduk. Savaş başladığında hepimiz Irak'laydık. Direniş olduğunda hepimiz çok seviniyorduk. Bu noktada, eski yaklaşımları, ak ve kara yaklaşımını çok fazla aşamadık. Siyasal süreci değerlendirmede yanlıgılar yaşandı. Oysa ki, daha kapsamlı düşünmek, geniş değerlendirmek gerekiyordu. Halen de tek taraflı kalabiliyoruz. Irak'ta gelişen yeni durum, 20. yüzyıl siyasetinin ve politikasının aşılmasına yol açarken, siyasette yeni dengelerin de oluşmasını beraberinde getirdi. Bunun da kendisiyle birlikte üç çizginin oluşumunu getirdiğini söyleyebiliriz: Bunlardan birincisi, emperyalist çizgidir. Bu çizgi bölgeyi kendi çıkarları doğrultusunda yeniden ekonomik, kültürel, siyasal ve sosyal olarak düzenlemeyi içeriyor. Bölgeye yönelimiyle kendi sistemini

yeniden düzenlemek istiyor. Çünkü 20. yüzyılda uyguladığı sistem gün be gün iflas etmektedir. Sistemin yaşadığı kriz her geçen gün derinleşiyor. Geliştirilen bu çizgi hem İsrail hem de İngiltere'nin desteğiyle geliştiriliyor. Gelişen bu yönelimi sadece askeri boyutta ele almak, dar bir yaklaşım olur. Irak içerisinde şu çok net olarak görülebiliyor, askeri saldırı kadar, ideolojik anlamda da bir yönelim söz konusudur. Kendi zihniyet ve düşüncesini vermek için oluşturdukları kurumlarla eğitimler yapıyorlar. Bu eğitimleri, konuşma üslubundan tutalım, oturup kalkmaya kadar çok planlı bir şekilde sürdürüyorlar. Bu, Irak şahsında Ortadoğu kültürüne bir saldırdır. Irak'ın tarihi ve kültürel olarak birçok değeri var. Nasıl ki, ilk kez Irak'ta anaerik süreç başlayıp gelişmişse, şimdi de erkek egemenlikli sistem bu topraklar üzerinde büyük bir hesaplaşmayı yaşamaktadır. Yürütülen bu savaşım, ne kadar gerici sistemle demokratik sistem arasındaki bir savaşım, bir o kadar da kadın ve erkek arasındaki bir savaşımdır. Irak topraklarında en zirvede yaşananlar bunlardır. O topraklarda kim kendisini oturtabilirse, siyasete hakim olan ve siyaseti yönlendiren o olur. İkinci çizgi ise, bölgedeki güçlerin oluşturduğu klasik çizgidir. Bu klasik çizginin temsilcileri de bölge güçleri olan Türkiye, Suriye, İran ve bölgede belli bir hakimiyeti olan irili ufaklı bir takım gerici örgütlerdir. Bunlar da kendilerini bir çizgi olarak ortaya koyuyorlar. Her ne kadar gözle görülür durumda olmasa da, benim düşünceme göre iki muhafazakar güç olarak Avrupa ve Rusya da bu çizginin içine giriyorlar. Bu her iki güç de bölgede mevcut olan eski statükoyu koruyarak, bölge üzerindeki politikalarını ve siyasetlerini sürdürmek istiyorlar. Üçüncü çizgi ise, demokratik uygarlık çizgisidir. Bu çizginin kendisiyle birlikte getirecekleri halklar açısından çok çekici olmasına rağmen, bu çizgiyi yürüten esas güç olan Kürtlerin kendilerini bölgede esas güç, öncü güç haline getirememeleri bölgede antitez olmalarının da önünde engel oluşturmaktadır. Demokratik uygarlık çizgisinden yana olan güçler, bölgede halen kendilerini alternatif bir güç haline getiremediler. Irak'ta bu her üç çizgi mevcut durumda bir çatışma halindedir. Nasıl ki Amerika Ortadoğu'ya hakim olmak için Irak'ı kendisine bir mevzi olarak görüyorsa, bir o kadar da bölgede mevcut olan gerici örgütler ve demokratik uygarlık çizgisinin temsilcileri de Irak'ı kendileri için önemli bir mevzi olarak görmekte dirler. Bu çatışmalar sonucunda Irak'ta ortaya çıkacak çizgi, bütün Ortadoğu'yu etkisi altına alacaktır. Bu mantıkla hareket etmek büyük önem arz ediyor. Oluşturulan ortam rahat olduğu kadar, hiçbir garantisinin de olmadığı bir ortamdır. Bu hassasiyetler göz önünde bulundurularak gaflete girmemek gerekiyor. “Amerika bize birçok imkan sunuyor” dememek lazım. Şu an çıkarları böyle bir yaklaşımı gerektirdiği için böylesi bir yaklaşım içerisine giriyor. Bizim de bunun farkında olarak yaklaşmamız gerekiyor. Fakat kadro içerisinde

PJA IV. Konferans Tartışmaları

yanılgılı yaklaşımlar var. Bu yanılgıya girmeden mevcut ortamı nasıl değerlendirebileceğimiz gerektiği üzerinde durmalıyız. Bizim açımızdan özelleştirisini vermemiz gereken bir husus da, ideolojimizi yaygınlaştırmamış olmamızdır. Önderlik birçok kez eleştirmiştir; Atina savunmalarında da eleştirmişti, “Sadece Kürt toplumuyla sınırlı kaldık” diyor Önderlik. Bugün Irak’ta biz bunun sancılarını çekiyoruz. Araplar ve bölge kadınları bizi çok fazla tanımıyorlar. Bunun için de çok hızlı örgütlenmek, ideolojimizi, Önderliği, Demokratik Uygurluk Çizgimizi tanıtmak birincil görevimiz olmaktadır. Bu yönlü birçok sorumuz var. Şimdiye kadar da yaklaşımda, bunlar birçok kez kendisini açığa vurdu. Şu ana kadar Irak’ta yürüttüğümüz siyasal mantık, ilkel milliyetçi mantığı aşamadı. Herkes iktidarı nasıl ele aldıysa, biz de öyle aldık. Sivil toplum örgütlülüklerini geliştirmek yerine, taklitçi bir siyaseti geliştirme durumumuz oldu. Anlayışta demokratik bir tarzı oturtmadık. Anlayışta ilkel milliyetçiliği ve erken iktidar yaklaşımlarını aşamadık. Siyaset tarzımızda daha çok ön plana çıkan bu yaklaşımlar oldu. “Bu gerici güçler iktidara geldiler, fakat bizim halen bir yerimiz, dostumuz bile yok” denildi. İktidara olan bu yanılgılı yaklaşımlarımız, güvensizlik de yarattı. Yapmış olduğumuz toplantılarda demokratik siyaset tarzının nasıl olması gerektiği, ilkel milliyetçi siyaset tarzının ve iktidar hastalıklarının neler olduğu üzerinde duruldu. Genel olarak bunlar açısından bunu belirtebilirim. Fakat halen de büyük bir tıkanma yaşanmaktadır. Bugün Türkiye’de yürütülen siyaset tarzı, demokratik olmaktan ziyade, gerici bir siyaset tarzıdır. Dine dayalı bir siyaset tarzı var ve bu oligarşik sistemi çok fazla aşmıyor. İran’da yine öyle, Suriye’de aynı şekilde. Bu, kendisiyle birlikte büyük engelleri de getirecektir. Objektif koşullar olduğu kadar, tehlikeler de bir o kadar mevcut. Biz 21. yüzyılın demokratik uygarlık yüzyılı olacağını yapmış olduğumuz bütün değerlendirmelerde dile getiriyoruz. Fakat bu yönlü yürüttüğümüz mücadele bunu karşılayabilecek düzeyde mi? Buna denk bizden istenen sorumluluklar nelerdir? Bu sorulara güçlü cevaplar vermemiz gerekirken, bu yönlü yoğunlaşmalarımız yetersiz kalıyor. Çoğu kez moralli, çoğu kez de güvensiz yaklaşılabiliyoruz. Bunun için de objektif yaklaşımda yetersiz kalıyoruz. Kadını bunun içerisinde ele aldığımızda, dile getirdiğim bu üç çizgide, emperyalist çizgi kendi amaçlarına göre bir kadın tipini yaratmak istiyor. Bu da Irak içerisinde çok net olarak görülmektedir. Bush, “Kadın ve erkeği özgürleştireceğiz” diyordu. Bu yönlü sosyal faaliyetler oldukça yoğun. Postmodern bir kişilik, ilkesiz bir yaşam tarzı yaratabilmek için yoğun bir faaliyet içerisinde oldukları. Kota belirlemişler, belediyelerde mutlaka kadınların olması gerektiğini belirtiyorlar ve bunu bir karar biçiminde hayata geçiriyorlar. Hukuka, ekonomiye, soruşturmaya bakanlar kadınlardır. Çok aktif bir şekilde kadını kendi politik emellerine alet ediyorlar ve kadını bu yönlü

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

kullanıyorlar. Bu çok net bir biçimde görülüyor. Kadınları kendilerine bağlamak için aktif mücadele yürütüyorlar. İlkel milliyetçi ve dine dayalı siyaseti temsil eden çizgi ise şimdiye kadar kadını siyaset dışı bıraktı. Son gelişen durumla birlikte, kadını siyasal yaşama katıyorlar, fakat kendi ölçüleri temelinde yapıyorlar bunu. Çok ilginç tablolarla karşılaştık. Örneğin anayasa üzerine bir toplantı yapıldı. Bu toplantıya yüzlerce kapalı kadın getirdiler. Bunu yapmalarındaki amaç, anayasanın laik bir temelde değil de, şeriat temellerine dayalı olarak oluşturmak. Kadını çok örgütlü bir şekilde kendileri için kullanıyorlar. Kadını kadına karşı kullanıyorlar. Önderlik, kadının gücünün kadından çalındığını belirtiyordu. Gerçekten de bu, Irak içerisinde çok açık bir biçimde görülmektedir. Kadının ideolojik, örgütsel, kendini, gücünü, hukukunu savunma anlamında acemilikleri var. Örneğin avukattır, doktordur, fakat “Şeriatla yürüsün” diyor. Bu kadar bilinçsiz yaklaşımlar söz konusu. Irak’ta toplumun yüzde elli beşini kadın oluşturuyor -gerçekten çok büyük bir trajedidir- fakat buna rağmen oluşturulmak istenen anayasanın hazırlık komitesinde tek bir kadın bile yer almıyor. Kadın gücünü kendi çıkarları için bu denli bir kullanma durumu söz konusu. Bir seçim dönemi olursa, KDP, YNK ve diğer gerici güçler de biliyor ki, kadının gücü seçimlerde ön plana çıkacak. Bu gücü kendi çıkarları temelinde kullanmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Yani kadının gücünü bu kadar çalma, bu kadar yanlış kullanma durumu söz konusu. Demokratik Uygarlık Çizgisi’ni temsil edenlerde ise, çok dağınık bir durum söz konusu. Irak’ta bulunan kadın kitlesinin genelde bir düzeyi var, aydın yönleri söz konusu. Bir arayış içindedir de, fakat ideolojik olarak bir düzeyi olmadığı gücü oldukça dağınıktır. Toplantıda gördüğümüz tabloda, elliye yakın kapalı kadın konuşmak için elini kaldırırken, kendilerine demokratım diyenlerin kaldırdığı parmak sayısı sayılı düzeydeydi. Irak açısından bunlar söz konusu olurken, diğer alanlarda yaşananlar da bundan çok farksız değildir. Suriye’de de böylesi durumlar söz konusu. Bilinçsizlikten kaynaklı olarak böylesi tablolarla karşılaşabiliriz. Yirmi yıldır Suriye’de PJA çalışmaları yürütülüyor. Türkiye’de de yine öyle, biz ne kadar Türk kadın kitlesini harekete geçirdik, yine İran’da ne kadar İran kadını örgütleyebildik? Bunların sorgulanması gerekiyor. Arkadaşlar da belirttiler, insanlar bizi çok ilgiyle dinliyor. Yani o kadar yeni şeylere ihtiyaç duyuyorlar, fakat biz şu ana kadar yürüttüğümüz çalışmalarda istenilen düzeye çok ulaşamadık. İdeolojik bilinç düzeyi verdiğimiz taktirde, kadının düşünce ve duygu dünyasını zenginleştireceğimizi bildiğimiz halde, yeterli çalışmayıp onları bundan mahrum bırakabiliyoruz. Kadının bu gücünün çalındığını da görüyoruz, fakat zaman o kadar hızlı akıp gidiyor ki, ona yetişemiyoruz. Şimdi her ne kadar da bunun çalışması içerisinde olsak da, daha hızlı davranmamız gerektiği ortaya çıkmış bulunmaktadır. Bir yıl içerisinde

PJA IV. Konferans Tartışmaları

çalışmalarımızı güçlendirirsek, çok güçlü sonuçlara ulaşabiliriz. Çünkü diktatörlüklerin yoğun geliştiği alanlar, demokrasinin gelişmesinin de güçlü zeminlerini oluşturuyor. Herkes bu yönlü bir şeyi dört gözle bekliyor. Her ne kadar kadın geri bir durumu yaşıyorsa da, Önderlik de savunmalarında, bütün kadınların içinde buldukları koşullara tepkili olduklarını, bu durumu kabul etmediklerini belirtiyordu. Bu, değişim ve dönüşüm için güçlü zeminleri oluşturuyor, büyük bir avantajı yaratıyor. Kısacası Irak'ta içinde bulunduğumuz tecritlik durumunu ortadan kaldırmak için sivil toplum örgütlenmelerini güçlü geliştirmemiz gerekiyor. Geliştireceğimiz bu sivil toplum örgütleriyle hem toplumun ihtiyaçlarına hem de kadının ihtiyaçlarına cevap olabiliriz. Şimdiye kadar birçok proje geliştirmiş olmamıza rağmen, bunlar çok soyut kaldı. Toplumsal sözleşmeden de biliyorum, 3. Kongre'den bu yana gündemdedir, fakat bunu ne kadar pratikleştirdiğimiz önemli. Sokaklarda her gün dilencilik yapan yüzlerce kadınla karşılaşıyoruz. Yine tecavüze uğrayan, kaçırılanlarla karşılaşıyoruz. Fakat bunlara yönelik projeler oluşturmada çok soyut kalıyoruz. Eğer bu durumu aşamazsak, Önderlik özgürlüğün demagojisini geliştirdiğimizi belirtiyordu, böylesi bir duruma girebiliriz. Bunun için de, içinde bulunduğumuz durumdan hızla kurtulmamız gerekiyor. Kadınlara cevap olmak için, yaşamsallaşacak projeler oluşturmamız, kadınların yaşadığı sorunları basın-yayında yoğun işlemimiz gerekiyor. Kadının meşru savunmasını oluşturabilmesi için girişimlerimizin olması çok önemli. Kadınları sahiplenmek için de bir koordinasyon çalışmasına gidilmesi lazım. Örneğin gelişen Akıla Haşim olayı vardı. Bu olaya karşı aktif eylemliliklerin gelişmesi gerekiyordu, fakat buna karşı bir yürüyüş bile olmadı. Kadının hukukuna fazlasıyla duyarsız yaklaşımlar söz konusu. Bu tür olaylara karşı, bilinçli hamlelerin geliştirilmesi lazım. Bunu geliştirmemiz ve diğer kadınları da örgütlememiz gerekiyor. Bunlar önemlidir. Ayrıca birçok boyut değerlendirildi. Diğer önemli bir husus ise, Önderliğin görüşme notlarında ortaya koyduğu, eylem kararı. Önderlik, görüşmelere çıkmayacağını belirtiyor. Bize yönelik geliştirilen çözümsüz politikalara tavır koyuyor. Bir kadın hareketi olarak bu duruma cevap olmak için güçlü örgütlenmemiz gerekiyor. Kadın siyaset tarzını geliştirmek için çaba içerisinde olmalıyız. Örgütsel durum değerlendirmesi de yapılacak. Fakat şunu yine de belirtme ihtiyacı duyuyorum; eğer şimdiye kadar siyaset alanında başarıya ulaşamadıysak, bu erkek mantığıyla siyaset yapıyor olmamızdan kaynağını alıyor. Başarılı bir pratik sahibi olmamız da kaynağını bundan alıyor. Bunun için de bu konferansta hem siyasal anlamda hem projeler anlamında daha somut ve önemli adımlar atmamız gerekiyor. Ancak böyle cevap olabilir, Önderliğin geliştirdiği eyleme destek olabiliriz. Eğer bu yönlü bir düzeltmeye gitmezsek, yine bir tekrarı

yaşarız ve bu kendisiyle birlikte farklı tıkanmaları da getirir. Genel olarak bunları belirtebilirim.

Biz, Olmayanı Geliştirme Örgütüyüz

Ren. ark.: Eğer arkadaşlar bu konuyu yeterli görüyorlarsa görüş sunabilirler. Fakat arkadaşlar Önderliğin durumuna ilişkin de değerlendirme yapabilirler.

Bes. ark.: Önderliğin durumuna ilişkin tartışmalar yürütülürse daha iyi olur.

Ren. ark.: Siyasal gündem, örgütsel durum ve yeniden yapılandırılmayı ayrı ayrı tartışsak iyi olur. Çünkü politikamızı her birinin içerisinde farklı ele alıyoruz.

Ber. (D.) ark.: Divanın belirttiklerine katılıyorum. Arkadaşlar değerlendirme yaparken de yoğunlaştığım bir husustu. Görüşme notu da yeni ulaştı. Gerek siyasal açıdan, gerekse örgütsel açıdan yaşadığımız tüm sorunlar Parti Önderliği'nin önümüze koyduğu görev ve projeleri doğru sahiplenmemekten kaynaklıdır. Bu noktada, sürece karşı savunmacı bir yaklaşım da geliyor. Süreç karşısında kendisini aktifleştirememe, kendini üretken ve yaratıcı kılamama Önderliğin projelerini doğru anlamlandıramamayı da beraberinde getirdi. Önderlik aslında sürecin nasıl gelişeceğini, gelişmesi gerektiğini ve ortaya çıkacak sonuçları çok somut ortaya koydu. Bu anlamda çok da bilinmezlik durumu söz konusu değil. Dikkat edilirse gelişmeler karşısında Parti Önderliği hiçbir zaman şaşırmadı; olayları tarihsel kökenleriyle değerlendirip ortaya koydu. Önderlik ön görüşüyle, tarih bilinciyle, stratejik yaklaşımıyla sürecin nasıl gelişeceğini aydınlatmıştı. Bu anlamda AIHM savunmaları, içinde yaşadığımız dönem açısından da, gelecek açısından da en temel aydınlatıcı kaynaktır. Bu anlamda bizim, olanlar ya da olacaklar bilinmiyormuş ya da yeniden açığa çıkmış gibi deney yapmamız her halde doğru değil. Parti Önderliği "Siz ne yaptınız, sizin yaklaşımınız nasıldı, sizin ortaya koyduğunuz alternatif neydi" diye soruyor. O anlamda, bizim tartışmamız gereken husus, ne kadar alternatif olabildiğimizdir. Kadın hareketi açısından yapılması gerekenleri daha önce Önderlik belirtmişti. Biz aslında yapılmayanları tekrardan tartışıyoruz. Bu, yapılmayan görevleri tekrardan önümüze getirip ısıtmak oluyor. Yeni bir sürece giriyoruz; her yeni sürece giriş, eskinin özeleştirisini vermeyi gerektiriyor. Arkadaşların buna dönük görüşleri oldu. Şimdi, ABD müdahalesi çok tartışılıyor. Parti Önderliği sadece bölge statüsü açısından değil, dünya açısından da bir alternatif ortaya koydu. Ben, Irak müdahalesini aslında Önderlik üzerine geliştirilen komployla beraber ele almak gerektiğini düşünüyorum. Önderliğe yönelik komplo '93'le birlikte başladı. Bu süreç, Önderliğin

PJA IV. Konferans Tartışmaları

özellikle demokrasi arayışının yoğunlaştığı sürece rastlıyor. Fakat bunun hem örgüt açısından doğru anlaşılabilmesi ve dolayısıyla doğru uygulamaması hem de işbirlikçi çete çizgisinin boşa çıkartıcı yaklaşımları '93'te gündemde olan sürecin işlememesine neden oldu. Bizler o süreci yeterince anlamlandıramadığımız gibi doğru bir cevap da geliştiremedik. Daha sonra geliştirdiğimiz 5. Kongre süreci var. Ancak burada da orada Önderliğin gerçekleştirmek istediği stratejiye cevap olabilecek bir değişimi ortaya çıkaramadık. Bayrak değişimi oldu, yönetmenliklerde kısmi gelişmeler yaşandı, PKK- HPG hiyerarşisinde kısmen değişiklikler yapıldı, ancak bunlar yetersizdi. Oysa Parti Önderliği, daha kapsamlı bir stratejik değişimi ortaya koydu. Önderlik o zaman reel sosyalizm gerçekliğini de çok kapsamlı çözümlenmişti. Bu çağın artık demokratikleşmesi, değişmesi gerektiğini hem örgüt içinde hem de dış kamuoyunda çeşitli değerlendirmeleriyle ifade ediyordu Önderlik. Biz Önderliğin bu yaklaşımını taktik olarak ele aldık. Bugün açısından ele alındığında, Önderliğin geliştirmek istediği strateji üzerinde bir bilinçlenme düzeyinin geliştiğini belirtebiliriz. Hem halk açısından hem örgüt açısından geline düzeyi, yaşanan gelişmeleri yadsımamak gerekir. Bugün hareket olarak belli bir düzeye geldiysek, bu elbette ki Parti Önderliği'nin geliştirdiği büyük emeklerin sonucudur. Diğer bir nokta ise, alternatif olma gerçeğidir. Parti Önderliği Ortadoğu'ya yapılan müdahaleyi sadece son on yıllık arayışlara değil, tarihe dayandırıyor; beş binlik sistemin geline noktada Ortadoğu zemininde çözülmeye uğraması olarak ele alıyor. Müdahaleden önce Önderlik, "Ne Saddam çizgisi, ne de ABD çizgisi Ortadoğu'da tutmaz" şeklinde değerlendirme yapıyordu. Bundan anlaşılması gereken, yeni bir alternatifin gerektiğiydi. Şu anda görülen iki alternatif var: Birincisi, halkların iradesini, kültürünü yadsıyan, bir bütünlük varlığını inkar eden, katliam gerçekliğini dayatan gerici bir rejim; diğeri de daha değişik bir sistem gibi görünen, ama özünde aynı şekilde yine halkların iradesini, kültürünü yadsıyan, bilincini ve belleğini körelten ABD'nin sunduğu bir alternatif. Parti Önderliği bu her iki alternatifin de Ortadoğu zemininde halkların ihtiyacına cevap vermeyeceğine, halklar adına bir alternatif olamayacaklarına müdahaleden çok daha önce dikkat çekmiş ve bunun için de örgütün kendisini yeniden örgütlemesi gerektiğini, kendi içinde bazı yenilikleri yaratarak, topluma taşıması gerektiğini belirtmiş ve bunun için önümüze bazı projeler koymuştu. Bunu çok somut maddeler biçiminde sundu Önderlik. Hareket olarak bunları doğru uygulama noktasında çabalarımız oldu, belli oranlarda cevap da olduk, ama tüm bunları zamanında yapıp yapamadığımız tartışılır. Kadın Hareketi açısından da böyle. Gecikmeli hareket ediyoruz; eleştirilmesi gereken boyut bu. Bu nedenle de Önderliğin projelerini yerinde ve zamanında gerçekleştiremiyoruz.

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

Ortadoğu'daki ilkel milliyetçi güçlere alternatif olarak Önderlik, her parçanın kendisine özgü, oradaki halkların iradesini ifade edecek bir örgütlenmeden bahsetti. Her birinin adını, programını, tüzüğünü bile koydu. Ancak buna önceden hazırlıklı olmadığımız için çok alelacele değişimlere gittik. Belki bu bize çok büyük kaybettirmedi, ama kazanımları da çok olmadı. PÇDK, bu süreçte ortaya çıktı. Ancak biz hep savaşa, müdahaleye endeskle yaklaştığımız için ya da ABD saldırılarına endeskle yaklaştığımız, onun belirleyiciliğinde hareket ettiğimiz için kendimizi doğru hazırlayamadık. Bu anlamda, müdahalenin ortaya çıkardığı mücadele zeminine apar topar, hazırlıksız bir girişimiz oldu. Ortaya çıkan sonuçları arkadaşlar değerlendirdi. ABD'nin müdahalesine yönelik bazı yanlışlıklar yaklaşımlar oldu. Sanki halklar ABD'nin ipiyle kuyuya iniyorlarmış gibi yaklaşımlar çıktı ortaya. Bizde de başta böyle bir anlaşılma gündeme geldi. Mevcut statükonun yıkılmasının yarattığı rahatlamayı küçümsememek gerekiyor, fakat bu müdahaleyi çok cazip görüp bunun cazibelerine kapılma da hem halkta gelişti hem bizlerde. Çünkü daha öncesinden halkta demokrasi bilincini geliştirme yaklaşımı çok fazla söz konusu değildi. Yaşananları kendi koşullarından bağımsız ele alarak, her şeyin kendi eksikliklerimizden kaynaklandığını söylemek de çok gerçekçi değil tabii, ancak bu konuda şunu belirtmek istiyorum: Parti Önderliğine yönelik müdahale eğer doğru anlaşılırsa, Irak müdahalesi de doğru anlaşılır. Eğer bu olmazsa, çok ciddi gaflet durumları yaşarız ve gafletin bizi götüreceği sonuçlar da ortadadır. İşte bunun için Önderlik, KDP- YNK'nin ya da ABD'nin sofrasına tedbirsiz oturmamamızı söylüyordu. Önderliğe yönelik giderek ağırlaşan tecridin, İmralı sisteminin, Önderliğin dünyada görülmemiş uygulamalara tabi tutulmasının bir sebebi de, ABD'nin Ortadoğu halklarına yönelik tecrit yaklaşımıdır. Önderlik bunun için, kendisine uygulanan tecridin hem kadına hem de Kürt halkına yönelik bir tecrit olduğunu söylüyor. Eğer müdahaleyi tartışacaksak, başta Önderliğin içinde bulunduğu sistemi tartışmak gerekiyor. Çünkü bu sistem ABD'den bağımsız değil. Önderlik ısrarla, esaretinin kesinlikle Türkiye'yle bağlantılı bir husus olmadığını belirtiyor. Buna, özellikle altını çizerek her seferinde dikkat çekiyor. Bu çok önemli bir nokta. ABD'nin eksenine girmiş filan değiliz, fakat ideolojik çizgimizi, Önderlik felsefesini çok güçlü yansıtmadığımızı, ona denk arayışları geliştirmede yetersiz kaldığımızı düşünüyorum. Muhafazakarlık var. Önderlik Türkiye için de, Suriye, İran ve diğer çeşitli bölgeler için de çok kapsamlı projeler ortaya koydu. Bu anlamda bir anlaşılama durumu söz konusu. Anlaşılsa da ona çok fazla sahiplenememe durumu yaşanıyor. ABD, Önderliğin fiili olarak hazır olmadığı bir Ortadoğu'da çok rahatlıkla atını koşturacağını düşünüyordu. Önderliği engel olmaktan, alternatif olmaktan çıkartarak farklı bir

PJA IV. Konferans Tartışmaları

inisiyatif geliştirmek istedi. Bunun için Parti Önderliğine yönelik böyle bir komplo yapması, Önderliği halktan tecrit etmesi gerekiyordu. Önderlik düşüncesinin halklarla buluşmasını engellemek istiyordu. Bu anlamda, Önderliğe yönelik tecridin ABD'den bağımsız olmadığına inanıyorum. Bu konuda Önderliğin de uyarıları var. Mesela iki ay sonra savaş gelişebilir diyor Önderlik. Parti Önderliği, orta yoğunluklu bir savaşı gündemimize almamız ve bunun üzerinde yoğunlaşmamız gerektiğini belirtti. Bu konuda bütün güçler açısından bir motivasyonun gelişmesi gerektiğinin altını çizdi. Önderliğin önümüze koyduğu iki hedef var: Birincisi, KHK'yle birlikte bir ağırlık merkezi oluşacak. ABD'nin Irak şahsında bütün dünyada geliştirmek istediği bir imparatorluk var. Bu imparatorluk ağırlık merkezidir. Bu ağırlık merkezinin karşısında Önderliğin de halklara dayanarak, halkların iradesini esas alan bir ağırlık merkezi oluşturma yaklaşımı var. Bunun adı, KHK olacak. Bu, örgütlenmekten geçer. KHK'nin oluşumuyla beraber ABD'nin tavrı gelişebilir. ABD'nin böyle bir alternatifi, böyle bir inisiyatifi çok kolay sindirmeyeceği açık. Önderliğin de belirttiği gibi, Türkiye'yle bizi karşı karşıya getirme istemi var. Bunun için, ABD belki Ortadoğu zemininde bizim Türkiye'yle bir savaşın içine girmemizi istemiyor, ama Türkiye zemininde böyle bir savaş kesinlikle geliştiriyor. Bu anlamda, Türkiye'nin sekiz buçuk milyarlık aldığı yardım da kesinlikle savaşımın finansına dönüktür. Türkiye'ye verilen bu sekiz buçuk milyar, KADEK'in imhasına dönük bir yatırım olarak değerlendiriyorum ben. İkincisi, bu ağırlık merkezine oturtulacak güçler. Kadın Hareketi böyle bir ağırlık merkezi içerisinde çok güçlü bir şekilde konumlanabilmelidir. Diğer taraftan, meşru savunma güçleri kendisini orta yoğunluklu bir savaşa en ileri düzeyde hazırlayarak bu alternatif merkezi geliştirmelidir. Önderlik her görüşme notunda KHK'ye dönük hazırlıkları soruyor; onu destekleyici, tamamlayıcı, halk desteğini alan çağrıları var Önderliğin. Kadın Hareketi'ne dönük de önümüzdeki dönemin hareket tarzını ortaya koyan, siyasal anlamda da askeri anlamda da ortaya çıkan sonuçların karşısında nasıl bir alternatif olunması gerektiğine dönük vurgu yapan değerlendirmeleri oluyor Parti Önderliğinin. Ayrıca HPG gücünün hem nitelik hem de nicelik olarak büyütülmesine yönelik belirlemeleri de oldu. Siyasal gündemi dikkate aldığımızda tüm bu perspektifler bizim için çok önemli oluyor. ABD'nin bize karşı girişimlerini görmek ve hazırlıklı olmak gerekiyor. Türkiye'nin Suriye'yle, İran'la yakınlaşması ABD'den bağımsız değildir. Amerika'nın politikası şudur: PKK, Ortadoğu'da şimdiye kadar Suriye'ye ve İran'a dayanıyordu. Irak'ta çalışma yürütüyordu. Şimdi Irak'taki çalışmalarımızı tümünden yasaklamama, ama Suriye ve İran'ı bize karşı örgütleyerek bizi kendisine çekmeye çalışma politikası yürütüyor. Çizgimizi liberalize etme yaklaşımı söz konusu. Bu konuda, Türkiye'nin de birden Suriye'yle

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

kucaklaşması, bir çırpıda anlaşmaya varmaları tesadüf değildir. İran'a yönelik de aynı politikayı izliyor. Yani Kürt kartını en iyi şekilde kullanmaya çalışıyor. Bu kartla bütün kapıları açmak istiyor. Ona göre Kürt kartı, en büyük, en etkili anahtardır; nereye karşı kullanırsa kullansın kapıyı açar. Bu konuda tabii Kürtlerin kendisini böyle kullanılan bir kart olmaktan çıkarması gerekiyor. Önderlik, buna önemle vurgu yapıyor. İlkel milliyetçi güçleri, KDP ve YNK'yi etkisiz kılacak güç, KHK örgütlenmesidir. Bu örgütlenme de doğrudan halkın örgütlenmesiyle bağlantılıdır. Ancak bu konuda yetersizlikler yaşandığını düşünüyorum. Bir isim değişikliğine, örgüt modelinde değişikliğe gideceğiz, fakat bunun özünü, amaçlarını anlatmak, büyük bir bilinçlendirme faaliyeti yürütmek gerekmektedir. Biz, biçimsel bazı şeyleri ortaya koyup işin özünü anlamadığımız ve anlatamadığımız için onun gerekliliklerini yerine getirmekte de zorlanıyoruz.

Diğer bir nokta da, Parti Önderliğinin hem sağlık durumunun hem de üzerindeki tecridin Kadın Hareketi tarafından en temel eylem gündemi olarak ele alınması, kampanyaların çok değişik biçimlerle yansıtılması gerektiğidir. Ben, özellikle Önderliğin tecridine yönelik eylemlerde bir marjinalite yaşandığını görüyorum. Sloganların ötesine geçemiyoruz. Vurdulu kırdılı eylemler yapalım demiyorum, fakat eylemlerimizin niteliği biraz daha kaliteli olabilir. Bir de bunu süreklileştiren yaklaşımlar olmalıdır. Biz dönemsel kalıyoruz; Önderlik gündemleştiriyor, biz sonra gündemimize alıyoruz. Ardından bir bakıyoruz ki, gevşeme olmuş. Gelişmelere göre inişli çıkışlı bir durum söz konusu. Ciddi bir yükselişin gelişmesi gerekiyor. Bu konuda örgüt içi yapıya dönük talimatlar çıkartılabilir. Kadın, gençliğin eylemlerini teşvik edici yaklaşımlar geliştirebilir. Düşman, Önderliğin görüşlerini giderek on dört günde bir saate düşürmüş. Bu şekilde Önderliğin durumunu kanıksattırmaya çalışıyor. Şu anda tümenden bir kanıksama, kabul etme olmasa da refleksimiz çok güçlü değil. Bu anlamda, daha güçlü refleksler geliştirebilmeliyiz. Düşmanın bize dönük politikası, fazla yönelmeden, tahrik etmeden, kitlesel eylemliklerimize de çok fazla müdahaleler etmeden işi uzatıp zamana yaymaydı. Amaç, zaman içerisinde kendi kendimizi marjinalleştirmemizdi. Tabii böyle olmadığı ortaya çıktı. Özellikle HPG, iddiasını ve kararlılığını ortaya koydu. Fakat tek başına HPG'nin bu yönlü bir hazırlığının olması yetmiyor; bütün güçlerin böyle bir iddiayı ve hazırlığı yaşaması gerekiyor. Savaş olur mu olmaz mı tartışmasına girmiyorum. Derler ya, askeri mantıkla bakıldığında; yüzde elli bir savaş ihtimali varsa bile, bir askeri güç savaş çıkma ihtimaline yüzde yüz gözüyle yaklaşır. HPG cephesinden bakıldığında biz öyle bakıyoruz. Tabii savaşın olmaması bizim de tercihimizdir, ama 'olmayabilir' ihtimalini bırakmak bir askeri güç açısından çok kabul edilir

bir yaklaşım değildir. Bu konuda PJA'nın da meşru savunma güçleri olmalıdır.

Elimizde gerçekten büyük imkanlar, büyük değerler var. Halk var her şeyden önce; örgütlü ve bilinçli bir halk var. Mevcut durumda hiçbir gücün, hiçbir devletin elinde bu düzeyde güç yok. Biz bunu doğru değerlendirirsek gerçekten Önderliğin özgürlüğünü de mümkün kılabiliriz. Bunun için, bu süreç içerisinde daha fazla aktifleşmek gerekiyor. Belki yeterince takip edememiş olabilirim, ama bir sessizlik ya da seyirci kalma durumunun söz konusu olduğunu düşünüyorum. Halk arasında daha büyük bir buluşma olabilmeli. Bizler halkın somut taleplerini gerçekleştirme zeminlerini yaratabiliriz. Direkt, bir fiil kendimiz yaratamayabiliriz, ama bunun imkanlarını ve zeminlerini yaratabiliriz. Bu, halkı da üretken ve yaratıcı kılabilir. Mesela Önderlik, 'Sosyal Bilimler Akademisi', 'Abdullah Öcalan Sosyal Bilimler Akademisi' ya da vakfi kurulsun diyor. Bunlar bizim için gerekli olan zeminler. Daha somut projeler, yatırımlar yapılırsa daha doğru bir sahiplenme ve katılım olur.

Son olarak, bir kez daha Ortadoğu'ya yapılan müdahalenin Önderliğe yönelik komployla bağlantısını görmemiz gerektiğini, Önderliğin maruz kaldığı her türlü yaklaşımın aynı zamanda bize, halkımıza ve özgürlüğümüze yönelik bir yaklaşım olduğunu görmemiz gerektiğini vurgulamak istiyorum. Bunu salt duygusal anlamda belirtmiyorum. Siyasal açıdan da somut olarak yaşanan bir gerçeklik. Yine HPG açısından yaşanan kayıplar da bundan çok bağımsız değil. Bu anlamda, süreç karşısında daha büyük bir duyarlılık gerekiyor. Bu gündeme ilişkin özellikle belirtmek istediğim noktalar bunlardı.

Bes. (E.) ark.: Ben fazla bir şey belirtmeyeceğim. Hem meclis raporunda değerlendirilenler hem de arkadaşların ortaya koydukları önemliydi. Bu Konferansın anlamı ve önemi sadece kadın açısından değil, genel açıdan da önemlidir. Bu Konferanstan beklentiler de çok fazla. O açıdan bütün değerlendirmelerde ortak bakış açısını yakalamak önemli. Sadece geldiğimiz alanlardan kaynaklı bir değerlendirme yapmak ya da o bakış açısını yansıtmak çok bütünleştirici olmaz. PJA Konferansı'nda genel bir bakış açısına ulaşmamız önemlidir. Başta da belirttiğim gibi beklentiler çok fazla. Ortak bir bakış açısını yakalayarak çalışmalarımızı değerlendirmek önemli oluyor.

Dünkü tartışmalarımızda biraz parçalılık gördüm. Birçoğu doğru değerlendirmeler, ama bu Konferansta daha bütünlüklü bir değerlendirmeyi yakalamamız gerekiyor. Egemenlikli sistem de geldiği düzey itibarıyla 2000'li yıllarla birlikte bir değişim ve dönüşümü kendisi açısından bir zorunluluk olarak görüyor. Çünkü mevcut haliyle ne kendi sorunlarına ne de dünyadaki sorunlara çözüm olabiliyor. O açıdan bir yenilenme ve değişim-dönüşüm ihtiyacını görüyor. Egemen sistemin, o

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

zihniyet ve yaklaşımıyla insanlığın sorunlarına, toplumun sorunlarına, ezilenlerin sorunlarına cevap olamayacağı açıktır.

Amerika'nın Afganistan ve Irak'a yönelik yapmış olduğu müdahale, Ortadoğu'ya yönelik yapılmış bir müdahale olarak değerlendirildi. O değerlendirmelere katıldığımı belirtmek istiyorum. Irak'ta kurulacak sistem, bütün Ortadoğu'yu etkileyecek. Bugün Ortadoğu'da iki çizgi çatışıyor. Birincisi, Amerika çizgisi; ikincisi de, Önderlik çizisidir. Yine Musa ve Zerdüşt çizgisinden bahsediliyor. Musa çizgisi, Amerika'nın; Zerdüşt çizgisi Önderliğin çizgisidir. O anlamda, Önderliğin savunmalarıyla gelişen tarihsel çizgiyi daha fazla yakalamamız gerekiyor. Burada Önderliğin belirleyiciliğini özellikle ortaya koymak istiyorum. Bu Konferansta Önderliğin uluslararası komplo gerçeğine karşı gösterdiği ideolojik, pratik- örgütsel mücadelenin hem vurgulanması hem de tartışılması gerekiyor. Uluslararası komployla birlikte yapılmak istenilen, büyük bir savaştı. Biz bunu çok değerlendirdik; bir Kürt-Türk savaşı, halkların özgürlük çizgisinin bitirilmek, yok edilmek istenmesi anlamını taşıyordu. Bu anlamda, Önderliğin hem ideolojik-siyasal anlamda hem de yaşam anlamında yürüttüğü büyük bir mücadele var. Bu mücadele Atina Savunmaları'yla doruğa ulaştı.

Ortadoğu'da büyük bir çözümsüzlük söz konusu. Belki Amerika müdahale etti, kendince bir çözüm de geliştirmek istiyor, ama bir bütün olarak ciddi bir sorun var. Sistem gerçekten zorlanıyor; hem kendi içerisinde hem de yürüttüğü politikada büyük bir zorlanma var. Bu, bir bütün olarak Önderliğe yansıyor. Bugüne kadar hep Önderliğin perspektifleriyle hareket ettik. Önderlik olmasaydı, biz kendi kendimize tartışıp bazı şeyleri ortaya koyamazdık. KHK oluşumunu da Önderlik gündemimize koydu. Artık eski tarzla işlerin yürütülemeyeceğini, bu yüzden de değişim ve dönüşümün olması gerektiğini, çağa uygun bir örgütlenmenin olması gerektiğini ortaya koydu. Önderlik üzerindeki tecrit ve baskı da bundan kaynaklanıyor. KADEK yönetim toplantısında da ortaya konulmuştu; Önderlik söylenmemesi gereken şeyleri de söyledi. Önderliğin yürüttüğü büyük bir mücadele var. Daha önce de belirttiğim gibi Ortadoğu'da iki çizgi çatışıyor; ABD çizgisine karşı Önderlik çizgisi. Bu, Türkiye'ye, Ortadoğu'nun tümüne yansıyor. Halkların çizgisiyle, egemenlerin çizgisi büyük bir çatışma içerisindedir. Mücadele derken de, eski tarzda cepheleşerek mücadele edelim tarzında bahsetmiyorum. Direkt karşı karşıya getiren yaklaşımlar da çok fazla doğru olmaz. Amerika'nın yürüttüğü mücadele de bize zemin açıyor. Bizim de yürüttüğümüz mücadele ona zemin açıyor. O da bizim mücadele tarzımızdan faydalanıyor. Onunla ideolojimiz, çizgimiz, yaşam tarzımız bir bütün olarak farklıdır. Ama yürüttüğümüz mücadele bu anlamda bazı ortak yerlerde buluşuyor. Bundan faydalanmak da yanlış değildir. Tümünden

PJA IV. Konferans Tartışmaları

“Amerika halklara özgürlük getirecek” biçiminde de yaklaşmak doğru değildir. Önderlik İmralı’da bunun mücadelesini çok güçlü veriyor. Bizim açımızdan da olması gerekiyor. Bundan bir önceki görüşme notunda, yaşadığı koşulları, sistemi ayrıntılı bir biçimde ortaya koymuştu. Meydan okurcasına bir anlatım da vardı. AKP hükümetine yönelik yaptığı değerlendirmeler vardı. Bu anlamıyla değerlendirmelerimize onun mücadelesinin, perspektifinin, ideolojisinin, siyasetinin, örgütselliğinin daha da güçlü yansımaları gerekiyor. PJA Konferansı’nda kadın bakış açısıyla genel olarak ortak bir bakış açısını yakalamak gerekiyor. Sadece bir noktada yapılan değerlendirmeler, çok fazla bütünlüğü ifade etmiyor. Daha bütünlüklü bakmak, değerlendirmeleri ona göre yapmak bizi daha da bütünlüştirebilir. Ben genel toplantıya da katıldım. Orada genel bir bakış açısında çok, parçalı bir duruşu vardı. Her alanın kendisine bir bakış açısı vardı. Mutlaka geldiğimiz alanları değerlendiririz, ama bizim için esas olan temel noktalar var. O temel noktalar ekseninde değerlendirmelerimizi yapmak daha doğru olur. Geçmiş klasik bakış açısını aşıp, yeni bir bakış açısını daha fazla yakalamamız gerekiyor. Çalışma alanlarını birbirinden ayırmak gerekiyor, onlar bir bütündür. Her birinin stratejik önemi var. Hem bu durum hem de Türkiye’nin durumu değerlendirilebilir.

Der. ark.: Değerlendirmeme geçmeden önce, Konferansa mesaj sunamamıştık. O açıdan YRD’de de bulunan bütün arkadaşlar adına Konferansı selamlıyorum. Dün Önderliğin görüşme notunu okuduk. Görüşme notunda önemli bazı hususlar vardı. O noktada bazı değerlendirmeler yapmak istiyorum.

Bir eğilimle başlayan bir süreç var. Önderlik görüşmeye çıkmamakla bu sürece önemli bir noktayı koydu. Bu, şu anlama da geliyor; Önderlik bununla yeni bir süreci başlatıyor. Bence Önderliğin bu tavrını iki boyutlu ele almak lazım. Birincisi, özellikle halkın demokratik tepkilerini ortaya koymasının gerektiğini vurguluyor. Türkiye’de geçen yıl yapılan seçimlerden bu yana Kürt halkının demokratik mücadeleye aktif bir katılımı var. Bütün yetersizliklerimize, eksikliklerimize, acemiliklerimize rağmen, gerçekten aktif bir katılım var. Türkiye’deki değişim-dönüşümü hızlandıran bir katılımı söz konusu. Bunu görmek gerekiyor. Önderliğin görüşe çıkmama tavrını da, sürece katılımımızı hızlandırma anlamında ele almalıyız. Türkiye’deki demokratik sürece katılımımızın önünü açıyor ve bizi daha da aktif bir şekilde bu katılıma çekiyor. Bunu görüp, buna göre bir hazırlık ve duruş sergilememiz gerekiyor. Kadın açısından da öyledir; İkincisi ise, Önderlik bu tavrıyla İmralı sistemine karşı bir duruş sergiliyor. Bu da önemlidir. Bizim yapmış olduğumuz son ateşkes sistemde bir tıkanmayı yarattı. Bu, salt Türkiye açısından değil, bunu da aşan bir tıkanmayı yarattı. Örneğin, Avrupa Birliği son olarak hazırlamış olduğu terör listesine KADEK’i almadı. Bunu görmek gerekiyor. Bunun biraz ateşkesle

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

bir bağlantısı var. Beş yıllık ateşkes süreciyle birlikte KADEK'in silahlı eylem geliştirmedeği ve bunun olumlu karşılandığı, bu açıdan terör listesine alınmadığı yönünde bir açıklama yaptılar. Bunu görmek gerekiyor. O açıdan salt Türkiye değil, Türkiye'yi de aşan, Avrupa Birliği'ni de çözüme zorlayan, yine ABD'yi şu veya bu düzeyde düşünmeye zorlayan bir yaklaşım var. Önderlik ortaya koyduğu tavrıyla bu süreci hızlandırmaya çalışıyor. Buradan şu sonucu çıkarmak gerekli; ABD'nin Ortadoğu müdahalesi dün de çok fazla değerlendirildi. Fakat şöyle bir boyutu da var; -Önderlik dünkü görüşme notunda da vurguluyor-bir Kürt devletinin hazırlığı yapılıyor. ABD, hazırlığı yapılan bu Kürt devletinin içine kimlerin alınacağını, kimlerle kurulacağını hesabını tabii ki yapıyor. Kürtler içerisinde de iki kanat var, bir ilkel milliyetçi kanat bir de demokrat-özgürlükçü kanat; bu da tabii ki Apocu Hareket'tir. Uzun vadeli düşünüldüğünde ABD'nin ilkel milliyetçi kanatla Ortadoğu'da sistemini oturtması mümkün değil. Yani uzun vadeli çıkarı düşünülürse, çok fazla örtüşen yanları yok. O açıdan kısa vadeli olarak ihtiyaçlarını karşılama temelinde, mutlaka ilkel milliyetçi kanatla işbirliği, ittifak geliştirme, onların üzerinde bazı politikalarla orada yerleşme yaklaşımını geliştirecektir. Fakat bunu yaparken de bizi göz ardı etmiyor. ABD, Türkiye'nin bütün baskılarına rağmen bize saldırmıyor. Bu, ABD'nin ideolojimizi çok benimsediği ya da bizden yana olduğu anlamına gelmiyor. Bizi gözlemliyor, takip ediyor. Bizi göz ardı edemez, etmesi de mümkün değil. Çünkü ABD'nin Ortadoğu'da uzun vadeli çıkarları söz konusu olduğunda bazı noktalarda örtüşecek güç, PKK-KADEK gücüdür. Onun için göz ardı etmesi mümkün değil. Bir de bu, ideolojimizi kabul ediyor, bizimle güçlü ittifaklar geliştirecek anlamına da gelmiyor. KADEK dışında, yine ilkel milliyetçi kanadın dışında, ABD'nin farklı bir Kürt olgusunu, Kürt gücünü ortaya çıkartma arayışı da var. Bizim bunu görmemiz gerekiyor. O açıdan Önderlik, İmralı'da geliştirdiği tavrıyla, ABD'nin bu politikasını da, bu arayışını da biraz boşa çıkartmak istiyor. Ben biraz öyle algıladım.

Ben, Önderliğin başlatmış olduğu bu süreci çok anlamlı buluyorum. Umut verici bir süreçtir. Birçok boyutuyla duygusal yaklaşımlarımız olabiliyor. Ama siyasal olarak değerlendirdiğimizde, umut verici bir tavır olduğu kadar, çözümsüzlüğü çözüme doğru itecek bir tavidir da. Bu noktada Güney ve Türkiye'deki çalışmalarımızda çok aktif olmamız gerekiyor. Güneye yönelik çözümümüz, ABD'nin politikalarını da bir nevi boşa çıkartacaktır. Bunun farkında olmamız gerekir. Tabii ki biz ideolojik olarak ABD'den de çok ayrıyız. İdeolojik olarak ayrı oluşumuz, ittifak geliştirmeyeceğimiz, ilişki kurmayacağımız, diyalog geliştirmeyeceğimiz anlamına gelmez. ABD'nin bize karşı politikalarını da görmek gerekiyor. Bunu göz ardı ederek bir yaklaşım sergilersek,

PJA IV. Konferans Tartışmaları

Güney’de boşta çıkabiliriz. Bu, bizi tehlikeye sokabilir. Güney açısından da alternatif bir çalışmayı esas almamız gerekiyor. Bu alternatif çalışma, Irak sahasında nasıl olabilir? Bunun tabii ki bir ayağı, Türkiye’deki çalışmalara aktif katılmamızla bağlantılı. Arkadaşlar dün de belirttiler, bizim birçok çalışmamız var; kurum ve kuruluşlar açıyoruz. Kurumlaşmalara gidiyoruz. Bunlar iyi, bu konuda mutlaka bir çalışma yapmamız gerekiyor. Önderlik geçen görüşme notunda da Güney’deki çeşitli örgütlerle birleşebileceğimizi söylemişti. Bu, bizim açımızdan bir alternatifti; kendimizi orada güvenceye alacak bir alternatifti. Kadın açısından da bunu böyle geliştirmemiz gerekiyor. Salt kendimizin yaptığı çalışmalar değil de, oradaki çeşitli güçlerle ittifaklar geliştirme, çeşitli örgütlerle ittifaklar geliştirme olabilir. Biz yönetim olarak da geçmişte bazı yaklaşımların içerisine girdik; her şeyi kendimizle sınırlı kılan bir yaklaşım içerisinde olduk. Bir çalışma yürüttük ve bu bizi çok daralttı. Güney açısından özellikle bunun tekrarlanmaması gerekiyor. Oradaki birçok örgüt içerisinde yer almamız gerekiyor. Oradaki çalışmaların birçoğu bizim olmayabilir ya da bizim başlattığımız çalışmalar olmayabilir, ama aktif olarak o çalışmalara katılmamız, o çalışma alanlarına yerleşmemiz gerekiyor. Bence bu çok önemli ve bu da bir alternatiftir. Diğer boyutuyla, her halde ABD’nin her şeyine güvencemiz değiliz. Biz, bunun güvencesini ABD’den de bekleyemeyiz. Bunun güvencesini, tedbirini alacak olan bizim politik yaklaşımlarımızdır. Oradaki çalışmalarını salt kendi eksemimize, etrafımızda örgütlemek değil de, başka örgüt içerisinde de kendimizi konumlandırarak da böyle bir alternatif tedbiri geliştirmemiz gerekiyor. Diğer biçimiyle, bizim açımızdan çok daha fazla tehlikeli olabilir. O açıdan Önderliğin İmralı’da geliştirdiği tavrı, çok kapsamlı bir biçimde ele almak gerekiyor. Güneye kadar uzanan, Avrupa Birliği’nin yaklaşımlarını zorlayan bir boyutunun olduğunu görmek gerekiyor. Böyle bir katılımın bizim tarafımızdan geliştirilmesi gerektiğine inanıyorum.

Roz. ark.: Türkiye boyutunda birkaç noktayı belirtmek istiyorum. Siyaset açısından hep böyle bir şey söylenir; “Düşmanımın düşmanı dostumdur”. Eğer benim payım varsa içerisinde, o zaman dostum benim düşmanım oluyor. Kürt sorunu da dört parça içerisinde bu şekilde gelişti. Daha önce dört parçaydı, düşman daha sonra kendisine göre dörtten fazla parçaya ayırdı. Önderlik Suriye’deyken de, “Ben nasıl Suriye içerisinde kalıyorum” diyordu. Bunların hepsi açık bir şekilde gerçekleşti. Kürdistan, yer altı zenginlikleriyle zengin bir toprağa sahip. Şimdi egemenlerin hepsi de bunu istedikleri biçimde kullanamıyorlar. Bunlar hepsi bir pazarlık konusuna dönüşüyor. Önderlik, “Eğer irade özgürse, kimse karışamaz” diyor. Yani eğer irademiz özgür olursa, bize kimse karışamaz. Kimse insan üzerinden politika da yürütemez. Dünyada özellikle iki ideoloji bizim için önemli; bir kadın ideolojisi, bir de Kürtlerin ideolojisidir.

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

Bunların her ikisi de, Mezopotamya topraklarında, Kürdistan'da öncü ideolojiler olarak ortaya çıkmışlardır. Herkes bu iki ideolojinin, dünyayı altüst edecek bir güçte olduğunu biliyor. Bunun için Önderliğin ideolojisi dünyada ışık saçıyor, sistemi değişime uğrattıyor. Egemen güçler de, KADEK'in askeri gücünden değil, Önderliğin siyaset tarzından korkuyorlar. ABD başta olmak üzere, bütün dünya devletleri ideolojimizden korkuyorlar.

Nasıl Kürdistan parça parça olduysa, bireyler tek tek parça parça olduysa, bundan sonra aile de parça parça olacaktır. O zaman siyasetleri daha da hafif yürüyecektir. Dünyada ve toplumda en ezilen cins, en köle konumuna getirilen cins, kadın cinsidir. Kadın köle oldu mu erkek de, doğal olarak kölenin kölesi oluyor. Kürtlerde kadın erkeğin kölesi, erkek de Türk devletinin kölesidir. Türk devleti de Avrupa'nın kölesidir, Avrupa da Amerika'nın kölesidir. Bunlar hepsi birbirine bağlandığında bir etki yaratıyor. Bunların arasında iktidar savaşımı da yürütülüyor. Tanrılar beş bin yıldır birbirine giriyor, fakat hala erkeğe bir şey olmuş değil. Yürütülen savaşların hepsi çöküşle sonuçlanmıştır. Önce kadın eziliyordu, sonra Kürt erkeği vs. bunlar böyle sırayla gidiyor. Bunların hepsi birbirine bağlıdır. Kadının ideolojisini iyi anlamalıyız. Biz daha kendi öncülüğümüzü tam olarak anlamış değiliz. Eğer biz Önderliği anlamazsak, kime neyi öğretmeye kalkışacağız. Amerika gibileri dünya içerisinde bir etki yaratıyorlar. Özgür irade bu dönemde bizim için çok gerekli. Kendimizi bir değişim ve dönüşüme uğratmalıyız. Eğer kendimizi değiştiremezsek çevremizdekileri de değişime uğratabamayız.

Şimdi Amerika halklar arasında savaş çıkarmak istiyor. Türkler ve Kürtler arasında olduğu gibi diğer halkları da birbirine düşman yapmak istiyorlar. Hatta devletleri bile birbirine kışkırtıyor. Kendilerini barış ve demokrasi için mücadele ediyor sayıyorlar. Afganistan'a özgürlük için müdahale ediyorum dedi ve binlerce çocuğu öksüz bıraktı. Bugün de Irak içerisinde bir parçacılığı yaratmak istiyor. Bütün dünyada bu sorunlar devam ediyor. Amerika kendi etkisini sürdürmeye çalışıyor. Önderlik, uluslar arası komployla birlikte onların birçok politikasını boşa çıkardı. Ama biz bunları anlatmadık. Bugün dünyada direnişlere göre eylemler olmuyor, mücadeleye göre adımlar çok fazla atılmıyor. Çünkü biz her şeyi geç öğreniyoruz. Biz hep serhildanları illegal olarak anladık. Serhildanların Türkçe'deki anlamı sivil itaatsizliktir. Çok fazla illegallikle bir alakası yok. Fakat biz illegalleştiriyoruz eylem tarzımızla.

Türkiye'de artık kadın sorunu da, Kürt sorunu da belli bir boyutta anlaşılıyor. Herkes Kürt sorunu çözülmeden Türkiye'nin demokratikleşemeyeceğini de biliyor. Kadın kendi kimliğini tanıyamazsa, ulusal kimliği de tanıyamaz. Yaptığımız Konferansta bu her iki konu çok

PJA IV. Konferans Tartışmaları

fazla tartışıldı. Kadınlar arasında bir birlik olursa, mücadelesinde başarılı bir sonuca ulaşır. Ben kısaca bunlara vurgu yapmak istemişim.

Dil. ark.: Mücadelemiz açısından kritik ve hassas bir süreçten geçiyoruz. Önderliğin kişi olarak kendi haklarını bu kadar dile getirmesi, mücadeleyi daha fazla hızlandırması anlamına geliyor. Mücadelenin üzerinden geliştiği güçlerin Kürtler hakkındaki karar süreçlerini hızlandırıyor. Dengelerin kurulduğu bir dönemdeyiz. Bütün güçler kendisi açısından dengelere yön vermek istiyor. Esas olarak iki çizgi üzerinden mücadele yürüyor. Gelişen mücadele, halkların mücadelesidir. Kürtlerin KADEK öncülüğündeki mücadelesi somuttur. Kendisine daha fazla mevzi kazanmak, meşru bir zemine kaymak istiyor. Mücadele şu anda bu hedef üzerinden geliyor. Ortadoğu halklarını bir iradeye kavuşturarak, bir çatı altında toplamak istiyor. Buna Ortadoğu Federasyonu diyoruz ve bu bir hedef olarak önümüzde. Bunu tamamıyla oluşmuş, ortaya çıkmış bir şey olarak ele alırsak, bu bir yanılığ olur. O açıdan zaten hedef olan odur. Emperyalizm de bizim bu hedeflerimize, mücadelemize yönelik karşı mücadele geliştiriyor. İmralı gerçeği, biraz da karşıt mücadele gerçeğini ifade ediyor. Önderliğe yönelmekle böylesi bir somutlaşmanın önüne geçmek istiyorlar. Bu süreçte Türkiye'nin, çok hızlı bir şekilde Güney Kürdistan'a ilişkin olarak dayatmada bulunmasının özünde yatan budur. Meşrulaşma sürecidir. Süreç, Kürt iradesinin meşruluk kazanmasına doğru ilerliyor. Bu, KHK'yle somutlaşacak, vücut bulacak. Türkiye'nin ısrarla ABD'yi KADEK'in imhasına zorlamasının altında yatan da budur. Bunu görmemiz gerekiyor. Kürt iradesinin ortaya çıkışının önüne geçme çabaları var. ABD, uzun vadede böyle bir hedefi mutlaka önüne koyacaktır. Koymaması için kendi karakterini, ideolojik yaklaşımını değiştirmesi gerekir, ki bu da, bu aşama da çok mümkün değil. Yani ABD, Kürt iradesini mutlaka bu biçimiyle reddedecek. Fakat şu anda çıkarlarının örtüştüğü bazı yanlar var. Türkiye ise başından beri bunu reddediyor ve ABD'yi de buna yöneltmeye çalışıyor. Bu noktada bir savaş gündeme gelir mi, gelmez mi? Bunu da tartışmak gerekir. O açıdan bu kadar düşmanca tavırlar ortadayken, savaş olasılığı göz önünde bulundurarak, hazırlık yapmak gerekir. Ama diğer yandan bu kadar dengelerin oluşturmaya çalışıldığı bir ortamda, Kürt iradesi açısından da siyasetin gelişiminin bu kadar zeminin olduğu bir ortamda, onun çabası içerisinde olmak, onun bütün olanaklarını elde tutmak gerekir. Kaldı ki Önderlik, yıllardır stratejinin değişimiyle birlikte bu mücadelenin önemini, sürecin karakter değişimini ortaya koyuyor. O anlamda ben de kadın gücü açısından da, bundan sonrası için mücadelenin çok daha geniş bir perspektifle ele alınması gerektiğine kesinlikle inanıyorum. Bu Konferans, onu belirler. Ama bunu yaparken de küresel boyut önemli. Önderlik buna ısrarla vurgu yapıyor. Bütün perspektifin küresel zemin üzerine oturması

önemlidir. Bununla bağlantılı olarak, biz bu kadar küresel evrensel ölçülerde mücadeleyi yürütüyoruz, böylesi bir gücümüz varken, bunu sonuca götürme biçimimiz önemlidir.

ABD'nin Türkiye'yle ilişkisinden kaynaklı olarak ya da Türkiye'nin ikili pozisyonundan kaynaklı olarak Türkiye, İran'ın bağlantısının çok öne çıktığını da görmek durumundayız. Türkiye'de de siyaset, Irak'ta da siyaset birbirinden kopuk uygulanmıyor. Bu bir dönem KADEK açısından da çok açık ortaya konuldu. Bir sınırın ortadan kalkması, Irak'a müdahale Kuzey-Güney parçalarını bir araya getirecek. Yani biz bunu da değerlendirmiş bir hareketiz. Mademki birbirini belirliyor, birbiri üzerinde belirleyiciliği var, örneğin biz kadın hareketi açısından değerlendirdiğimizde bir sistem oluşturmakla elbette ki yükümlüyüz. Önderliğin durumuyla bağlantılı olarak hem yurtiçinde hem de yurtdışında halkın ayağa kalkması önemlidir. Bunun karşıt güçler ya da çözümü istemeyen güçler açısından oluşturacağı ve ortaya çıkaracağı sonuç çok önemli. Onunla birlikte bizim paralel götürmemiz gereken bir süreç var. Önderliğin KHK'de bu kadar ısrarı da bir müdahaledir. Çünkü biz süreci dondurduk. Bu aslında bir yanıyla düşmanın psikolojik bir dayatmasıydı. Halen de Türkiye bizi hep o sınırd tutmaya çalışıyor. Ama diğer bir yandan da süreci bu kadar dondurmuş olmamız, Önderliği, süreci anlamada yaşadığımız geriliklerle de bağlantılı. Siyasi uygulama çizgisindeki netleşmemiz o açıdan önemli. Çünkü değişim dönüşüm konusundaki kararlılığımızın çok net olması, sistem oluşturmamızı da kendisiyle beraber getiriyor. Biz ABD'nin Irak müdahalesini bir sistem oluşturma mücadelesi olarak değerlendiriyoruz. Fakat karşıt çaba geliştirirkenki yaklaşımımızdaysa, salt Irak müdahalesi olarak ele aldık. Dönemsel tedbirler geliştirme, ya da bir hamleye karşılık, karşı hamle geliştirme biçiminde oluyor. Reflekslerimiz de daha çok bu biçimde geliyor. O anlamda bir yaklaşım geliştirirken sorunları daha çok Ortadoğu eksenli ele almak gerekir. Onun dışında mücadelenin eksenini belirleyecek birçok çözüm var. Raporda da bazı şeyler konulmuş. Örneğin ABD'nin İsrail-Filistin sorununun çözümüne dönük bir yaklaşımı var. O yönlü bir çaba içerisinde. Önderlik, son görüşme notunda Yahudiliğe yönelik bir değerlendirme yapmıştı, bence o çok önemli bir değerlendirme. Önderlik '99'da yapmış olduğu bir değerlendirmede, "Kürt sorunu, Filistin çözümü, Kıbrıs çözümü ardından mutlaka gelişecektir" diyor. O sürece kadar çok ertelenecek, bundan sonrasında çok sarkacak bir çözümün ortaya çıkacağını düşünmüyorum. Önderliğin sürece müdahalesi, KHK oluşumu çözüm sürecini hızlandıracaktır. Çözümü kısa vadede geliştirecektir.

Pel. ark.: Bu gündeme biraz parçalı bir katılım oldu. Birkaç noktayı belirtmek istiyorum. Genelde siyasi değerlendirme yapılırken veya

PJA IV. Konferans Tartışmaları

tartıştığımız örgütsel gündem değerlendirmesi yapılırken, “çok fazla doğru tespit yapma sorunumuz yok, değerlendirme sorunumuz yok, doğruları ortaya koyma sorunumuz yok, ama pratikleşme sorunumuz var” diyoruz. Belki Önderlik açısından öyle olabilir. Ama yönetim-yapı, kadro gücü olarak, bizim açımızdan aynı düzeyde olduğunu düşünmüyorum. Doğru siyaset yapmanın doğru tespitler yapmakla bağlantısı var. Güncel olarak yaşadığımız gerçekliklerin, tarihsel arka planını hissedebilmek, bilebilmek; bu anlamda bir tarih bilincinin damgasını vurduğu siyasal değerlendirmeler yapmak bizim gerçekliğimizde genelde zayıf kalıyor. Bunu kadın olarak aşılması, irdelenmesi gereken bir nokta olarak gördüğüm için belirtme gereği duydum. Biraz deneyimlerin farkına varmamak da insanı yanılığa götürebiliyor. Ben bunu çok anormal bulduğum için söylemiyorum, çok keskin bir eleştiri noktası olarak da belirtmiyorum, farkında olmak ve biraz da yanılığlara kendimizi götürmemek açısından belirtmek istiyorum. Önderlik çözümledikçe, insan tarih bilinci ediniyor, birikim sahibi oluyor. AIHM savunmalarında, Atina savunmalarında ve her görüşme notunda ortaya koyduğu şeylerin hepsi yeni. Tarihi yeniden çözümlüyor. İnsan Önderliği dinlerken, sınırsız bir tarih birikimi, tarih bilinci ediyor. Önderlik bunu güncel politikalara da yansıtıyor. Bu konuda bizim çok fakir kalan bir gerçekliğimiz var. Siyasal değerlendirme yapmada genel bir üslup oturtulmuş, biz onun üzerinden gidiyoruz. Güncel açığa çıkan gelişmelerin tarihsel arka planı, tarih bilinciyle bağlantısı noktasında kadın açısından özellikle fakir bir düzey olduğunu görebiliyorum. Yahudi dışışlerinde çalışan bir Yahudi, “Erdoğan, Kemalizmin güncelleşmiş ifadesidir” diyor. Önderlik bundan bir sürü sonuç çıkarıyor. Soyut sonuçlar değil, birebir günlük yaşamı etkileyen somut, siyaset yürütme düzeyini etkileyen sonuçlar çıkarıyor. Bu anlamda, belirttiklerim kadın gerçeği açısından çok daha geçerli. Günlük olarak bir sürü siyasal gelişme oluyor; bir sürü olay, olgu var, bir sürü açıklama var, çok karmaşık bir gerçeklik var. Bizim bu gerçekliklerin tarihsel arka planını görmemiz gerekiyor. Bu anlamda bilimsel bir birikim sahibi olmak gerekiyor. Tepkisizliğin, refleksizliğin altında birikim sorunun olduğunu düşünüyorum. Bu konuyu başta belirtmemin nedeni; genel geçer bazı değerlendirmeleri kendimiz için esas almamak; biraz daha arayışçı olmak, biraz daha gerçekten güncel politikaya damgasını vuran tarihsel gerçeklik, tarihsel olayları daha iyi anlayabilmek açısından belirtiyorum. Başta bunu belirtmek istedim.

Bir Irak'ı değerlendirmek o kadar basit değil. İçinde ABD var, Yahudilik var, İslamiyet var. İslamiyet'in bu topraklara yüzlerce yıldır yaşattığı bir gerçeklik var. Zihniyetlere sinen yönleri söz konusu. Dogmatizm ve fanatizm onun eseri. Radikal İslamiyet'in yarattığı şeyler var. Bunların hepsini doğru değerlendirmek gerekiyor.

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

Çok karmaşık bir süreçten geçtiğimiz için öncelikle yaşanan bu siyasal gerçekliği, günceli ve bunun kadın boyutunu anlamamız önemlidir. Önderlik bundan bir-iki ay önce kadının Ortadoğu’da yaşanan cinsel kırımları incelemesi gerektiğini belirtmişti. Önderlik bunu, güncel siyaset yürütmekle, güncel gerçekliğe cevap olabilmekle direkt bağlantısı olduğu için vurguluyor. Bununla birlikte sosyal, kültürel, ahlaki açıdan çok daha farklı boyutlar var. Bütün bunların toplamı siyasete de damgasını vuruyor. Bilimsel bir düzey, bilimsel bir birikim gücü olmayınca elbette ki, siyasal değerlendirme gücü de yüzeysel olabiliyor ve değerlendirmelerimizde güncelden kopuk kalabiliyoruz. Bunlar, bizi siyasal değerlendirme yaparken güvensiz kılmaktan ziyade siyaseti daha derinlikli ele almamızı sağlamalıdır. Önderliğin Atina savunmasında günceli anlamak, doğru siyaset yapabilmek açısından önemli tespitleri var. Konferansımız aynı zamanda doğru siyaset yapabilmeyen gündemini de kararlaştıracak. Burada güncel siyaseti daha güçlü, daha akışkan, daha örgütlü bir duruşla karşılayabilmek ve sürece müdahale edebilme gücünü ortaya çıkarmak için tartışıyoruz. Bu anlamıyla siyasal değerlendirmelerimizi Atina savunmaları ekseninde geliştirmemiz gerektiğine inanıyorum. Örgütsel gündem açısından da, kararlaştırma açısından da böyle. Önderlik, Atina savunmasında devlet içi ve devlet dışı sosyalitenin tanımlanmasından bahsediyor. Bu anlamda, bizim gerçekliğimiz devlet dışında kalan sosyalite olmaktadır; ki Önderlik bunu zihniyet yapısını ve siyasal kurumlaşmalarını yaratamayan bir gerçeklik olarak ifade ediyor. Bunu aşamadığımız için de daha çok devlet içi sosyalitenin aleti konumunda kaldığımızdan bahsediyor. Bugün tüm dünya Irak merkezli bir siyaset yürütüyor. Sistem kendisini yeniden kurumlaştırırken merkez olarak aldığı saha Ortadoğu’dur. İnsanlığın doğduğu, geliştiği, kurumlaştığı, örgütlendiği bu topraklar yeni bir çıkışla, kurtuluşla karşı karşıya olduğu için, sistem halklar adına, ezilenler adına öncülüğü yapacak güçlere bu alandan müdahale ediyor, bu alanda boşa çıkarmak istiyor. Bu anlamda, Irak tabii ki önemli bir saha. Bu alanda yürüttüğümüz siyaset açısından da, bir bütün olarak dünyada yürüteceğimiz siyaset açısından da gerçekten devlet içi sosyalitenin aleti konumuna gelmek istemiyorsak, bu tespitleri doğru anlamamız gerekiyor. Dün Önderliğin görüşme notunu dinlerken şunu düşündüm: Yahudilik, bütün dünyada kurumlaşmış bir gerçeklik ve kendisine Ortadoğu’da yer açabilmek için, bir devletin oluşumuna müdahale edebiliyor, onu şekillendirebiliyor. Önderlik savunmada, “Ben aslında Kürt ve Türk olgusunun ikinci- üçüncü elden çelişkiler olduğunu anladım” diyor. Bu açıdan, özellikle devlet dışı sosyalite olma anlamında yaşadığımız konumu iyi fark etmek, iyi adlandırmak durumundayız. Neden örgütsüzüz, neden dağıngız, neden sistematik bir gerçeklik kazanamıyoruz? Bunu bir de en

PJA IV. Konferans Tartışmaları

ezilen kesim olarak kadın açısından düşündüğümüzde, durum daha da vahim olarak çıkıyor ortaya. Siyaset yapıyorum, mücadele veriyorum derken gerçekten sistemi ne kadar aşabiliyor, sisteme ne kadar alternatif olabiliyoruz? Sistem karşısında halklar adına bir öncülük gücünü ortaya koyabiliyor muyuz? Başarılı bir siyaset yürütmekten kastımız eğer buysa, Önderliğin yapmış olduğu tespitleri yeniden ele almak ve doğru anlamak gerektiğini düşünüyorum. Siyaset örgütlü güçle yapılır, bir örgüt mekanizmasıyla yapılır. Çok doğru, gündemi karşılayan siyasal tespitler yapabilirsin, ama onu yaşamsal kılacak bir örgütlülüğün yoksa, çok fazla bir anlamı olmaz, havada kalır. Örneğin şu anda en acil gündem, Önderliğin sağlık durumudur. Fakat bu, çok önemli bir konu olmasına rağmen, Türkiye zemininde, Avrupa zemininde ya da daha farklı zeminlerde örgütün olmayınca bunu gündeme oturtamayabiliyorsun. Tüm bunları, devlet dışı kalan sosyalitenin yüzlerce, binlerce yıl verdiği mücadeleye rağmen alternatif bir sistem yaratamaması, sistematik yenilenmeyi yakalayamaması ile bağlantılı ele alırsak, kendi durumumuzu daha somut görebilir; hataların, yetersizliklerin neyle bağlantılı olduğunu tespit edebilir ve kendimize önemli bir çıkış noktası yaratabiliriz. Bu açıdan, Önderliğin yapmış olduğu tespiti önemli buluyorum. Bizim siyasal değerlendirmelerimizdeki yetersizliklerimizin de, dar ve yüzeysel kalan yanlarımızın da ve en önemlisi siyaset yürütme tarzımızdaki boşlukların da bu gerçeklikle bağlantılı olduğunu düşünüyorum. Bu, özellikle kadın açısından çok daha derin anlaşılması gereken bir nokta olmaktadır. Güncel açısından da Önderlik özellikle iki noktayı vurguluyor: Birincisi, “Tarihte ilk defa hegamon sistemle karşıtları arasında insan hakları, demokrasi ve ekolojik konularda geniş bir konsens oluşmuş bulunmaktadır. Bu, geniş bir uzlaşma zemini yaratmaktadır.”; diğeri de, oldukça anlamsızlaşan kapitalist sistemin ilk defa aşılma sürecinde olduğu tespittir. Bunları ideolojik derinliği olan birer tespit olmaktan çıkarıp direkt yaşama yansıtacak olan bizleriz. Günlük siyaset yürütürken bu eksene değerlendirmemek, bu eksene göre yoğunlaşmamak kaybedişimizin temel noktası oluyor. Geçen sene Türkiye’de yaşanan seçimler bunun en somut örneğidir. Seçimler konusunda kendimizi şartlandırma ve kandırmayı yaşadık biz. Bunun da temel nedeni, Önderliğin koyduğu tespitleri yeterince anlayamamak ve uygulamamaktı. Arkadaşlar, Önderliğin savunmada koyduğu çok güncel, çok tarihsel, çok yaşamsal tespitleri çalıştıkları bürolarda, zeminlerde bir kenara bıraktılar. Halka ulaştırılmadı, üzerinde yoğunlaşılmadı, yani bunun, kurtuluşun gerçek çerçevesi olduğuna çok inançlı bir yaklaşım ortaya çıkmadı. O yüzden de bir bütün halk olarak seçimi kaybettik. Biz eğer bugün Irak’ta da Önderliğin koyduğu bu tespitleri günlük yaşamla buluşturamaz ve somutlaştıramazsak; yapılan tespitleri ters anlar, giderilmesi gereken

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

noktaları gideremez ve bir örgütlülük yaratmazsak aynı şeylerle karşı karşıya kalırız. Siyaset yürüttüğümüzü zannederiz, ama çok fazla bir siyasal gücümüz olmaz. Önderliğin de belirttiği gibi, devlet içi siyasetin aleti konumuna gelmekten kendimizi kurtaramayız. Kadının kullanmasından bahsetti arkadaşlar. Aynı şey, Kürtler için de geçerli. Amerika bugün bizimle kara kaşımız, kara gözümüz için iyi geçinmiyor. Bugüne kadar Kürtlere karşı hep bir politikasızlık, siyasesizlik vardı, Kürtleri gündemine almama yaklaşımı söz konusuydu. Güney Kürdistan'daki Kürtler çok daha kötü şekilde kullanıyordu. Bugün eğer stratejik bir ele alış varsa, ki Önderlik bu noktayı özellikle belirtti, bunun Yahudi gerçekliği ile, ikinci bir İsrail yaratma gerçekliği ile bağlantısı vardır. Biz, bütün bu gerçeklikleri birbiriyle bağlantılı ele almazsak, hem kadın olarak hem de Kürt halk gerçekliği olarak kullanılmaktan öteye bir düzeye ulaşamayız. Sorun, kaba anlamda Amerikancı ya da Amerikan karşıtı olmak değil. Halklar 5 bin yıldır savaşıyor, mücadele ediyor; bu temelde çok büyük bedeller ödendi, ama bugün bütün ezilenleri gerçekten kurtuluşa götürecek bir gerçeklik yaratılamadıysa, bunu yaratmanın temsilcileri olarak daha güçlü bir sorgulamayı yaşayabilmeliyiz. Bizim KADEK olarak da, PJA olarak da iddiamız budur. Biz, 5 bin yıllık gerçekliğe mahkum olmayacağız. Direndik, ama kazanamadık; direndik, ama bir sistem yaratamadık; direndik, ama örgüt olamadık, başarıya ulaşmadık demeyeceğiz. Bu, bizim için bir kader değildir. Psikolojik savaş anlamında sistemin yapmak istediği de bunu bize bir kader gibi kabul ettirmektir. Eğer biz bunu aşacak ve bu noktadan bir çıkış yapacaksak, o zaman içinde yaşadığımız çağın, üzerinde yaşadığımız coğrafyanın ve sahip olduğumuzun ideolojik gücün ortaya çıkardığı imkanları sınırsız olarak değerlendirmemiz gerekiyor. Mevcut durumda bu müdahale, halklar açısından önemli fırsatları ortaya çıkardı. Bizim açımızdan temel sorun, bunları değerlendirebilmektir. Bunu değerlendirmek, bunun için gerektiğinde uzlaşmaya gitmek Amerikancı olmak değildir. Ya da Amerikancı olmayacağım adı altındaki yaklaşımlar da sol adına, halklar adına siyaset yürütmek anlamına gelmiyor. Bizim öncelikle böylesi dar düşüncelerden çıkmamız ve Önderliğin yaptığı tespitleri doğru anlamamız gerekiyor. Irak'a yapılan müdahale ve bundan sonra ne olacağı bütün yapımızın gündeminde olan bir konu ve bu, bir çok yönüyle tartışıldı. Önderliğin savunmada koyduğu, aşamadığımız zihniyet yapılanmamızdan kaynaklı bizim de dar ele aldığımız, yüzeysel yaklaştığımız, kendimize göre yorumladığımız yönler oldu, ama genelde ana eksenlerden çıkan, çok farklı yanlıları yaşamadık. Bu anlamda, ne çok katı, dogmatik bir yaklaşımla karşısında olmak, ama ne de bir bütün olarak uzlaşma zeminine düşmemek önemlidir. Bu açıdan, eğer bu önemli tespitleri Irak sahası açısından da uygularsak çok ciddi bir gelişme zeminini

PJA IV. Konferans Tartışmaları

yakalayabileceğimiz bir süreçten geçiyoruz. Önderlik, bu konuda PJA'ya önemli bir misyon da biçti. Önderliğin, öncülük gücünün daha çok Irak'a kaydırılması, Irak sahasında çalışma yürütülmesi gerektiği noktasında vurguları var. Bunu da dikkate alarak tartışmak zorundayız. Neden Irak? Neden o alanda merkezileşme? Neden o alanda siyaset yürütme? Önderliğin, "Irak'ın demokratikleşmesinde PJA'nın rolü belirleyicidir" değerlendirmesinden hareketle bizim somut, güncel bir politik yaklaşımı yakalamamız ve Önderliğin yaptığı tespitler üzerinden pratikleşmeyi esas almamız önemlidir.

Özellikle kadın hareketi açısından güncel politika yapamadığımız noktasında bir eleştiri vardı. Bu doğru, fakat birkaç açıdan ele almak gerekiyor: Bir, güncelliği yakalayamamamız, tarih bilincimizle bağlantılı bir durum. Yaşanan olayların bizim açımızdan anlamını, yapmamız gerekeni tam olarak kafamızda somutlaştıramıyoruz. Bu, kadın açısından da, bir bütün ezilenler açısından da böyle. Tüm bunlar kadının uyuşturulmuşluğu ile, reflekssizliğiyle bağlantılı bir nokta. Bir çok alan için bunu rahatlıkla söyleyebilirim. Örneğin Türkiye'de de, Irak'ta da günlük olarak karşımızda duran bir kadın manzarası var, bir toplum tablosu var. Fuhuş tan tutalım, kadınların töre cinayetleriyle öldürülmesine, katı geleneklerin hala çok hakim olmasına, dinin baskısına kadar bir çok şey var; ama bunun içinde yaşıyor olmamıza rağmen yaşananların bizde yaratması gereken duygu gücünü yaratamıyoruz. Önderlik, "Her çağın bir felsefesi var" diyor; bir de her çağın bir ruhu var. Biz, bunu anlamakta gerçekten yetersiziz. Güncel politikaya giremeyişimizin bir nedeni de, merkezinde yaşadığımız gerçekliğin bizim düşüncemizde, ruhumuzda bir etki gücünü yeterince yaratamamasıyla bağlantılı bir durum. Bir de tabii öncülük gücüyle bağlantılı bir olgu. Yani karşı karşıya olduğu gerçekliği güncel yorumlayamama, bu nedenle de yaşananlar karşısında güncel bir cevap yaratamama söz konusu. Bir diğer boyut da güncel, somut politika belirlediğimiz sahalara olmasına rağmen, örgütlülüğümüz olmadığı için bu politikaları hayata geçiremeyişimiz. Bir de kadın olarak, genelin belirlediği siyaset yapma tarzını, zihniyetini ve onun araçlarını, eylem tarzını çok fazla aşamıyoruz. Bunun, bizim gerçekliğimizle, bu gerçekliği değiştirmemeye bağlantılı yönleri de var, ama mekanizmayla, sistemle ilgili yönleri de var. PJA olarak her ne kadar özgünlükler ya da bazı farklılıklar olsa da genel kapsam seni de belirliyor. Bu açıdan, elbette bu yüz yılı biz halkların, kadının siyaset sahnesine damgasını vuracağı bir yüz yıl olarak tanımladık. Ama bu hemen olacak bir durum değil. Bu konuda hayalci bir yaklaşım da var. Öyle çok kolay bir şey değil bu. Kırk bin yerimizden bağlanmışız. Son iki yıldır siyaset sahnesine girme konusunda bir yoğunlaşmamız var. Bunu daha kısa sürede yapamayışımızın bir diğer nedeni de genel sistemdir. Genel sistem,

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

genel gündem elbette ki kadın eksenli olmalı, ama maddi koşullar da önemlidir. Sürekli genel zeminde, genel örgütlenme modeli içinde kalarak bir kadın gündemini yakalayamıyorsun, kadın gündemi açısından acil olan konuları belirleyici bir şekilde öne alamıyorsun. Arkadaşlar, Gülbahar Gündüz olayını, N.Ç'nin durumunu örnek olarak verdiler. Bunun gibi bir sürü olay var. Tüm bunları gündeme almak istiyorsun, ama önünde başta bir gündem olabiliyor. İçinde bulunduğun örgütsel mekanizma nedeniyle o konuyu birinci derecede gündemine alamayabiliyorsun. İstedığın kadar acil gör, istediğin kadar önemli gör, bunun değerlendirmesini yap, ama böyle bir gündem bazen genel gündem yanında ek bir gündem gibi kalabiliyor. Kadın için bir katledilme, bitirilme, vurulma, tüketilme sorunudur, ama genel mantığa göre yan bir konu olarak ele alınabiliyor. Tabii tüm bunlar salt bizim içimizdeki genel yaklaşımlarla bağlantılı değil, bir sistem karşısında siyaset yürütüyorsun ve dolayısıyla sonuçları hemen alamayabiliyorsun. 21. yüzyılın karakteri gereği bizim PJA olarak kendimize biçtiğimiz bir misyon var. Ancak pratik olarak “Ben bir kadın öncü hareketiyim” diyemiyorsun. Bir taraftan Bağdat'ta yüzlerde, binlerce kadın dilencilik yapıyor, tecavüze uğruyor, satılıyor, ama bir taraftan da sen orada bir kadın hareketi olduğunu söylüyorsun. Bu durumda bir tutarlılık ortaya çıkmıyor. İlkelerimize çok ters bir durum, ama oradaki kadınlara cevap olacak bir tarz gelişmiyor. Günlük olarak içinde yaşadığın bir gerçeklik, ama tarzın onu tam karşılamıyor. Örneğin Avrupa ve Türkiye sahasında kadın açısından çok önemli süreçler, çok önemli gündemler yaşanıyor. Ama biz genel açısından geliştirilen kampanya dışında, bu gündemlere hakim olamıyoruz. Farklı gündemleri kucaklayamıyoruz ve bu nedenle de bir kadın hareketi olarak güncel siyasete yetişemiyoruz. Bunun da bizim açımızdan aşılması gereken bir nokta olduğunu düşünüyorum.

Diğer bir nokta, kadın rengiyle, bakış açısıyla siyaset yapma konusunun bizde çok gelişkin olmamasıdır. Gerçekten, siyasette başarı ölçüsünü, siyasetin gündemini nasıl ele alıyoruz, buna cevap yaratma tarzımızı, örgütlenme araçlarımızı nasıl belirliyoruz? Örneğin, Türkiye-Amerika ilişkileri gündeme geldiğinde çok yanlış siyaset tarzları tartışıldı; stratejik ilişki yoktur, stratejik çıkarlar vardır deniliyordu. Böyle bir felsefenin, böyle bir mantığın hakim olduğu bir siyaset tarzı söz konusu ve biz kadın olarak bir de bu felsefeyle savaşıyoruz. Tüm bunları görerek ve bir de hazırlıksız, deneyimsiz, tecrübesiz olduğumuz yönleri göz ardı etmeden tartışmamız gerekiyor. Bütün bunları edinmek, kazanmak ve buna göre siyaset yapmak bizim açımızdan bir süreç olayıdır. Örneğin kadın rengiyle siyaset yapmak ya da kadının siyasette öncülük yapması bir yüz yıl perspektifidir. Eğer bizim kadın olarak siyasetten men edilmemiz, yaşam dışında kalmamız 5 bin yıllık bir tarihe sahipse, bu gerçeklikten bir

PJA IV. Konferans Tartışmaları

anda kurtulmanın da öyle hemen kolay olmayacağını görebilmeliyiz. Sistemin yarattığı etkilerden, şekillenmeden 'ha' diyince çıkılmıyor. Bu perspektifi biraz uzun vadeli ele almaya ihtiyacımız var. Bizi siyasette daraltan bir nokta da budur. Bu görülmediği taktirde, yetiştirme mantığıyla güncelliğin sığınağına düşebiliyoruz. Güncel politika yapacağız derken, bu perspektifin uzun vadeli oluşunu göz ardı edebiliyoruz. Bu perspektifi adım adım, gün gün örmenin araçlarını da yaratamıyoruz. Kadın kurtuluşu yüz yıla yayılmış bir perspektiftir, ama aynı zamanda günlük olarak da işleyen bir gerçekliktir. İşte biz bu ikisini iç içe örmeyi çok fazla sağlayamıyoruz. O yüzden, genel açısından yaşananlar yani siyaset yürütmede zaman zaman çıkan darlık, yüzeysellik, sistemin belirlediği gündemin dışına çıkamama, gündeme kendi rengini verememe, bazen sürüklenme, bazen parçalılık bizim açımızdan da yaşanıyor. Amerika, bütün dünyanın gündemine Irak'ı koydu. Ama dünya nasıl tartıştı, biz nasıl tartıştık? Farklılıklarımız vardı tabii ki, ama bunun içinde bir de kadın olarak bizim farkımız ne kadar ortaya çıktı? Aynı şeyler bulacağız diye değil, kendi rengimizle cevap yaratma anlamında bir farkımız olabilmeliydi.

Önemli bulduğum diğer iki nokta da, mücadelesizlik ve örgütsüzlük. Bu perspektifin, yüz yıl perspektifi olmasıyla bağlantılı olarak çok kapsamlı bir mücadele gerekiyor. Bizim bakış açımız ya da sahip olduğumuz misyon, Irak'ta ya da Türkiye'de başkasının zemin açması ve bizim de o zeminde örgütlenmemiz, bir güce dönüşmemiz değildir. Biz, olmayanı yaratma örgütüyük, olmayanı geliştirme örgütüyük; bu da mücadele ister. Bu son altı aylık süreç bu konuda bize çok büyük bir hareketlilik yaşattı. İşin mücadeleciliğini üstlenme noktasında hala bir gerilik var. Kadın rengiyle siyaset yürütmek öyle kolay değil. Irak'ta da, Türkiye'de de farklı engeller söz konusu, ama kadın rengiyle siyaset yapacaksak öncelikle ilkel milliyetçilikle, dinin gerici yönleriyle savaşmak zorundayız. Önderlik, PJA açısından perspektif verirken şunu çok net koyuyor: "Eğer Saddam yerine feodalizmin, aşiretçiliğin oturmasını istemiyorsanız, sizin orada güçlü olmanız gerekiyor" diyor. Bütün bunlar çok daha kapsamlı bir mücadeleyi, daha cesur ve daha planlı bir yaklaşımı gerektiriyor. Önümüzdeki süreci belirleyecek olan birkaç temel boyut var: Birincisi, ABD'nin başkanlık seçimleri. Bu, Amerika'nın politikalarını etkileyecektir. Irak'ta her gün Amerikan askerlerinin ölmesi, Amerikan kamuoyunda çok ciddi tartışmalar yaratıyor. Belki sistem bunu yine kendi araçlarıyla dengeler, medyayla farklı bir noktaya çeker, ama böyle bir durumda ABD'nin Irak zemininde Kürtlerle, bizimle bir savaşı göze alması çok kolay değildir. Savaşın hiç çıkmayacağını söyleyemiyorum, ama göze alamayacağı şeyler de var ABD'nin. Bu nedenle, önümüzdeki yılki başkanlık seçimleri önemli. ABD, bir müdahalede bulundu, başarısız olup

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

oradan çıkıp gitmeyi de, ikinci bir Vietnam'ı yaşamayı da göze alamaz. Sistemin, yeni dünya düzenini yaratmaya çalışırken karşı karşıya kaldığı bir çok gerçeklik oldu. Bu konuda elde ettiği bazı sonuçlar da var. Bu açıdan, ABD'nin örneğin Türkiye ile bize karşı yapmış olduğu anlaşmalar olsa da bir bütünen bizimle bir çatışmayı göze almayacağını düşünüyorum. Mevcut durumda yürüttüğü siyaset ve dengeler buna fazla imkan vermez.

Tüm bunlar karşısında bizim, bu müdahale gerçekliğini, amacını, kapsamını doğru çözümlenmemiz ve yapmamız gerekeni doğru belirlememiz gerekmektedir. Siyasal gündemde nasıl yer alacağımız ve cevabımızın ne olacağı üzerine yoğunlaşmak durumundayız. Irak sahası, Önderliğin de son notta tekrardan vurguladığı gibi, bir şanstır ve bu nedenle de doğru değerlendirilmesi gerekiyor. Kesinlikle uzun vadeli, halkı eğitmeyi, siyasete katmayı, örgütlemeyi kendi merkezine alan bir çözüm yaklaşımı esas alınmalıdır. Fakat dikkat edilmesi gereken diğer bir nokta da, egemen sistemin ideolojimizi çalma, özünden boşaltma, bize ait değerleri içini boşaltarak kendine mal etme yaklaşımıdır. Bu yönlü bir risk de söz konusu. Mesela, onlar da demokrasi diyor, biz de; onlar da insan hakları diyor, biz de. Bu nedenle bizim halkta, kitlede, kadınlar arasında kendi farkımızı daha somut ortaya koyabilmemiz gerekiyor. Söylemlerimiz aynı olabilir, ama bizim halkları götürmek istediğimiz yer çok daha farklıdır. Elbette ki bu konuda bizim günlük olarak siyaset yürütürken, tarzı belirlerken, temel ölçülerimizi esas almamız önemlidir. Tabii ki sistemin zemininde olmak, onun daha egemen, hakim, güçlü olduğu bir zeminde bulunmak, ama ezilenler adına, halklar adına savaşmak, mücadele etmek o kadar kolay değil. Bunu, Irak sahasında bizi yanıltmaması gereken temel bir nokta olarak belirtmek istiyorum. İçine girdiğimiz süreç çok önemli. Tek taraflı ateşkes kaldırıldı. Çift taraflı ateşkesin de çerçevesi, yol haritası olarak ortaya konuldu. Fakat bir aylık zaman geçti. Dün Önderliğin görüşme notundaki vurguları da bununla bağlantılı olarak ele alıyorum. Önderlik sisteme, üç ay zaman verdiğimizizi, bunun bir ayının bittiğini ve iki aylarının kaldığını hatırlatıyordu. Fakat bizim, yol haritasına sahip çıkma, bunu diplomaside, siyasette ele alış düzeyimiz çok zayıf kaldı ve Önderliğininkiyle paralel olmadı. Yol haritasının ulaştığı bazı güçler var; onların da bazı açıklamaları oldu, ama biz, yol haritasını gerçekten artık mücadelemizin genel bir çerçevesi olarak görüp üç ay buna yüklenmek tarzında bir süreç yaşamadık. Bunu değişik zamanlarda gündemimize alıp çözmeye çalıştık, ama hala aşılımış bir sorun değildir. Bir çok görüş ve mesaj geliyor bu temelde. "Ortada hiçbir neden yokken ateşkesi kaldırdınız, şimdi de tekrar savaş istiyorsunuz" diyorlar. Bunun üzerinden hem T.C hem diğer güçler siyaset geliştiriyorlar. T.C, "Biz çözüm getiriyoruz, bazı paketleri kabul ettik, uyum yasalarını

PJA IV. Konferans Tartışmaları

çıkardık. Bu konuda barış zemini de var, ama KADEK terörist bir örgüt olduğu için yine savaştan bahsediyor” diyor. Yani T.C bizden daha fazla faal davranıyor. Bu konuda bizim kadın olarak ele almamız gereken yönler var. Bence konferansımızın tartışması gereken temel konulardan birisi, yol haritasıdır. Tek taraflı ateşkesin bitirildiği, askıya alındığı bir dönemde, en temelde de Önderliğin sağlık durumunun gündemde olduğu böyle bir süreçte yaşanan bir aylık sürecin hatalarını ve yetersizliklerini tespit edip, kalan iki ayı doğru değerlendirmek gerekiyor. Önderliğin “İki ay kaldı” şeklindeki uyarısı sadece sistem açısından değil, bizim için de geçerlidir. Önderliğin sağlık durumunu Kadın Hareketi olarak Türkiye ve Avrupa zemininde siyasi yönünü içine katmadan sadece sağlık üzerinden gündemleştirebilir ve çok farklı kadın hareketleriyle bu konuda bir buluşmayı sağlayabilirdik. Birçok sağlıkçı, doktor, sağlık örgütünü harekete geçirip daha özgün eylemlilikler yapabilirdik. Eğer biz eylemliliklerde yaşanan tıkanıklığı aşmazsak, bu konu bize karşı anti-propagandaya zemin sunan bir duruma dönebilir. Bu yön önemlidir. Bunun, konferanstan sonra da üzerinde durmamız gereken temel bir nokta olduğunu düşünüyorum. Biz, tek taraflı ateşkesi bitirirken aslında çift taraflı ateşkesi başlattığımızı yansıtabilmeliyiz. Sunduğumuz yol haritasında üç aşamadan bahsediyoruz. Çeşitli alanlarda bulunan her kurumumuzun bu aşamalara göre önüne koyacağı somut çalışmalar var. Yani somut siyaset yürütme tarzı yol haritasında açığa çıkıyor. Örneğin, koruculuğun kaldırılmasını kadın kendi boyutunda nasıl gündemleştirebilir? Korucuların tecavüz ettiği onlarca, yüzlerce genç kız var. Bu kızların birçoğu ya intihara gidiyor ya ailenin bütün dayatmalarına rağmen evlenmiyor ve eve kapanıyor. Mücadeleye de katılmıyor. Diğer yandan, korucuların yaktığı birçok köy var ve köye gitmek isteyenlere karşı yürütülen bir şiddet durumu söz konusu. ***-DER kendi boyutunda, kadın hareketleri kendi boyutunda koruculuğun nasıl bir gerçekliğe sahip olduğunu, bize nasıl zarar verdiğini ve nasıl zarar vermeye devam ettiğini işleyebilir. Herkes kendi zemininde bir sorunu ele alıp gündeme koyarak, onun üzerinden siyaset yürütebilir. Yol haritası böyle hayata geçer. Biz yol haritasını ilan ettik, tek taraflı ateşkesi durdurduğumuzu söyledik, ama basındaki son siyasetimiz çok etkili olmadı, yanlış anlaşılmaya açık oldu. Sanki gerçekten ateşkesi kaldırdığımız ve savaşı başlatmaya hazırlandığımız şeklinde anlaşıldı. Elbette sistem bunu bilinçli böyle işliyor, fakat bizim bu konuda zemin sunan yaklaşımlarımızı aşmamız gerekiyor. Bu anlamda önümüzdeki süreçte, siyaset en temelde yol haritası üzerinden yürütülmelidir.

Önümüzdeki süreçte belediye seçimleri olacak. Bu konuda, Önderliğin bir değerlendirmesi vardı: “Belediyecilik dünyayı kurtarma hareketidir” diyordu. Bu, oldukça önemli. Bu konuda siyaset yürütmede

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

çok ileri olmadığımız söylendi. Kendimizi yeterince ciddiye almadığımız, kendimize güvenmediğimiz belirtildi. Örneğin Kürdistan'daki bütün belediyeler hemen hemen kadın oylarıyla alındı, ama bunun siyasetini yürütmeye oradaki arkadaşlar çok güçlü yaklaşmadı. Özellikle genelde, erkeğin zorlayıcı yaklaşımları ortaya çıktı. Seçimi kadının verdiği oylarla kazanmasına, kadından yüzde elliden fazla oy almasına, bu oylarla iş başına gelmesine rağmen, görev başına geldikten sonra kadının yaşadığı sorunlara ilişkin yaklaşımlarda ve verilmesi gereken hizmet konusunda yetersiz yaklaşımlar görüldü. Kadın açısından, bunu bir siyasete dönüştürme girişimi fazla olmadı. Arkadaşlar ***, tartıştık. Aile içi şiddete yönelik bir kurum açılmış. Niye işlemiyor? Çünkü maliye yok. Niye işlemiyor? Çünkü belediye başkanı destek vermiyor. Ama orada çok güçlü bir kadın potansiyeli var. Ben eğer seni oylarımla seçtiysem, senin de benim için görev yapma sorumluluğun var; eğitim sorunum varsa, eğitim sorunumu halletme görevin var; siyasete girme sorunum varsa, bu konuda beni desteklemen gerekiyor; hangi sorunum varsa o sorunumu çözen gerekiyor. Örgüt şekillenmemize damgasını vuran anlayışlar, o sahadaki siyasete de direkt yansıyor. Bir sürü şey yaşandı. *** içindeki bazı yöneticilerin bir bayan arkadaşına çok geri yaklaşımları oluyor, ama ***'tır diye, hiçbir yaptırıma gidilmiyor. Erkeğin bu konuda belirleyiciliği var tabii ki. Hatta o davaya bakan bayan avukatlar tehdit edilebiliyor. Bu açıdan, ***'ta da, kendi kurumlarımız içinde de doğru bir örgüt ve siyaset anlayışının oturtulması için mücadelecilik daha güçlü olmalıdır. Yerel alanlar, yerel seçimler bunun en temel zeminidir. Örneğin, geçen sene seçimlerde adaylık durumuna ilişkin çıkan bir tablo vardı. Bu konuda, erkeğin yaklaşımından çok farklı bir yaklaşımı sergileyemedik. Tabii bu, herkes açısından geçerli değil. Bizim için sorun, seçimlerde sadece belediye başkanı seçmek değil, o belediyenin meclisini seçmek de önemlidir. Sorun, seçtikten sonra bitmiyor. Kendi oylarına sahip çıkma, onun üzerinden siyaset yürütme, bunu yaşama yansıtma konusunda yaklaşımdan kaynaklı yaşanan boşluklar var. O yüzden, önümüzdeki dönemde salt Türkiye zemininde değil, her alanda yerel güçleri dikkate alan, bunun içinde yer alanların kadın zihniyetiyle, kadın ekseninde siyaset yapmasını sağlayacak bir aktiviteyi yakalamamız gerekiyor.

Başkanın sağlık durumuna ilişkin daha önce de değerlendirme yaptım. Bütün çalışmalarımızın buna kilitlenmesi gerekiyor. Tartışmalarımız bundan bağımsız değildir. Önderliğin tecridi yaşandığında görüşmeler olmadı ve son süreçte de aynı yaklaşım söz konusudur. Sistem bir çözümsüzlüğü ve tıkanmayı yaşıyor. Önderlik ise sürekli çözümü dayatıyor. Amerika'nın kendisine göre de olsa bölgede yürüttüğü politikalar, Türkiye'nin bu sorunu çözmesini zorunlu ve acil kılıyor. Her açıdan sıkışmış bir sistem gerçekliği var. Tabii böyle bir sıkışma

PJA IV. Konferans Tartışmaları

yaşandıkça, bu, Önderliği sıkıştırma, cezalandırma mantığı olarak, egemen ve faşist mantığın bir yansıması olarak ortaya çıkıyor. Tüm bunlar, bir de bizim siyaset yapamama, siyasette tıkanıklığı aşamama gerçeğimizle birleşince, Önderliğin durumu daha da ağırlaşıyor. Önderlik için hepimiz birer fedaiyiz, hepimiz gerektiğinde Önderlik için de, temel değerlerimiz için de kendimizi feda etmeye hazırız, ama çözümü sadece intihar eylemi önerisinde gören, Önderliği asıl tıkatan şeyin günlük yaşam gerçeğimiz, günlük siyaset yürütme ya da yürütememe durumumuz olduğunu fark etmede yüzeysel kalan yaklaşımlar var. Siyasal gündemde arkadaşların ortaya koyduğu noktalar, bir bütün olarak Önderliğimizin sağlık durumunu ele alma yaklaşımımızı da belirliyor. Bu açıdan, siyasal gündem ve görevlerimiz doğru anlaşılırsa, tıkanan noktalar doğru belirlenirse ve bunu aşma noktasında güçlü bir yaklaşım sergilenirse Önderliğin sağlık durumuna da doğru bir yaklaşım sergilemiş olacağız. Bizler, halk olarak da, genel parti olarak da, kadın olarak da iki-üç yıllık süreçte tecridi önemli oranda kırdığımızı söyleyebiliriz. Bundan bir-iki yıl önceki durumumuzu arkadaşlar da biliyor; her açıdan kuşatılmış, imha edilmek istenen, komployla karşı karşıya olan bir gerçeklik içindeydik, ama bunu önemli oranda kırdığımızı, bu konuda önemli bir başarı sağladığımızı belirtebiliriz. Fakat maalesef kendi emeğimizle, kendi mücadelelerimizle gerçekleştirdiğimiz bir zemin üzerinde siyaset yürütme konusunda fazla başarılı değiliz. O anlamda, kendi emeğini görmeyen, mücadelesine, bu mücadelenin sonuçlarına sahip çıkmayan bir gerçeklik söz konusudur. Bunu özellikle yürütülen siyasetin yansımaları açısından belirtmek istiyorum. Önceden çok ağır bir tecrit vardı, ama şimdi bu tecrit belirli oranda kırıldı. Birçok alanda siyaset yapma zeminini yakaladık. Çok önemli bir mücadele düzeyi yarattık. Tüm bunları hem kendimizin hem halkımızın mücadelesiyle başardık. Ama şimdi de onlara sahip çıkmada bir yüzeysellik yaşıyoruz. Biz, kendi başarılarımıza sahip çıkmayınca, Önderliğin AKP için belirttiği gibi, boşlukları farklı güçler doldurabiliyor. Bu nedenle, bundan sonra bizim için en acil ve önemli olan şey, bu üç yıllık süreç içerisinde yaratılan değerlere sahip çıkmak ve ortaya çıkardığımız zeminde daha güçlü siyaset yapmaktır.

Şer.(C): Özellikle Önderliğin son tavrını duygusal bir havada değerlendirmekten ziyade, gerçekten anlama çabası içinde olmamız gerektiğini belirtmek istiyorum. Daha önce Önderlik, “Bir günlük İmralı sürecini anlamanız, başarmanız için temel güç olacaktır” demişti. Önderlik şimdi altı ay gibi bir süre dayanabileceğini ortaya koyuyor. Önderliğin içerisinde bulunduğu koşullar ortadadır. Tek iletişim aracı olan görüşmeyi de böyle bir tavırla reddetmesi, kendisini gerçekten dayanılması zor koşullara kapatması demektir. Bu, büyük bir fedakarlıktır. Önderlik, bu büyük fedakarlığı neden yapıyor? Önderlik geçen görüşmede özellikle

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

İmralı sürecini sistem olarak ortaya koymuştu. Bir bütün olarak süreçle bağlantılı şekilde değerlendirdiğimizde, sistemin bu yaklaşımlarını, sistem dışı olan Önderliği ve Hareketi tekrar sistem içileştirmeye yönelik bir dayatma olarak ortaya koyabiliriz. Arkadaşlar ABD'nin yönelimlerini ortaya koydular. Bu süreçte en tehlikeli olan şey, askeri bir operasyondan ziyade, fiziki olarak Önderliği her gün katlanılmaz yaşam koşullarına tabi tutma; sistem dışına çıkmış olan bir hareketin arayışlarını engellemeye çalışma ve sistem içileştirme çabaları; düşüncelerimize, ruhlarımıza yönelik yapılmaya çalışılan müdahalelerdir. Bu eğilimi iyi görmemiz gerekiyor. Bu anlamda, geçmiş süreçte başarılı olamadığımızın bir nedeninin de 'devletçi zihniyeti' aşamamak olduğunu düşünüyorum. ABD'nin müdahalesine yönelik Önderliğin, büyük olanakları ortaya çıkaracağı noktasındaki değerlendirmelerini yanlış anlamamızdan kaynaklı yanılgılara düştük. "Ortaya çıkan fırsatları niye böyle kaba, dogmatik yaklaşımlarla red ediyoruz" tarzında değerlendirmeler gerçekleşti; bunlar, kitle eylemliliklerine yansdı. Bu anlamda, sorgulanması gereken nokta, birçok şeyi yapmamamızın altında yatan 'devletçi zihniyet' olmaktadır. ABD'nin müdahalesinin ne zaman başladığını düşünecek olursak, belki de ikinci dünya savaşından sonraki sürece kadar gitmemiz gerekiyor, fakat esas görmemiz gereken şey, bu planın baştan itibaren planlı bir şekilde uygulanıyor olmasıdır ve daha da uygulanacaktır. Varolan direniş de, statükonun direnişidir. Sistem içerisindeki direnişlerdir. Sistem dışındaki tek direniş, halkların demokratik güçlerinin direnişidir ve bu direniş de kırılmaya çalışılıyor. Yani bugün yürütülen politikaların daha inceltilmiş, daha kapsayıcı, daha tehlikeli olduğunu düşünüyorum. Bu konuda, Kadın Hareketi olarak çok daha fazla hassas olmamız gerekiyor. KHK'de, HPG güçleri içerisinde nasıl yer alacağımızı tartışıyoruz. Meşru savunmanın öncüsü olduğumuzu dile getiriyoruz. Bütün bunlara, biraz daha sistem dışı arayışlarımızın perspektifiyle yaklaşmak durumundayız. Eğer böyle olursa rolümüzü oynayabiliriz. Birçok hareket geçmişte sistemin aleti olmuştur; sistem içerisinde çıkışlar yapılmıştır, fakat sonuçta sistemin yükselme basamakları olmaktan çıkılamamıştır. Bu anlamda bizim gibi muazzam bir gücü de, ABD'nin ya da sistemin kendisini yenilemede temel dayanak haline getirmesi gibi bir tehlike bekliyor.

b-Örgütsel Durum Ve Eylem Çizgisi

Kadının Ve Gençliğin Öldürüldüğü Bir Tarihten Geliyoruz

Zar. ark: Türkiye’de ve dünyada yaşanan gelişmelere paralel olarak yaşanan kaos ortamı ve kadının yaşadığı sorunlar çarpıcı bir şekilde ifade edildi. Irak’ta, kadın üzerindeki baskıların ve kadının pazarlanma gerçeğinin nasıl açığa çıktığı vurgulandı. Ayrıca Türkiye ortamında koruculuk sistemiyle bağlantılı olarak gelişen yönelimlerin hangi boyutlara ulaştığı çok somut bir biçimde dile getirildi. İran’da da kadının durumu çok çarpıcıdır. İran’da özellikle teokratik sistem altında, kadına ve toplumun bir bütününe ortaçağ zihniyetini dayatan, kara çarşaf altında kadını nefessiz bırakan, toplumu her yönüyle marjinalleştirmeye çalışan bir gerçeklik söz konusudur. Buna bağlı olarak, Kadın Hareketi’nin 21.yüzyılda öncü misyonunu çok daha güçlü oynaması gerekmektedir. Her parçada bu misyona denk cevap olabiliyor muyuz? Kadının yaşadığı çok ciddi sorunlar ve tahribatlar var. Önderlik de bunu koyuyor; cinsler arası eşitsizlikten tutalım, kırılmalara kadar bu konuda çok yönlü değerlendirmeler yapıldı. Bu eksenden baktığımızda, bizim açımızdan biraz daha somutluk gerekiyor. PJA meclis raporunda örgütsel durum değerlendirmesi yapılırken de mevcut durumda cevap olamadığımız; bunun nedeninin de güncel politikaları geliştiremeyişimiz, birçok konuda günöbirlik, kendine göre yaklaşımlarımız olduğu belirtilmiş. Bu, ortak bir politika belirlemenin önünde de engel oluyor. Temel sorunlardan birisi bu olurken, diğeri bir nokta da, çağın ruhuna uygun örgütsel bir modeli yaratma durumudur. Önderlik, neden yeni bir örgütsel model geliştirmemiz gerektiğini AİHM savunmalarında çok çarpıcı bir şekilde dile getiriyor. Zamanın ruhunu yaşayan bir birey, bir örgüt eğer bugünü geçmişin bilinciyle yaşıyorsa, geleceğini de tasarlayabilir. Bu kapsamda ele aldığımızda, Kadın Hareketi olarak ne kadar bu zamanın ruhunda yaşıyoruz ya da zamanın ruhuna denk olarak hareket sahamızı genişletebiliyor muyuz ve bu konuda ne kadar kapsayıcı olabiliyoruz? Bunlar aslında çokça dile getirildi. Ama salt söylemde kalan yaklaşımların tehlikesini görmemiz gerekiyor. Örgütsel anlamda bunlara cevap olamıyorsak, kapsayıcı ve kucaklayıcı yaklaşımıyorsak, tekrardan dönüp örgüt modelimize bakmamız gerekiyor. Bu noktada, sadece prosedürde ya da söylemde kalan bir yaklaşım gelişirse, ortamımızda demagojinin gelişme risklerinin çok olduğunu görmemiz gerekir. O zaman, kadınları

kucaklayabilmek ve sorunlarını demokratik bir atmosferde çözebilmek önemlidir. Reel sosyalizm neden çözüldü? Biz de eğer bu noktada, Önderliğin belirttiği gibi yeni çağın ruhuna denk, yaratıcı bir tarzda kendimizi yenileyemezsek, alışkanlıklarla hareket edersek aşılmaya mahkumuz. Yenilenmeyi yaratmak ve yelpazeyi genişletmek durumundayız.

Bu da tabii en temelinde demokrasiyi bir yaşam biçimi olarak nasıl algıladığımızla bağlantılı bir durum. Her şeyden önce bence demokrasiyi bir yaşam biçimi, bir zihniyet biçimi olarak ele alırsak yaşanan dengesizliklere; kadının, çocukların ve yaşlıların yaşadığı sorunlara; yaşanan katliamlara ve tahribatlara karşı kendisimizi bir alternatif haline getirebilir ve cevap olabiliriz. Bu anlamda, benim eleştirmek istediğim en temel noktalardan birisi, kadın hareketi olarak taşıdığımız misyondan, 21.yüzyıl gerçeğinden, kadın renginin bu yüzyıla damgasını vuracağından sürekli olarak bahsetmemize rağmen çok kapsayıcı olamayışımız. Yani PJA açısından ya genelin gölgesinde kalan ya da sürüklenen bir tarz söz konusu olabiliyor. Bir İran gerçeğine bakalım; çok ciddi anlamda kadın sorunları yaşanıyor; yani sistem gerçekliği ortada olmasına rağmen, bunun dönemsel perspektifini verebilecek bir durum gelişmiyor. Yani alandan sorumlu arkadaş, artık ne kadar tahlil edebiliyorsa, ona göre bir politika belirliyor. Ortak perspektife dayalı bir politika ortaya çıkmayınca, çözüm de üretilemiyor. Yaşanan bu yetersizlikler tıkanmaya ya da tekrara yol açıyor. Bu konularda bir çözüm aranıyorsa, sorunları yenilenme bilinciyle, yenilenme zorunluluğuyla ele almak, değerlendirmek önemlidir.

Le.(Sorun) ark: Bundan önce de siyasi gündem tartışıldı. Bu gündemi tamamlayacak olan da örgütsel durum değerlendirmesidir. En fazla değerlendirmemiz gereken, geçen pratik süreçtir. Merkez raporunda da ortaya konulduğu gibi kendisini tekrar eden bir tarz var. Eski zihniyet halen aşılmış değil, bunun da örgütsel duruma yansıma boyutu söz konusu. Genel anlamda süreci tahlil etme var, fakat en fazla zorlandığımız nokta, yeterli düzeyde pratikleşmeme oluyor. Halen, bütün çalışmalarımızda hakim olan, eski tarz ve dogmatik yaklaşımlardır. Özellikle yönetim boyutunda eskiyi dayatma yaklaşımı çok fazla var. Eskide ısrar, çalışmalarda fazla ilerleyememeyi de beraberinde getiriyor.

21. yüzyılı, kadın yüzyılı olarak tanımlıyoruz. Böylesi bir tespit, yerindedir. Kadın Hareketi olarak bu yüzyıla damgamızı vurma iddiamız var. Ortadoğu'da da sıcak süreçlerin yaşandığı biliniyor. Bir değişim ve dönüşüm söz konusu ve bunun beraberinde getirdiği mücadeleler var. Kadın Hareketi olarak bu mücadele içerisinde nasıl rol oynayacağımız büyük bir önem taşıyor. Böylesi bir mücadele ortamı içerisinde, çok yoğun bir cins mücadelesi içerisine giriyoruz. Yaptığımız bütün çalışmalara rağmen, halen halka çok fazla inmedik. Irak'ta gelişen son durumlarla

PJA IV. Konferans Tartışmaları

birlikte, Kadın Hareketi olarak çok ciddi bir mücadele içerisinde girmemiz gerekiyor. Bu durum hayati bir önem arz ediyor. Böylesi bir konferansta bu düzeyde tartışıyor olmamız, önemli bir tartışma ve kararlaşma düzeyini yakalamamız önümüzdeki sürece de yön verecektir. Önemli bulduğum noktalardan birisi buydu.

Bulduğum çalışma alanını biraz değerlendirmek istiyorum. Yeterli düzeyde bir eleştiri ve özeleştiri düzeyini yakalayamama, bulunduğumuz alan açısından önemli bir sorun teşkil ediyor. Kendimize, çalışma tarzımıza yaklaşırken çok fazla cesaretli değiliz. Bulduğumuz alanı, daha çok TJAK boyutunda ele almak istiyorum. Bu anlamda, tarzımızın yetersizliklerini biraz değerlendirmemiz gerektiğini düşünüyorum. Çünkü tarz konusunda yaşadığımız yetersizlikleri değerlendiremezsek, önemli sonuçlara da ulaşamayız.

Aralık 2002 yılında TJAK oluşumuna gidildi. Saddam rejiminin yıkılışından sonra bölgede en aktif rol oynaması gereken kadınken, bu çok fazla yapılamadı. Yönetim boyutunda, kendini tekrar etme, kendini esas alma, bir olamama durumları gelişti ve bu, çalışmalarını yeterli düzeyde yürütmemiz önünde engelleyici oldu. Irak kadınının sorunlarıyla ilgilenip onlara çözüm olmamız gerekirken, tam tersine kendimizle uğraşma durumu yaşandı. Hala Kadın Hareketi'nin bir sistemi oluşmamış. TJAK, çalışmalara bu anlamda yeterli düzeyde cevap olamadı. Sistemsizlik ve istikrarsızlık etkileyici oldu. Irak sistemi ne kadar istikrarsızlık yaşıyorsa, bizim kadrolarımız da o denli istikrarsızlık yaşıyor. Kadronun yaşadığı durum, Irak'ın şu an yaşadığı duruma çok benziyor. Bu anlamda, yönetim tarzını ele aldığımızda, çok üstte kalıyordu; yönetim bir tarafta, kadro bir tarafta, halk bir tarafta. Böylesi bir durum da süreç üzerinde olumsuz anlamda etkileyici oluyor; sürece cevap olma noktasında yetersizlikler taşıyor. Bu durum da oldukça dikkat çekici ve önemle üzerinde durulup düzeltilmesi gereken bir husus oluyor. Önderlik, o kadar yeni zihniyetten bahsetmesine rağmen, eski tarzda ve zihniyette oldukça ısrar var. Yönetim açısından böyle bir durum geçerliyken, kadroda da olayları dar bir açıdan ele alma ve dogmatik yaklaşımlar ortaya çıkıyor. Arkadaşlarımızın çoğu eski arkadaşlardır. Kimisi dokuz, kimisi on yıl gerillada kalmış. 'Her şey halk için' anlayışının olması gerekirken, arkadaşlarımız "Biz nasıl gidip halkın kapısını çalacağız? Gidip halkla nasıl tartışacağız? Halk geri bir düzeyde, biz ise halka göre çok ileri bir düzeydeyiz, nasıl gidip o düzeyde olan bir halkla tartışacağız?" diyorlar. Böyle bir yaklaşım çok sakat olduğu gibi, süreçten oldukça uzak olmayı da ifade ediyor. Arkadaşlar da değerlendiriyorlardı; ilkel milliyetçi bir tarz var. Eğer kadın rengiyle, tarzıyla çalışma yürüteceğiz diyorsak, o zaman bunları aşmamız gerekiyor. Aksi taktirde çalışmalara yeterli düzeyde kadın rengini veremeyiz. Erkek mantığı ve zihniyetiyle hareket etme durumu geliyor. Bizim

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

çalışmalarımıza damgasını vuran bu tarz oldu. Çalışmalarımızda kariyerizm oldukça gelişmiş. Hatta bazı arkadaşlar, “Biz bu kadar yıl Parti içerisinde kaldık, şunu hak ediyoruz, bunu hak ediyoruz” diyorlar. Bazıları da “Parti bize hesap versin” diyor. Tasarruf geliştirme durumu var. “Biz bu kadar yıl Parti içerisinde kaldık, nasıl oluyor da halktan biri gelip beni yönetecek, bana emir ve talimat verecek” yaklaşımı yaşanıyor. Böylesi yaklaşımlar, çalışmalarımızda kendini çok fazla açığa vurdu. Bu, bir anlamda hareketin oluşturmak istediği sistemi kabul etmeme; geliştirilmek istenenlerden bir uzaklığı ifade ediyor. Kadın Hareketi’nin oluşturduğu o kadar çok plan ve proje var ki, sen onlarla yıllarca halka hizmet edebilirsin. Fakat bunları çok fazla pratikleştirme yok. Irak kadınının yaşadığı durum gerçekten içler acısı; bu kadınların yaşadıklarını duydukça, gördükçe derin acılar hissediyoruz. Yaşanan o acılara cevap olmamız gerekiyor. Çok zengin bir ideolojimiz var. Onu hayata geçirebilirsek, bölgede önemli sonuçlar elde edebiliriz. Irak’ta şu an binlerce kadın işsiz ve kimsesizdir. Biz bu kadınlara bile, bir cevap olup onları aramıza çekmeyi başaramadık. Ne ekonomik anlamda ne de sosyal anlamda cevap olamıyoruz. Bu da değerlendirmemiz, çözüm bulmamız gereken önemli bir husustur. Eğer bir halk partisi olduğumuzu söylüyorsak, o zaman halka inmemiz, yeterli düzeyde hizmet etmemiz gerekiyor. Sürece neden cevap olamadığımız, merkez raporunda da kapsamlı bir biçimde ele alınmış. Önümüzde bir kongre süreci de var. Burada yaptığımız tartışmalar, yeterli düzeyde bir proje oluşturmamızda belirleyici olacaktır. Oluşturacağımız projelerle kısmi düzeyde de olsa her çevreden kadın katılımını sağlayabilmemiz gerekiyor. Bu açıdan da bu konferans, yaptıklarımızın ve yapamadıklarımızın eleştirisinin ve özelleştirilmesinin verildiği bir konferans olmalı. Ben, Saddam rejimi yıkılmadan önce de, yıkıldıktan sonra da Irak’ta faaliyet yürütüyordum. Yani bu belirttiklerim genel olmasa da kısmi düzeyde bizde de yaşandı. Eskiye tekrar etme durumu oldu. Yeni tarzı oturtmada zayıflıklar yaşadık. Zaten farklı farklı alanlarda çalışma yürüten arkadaşlar da var, onlar da sanırım değerlendirmelerde bulunurlar. Yapılacak değerlendirmelerle birbirini tamamlama olur. Ben genel olarak bunları belirtmek istedim.

Pe. ark: Birçok yönüyle tartışmak gerekiyor. Belki diğer toplantı ve konferanslar gibi alanların pratik boyutlarını tartışan, değerlendiren yönler çok fazla ön plana çıkmayacak, fakat içinden geçtiğimiz süreç itibarıyla, örgütsel değişimin, dönüşümün belli boyutlarda ele alınmasının gereği var. Neden böylesi bir değişim ve dönüşüm, bunun nedenleri, bizi buna götüren ihtiyaçlar, zorunluluklar nelerdir? Bunların tartışılması gerekiyor. Bir de yaşanan deneyimler var. Eğer biz bu gündemi kapsamlı, biraz da heyecanlı tartışmazsak, sürecin, dönemin ruhuna denk düşmeyen tutumlar içerisine gireriz. Tartışılacak birçok konu var. Bir hazırlık düzeyi de var.

PJA IV. Konferans Tartışmaları

Bütün yapımız yazdan beri Atina savunmalarıyla birlikte bir yoğunlaşma ve tartışma sürecini de yaşadı. PJA'da da, birçok alanlarda da tartışıldı. Raporda da izah edildiği gibi içine girdiğimiz süreçte bazı zorunluluklar, pratiksel, yaşamsal yönler örgütsel sistemde bazı değişimleri ve yenilenmeleri gündeme koydu. Üç, dört aydır yoğunlaşıyor, tartışılıyor. Bu temelde, değerlendirirken bir zorlanmanın yaşanmaması gerekiyor. Pratik sahadan gelen birçok arkadaş da var. Bileşim olarak da zengin bir bileşim. O açıdan da arkadaşların değerlendirme yapmakta zorlanmaması gerekiyor.

Der. (M): Dünden beri tartışılıyor. Özellikle siyasal gündemde arkadaşlar birçok şeyi dile getirdiler. En önemli gündem ve tartışılması gereken de örgütsel gündem oluyor. Kadro ve örgütlenme durumumuz, çalışmalarda kilitlendiğimiz noktaların neler olduğu tartışılması gereken noktalar. Geri toplumsal yapının bizde oluşturduğu özelliklerle, kişilik yapılanmasıyla Parti'ye geldik. Birçoğumuz da yıllardır bu örgüt içerisindeyiz ve her birimiz, yeterli düzeyde olmasa da, belli boyutlarda Parti terbiyesini almışız. Parti gündeminden de çok uzak olma durumu yok, fakat neden bütün bunlara rağmen pratikte bir zorlanma durumu yaşıyoruz, neden istenildiği düzeyde bir cevap olma durumu yaşanmıyor? Bunların derin bir biçimde tartışılması gerekiyor. Biz yaşanan her süreci kendimiz açısından önemli süreçler olarak görüyoruz. Yapmış olduğumuz kongre ve konferanslarda bunu önemle vurguladık. Ben de buna katılıyorum, bizim açımızdan yaşanan her süreç, kendimizi gözden geçirmemiz ve yeni kararlara ulaşmamız açısından önemli, fakat bu genel anlamda ele aldığımız bir durum oluyor. Sürecin her birimiz açısından ne anlam ifade ettiği bence netleşmeli; herkes kendi boyutunda nasıl yaklaştığını ortaya koymalıdır. Neden kendimizi tekrar ettiğimizi arkadaşlar siyasal gündemde de dile getirdiler. Hiçbir zaman siyasette yer almadığımızı, dünyada etkileyici olabilecek bir siyaset tarzını hayata geçiremediğimize vurgular yapıldı. Fakat şu gerçek hiç göz ardı edilmemeli: Önderliğin savunmalarıyla birlikte son iki üç yılda Parti yapısı açısından birçok şey değişti ve aşıldı. Fakat düşman cephesinden, yaşanan bu değişim ve dönüşüme cevap verme durumu gelişmedi. Yani her ne kadar kendimizi tekrar etme durumumuz olsa da, bence bu noktanın da bilince çıkarılması gerekiyor. Önderlik görüşme notlarında da hem bize hem de düşmanın yaklaşımlarına çok değiniyor ve bunun tecridindeki etkilerini de ortaya koyuyor. Neden kendimizi tekrar ediyoruz? Halen bir inkar ve imha süreci içerisindeyiz. Böylesi bir inkar ve imha süreci içerisinde kimlik savaşı veriyoruz, varolma savaşı veriyoruz, çeşitli kurum ve kuruluşlara gitmek istiyoruz. Bütün bu yaptıklarımıza karşı da düşman bir karşıt faaliyet içerisinde; çalışmalarımızı boşa çıkarmak için elinden geleni yapıyor. Pratiklerimizde kendisini tekrar etme çok fazla yaşanıyor.

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

Dile getirdiklerimiz çok fazla pratikleşmediği için, özeleştirisel yaklaşmak zorunda kalıyoruz. Çalışmalarda yaşadığımız sorunlar hemen hemen her parçada benzerdir. Düşman yönelimi açısından da benzer durumlar yaşanıyor. Yani bu engeller var diye adım atamıyoruz, demek çok fazla gerçekçi olmuyor.

Kadro boyutunda yaşanan sorunlar var; kadro da kendisini teorik ve ideolojik olarak çok ileri bir düzeyde sanıyor, kendisini halkın üstünde görüyor. Şüphesiz, kendi düzeyimizi halkın düzeyiyle kıyaslayamayız, fakat anlayış ve çalışma tarzımızla cevap olmamız, o düzeyi halka kavratmamız gerekiyor. Biraz da kadronun kendisini ikna etme sorunu var. “Yıllarca çalıştık, mücadele ettik. Şimdi kendimizi nasıl olur da halkın düzeyinde ele alabiliriz” diyorlar. Halk hareketinde bulunan arkadaşlarda bu çelişkiler çok fazla yaşandı. Kadronun statüsünün belli olmadığını söylüyorlardı.

Kadroda çalışmalara aktif katılım olmuyor; kendi dünyasına çekilme, şikayetçi yaklaşımlar var. Bireysel hesaplar oluyor. Bu da olumsuzluklara, örgütlenmelere yol açıyor. Kadronun neler yaşadığını tek tek bilmemekle birlikte, raporda da ifade edildiği gibi, karamsar yaklaşımların, kaçışların, intihar durumlarının neden geliştiğini sorgulamamız gerekiyor. Yani hepimiz de bir özgürlük arayışıyla geldik bu saflara, fakat buna rağmen bu tür yaklaşımların gelişmesi düşündürücü oluyor. Bizim dünya halklarına öncülük yapma iddiamız var, peki bu öncülük nasıl gelişecek, hangi kadroyla olacak? Kendimizi nasıl bir düzeye getirmeliyiz ki, insanları kendimize çekebilelim? Yani sadece bir saatlik konuşmayla insanları kendine çekemezsin. Bu zaten tek başına yeterli de olmaz. Kazanımcı olmada da zayıflıklar yaşanıyor. İdeolojik olarak çok geniş, kapsayıcı bir ideolojiye sahip olduğumuz ifade edildi; buna karşı düşmanın yaklaşımları da ortaya konuldu, fakat bu ideolojiyi nasıl yaşamsallaştıracağımızın sorgulanması gerekiyor. İdeolojimizi tam olarak yaşama geçirirsek birçok insanı, halkı çekebiliriz. Çünkü insanlar yaşam anlamında, ideolojik anlamda bir doyumsuzluğu yaşıyor ve bizim ideolojimiz bu insanlara cevap olabilecek bir düzeyde. O zaman neden bunu yaşamsallaştıramıyoruz? Bence bunlar çok derin bir biçimde sorgulanmalı. Toplumla cevap olamıyoruz. Yaşanan boşluklardan bizim de yararlanmamız gerektiğini söylüyoruz. O boşlukları doldurup, insanları çekmemiz gerektiğini belirtiyoruz. Fakat pratik anlamda cevap olamadığımız için, diğer sistemlerden bir farkımız olmuyor. İnsanların kendi kurtuluşlarını bizde görebilecekleri bir pratik duruş sahibi olamıyoruz. Ekonomik, sosyal ve siyasal olarak insanlara cevap olamıyoruz. Yaklaşımlarımız sadece sözde kalıyor. Bu yüzden de insanları kendimize çekmede zorlanıyoruz. Bu önemli bir nokta oluyor.

PJA IV. Konferans Tartışmaları

Diğer önemli bir nokta ise, intiharlardır. Yani televizyonlarda izliyor, radyolarda duyuyoruz; insanlar intiharın eşiğinde. Biz, toplumun bütün sorunlarını bir anda ortadan kaldıracamız, demiyoruz. Toplumun yaşadığı sorunların yüzde doksanı bunalım sorunudur. Bu da kaynağını ekonomik krizden alıyor. Ekonomik kriz ve sosyal bunalım, kendisiyle birlikte intiharı, çözümsüzlüğü getiriyor. Bu, bizim içimizde de yaşanıyor. Örneğin Mahmur alanı Parti'nin gündeminden çok fazla uzak olan bir alan değildir. Burada sosyal anlamda neleri değiştirdik? Orada yirmi dört kurumumuz var, fakat insanları ikna etme konusunda yeterli düzeyde adım atılmıyor. Tekdüzelik var, tıkanmalar yaşanıyor. Yıllarca bizimle birlikte yaşayan insanlar rahatlıkla bizden kopabiliyorlar. Günlük olarak böylesi şeylerle karşılaşılıyor. Son dört, beş yılda barış ve demokrasi projesini oluşturduk; ona göre de bir pratik yaklaşımın olması gerekiyordu. Şüphesiz eski yaklaşımlarla bunu bir sonuca götürmek de mümkün değil, fakat esnek yaklaşımlar olunca da, bazı şeylerin sana karşı döndüğünü görebiliyorsun. Seni ciddiye almıyorlar. Esnek yaklaşımlar suiistimal edilip, ciddiye almama durumu geliyor. Halkta da bu yaklaşım var. Kadın, genç yaşta evlendirilerek, kuma olarak verilerek gözlerimizin önünde açıkçası katlediliyor. Bundan bir süre önce Mahmur'da bir kadın kendisini yaktı, intihar etti. Bize gelen talimatta da şu belirtilmişti: Gözlerimizin önünde bir kadın intihar ediyorsa, Musul kadınının, Afrika kadınının sorunlarına nasıl çözüm bulacağız? Ben bunun yüzde doksan ekonomik bunalımdan kaynağını aldığını iddia edebilirim. Bunalıma girdi, çocuklarına cevap olamadı, çevre de fazla destek olmadı; dengesizleşti ve en son çareyi intiharda buldu. Toplumda böyle yüzlercesi var. Düşünce anlamında, ekonomik ve sosyal anlamda dengesizlikler yaşanıyor. Yaşanan bu dengesizlikler böylesi durumları beraberinde getiriyor. Halkın yaşadığı acılara cevap olmak istiyorsak, daha radikal ve girişken olmamız gerekiyor. Böylesi bir çalışma tarzına girmezsek, halkın çektiği acılar ve içine girdiği bunalımlar daha da artar. Sen ne kadar, "Benim ideolojim bu kadar kapsayıcıdır, sizin sorunlarınıza bu kadar çözüm olur" desen de, bunun içini doldurup somutlaştırarak hayata geçirmezsen -raporda da belirtildiği gibi- yaptıkların bir formaliteyi ve kağıt üzerinde kalmayı aşamaz. Çünkü bazı şeylere gerçekten pratik anlamda cevap olmak gerekiyor.

Kadro boyutunda da yaşanan sorunlar dile getirildi. Ben kendim bu noktada tam olarak bir görüş belirtemiyorum. Çünkü bu noktada hala kaygılıyım. Şu an gündemimizde sosyal yaşam projesi var ve belli ölçüde de tartışılıyor. Bu noktada Parti'nin gelmiş olduğu bir düzey var, fakat açık söylemek gerekirse, ben halen kaygılıyım. Bir örnek vermek gerekirse; bir kuş yuvasını yapamazsa, yumurtlayamaz. Kürt kadını da biraz böyledir. İdeolojik ve düşünsel olarak bir düzeye ulaştığımız doğrudur, fakat halen

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

böyle bir değişimi yapabilecek bir düzeyde olmadığımızı düşünüyorum. Parti büyük bir cesaretle böyle bir kararı aldı. İçimizden birçok insan Parti'yi bununla tehdit ediyor. Ben kendim de böylesi insanlarla karşılaştım. “Biz özgürlük, demokrasi, barış vb. birçok kavramı kullanıyoruz, fakat bunlar sözde kalıyor. Pratikte buna yönelik hiçbir adım atılmıyor, yaşam olarak bütün dünyadan daha geriyiz” diyorlar. Bunlar açıkça söyleniyor. Çok cesaretle bunu dile getiriyorlar. Eğer herkes bu mücadele içerisine kendi özgür iradesiyle gelmişse, o zaman herkes de kendi tercihini yapma kararlılığına ulaşmalıdır. Belirttiğim gibi bu yönlü kaygılıyım da. Belki çok fazla ifade de edemiyorum, çünkü halen tartışma gündemine girmiş değil. Ben sadece yaşamda tartışılanlar boyutunda düşüncelerimi ortaya koymak istedim.

Eylem politikasına da biraz değinmek istiyorum. Eylem politikasında da artık bir farklılığın olması gerekiyor. Sadece bir serhildanla iş yürümez. Yaşamın her alanı bir eylem alanı olabilmelidir. Eylemlerimiz güçlü kararlılıklarla yapılmalı. Güçlü bir kararlılık olmazsa, eylemliliklerimiz de rutinleşir. Bağımsız bir iradeye ulaşmak için yıllardır bir savaşım veriliyor. Fakat bazı şeyler uzlaşma, denge adı altında ilkesizliğe yol açabiliyor. 3. Kadın Kongresi'nden bu yana kadın yapısında en fazla yaşanan, bu oldu. “Biz politika yapıyoruz, ayırım yapmıyoruz” denilerek böylesi durumlara girilebiliyor. Birbirimize karşı açık olmamız gerektiğine ben de katılıyorum, fakat bu ad altında iradesizleşme yaşanıyorsa, bir uydu olunuyorsa, böyle yaklaşımlar kabul edilmemelidir. İçimizde böylesi hastalıklar da var.

Son olarak da yönetim açısından bazı şeyler belirtmek istiyorum. Önderlik daha önce erkeğin yöneticilik tarzında ağalığın olduğunu söylüyordu. Ağalığın elinden alınmaması için, erkeğin yöneticiliği tercih ettiğini söylüyordu. Kadının ise yönetim anlayışının sosyalistçe, demokratça olması gerekiyor. Onun yaşam ilkeleri var. Fakat pratikte çok üstte kalma yaşanıyor. Yapının yaşadığı sorunlara cevap olamama durumu söz konusu. Her konferans ve kongremizde yönetimin üstte kaldığını ele almışızdır. Bunların aşılması, egemen sistemin yürüttüğü tarzla değil de, kadın özülle olmalıdır. Yani üstün alttan bir üstünlüğü olmamalı. Üst oluşu, onun Allah olduğu anlamına gelmiyor. Hiç eleştirilmeyecek anlamına da gelmiyor. Yani bir saygı ve sevgi anlayışı gereklidir, ki bu, hepimiz açısından geçerlidir. Örneğin, ... alanı yöneticilik tarzıyla Parti'nin gündemini epey işgal etti. “... yönetim yeme fabrikası oldu” diyoruz. Çok geniş bir alandır; 8 bin insan var. Hangisine cevap olacaksın, kimin psikolojisini anlamaya çalışacaksın, bu biraz zor oluyor. Yani tek bir merkez yeterli olmuyor. Böylesi alanlara ağırlık verilmesi gerekiyor.

PJA IV. Konferans Tartışmaları

Pe. ark: Sosyal yaşama ilişkin olarak bir projemiz var. O zaten geniş bir biçimde tartışılır. O yüzden de arkadaşlar örgütsel durumu değerlendirdiklerinde bu noktaya çok fazla girmeseler iyi olur.

Vi. ark: Burada bulunan arkadaşlar, legalden gelen arkadaşlara göre çok daha fazla şanslılar. Çünkü uzun bir süredir, hem değişim dönüşüm sürecini tartışıyorlar hem de buradaki eğitimden yararlanabiliyor. Ama bizler kendi alanımızda pratik peşinde koşmaktan ve biraz da yalnızlaşmaktan dolayı bu imkanlardan çok fazla yararlanamıyoruz. Dolayısıyla hem bakış açımızda hem de yoğunlaşmalarımızda bir eksikliği yaşıyoruz. Bu nedenle, buraya gelebilmek, böylesi bir ortamı yaşamak bizim için çok önemli. Arkadaşların yapmış olduğu değerlendirmelere katılıyorum. Bir önceki gündemde ideolojik-siyasal süreci değerlendirirken, genel bir savaş sürecinden, Ortadoğu'da yoğunlaşan, ama dünyayı etkileyen bir savaştan, ABD'nin de imparator olma emellerinden bahsetmiştik. Dolayısıyla şu anda genel örgüt olarak ve Kadın Hareketi açısından içinden geçtiğimiz yeniden yapılanma ya da kendimizi genel olarak dönüştürme süreci tam da bu noktada çok önemli oluyor. Dünyada bir imparatorlaşma süreci yaşanırken, biz hiyerarşik olmayan bir sistemi savunuyoruz, yetkilerimizi dağıtmaktan bahsediyoruz. Kadın Hareketi olarak, dünyada savaş tehlikesinin olduğu bir süreçte, tüm dünyada ve Kürdistan'ın her dört parçasında kadın hareketlerini yaratmaktan ve genelleşmekten bahsediyoruz. Geçmiş süreci incelediğimizde de tüm kadın hareketleri yaygın savaş tehlikesinin olduğu süreçlerde oluşuyor ve bir barış mücadelesi sloganıyla ortaya çıkıyor. Yani bizler, bir kadın hareketini yaygınlaştırma, genelleştirme, bunun öncüsü olma açısından da, genel hareket olarak hiyerarşik olmayan bir örgüt anlayışını yaratma açısından da şu anda hem dünyanın umudu hem de bir çözümü konumundayız. Bu açıdan da yaşadığımız süreci, sadece bir reforme olma değil, genel devrimsel bir çıkış süreci olarak adlandırmamız gerekiyor. Bu nedenle, içinde bulunduğumuz konumu daha geniş değerlendirmeliyiz.

Hiyerarşik olmayan bir sistem nasıl yaratılır? Biz aslında Önderliğin ilk İmralı savunmalarıyla birlikte, üçüncü alan üzerinde oldukça durmaya çalıştık ve bundan önceki süreçte de kurum deneyimleri yaşamaya başladık. Daha çok propaganda nitelikli kurumlar oluşsa bile, en azından bu dört, beş yılda sivil alanın, üçüncü alanın ne kadar önemli olduğuna dair netleşmeler yaşandı. Sivil alanın ne olduğunu şimdi hepimiz tartışıyoruz. Hiyerarşik olmayan, halkın kendi istemlerine göre katılımını sağladığı, kendi ihtiyaçlarını belirlediği, dolayısıyla devletin de buna göre demokratikleştirilmeye çalışıldığı bir süreç, fakat biz hem kadrolar olarak hem de halk olarak bu son dört yıllık süreçte, üçüncü alandaki pratiklerimizi değerlendirirsek, bunu tam olarak gerçekleştiremediğimizi

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

söyleyebiliriz. Eğer biz, çeşitli alanlarda hareket olma pratiğini, genelleşmeyi tartıştığımız bir süreçte, yarattığımız kurumlaşmaların düzeyini tartışırsak, nasıl bir örgütlenme modelini yaratmamız gerektiğini de ortaya çıkarabiliriz diye düşünüyorum. Örneğin Türkiye'deki kurumlaşmaları ele alırsak, bu kurumların daha çok kadroların ihtiyaçlarına göre şekillendiğini belirtebiliriz. Sivil toplum örgütü, hiyerarşinin olmadığı, alt üst ilişkilerinin çok fazla yaşanmadığı bir örgütlülük düzenidir. Ama biz orada kendi anlayışımıza göre kurumlar oluşturuyoruz. Diyelim ki bir başkanı oluyor, yöneticiler oluyor; ancak halkın katılımı ya da ihtiyaçlar temelinde bir örgütlenme çok fazla gerçekleşmiyor. Dolayısıyla kadronun niteliği, düşünce dünyası oluşturduğumuz sivil toplum örgütünün de sınırını çizmiş oluyor. Yani sonuçta, sorun gelip biz kadrolarda tıkanıyor. Mesela bir arkadaş konuşmasında Mahmur örneğini verdi; bu, hemen hemen tüm alanlarda geçerli. Süreç geliyor; bizim çok farklı kurumlarımız, kadın derneklerimiz, hukuka ilişkin ya da daha farklı sorunlara ilişkin kurumlarımız var, ama yaptığımız tüm açıklamalar sanki tek bir kalemden çıkmış gibi. Halbuki eğer bir kadın derneğiye, o sürece ilişkin kadın bakış açısıyla bir değerlendirmenin yapılması gerekir; bir hukuk derneğiye, başka bir kurumsa kendi alanına ilişkin bir yaklaşımı geliştirmesi gerekir. Bu şekilde biz, birbirimizi tekrar eden, birbirimize benzeyen kurumlar oluşturmuş oluyoruz. Eğer bundan bir sonuç çıkartamazsak, oluşturacağımız yeni partiler de, hareketler de aynı bu sivil toplum örgütlerinin içine düşeceği duruma düşer. Bu, diplomatik alanda da geçerlidir, diğer kurumlarda da geçerlidir. Bir kurum demek, süreklileşen bir sistem yaratmak demektir. Biz devletleşmeyi hedeflemiyoruz, sivil toplum alanlarını hedefliyoruz. Dolayısıyla bu sivil toplum alanları, deneyimlerini kendi içinde biriktirmeyen, o deneyimleri çoğaltan bir mekanizmayı yaratmazsa, kadroların değişimiyle her seferinde yeni baştan bir yoğunlaşma gerekir. Diyelim ki, eğer bir yerde ben çalışıyorsam, ben gittikten sonra gelen arkadaş, sil baştan yeniden o kurum üzerinde yeni şeyler keşfetmeye çalışıyor. Dolayısıyla bu, kurumun deneyimlerini paylaşmayı engelliyor. Diğer önemli bir nokta da, bu sivil toplum kurumlarını nasıl ele aldığımızdır. Mesela Türkiye'de seçimler yapılıyor; çoğu zaman bu seçimlerden dolayı yeni rant kapıları açılıyor. Bunu da sorgulamak gerekiyor. Yani sivil toplum örgütlerini yaratırken, ne kadar amacına uygun yaratıyoruz, ne kadar halkın ihtiyaçlarına cevap veriyoruz, bu da önemli bir konudur. Bu, aynı zamanda siyasallaşmayla da bağlantılı olan bir şey. Biz, siyasallaştığımızı söylüyoruz. Dünyadaki insanlar da bunu belirtiyorlar; Kürt kadınlarını dünyanın en siyasal, en politik kadın hareketi olarak adlandırıyorlar. Ama biz, siyasallaştıkça halktan koptuğumuza dönük özeleştirme verdik; o zaman demek ki, gerçek bir

PJA IV. Konferans Tartışmaları

siyasallaşmayı, politikleşmeyi yaşamıyoruz. Siyasallaşma da politikleşme de halkın ihtiyaçlarına göre gerçekleşebilir. Aslında kullandığımız üsluptan önerdiğimiz çözümlere kadar çoğu zaman ezberci bir yaklaşım içinde kaldığımızı söyleyebiliriz. Kurumlarımızı oluşturuyoruz, fakat bununla birlikte yanlış bir siyasallaşma yanlıgısını da yaşıyoruz. Biz bu yanlıgıyı yaşarken, halkın da apolitik olmadığını görmemiz gerekiyor. Ben, halkın bu konuda daha fazla politik olduğunu düşünüyorum. Çünkü ihtiyaçlarını biliyor. Bundan iki sene öncesine kadar ihtiyaçlarını belirleyemiyordu. Bundan önceki süreçte “Savaş var, ben savaşa direnirim” diyordu. Ama bu süreçte hem savaşın sonuçlarını biliyor hem de bizden kendi ihtiyaçlarını, kendi taleplerini karşılamamızı bekliyor. Dolayısıyla bu, halkın daha fazla politikleştiğini gösteriyor. Örneğin, önemli günlerde çok daha güçlü katılımlar yapılıyor. Newroz’a ya da 1 Eylül’e çok geniş bir katılım oluyor, ama herhangi bir demokratik etkinliğe o kadar katılım sağlanmıyor. Çünkü çağrıyı yapan kurumun ne kadar etkili olabildiğine, ne kadar kendisinden birisi olduğuna bakılıyor. Bu noktada, aslında halkın verdiği bir mesaj da var. Dolayısıyla, biz böylesi bir dönüşümü gerçekleştirirken, böylesi bir süreç içerisine girerken, gerçekten kendimizi ne kadar bütünleştirebildiğimizi, yola çıkış misyonumuzu ne kadar gerçekleştirebildiğimizi sorgulamalıyız. Bu konuda çok daha cesur söylemlerde bulunabiliriz. Bunu özellikle legal açılarından belirtiyorum. Raporda kadın hareketini geliştiremememizin nedenleri söylenmişti. Belirtilenler tamamıyla doğrudur. Ama bir de şöyle bir şey var: Biz şimdiye kadar Kadın Hareketi olarak, diğer kadın hareketlerine daha çok diplomasi temelinde yaklaştık. Yani biraz da pragmatist yaklaştığımızı söyleyebiliriz. Cins bakış açısıyla, iddia ettiğimiz gibi genel ideolojimizi belirleyen tarzda bir yaklaşımı göstermedik. Bu nedenle de, dönemsel kaldık. Sadece 8 Mart’ta ya da farklı etkinliklerde bir araya gelebildik. Biraz da korkak davrandık, hep üçüncü kişi ağzıyla yaklaştık. Diyelim ki, biz bir hareketiz, Kürt kadın hareketini temsil ediyoruz ya da Kürt kadın partisinin üyeleriyiz, ama özellikle bulunduğumuz sahalarda, bir Kürt kadın hareketi olarak, örgütlülüğümüzden aldığımız güçle bir yaklaşım sergilemedik. Bunun dışında, kendi içimizdeki açıklığı, kendi içimizdeki özeleştirici sürecini çok da fazla yansıtmadık. Mesela çoğu zaman, “Siz kendi içinizde cins mücadelesi mi veriyorsunuz?” diye soruyorlar. Yani kendi örgütümüz içerisinde yaşadığımız cins ve kimlik savaşımından haberleri yok onların. Çünkü biz anlatmadık. Çünkü biz çoğu zaman, tıpkı aile içerisinde kalır gibi, eksikliklerimiz bilinmesin adına, yaşadığımız deneyimleri paylaşmadık onlarla. Dolayısıyla kapsayıcı, çekici olmadık. Biz, dünyanın en ezilen kadınları olduğumuzu söylüyoruz. Ama dünyanın pek çok yerinde farklı kadınlar da bizim kadar eziliyorlar, Türkiye’deki kadınlar da

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

eziliyorlar. Dolayısıyla bu psikoloji de diğer kadınlara yaklaşımımızı etkiliyor. Mesela Türkiyelileşmememizde, bunun da bir etkisi var. Biz kendimizi en çok ezilen olarak görüyoruz, dolayısıyla sadece kendi sorunlarımız üzerine yoğunlaşıyoruz. Diğer kadınların yaşadıkları çok da fazla ilgilendirmiyor bizi. Bir hareket olamamamızın ve kapsayıcı yaklaşmamamızın diğer nedenlerinden birisi de budur. Bir diğer yön de, yaşadığımız üslup sorunudur. Kadınlar, kendi içimizde kullandığımız üslubu çoğu zaman anlamıyorlar. Yani diyorlar ki, “Siz bazı kavramları kullanıyorsunuz, ama biz bu kavramlardan bir şey çıkaramıyoruz.” Hem halkımız bizi anlamakta zorlanıyor hem de diğer kadın hareketleri. Kendi içimizde bir üslup geliştirmişiz; bir kelimeyle pek çok şeyi anlatabiliyoruz, ama çoğu zaman onlarla anlaşabilmek için saatlerce konuşmak gerekiyor. Dolayısıyla, biraz da onların kaynaklarını okumak, genel kadın hareketlerini biraz daha inceleyebilmek, onların sorunlarını da anlayabilmek çok önemli oluyor. Eğer kapsayıcı olacaksak, eğer diğer kadın hareketiyle buluşacaksak, bunlar bizim için belirleyici oluyor diye düşünüyorum. Ne Türkiye’de ne de dünyada tam örgütlü bir kadın hareketi yok. Kadın hareketleri çok belirgin süreçlerde ortaya çıkıyor. Arkadaşlar da bunu biliyorlar. Dolayısıyla bizim işimiz zor. Yani eğer bir kadın hareketi yaratmayı hedefliyorsak, önümüzde hazır bir kadın hareketi beklememek gerekiyor. Ama özellikle içinde bulunduğumuz bu süreci iyi değerlendirebiliriz. Çünkü küresel bir savaş tehlikesi var. İmparatorlaşma süreci yaşanıyor ve eğer böyle bir süreçte biz, kendi çözümümüzü iyi anlatabilsek hem dünyada hem de Türkiye’de güçlü bir hareket olabiliriz. Bu da bizim için bir avantaj. Dünyadaki kadın örgütlülüklerinin hepsi ‘70’lerden kalma, dolayısıyla kuşak olarak yaşlı bir hareket. Biz ise, dünyanın en genç örgütlülüğüne sahibiz. Bu bir dinamizmi de getiriyor. Yeni oluşumuz, bize hem avantajlı bir konum sağlıyor hem de dezavantajlı bir konumu ortaya çıkarıyor. Bunun ikisini birlikte değerlendirmek gerekiyor. Çünkü sonuçta onlarla birlikte de hareket etmek gerekecek. Mesela, bizim için çok tali olan sorunlar, onlar için çok öncelikli olabiliyor. Bizim için öncelikli olan sorunlar da, onlar için çok tali olabiliyor. Biz, hem toplumsal sözleşmede hem diğer parçalara ilişkin hazırladığımız örgütsel modellerde, daha çok Ortadoğu’ya ilişkin çözüm önerilerini geliştiriyoruz, ama eğer bir dünya hareketi olacaksak, dünyada çok farklı sorunlar olduğunu da görebilmeli, onlara yönelik de bir çözümlemeyi yapabilmeliyiz. Dolayısıyla, sadece kendimizle sınırlı örgütsel modellerle, önerilerle onların karşısına çıkamayız. Daha sonra tartışılacak, ama toplumsal sözleşmeye ilişkin sadece bir örnek vermek istiyorum: Diyelim ki, bizim için kadın intiharları ya da fuhuş çok önemli bir sorun, ama bir Avrupa’da bu çok önemli bir sorun olmayabiliyor. Dolayısıyla genel ideolojik düzeyimiz onları kapsıyor, ama pratik

PJA IV. Konferans Tartışmaları

önergelerimiz onları ilgilendirmiyor. Böyle birbiriyile çelişen bir konumumuz var. Eğer bir dünya hareketi olma gibi bir iddiamız varsa, genel ideolojik düzeyde sınırlı kalmamamız, salt Ortadoğu'ya ilişkin pratik çözümlerle ortaya çıkmamız gerekiyor.

De. ark: Öncelikle, hem burada bulunmaktan hem de bu kadar arkadaşla birlikte olmaktan çok büyük bir mutluluk ve büyük bir heyecan duyduğumu belirtmek istiyorum. Vi. arkadaş alan açısından bir değerlendirme yaptı; ben, daha somuta indirgeyerek alandaki bayan arkadaşlar açısından genelde yaşadığımız özgün sorunları açmak istiyorum. Bilindiği gibi, alanımızda bir konferans yaptık; bu temelde, konferansa katılan tüm arkadaşların en sıcak sevgilerini de iletmek istiyorum. Tüm kurumlardaki bayan arkadaşların katıldığı böyle bir konferans ilk defa yapıldı. Daha önce tüm kurumlarda parça parça, kendi iç koferansları yapılyordu. Ancak bu konferans, tüm bayan arkadaşların katıldığı geniş kapsamlı bir konferans oldu. Bu açıdan da, ilk olmasının beraberinde getirdiği bazı eksiklikler, yetersizlikler olmakla birlikte, önemli bir adım olduğunu düşünüyöruz. Konferansa tüm kurumlarımız kendi raporlarıyla katıldılar. Tabii alanda kadın açısından gerçekten çok ciddi sorunlar yaşanıyor. Esas anlamda yaşadığımız en temel sorunlar, özellikle örgütlülük ve cins çelişkisi konularındadır. Kadın hareketinin gelişimiyle birlikte alanımızda da bayan arkadaşların yoğun olarak kurumlarda yer almaya başlaması, nicel anlamda bir yoğunluğun olması güzel bir gelişme olarak değerlendirilebilir. Ancak bu gelişim çok sancılı geçti. Bu anlamda, bu yoğunluğun beraberinde getirdiği birçok sorunla da karşı karşıya kalabiliyoruz. Halk olarak da, hareket olarak da hem politik anlamda hem siyasal ve örgütsel hem de cins bilinci anlamında birçok alanda birden bir gelişim seyri izlemek zorunluluğuyla karşı karşıya kalıyoruz. Bu da çeşitli sancıları, yanılığları, yanlış yaklaşımları beraberinde getirebiliyor. Konferansımızda en çok üzerinde tartıştığımız, en çok dillendirdiğimiz veya aşılması noktasında hemfikir olduğumuz konulardan bir tanesi, tüm kurumlardaki bayan arkadaşların birbirinden kopukluğu, yani her kurumun kendi içinde, kendi tarzıyla, kendi bakış açısıyla, yaklaşımla sınırlı kalması, bir kadın hareketi olmaktan uzak parçalı duruşun yaşanmasıydı. Bu, tüm kurumların da raporlarına yansdı. Özellikle 3. Konferans'ta tartışılan kadının parçalı duruşu, özgün ve genel çalışmanın birbirinden ayırt edilmesi alanımızda son dönemde çok sık karşılaştığımız, çok karşı karşıya kaldığımız bir yön. Özellikle karma yapılardaki bayan arkadaşlar açısından belirtmek gerekirse, kadın çalışmalarına bir uzaklık, mesafeli bir duruş olduğundan bahsetmek mümkün. Bu, belirgin olarak kendisini gösteriyor. Kadın çalışmalarına ilgisiz, kendini o çalışmanın sahibi olarak görmeyen, bunu daha çok kadın kurumlarının ilgi alanı ve birinci derecede ilgilenmesi gereken bir

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

yaklaşım, bir durum olarak değerlendiren yaklaşım, özellikle karma kurumlardaki bayan arkadaşlarda çokça yaşanan bir durum. Bununla birlikte, özgün kadın kurumları açısından da, kendisini hem kadın sorununun hem kadın çalışmalarının sahibi gören, ancak bunun altını çok fazla dolduramayan, alandaki kadın yapılarına, karma kurumlardaki kadınlara, halka yansıtamayan bir yaklaşım söz konusu. Bu anlamda, konferansımızın üzerinde durduğu en temel nokta, kadının cins kimliğini birincil derecede kendi kimliği olarak değerlendirmemesi, cins sorununu en yakıcı sorun olarak görüp topyekün bir mücadelenin yaşanmaması oldu. Tüm bunlar, konferansımızda çok yoğun olarak tartışıldı, üzerinde duruldu. Bundan sonraki süreç açısından aşılması noktasında belli bir kararlaşılmaya da varıldı. Özellikle karma kurumlardaki bayan arkadaşların, diğer kurumlardaki bayan arkadaşlarla bir dayanışmalarının olmaması, görüş alışverişinde bulunmamaları, çözüm noktasında kadını irade olarak görmemeleri ve daha çok erkeğe gitmeleri, erkeği bir irade, çözüm gücü olarak görmeleri alanımızda en fazla yaşanan sorundu. Bu, yoğun olarak tartışıldı; hem özeleştirisi verildi hem eleştirisi yapıldı. Konferansta bunların aşılması yönünde önemli kararlaşımlara varıldığını belirtmek mümkün.

Alanımızda yaklaşık bir buçuk yıldır bir kadın koordinasyonu kuruldu. Bu kadın koordinasyonu, çeşitli kurumlardaki bayan arkadaşların bir araya gelişiyle oluşturuldu. Ancak bunun da beraberinde getirdiği bazı sorunlar ortaya çıktı. Özellikle parçalı yaklaşma, kadın gündemini, kadın siyasetini belirleme ve kadına bir yön verme anlamında ciddi eksiklikler yaşandı. Bu parçalılığın biraz da kendisinden kaynaklı olduğu, bir araya getirme noktasında yaşadığı eksiklik ve yetersizlikler noktasında kadın koordinasyonu tarafından özeleştirisi de verildi. Bu yaşananlar özellikle son bir yıllık süreç içerisinde kısmen görülüyordu, aşılması yönünde belli adımlar da atıldı. Merkezi eğitimler başladı alanımızda. Tüm kurumlardan bayan arkadaşların katıldığı eğitimler yapıldı. Bunlar önemliydi, çalışmalara bir ivme de kazandırdı. Bundan sonrası açısından da, bu eğitimlerin sürekliliği çok önemli bir durum arz ediyor. Bunun, hem bu parçalı duruşun hem kurumlardaki bayan arkadaşların kendi içlerine kapanan yaklaşımlarının aşılmasında hem de Kadın Kurtuluş İdeolojisi'nin yaygınlaşması, ortak bir iradenin ortaya çıkmasında önemli bir ivme kazandıracağına inanıyoruz. Elbette, PJA'nın yakalamış olduğu düzey, alanımızdaki kadın tarafından takip edilmekte, ancak hem onun gündemini yakalamakta hem o gelişme seyrine göre kendine bir hat çizmede, yön belirlemede, buna göre kendini örgütlemekte yetersizlikler yaşanıyor. Kopukluğun da beraberinde getirdiği bir yaklaşımla, her kurumdaki bayan arkadaşların Kadın Kurtuluş İdeolojisi'ni kendisine göre yorumlama, kendi anladığı biçimde uygulama gibi yanlıgıları da gelişti.

PJA IV. Konferans Tartışmaları

Karma kurumlardaki bayan arkadaşlar açısından, kadın kimliğini ikinci, hatta üçüncü derecede bir kimlik olarak ele alan, birinci derecede ise çalıştığı kurum kimliğini daha fazla ön planda tutan yaklaşımlar mevcuttu. Konferansımızda bu yaklaşımlar da mahkum edildi. Bu anlamda, konferansımızın belirttiğim bu genel sorunlar kapsamında bir çözüm yaratacağı umudunun tüm yapı açısından yaşandığını belirtmek gerekiyor. Bunun heyecanı da yaşandı. Buradaki konferansla birlikte, alanımızda ulaştığımız kararlaşmanın daha üst boyuta ulaşacağına, çalışmalarımıza ciddi bir ivme kazandıracağına da inanıyorum.

Yez. ark: Her şeyden önce, ben de arkadaşım heyecanını paylaşıyorum. Belgeler okundu, tartışmaları dinliyoruz. Kadının ulaştığı düzey görülüyor. Bulduğumuz alanla kıyasladığımızda, kendi alanımızda biraz daha bireysel sorunların içine girdiğimizi görüyorum. Kendi alanımızda daha çok, kadının gücünü nasıl toplayabileceğimiz, sorunlara nasıl çözüm olabileceğimiz, kişisel sorunları nasıl halledebileceğimiz yönünde tartışmalarımız oluyor. Bu konferans, hepimiz açısından önemli bir güç olacaktır. Önderliğin görüşme notları geliyor, bu görüşme notlarında birçok değerlendirme var. Bunları değerlendirme, yorumlama arkadaşlar tarafından çok fazla yapılıyor. Bu da bir düzeyi gösteriyor. Önderlik, onu anlamadığımız, söylediklerini pratikte uygulamadığımız noktasında her zaman sıkıntılarını dile getiriyordu. Bu anlamda, Önderliğin belirttiklerini yorumlama, tartışma çabası bir düzeyi de ortaya çıkartıyor. Değişik alanlardan gelen arkadaşların da dile getirdiği gibi, yetersiz de olsa bir adım atma var. Fakat bu yeterli değil, sürece cevap olmuyor. Kaldı ki, Parti içerisinde ne kadar başarılı bir pratiğin sahibi olsan da, sana hiçbir zaman “bravo iyi bir pratik sahibisin, başarılı bir pratik geliştirdin” denilmez, daha fazla çalışman gerektiği belirtilir. Daha ağır sorumluluklar altına konulursun ve senden bunu yeterli düzeyde uygulaman istenir. Bu da bizim diyalektiğimizin bir gerçekliği oluyor. Şimdi, geldiğimiz sahada kişilik sorunlarının çok fazla gündeme girdiğini söyledik. Bir süre kaçış, inançsızlık yaşandı ve bunlarla uğraştık. Arkadaşlar dün dile getirdiler; yönetim boyutunda sıkıntılar yaşandı, gelen her yönetim kendisiyle birlikte yeni bir tarzı getirdi. Bundan dolayı da, örgütün istediği bir toparlanmaya gidilemedi. Bunun nedenleri tabii çok yönlüdür. Örneğin ...’u ele aldığımızda, en başta anlamımız gereken biraz da orada yaşanan psikolojik durum oluyor. Raporda da, yönetimin bireylerin psikolojisini anlamada yetersiz kaldığı belirtiliyor. Bu, bizim sahamız açısından da geçerli. Her ne kadar ilgilensek de, orada yaşanan psikoloji biraz daha farklı. Arkadaşlar, daha çok sağlık sorunu olan arkadaşlardır. Geldiklerinde önlerine bir çalışma konuluyor, bazı kurumlara yerleştiriliyorlar. Fakat istenildiği düzeyde bir çalışma ortaya çıkmıyor. Yönetim boyutunda çok fazla çalışma var. Halen, “Eğer

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

yönetimsen sen yapacaksın, bu görevi aldığına göre sonuna kadar da yürüteceksin” deniliyor. Bu mantık, ‘95’te mahkum edilmesine rağmen, halen de yaşanıyor. Önderlik bundan önceki görüşme notlarında, çalışmalarımızı yeterli düzeyde yapabilmemiz için illahi memur olmamız gerektiğini, doğal bir katılımın olması gerektiğini belirtiyordu. Fakat bu mantık halen bizde oluşmamış. Eğer yönetimse çalışacak; yapıysa da yönetim önüne hangi çalışmayı koyarsa onu yapacak. Yani doğal bir katılım, sorumlu bir yaklaşım oldukça yetersizdir. Tabii alanın farklı bir özgünlüğü daha var ki, halkın içinde yaşıyoruz. Halk dokuz yıldır mülteci psikolojisini yaşıyor. Orada belli düzeylerde Parti çalışması da yürütülüyor, fakat insanlar istediği zaman kendisini geri de çekebiliyor. Belli örgütlülüklere gidildi, meclis var; genel kurumlarda halk da yer alıyor. Halkın iktidarlaşmasının gelişmesi gerekiyor. Kadınların da içinde yer aldığı bir meclis oluşumuna gitmek istiyoruz. Fakat buna gelmeme durumu var. Bunun nedenleri de farklı farklıdır. Şöyle bir durum yaşanıyor: Eğer bir kadro iyiye, kişi olarak ele alınır; fakat o kadro kötüye örgüte mal edilir. Bu yönlü, bireysel ele almalar da oluyor. Bu, bizim çalışmalarımızda da ön plana çıktı. Yani eğer yürütülen bir çalışma olumluysa, bunu yapan birey iyidir; fakat iyi değilse de örgüt iyi değildir, iyi yapmıyor demektir. Bu mantık, son süreçlere kadar da devam ediyordu. Halkın da örgütten, beklentileri var. Ortadoğu’daki olumlu gelişmeler de olumsuz gelişmeler de direkt kampı etkiliyor. Kamptaki süreçleri ele aldığımızda; savaştan önce ve savaştan sonrası olarak ele alıyoruz. Savaştan önce kadro boyutunda beklentili bir hal vardı. Halk açısından da inançsızlık gelişmişti. Fakat Irak müdahalesinden sonra bu mantık ve yaklaşım yer değiştirdi; savaş öncesi halkta yaşanan durum, bu sefer kadroda yaşandı. Halktan kaçan kişiler, sonra tekrardan kampa döndüler. YNK’ye, KDP’ye gittiler, ama sonra kendileri de çözümü KADEK’te gördüler. Bizde de, hangi arkadaş Arapça biliyorsa, halkın içine gitsin denildi. Bu mantık gelişti ve gönderdiğimiz kadroların bazıları geri dönmedi. Fakat son süreçte bir toparlanma gelişti. Yaşananları çok fazla abartmamak, yaşanan bu toparlanmayı görmek gerekiyor. Birçok devrimci hareket, objektif koşullar üzerinden geliyor. Fakat PKK, kendisini geliştirip daha sonra halka gitti. Biz Parti olarak eğer siyasal anlamda yeterli bir örgütlülüğe ulaşamazsak, Irak’ta oluşan bu ortamı değerlendiremezsek birçok şeyi kaybederiz. Kadroyu ve halkı doyurma kendisini bu süreçte bir gereklilik olarak ortaya koyuyor. Her ne kadar bu süreçte bir düzelmeye olduğuna söylesek de bunu daha ileri bir düzeye ulaştırmak gerekiyor. Alana gelen her yönetimin kendisiyle birlikte yeni bir tarzı getirdiğini söyledik. Orada bundan önce bir yönetim vardı, koordinasyon vardı; kapıları kapalıydı; halkı dinlemekten çok, kadroyu geliştirme durumu yaşanıyordu. Fakat şu anki koordinasyonda kapılar

PJA IV. Konferans Tartışmaları

sonuna kadar halka açık, kadrolar da izin dahilinde koordinasyona gidebiliyor. Yani halk, kadroyu yönlendiriyor. Halktan bize her gün arkadaşlar konusunda uyarılar geliyor; bu da arkadaşları etkiliyor tabii. Bu tarzla devam ederse, daha ciddi sorunlarla karşılaşırız.

Bu gündeme ilişkin olarak kafamda çelişki olarak kalan şeyler var. Hayata geçirmek istediğimiz yeni paradigmanın hangi noktalarda gelişeceği noktasında düşüncelerimizi de dile getirmek zorundayız. Çünkü birçok konuda netleşmek istiyoruz. Hem geldiğimiz sahada hem diğer sahalarda bunun nasıl gelişeceği konusunda bir netleşmeyi sağlamamız gerekiyor ki, bunu gideceğimiz alanlarda kavratılabilelim. Böylesi bir netleşme sağlanamazsa, bu beraberinde birçok sorunu getirir. Raporda hiyerarşi konusunda bazı şeyler dile getirilmişti. Hiyerarşiyi aslında Önderlik, kendi yaşam tarzıyla yıkmıştı. Fakat maalesef bizim örgüt anlayışımızda, sadece üstü Partili görme durumu oldu. Biz bu yaklaşımları eğer '95'in anlayışları olarak halen koruyorsak, bizler açısından büyük bir eksiklik olduğunu söylemek gerekiyor. Fakat bu hiyerarşik yapılanma ortadan kalktığı zaman, kadronun kendisini nasıl yürüteceği konusunda da bir ikilemi yaşıyoruz. Bazı arkadaşların bu yönlü çelişkileri var, "Eriyip gideriz" diyorlar. "Eğer üst yoksa, bizim irademizi birileri temsil etmeyecekse, eriyip gideriz" deniliyor. Bunların da netleştirilip kadrolara kavratılması gerekiyor.

Diğer yandan, Önderliğin sağlık durumu ortadadır. Kadın cephesinden duygusal bir yaklaşım halen de var. Önderliğin durumu dile getirildiğinde, bu yönlü tartışmalar geliştirildiğinde sadece bir yönlü kalıyor. Bunu bir eyleme dönüştürme, yaşamda bir tartışma gündemi haline getirme, Önderliği bir örnek olarak alma boyutu yetersiz kalıyor. Dediğim gibi duygusal yaklaşımlar hakim ve bu bilimsel yaklaşımın gelişmesini engelliyor. Halk açısından da böyle. Örneğin bir eylem geliştirildiğinde, yoğun bir katılım oluyor, fakat bunu süreklileştirme yaşanmıyor. Bu açıdan da, ideolojik bir derinlik kazanma, bizim açımızdan gerekliliğini koruyor. Kampta da kadın örgütlülüğü açısından, iki yıldır bir gelişim söz konusu. Vakıf oluşumuna gidildi, eğitimler yapılıyor. Genç kızların gençlik merkezine katılımı oluyor. Fakat yeterli değil. Örneğin, gençlik merkezinde bir toplantı yapmak istedik, eğitimler yapmak istedik; en fazla toplanan sayı otuz beşi geçmedi. Bunun için de geniş bir projenin olması gerekiyor. Sağlık dersleri, kültür dersleri geliştiriliyor, fakat bu da yeterli olmuyor, bir zihniyet kazandırmıyor. Halen yoğun bir intihar psikolojisi ve genç yaşta evlilikler söz konusu. Benim on iki yaşındaki bir öğrencimi gözlerimin önünden alarak, götürüp evlendirdiler. Tavrım, sadece "Neden böyle yaptınız?" demekle sınırlı kaldı. Daha sonra bu duruma alıştım ve sessiz kaldım. Böyle bir yaklaşım karşısında bütün okulu ayağa kaldırmam gerekirken, sessiz kaldım, yeterli tavrı gösteremedim ve o durumu

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

kabullendim. İntihar oluyor, buna yönelik olarak da tepkiler geliyor. Fakat yine de sahip çıkan çevresi oluyor; örgüt çok fazla sahip çıkmıyor. Bundan altı ay önce bir kadın intihar etti, kaç kişi gidip onun çocuklarına el uzattı? Üç çocuğu var, üçü de kız. En büyük olanı, on beş yaşında. Biz bunlara ne kadar elimizi uzatabildik? Bu noktada kendimizi çok fazla sorumlu görmeme, ‘halktır, kendi sorunlarını halleder’ yaklaşımı vardı. “Zaten bu halk bizimdir” diyoruz, fakat maalesef şunu belirtmeliyim ki böyle devam edersek elimizde bulunan bu zemini, bu potansiyeli kaybederiz. Alanda “Ben şehitlerin annesiyim” deniliyor, “Yurtseverim” deniliyor, fakat kendisini bir PJA üyesi olarak görme durumu yok. Bir süredir biz de alanda Parti’nin önümüze koyduğu çalışmalarını yürütmeye çalışıyoruz. Yönetim akşama kadar boş kalmıyor, halkın içindedir sürekli; toplantılar yapıyor, arkadaşlarla ilgileniyor. Genel çalışmalarını da geliştiriyorlar. Fakat koordineli bir çalışmada, işbölümü yapmada yetersizlikler yaşanıyor. Çok fazla inkarcı yaklaşmamak da gerekiyor, fakat halkı örgütlemek, bir kadın örgütlülüğü oluşturmak istiyorsak daha fazla çalışmamız da gerekiyor. Dile getirdiklerimiz özeleştirimizdir de aynı zamanda. Çalışmalarda sınırlı kalma durumu oldu. Örgütün istediği tarzda bir katılım sağlanamadıysa ve biz bunları bugün dile getiriyorsak, bu aynı zamanda bizim de özeleştirimizdir.

Nis. ark: Öncelikle bir öneri yapacağım. Her arkadaş biraz daha kısa ve özlü değerlendirme yaparsa daha iyi olur.

Bu konferans öncesinde, bizim de Kürdistan’daki gençlik açısından yaptığımız bir kongre oldu. Yaptığımız o kongrenin böyle bir konferansla bütünleşmesi, hem gençlik hareketi açısından hem de önümüzdeki çalışmalar açısından anlamlı ve önemli. Değerlendirmeler yapıldı. İçinde bulunduğumuz çağın koşullarından kaynaklı olarak, örgütsel anlamda bir değişim-dönüşüme ihtiyaç var. Eğer örgütsel açıdan, bir değişim ve yenilenme olmazsa, önümüzdeki süreç açısından bunun getireceği riskler olacak. Şimdiden bir takım tıkanmalar ortaya çıkıyor. Bir değişime giderken, örgütsel sistemimizin yetersizliklerinin nerede olduğuna, eksikliklerinin neler olduğuna vurgu yapmaya ihtiyaç var. Biz, çağın öncü güçlerinin kadın ve gençlik olduğunu söylüyoruz. Öncülük, biraz da bilinçle, ideolojik ve örgütsel olarak ortaya koyacağımız mücadeleyle, eylemliliklerle ortaya çıkacak bir durumdur. Bizim, Önderliğin hem AİHM savunmalarıyla hem en son Atina savunmalarıyla ortaya koyduğu ideolojik bir çizgimiz var. Bu çizgi, hepimiz açısından esastır. Bu doğrultuda hangi örgütlenme biçimlerine ihtiyaç duyduğumuz üzerine tartışıyoruz. Bence alandaki çalışmalarda yaşanan eksiklikler, yetersizlikler ortaya konulurken, bu eksikliklerin ve yetersizliklerin hangi şekilde ortadan kaldırılacağını da ortaya koymaya ihtiyaç var. PJA’nın son iki, üç yıl dışında daha çok örgüt içerisinde yürüttüğü bir mücadele vardı.

PJA IV. Konferans Tartışmaları

Hangi açıdan bir mücadele? Daha çok örgüt içerisinde yer alan gücü birleştirme, bütünleştirme açısından yaşanan bir mücadeleydi bu. Biraz daha güç olmaya çalışma vardı. Ama son iki, üç yılda biraz daha açılım sağlama durumu söz konusu. Halka ve diğer çevrelerdeki kadınlara son iki, üç yılda biraz daha açılım yapılmaya çalışıldı. Bu da bir aşamadır. Fakat bence bundan sonrası için, bizim tüm gücümüzü bir yerde, bir merkezde toplamaktan ziyade, alanlara göre dağıtmaya ihtiyacımız var. Eğer Kürdistan'ın her parçasında; Güney'de, Doğu'da, Kuzey'de, tüm Ortadoğu'da ve dünyada kadınları örgütleme hedefimiz varsa bunu gerçekleştirmek durumundayız. Mesela eğitimlerimiz çok yoğun. Ancak ideolojik bilinç anlamında ulaştığımız düzey yalnız bizimle sınırlı kaldı. Tabii bulunduğumuz koşulların da bunda etkisi var. Eğer gücün dağılımı biraz daha alanların ihtiyaçlarına göre olursa, bir açılım da sağlanır. Örgütlenme biçimleri de o şekilde oluşturulmalıdır.

Bir diğer nokta, kendi içimizde farklılıklara hangi düzeyde açık olduğumuz. Bunun sorgulanmasına ihtiyaç var. Biraz da örneklendirmek istiyorum; içimize gelen bir arkadaşın sınıf ve ulus anlamında bir takım farklılıkları olabilir, ama biz söylemde, her türlü farklılığa açık olduğumuzu söylememize rağmen, onu kendi içimizde eritebiliyoruz. İdeolojik anlamda belirtmiyorum, ortamın yaklaşımları anlamında bir eritme ortaya çıkıyor. O açıdan, farklılıklara açık olmamız gerektiğini düşünüyorum. Ne kadar farklılıklara açık olursak, o kadar açılım sağlayabiliriz. Önderlik, savunmalarda ortaya koyuyor; zihniyette bir değişim-dönüşüme ihtiyaç var. Ortadoğu halkları açısından, yeterince bilimsel düşünmeme, aynı zamanda sistemin etkilerinden kaynaklı olarak düşüncede sistemsizlik, yani parçalı düşünme söz konusudur. Aynı şekilde olaylara ve olgulara yüzeysel yaklaşılmaktadır. Zihniyetin kendisi biraz da insanın bilincidir, onun düşüncesidir. Vicdan da insanın yüreğinde, duygularında hissettiklerinin, mesela mutluluğunun, yaşadığı hüznün, acıların, olay ve olgulara yaklaşımına, davranışlarına yansımadır. Eğer bizde de bir zihniyet devrimi yaşanacaksa, öncelikle olay ve olgulara yaklaşırken, sonuçlarla birlikte nedenleri de bütünlüklü bir şekilde ele alabilmeliyiz. Bir şeyi değerlendirirken, daha çok sonuçlar üzerinden yaklaşıyoruz. Biz de bir gençlik hareketi olarak bir kongreye gittik. I. Kongre öncesinde bir takım gençlik örgütlülükleri vardı, ama bir parçalılık da yaşıyordu. Ancak kongreyle birlikte sisteme karşı bütünlüklü bir mücadele yürütebilmek için, bütün gençliğin içerisinde bulunduğu bir örgütlülüğe ihtiyaç duyulduğu ortaya çıktı ve bu nedenle bir gençlik hareketi oluşturuldu. Bu, çağın ihtiyaçlarını karşılama, ona yanıt olma anlamında önemliydi. Gençlik hareketi içerisinde bulunan kadınlar olarak, harekete bir kimlikle katılım sağlama anlamında yürüttüğümüz çalışmalar var. Örgütsel anlamda yetersizlikleri, eksiklikleri var, yeni olmanın

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

getirdiği bir takım zorluklar yaşıyor, ama bunlar bizler açısından açılacak şeylerdir. Kısaca ben de bunları belirtiyorum.

Sıl. ark: Değerlendirmeme geçmeden önce, son dört yılda hem Kadın Hareketi olarak hem de genel hareket olarak çok kapsamlı değişimleri yaşadığımızı belirtmek istiyorum. Duygusal anlamda da, bunun üzerimizde yarattığı etkiler var. Süreç çok hızlı geliyor; belki birçok kongre ve konferans yaptık, sorunlar da yaşandı, fakat bu konferansla birlikte önümüzde engel oluşturan sorunları aşacağımıza ve başarıya dönüştüreceğimize inanıyorum. Son üç yılda Önderliğin savunmalarıyla, özgün eğitimlerle, toplantılarla hem gerilla ortamında hem de dışarıda birçok değişim yaşandı. Bu yaşanan değişimlere karşı birçok kez inançsız yaklaşımlar da ortaya çıktı. Bu değişim-dönüşüm süreci içerisinde Kadın Hareketi olarak öncü rolünü oynadık.

HPG'nin durumunu biraz değerlendirmek istiyorum. Özellikle HPG içerisinde, her alanda ve kurumda olduğu gibi üç yıl boyunca savunmalar üzerinde eğitimler görüldü. Askeri anlamda değişimler oldu. Ulaşılan bu değişimle birlikte her süreci tahlil edebilecek, değişimleri yaratacak, sürece cevap olabilecek gelişmeler yaşandı. Fakat bütün bu değişimlere rağmen, varolan eksiklikler yeterli düzeyde giderilemedi. Bir sistem vardı ve bu sistem üzerinde yürünüyordu, fakat bu sistemi yürütenler bireyler oluyordu. Son olarak kuzeye gidişler yaşandı; giden yapının bir niteliği vardı, yıllarca eğitim görüldü, fakat arkadaşlar gittiklerinde hiçbir zaman kabul edemeyeceğimiz şahadetler yaşandı. Bu da, derin kişilik sorunlarından kaynağını alıyor. Ben örnek de vermek istiyorum; savunmalar üzerinde çok duruldu, birçok değişim yaşandı. Düşünsel anlamda bir açıklık oldu; bu, kendisiyle birlikte bir paylaşım düzeyini getirdi. Hedefli, amaçlı ve programlı yaşam konusunda kişiliklerde bir gelişim oldu. Fakat diğer yandan, örgütlenme boyutunda insanlar sorun yaşadı, bu sorunları rahat bir biçimde ortaya koyamadı. Ben bunları toplum içerisinde yaşanan sorunlardan çok ayrı görmüyorum. Yönetim anlamında da değerlendirmek istiyorum; tarzda bazı değişikliklerin olması gerekiyor. Bunun için de kadın olarak bir öncülük yapmalıyız. İçimizde yaşanan sorunların tarzla, sistemle, yapıyla ilgilenme düzeyiyle bağlantısı var.

Önümüze koyduğumuz çalışmaları istenilen düzeye ulaştıramadık. Şüphesiz birçok gelişme yaşandı. Bulduğum alan açısından belirtmek istiyorum; kimse bizim kadar canlı bir biçimde eğitime ve yaşama katılmadı. Fakat buna rağmen, kadında yaşanan geriliklerin genele mal olmaması için bazı şeyleri değerlendirmek istiyorum. Önderlik, kadının çalışmalara nasıl katılacağını, nasıl bir irade sahibi olacağını çokça ortaya koydu. Yani kadın, kendi boyutunda bir kararlaşma düzeyine, bağımsız bir iradeye sahip olması gerekirken, tam tersi durumlar yaşandı. Kadında

PJA IV. Konferans Tartışmaları

egemen bir tarz gelişti. Egemen tarzı kendisine reva gördü. Bununla bağlantılı olarak içimizde çelişkiler yaşıyordu. Bu çelişkiler, çözüme açık değildi. Askeri alan çalışmalarında yönetim hakkındaki görüşlerini söyleyebilmen için çok cesaretli olman gerekiyor. Neden? Çünkü bireysel kaygılar var. Çok fazla anlaşılmadığın için hedef haline gelebiliyorsun. Bir tartışmanın yapılması gerekirken, tam tersine varolan çelişkiler bir kördüğüm haline getiriliyor, çözümsüz bırakılıyor. Sevgi ve yoldaşça paylaşımlar ortadan kalkıyor. Kadın, bu sorunlara bir çözüm bulabilmeli. Bu sorunlara bir çözüm bulmadığı sürece, örgütlenme boyutunda önüne koyduğu hedeflere ulaşamaz. Neden? Çünkü uygulanması gereken bir tarz var ve bir de uygulanan bir tarz var. Uygulanan tarz bazı noktalarda geri kalmış. Yaşanan gelişmeleri inkar etmemekle birlikte, böylesi bir durum da var. Eski zihniyetle çalışmalar yürütüldü mü, çok fazla başarılı adımlar da atamıyorsun. Bu yaklaşımların artık mahkum edilmesi ve pratikte bu yönlü adımların atılması gerekiyor. Özellikle kadın yapısı içerisinde özgür bir iradenin gelişmesi önemli, ki en azından yaşadığımız kişilik sorunlarına bir çözüm bulabilelim. Doğallığında gelişen bir birlikteliğe gitmemiz için de böylesi bir şey gereklidir. Bizim birlikteliklerimiz şu ana kadar hep üstten dayatılarak oluşmuştur. Erkeğin de gelmiş olduğu bir düzey var, kadının yaşadıklarını tahlil edebiliyor, çözümleyebiliyor. Bu yönlü, mücadele de belli bir düzeye geldi. Fakat bu mücadelede çok fazla samimi değildik. Birbirimizi eleştirirken, müthiş kırıcı ve yıkıcı olabiliyorduk. Bu dört yılda şunu çok açık bir biçimde gördüm: Bir kadın yoldaşını eleştirebilmen için mutlaka bir mesafe yaratman gerekiyor, onunla bir süre ilişkilennemem gerekiyor. Neden? Çünkü ilk refleks tepkisel oluyor ya da duygusal bir yaklaşım gelişebiliyor. Kadın çalışmalarına aktif katılma istemi de vardı. Eğitimlerde kadına ilişkin birçok şey tartışıldı, yaşananlar tarihsel olarak ele alındı. Bunların açık bir biçimde tartışılması belli bir rahatlığı da beraberinde getirdi. Fakat örgütlenme boyutunda bir tartışma zemini açılmadı. Örnek de vermek istiyorum: Bir tabur içerisinde kendi yönetimim hakkında bir görüş belirtene kadar adeta kendi kendime işkence yaşıyordum. Bazı şeyleri aşmak istiyorsun, fakat acaba ben yanlış mıyım değil miyim diye, bir ikilem içerisinde kalabiliyorsun. Bu yönlü çok fazla bir rahatlık yok. Bu konuda artık bir netliğin de olması gerekiyor. Böyle bir şey olursa, her kadın kendi rengiyle katılabilir. HPG'nin, Irak'ın ve Türkiye'nin yaşadığı sorunlar birbirinden çok farklı değil. Arkadaşların belirttiklerinden yola çıkarak belirtmek istiyorum; Ma...daki kurumlaşmalarda çok fazla bir ciddiyet yok. Ben, arkadaşların belirttiklerine karşıt bir şey belirtmek istemiyorum, ama eğer sen bir öğrencine el atıp çekemiyorsan kimse seni ciddiye almaz. Halklaşma yönünde eksik kalıyoruz. Biz kendi tarzımızdan dolayı, insanlara hiçbir biçimde bir inisiyatif sahası bırakmadık. Gençlik

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

üzerine de birkaç örnek vermek istiyorum: Ben bir süre Avrupa'da kaldım. Her yerde gençlik örgütlenmeleri var. Bu örgütlenmeler sadece siyasal politik çalışmaları içermiyor. Kültür ve yaşam boyutunu da içeriyor. Fakat bütün bunlara rağmen, basından da takip ettiğimiz kadarıyla gençlik, eylemliliklerinde çok dar kalıyor. Sadece birkaç eylemle bir bütün gençliği kendi örgütlülüğünün içine çekemezsin. Gençler sadece duygularla yaşamıyor ki, "Ben onların duygularını alevlendireyim de istediklerimi yapsınlar" diyesin. Gençliğin Önderliğe gerçekten bir bağlılığı var. Bu kadar eylemliliği yürütüyor olmaları, Önderliğe olan bağlılıklarından kaynaklanıyor. Bu bağlılıkları da sadece duygusal bir bağlılık değil. Önderliğin savunmalarının bilimsel ve felsefik boyutu bugün birçok insanı çekti. Yani benim demek istediğim, gençliğin sadece eylemlilikleri geliştiren bir dinamik olmaktan çıkması gerektiridir. Yaşamın diğer alanlarına da girebilmesi gerekiyor. Bu noktada, PJA olarak da rolümüzü oynayabilmeliyiz. Bir örnek vermek istiyorum: Bizim örgütsel oluşumlarımızda kadının katılımını çok az görüyorum. Üst yönetime katılımında yetersizlikler görüyorum. Bu yönlü PJA'nın bir sorumluluk alması gerekiyordu. Gençlik kongresinde, "Biz kadın hareketiyle ittifakız" diyorlardı. Yapılan kongreyi tartışmaya koymak istemiyorum, fakat katılımı çok güçlü değildik. Bu konuda şimdilik bunları belirtebilirim. Arkadaşların belirttiklerine ben birçok yönüyle katılıyorum. Özeleştirilmesi gerekiyor. Duygu boyutunda da insanın yaşadığı birçok şey var. Sistemde bir açılımı sağlamamız gerekiyor. PJA'nın 3. Konferansı'ndan sonra erkek arkadaşların özgün eğitimlerinin hayata geçmesi gerekiyordu. Ben, bizim cephemiz açısından değerlendirmek istiyorum: Bu çok fazla ciddiye alınmadı. Akademi boyutunda erkeği dönüştürme projesi çerçevesinde belli bir düzey yakalandı, bu düzeyi önemli de görüyorum, fakat bu, yapının hepsine mal edilmedi. Sınırlı kaldı. Erkek arkadaşların özgün eğitimleri çerçevesinde bir kurumlaşmaya da gidilmesi gerekiyor. Erkek arkadaşların Akademi'de gördükleri eğitimlerin broşür haline getirilip bütün alanlara ulaştırılması gerekiyor. Çünkü her alanın bu yönlü ayrı bir yoğunlaşma imkanı yok. Her alana özgü ayrı kurumlaşmalar da olabilir. Şimdilik bunları belirtiyorum.

Roj. ark: Dünden bu yana arkadaşlar değerlendiriyor. Öncelikle sorunları ele alırken nedenleriyle ortaya koymak gerekiyor. Sadece bazı sonuçlarıyla ele alıp eski olandan kurtulma gibi bir yaklaşımımız olamaz. Mevcut durumda içine girdiğimiz süreç buna fazla el de vermiyor. Böyle bir lüksümüz olmamalı. Bu nedenle sorunları ele alırken alternatifleriyle birlikte ele alıp ortaya koymak daha gerçekçi olacaktır. Başta, içimizde şekillenen ya da zihniyet olarak edindiğimiz kastlaşma ve statükocu anlayışları kırmak gerekiyor. Yeni sürece kendisini birçok gerilikten arındırılmış, kendisini netleştirmiş bir zihniyetle girmek önemlidir. Yoksa

PJA IV. Konferans Tartışmaları

eskiyi tekrar eden, şikayetvari bir üslup ve yaklaşımla yeni sürece cevap olamayız. Bireysel olarak böyle düşünüyorum. Statükocu, karizmatik ve kastlaşmış bazı yaklaşımlar bizim önümüzde ciddi anlamda engel teşkil ediyor. Önderlik en son görüşme notunda bu yaklaşımı, 'zihniyetteki kaşarlanma' olarak belirledi. Bizim bunu ciddi olarak ele almamız gerekiyor. Yoksa sorunları tespit etme ve ortaya koymada bir sorunumuz yok. Temel sorun, bir şeyleri ortaya koyarken onun alternatifini geliştirememekte noktasında yaşanıyor. Bu, bizde tekrarlara yol açıyor. Tekrar da, gerekçeli bir duruşa götürüyor. Dikkat edilirse kadroda ortaya çıkan temel noktalardan biri de şikayetvari ve gerekçeli bir duruşa sahip olmaktır. Bu gerekçeli duruş, kendisini çeşitli biçimlerde ortaya koyuyor. Birinci olarak, ki mevcut durumda böylesi önemli bir süreçte hiyerarşik yapılanmanın aşılması yönünde atılan adımlar eminim bunun önüne geçecektir, bizim bundan sonraki süreçte özellikle örgüt yönetimiyle kadro yapısı arasındaki uçurumu kapatmamız gerekiyor. Bu uçurum gerçekten ciddi anlamda var mı yok mu konusunda da kendimizi fazla netleştiremedik diye düşünüyorum. Raporlara da yansıyor; kadro yapısı örgüt yönetimini kendi önünde bir engel olarak görüyor. Ben bunu iş yapamamanın, kendisini yetiştirememenin, halkı örgütleyememenin bir gerekçesi olarak görüyorum. Bu, elimizde deyim yerindeyse bir reçete yani bir gerekçe haline gelmiş. Öncelikle bunun aşılması gerekiyor. İçine gireceğimiz süreçte böylesi bir engel de ortadan kalkmış oluyor. O zaman kendimizi neyle izah edeceğiz? Hiyerarşik yapılanmanın, birçok olumsuzluğu beraberinde getirdiğini, bireyle örgüt arasındaki optimal dengeyi ortadan kaldırdığını, bireyin öz iradesinin, yeteneklerinin açığa çıkmadığını söylüyoruz. İşte artık bu durum ortadan kalkacak. Örgüt, Önderlik perspektifleri doğrultusunda bunu aşma çabası içindedir ve bunun aşılabacağına da inanıyorum. Fakat bizim yeni yapılanma sürecine girdikten sonraki gerekçelerimiz ne olacak? Ben bu nokta üzerine düşünüyorum. Bence kadronun bunun üzerinde yoğunlaşması gerekiyor. Sorunlarımızın temel kaynağı, kişinin kendisini yatıramamasıdır. İdeolojik olarak kendini yatıramama ve statükocu zihniyetle yaklaşma, yaşadığımız sorunların temel kaynağıdır. Bu, aslında çok netleşmemenin bir sonucu olarak ortaya çıkıyor. Her şeyi karamsar bir tablo olarak ifade etmek istemiyorum, fakat kendini yatıramamanın sonuçları olarak yaşadığımız durum da çok fazla iç açıcı değil. Dogmatik zihniyet yapılanması aşılamazsa bu sorunlar kendisini tekrar edecektir. Bunun aşılması için de kadro olarak bizim temel çabamız, kendimizi değiştirip dönüştürme olmalıdır. Eğer bu olmazsa, halka yol vereceğiz, yani kendimizi bir engel olmaktan çıkaracağız. Örgüt içinde özellikle orta kademedeki yer alan kadro için bu çok daha geçerlidir. Kategorize etmek istemiyorum, fakat yaşanan gerçeklik de göz önündedir. Bunların görülmesi gerekiyor. Ciddi sorunlar

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

yaşanıyor ve bunlar görmezlikten geliniyor. İşte statükoculuk bu noktada ortaya çıkıyor. Önderlik geçmişi hiçbir zaman reddetmiyor, ki Atina savunmasında bunu formüle etti, zaman olgusuna farklı bir anlam yükledi, bizim de bu perspektifler doğrultusunda kendimizi yeniden ele almamız gerekiyor. Yaratıcı olmak önemlidir. Bu olmadığı için kendimizi sürekli bir şeylerle izah ediyoruz. Geçmiş süreçlerde, özellikle '90'lardan sonra kendimizi toplumsal gerçeklikle izah ediyorduk. Bu çözümlendikten sonra, bunun yerini farklı gerekçeler aldı. Bunun temel nedeni, kendini yenileyemeden ileri geliyor. Eğer kişinin kendisini yenilemesi gelişirse, sürecin diline, üslubuna göre bir mücadele sahibi olunursa ciddi sorunlar çıkacağını sanmıyorum. Şunu da açık belirteyim: Dünden beri değerlendirme yapan tüm arkadaşların görüşleri hemen hemen aynı eksendeydi. Örneğin Ma.. meselesi sürekli değerlendiriliyor. Ben şunu sormak istiyorum: Acaba o olaylar olurken biz neredeydik? Rolümüzü ne kadar oynadık ya da örgütün bize biçtiği misyonu ne kadar anlamlandırdık? Bu önemlidir. Bunlar irdelenmezse, biz yine sorunların çözümünü örgüte bırakmış oluruz ki, bu da çok fazla verimli olmuyor.

Bir de yaşadığım bir kaygıyı açmak istiyorum: Dikey yapılanmayı aşip yatay bir yapılanmayı esas alıyoruz. Böylesi bir şey bizim için nefes borularının açılması anlamına gelmektedir, ancak eğer duruş böyle olur, statükocu yaklaşımlar aşılmazsa yine bazı sorunlar yaşanabilir. Örgüt bunu, savrulmaya en açık olduğumuz bir süreç, şeklinde formüle ediyor. Bu anlamda kadroya çok ciddi görevler düşüyor. Bunun için zihniyet yapılanmasında yeniliklerin geliştirilmesi gerekiyor. Bu, hepimizin görevidir. Özellikle Kadın Özgürlük Hareketi'nde bunun öncülüğü gelişebilmelidir. Sonuçta biz, Önderliğin ideolojisinin rafine edilmiş hali olarak bu çizgiyi esas alıyoruz. Ancak bu misyonu yerine getirmede de yaşanan bazı sorunlar var. Bu, kendisini izahlarda yani gerekçelerde gösteriyor. Önemli gelişmeler yaşanıyor, hem kadında hem erkekte bu anlamda yaratılan bir düzey de söz konusu, fakat yetersizdir. Bunun aşılmasında bence tercihler önemlidir. Eğer insan tercihlerinde net olmazsa, özgürlük arayışlarında da net olmaz. Bu, zaman kaybına neden olur ya da bir çok sorun tekrar gündeme gelir. Bu misyonun herkes farkında olabilir, ancak bunun gerekliliklerini yerine getirmek önemlidir. Bu konuda zayıflıklar yaşanıyor. Gelişmeler görülüyor; örneğin 'Erkeği Dönüştürme Projesi'ne karşı son süreçlerde erkekte gelişen bir ilgi düzeyi söz konusu. Geliştirilen her ilginin çok gerçekçi olduğunu da belirtemeyiz tabii, ancak erkekte de umudu, kadın özgürlük çizgisinde görme var. Bunu yadsımamak gerekiyor. Demek ki PJA kendisini bir umut haline getirmiş ya da öyle görülüyor. Bunun için biz erkek yapısına da önemli görevler düşüyor. Bu da, Önderliğin bahsettiği vicdan ve zihniyet devrimiyle bağlantılıdır. Sosyal yaşam projesinde de görüşlerimizi belirtebiliriz, ancak

PJA IV. Konferans Tartışmaları

kısaca şunu söylemek istiyorum: Tercihlerin net olması ve geçmişten ciddi anlamda ders çıkarmak gerekiyor. Bu noktada Özgür Kadın Akademisi'nde de gördüğüm bazı noktalar oldu; bence her şeyden önce inanmak lazım. Eğer Önderlik tarafından ortaya atılan bir proje varsa, bunun gerekliliğine inanmak gerekiyor. Eskiye çağrıştıracak yaklaşımlara girmemek önemli. Bu, benim ilk kez yaptığım bir eleştiridir. Böylesi bir ortamda bu eleştiri yapmayı anlamlı buluyorum. Kaynaklarını çok fazla irdelemek istemiyorum, sonuçta bir geriliktir. Bence bu tür yaklaşımlara düşmemek lazım. Bu nedenle PJA yapısının bu noktada kendisini zaman zaman gözden geçirmesi gerektiğine inanıyorum. Bunu genelleştirmek istemiyorum. Benim için amaç önemlidir. Amaç neyse ona göre hareket etmek lazım. Ben, bu düşünceyle bu eğitime geldim. Geçmişte çok fazla yaptığımız için, bir özelleştiriye girmek istemiyorum. Önemli olan bu çizgide istikrarlı yürüme. Özgürlük arayışımı PJA'da gördüm. Eğer bu arayışı burada görüp geldiysem, buna sahip çıkmam ve bu arayışı tamamlamam lazım. Tamamlayıcılık noktasında hem bizden hem kadın yapısından kaynaklı bazı sorunlar yaşanıyor. Şuraya getirmek istiyorum: Sonuç olarak zihniyet her yere yansıyor. Dış çalışmalarını fazla bilmiyorum, ama sorunlar zihniyette düğümlendiği için neresi olursa olsun sorunların temeli aynıdır. Bu, Türkiye'de de, Avrupa'da da, dağda da olabilir; çok fazla fark etmiyor, çünkü hepsi bir zihniyetin ürünüdür. Bu nedenle zihniyet devriminin bizler tarafından bir kez daha gözden geçirilmesi ve salt bir kavram olarak algılanmaması gerektiğini belirtmek istiyorum. Biz bunu aşarsak, ciddi savrulmalar yaşayacağımıza inanmıyorum. Çünkü netleşmiş oluruz ve bu netlik bize kazandır. Önderliğin son durumlarını da göz önünde bulundurmak gerekir. Eğer gerçekten Önderlik Çizgisi'ni PJA temsil ediyorsa, ki benim buna olan inancım sonsuzdur, bu misyonumuza doğru anlamda sahip çıkmamız gerekiyor.

İd. ark: Arkadaşlar farklı konularda görüşlerini dile getirdiler. Konferansın bileşimi de oldukça renkli. Diğer alanlara hakim olmadığım için dolayı ben, Türkiye açısından değerlendirmek istiyorum. Türkiye açısından yaşananlar da genelde yaşananlara benzerdir. Örneğin, eğitim, örgütlenme, cins bilinci sorunları Türkiye'de de çok yoğun yaşanıyor. Ancak ben biraz da ekonomik anlamda yaşananlara değinmek istiyorum. Bu alan bizim çok fazla politikamızın olmadığı bir alandır. Kadın sorunlarını çok iyi ortaya koyuyoruz, ama ekonomisine gelince bir politikamızın olmadığını görüyoruz. Erkek karşısında da güç olmanın kendi ekonomik özgürlüğümüzü sağlamaktan geçtiğini belirtiyoruz, ama bu yönlü hayata geçen bir politikamız, projemiz yok. Somut olması açısından bir örnek vermek istiyorum: Örneğin devlet destekli bazı kurumlar var. Bizim boş bıraktığımız yerleri, devlet kaynaklı kurumlar dolduruyor. Şemsiye Allak olayı, buna somut örnektir. Recm konusuna

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

karşı olduğumuzu dile getiren, en çok bu konuyu ele alan biziz, ama bu konuda somut bir projemiz, attığımız adım olmadığı için devlet destekli kurumlar bunun üzerinden politika yapıyor. Bunu hiçbir zaman ahlaki bulmuyoruz, ama maalesef bu gibi durumlar da yaşanıyor.

Biz psikolojik açıdan yardımcı olmaya çalıştık, ancak ekonomik nedenlerden dolayı N.Ç gibi onu da çocuk yetiştirme yurtlarına bırakmak durumunda kaldık. Çocuk yetiştirme kurumlarının durumu bellidir. 18 yaşından sonra dışarıya atıyorlar çocukları. Ama biz G.N'yi de N.Ç'yi de çocuk yetiştirme yurtlarına bırakmak zorunda kaldık. Kurum olarak bunu finansa etme gibi bir durumumuz yoktu. Sığınma evi sorunu çok fazla yaşanıyor. Bu sorunlar olduğundan dolayı çocukları devletin eline bırakmak zorunda kalıyoruz. Yol parası olmadığı için kuruma gelemeyen insanlar var. Boşanma başvurularında cevap alamadığımız ve gerçekten çok zor durumda kaldığımız vakalar oluyor. Dayak yediğini, çocuklarının olduğunu söyleyip iş isteyerek gelen insanlar var. Ama biz bunlara cevap alamıyoruz. Tabii ki cins bilinci ya da eğitim temelinde yaklaşımlarımız oluyor, ancak sonuçta karşımıza hep ekonomi çıkıyor. Türkiye'de fuhuş sektöründe çok büyük bir yayılma söz konusu. Buna yol açan en temel sorun, yine ekonomidir. Kadınlar fuhuş sektörüne itiliyor. Eğer biz yeni bir hareket olmayı tartışıyorsak, bizim çok güçlü bir ekonomi politikamızın olması gerekiyor. Bu politika tali değil de temel bir yaklaşımla ele alınmalıdır. Bugüne kadar yaptığımız, kadınları dikiş-nakış kurslarına yönlendirmek oluyordu sadece. Politika bunun ötesine geçemediğinden bir üretime katılma da söz konusu olamıyor.

Ay. ark: Esas olarak iki sorunu tartışmak istiyorum. Sorunlar birbirine bağlı ama farklı özgünlükleri de var. Birincisi, hareket olarak örgütlenme ve genişleme sorunu. Bu, raporda hem KHK'ye üye olma hem Kürtlerin bulunduğu bütün parçalarda ve dünyada Özgür Kadın Hareketi olarak örgütlenme biçiminde yer almış. Bunun netleşmesi gerektiğini düşünüyorum. Çünkü PJA'nın ya da hareketin ikili bir görevi var önünde. Birincisi, bütün dünyada özgür kadın hareketini sağlam temellere oturtmak ve dünya kadınlarının önüne bir model koymak, onların özgürlük arayışının bir simgesi olmak. Diğer yandan da bugün dünyanın yakıcı bir sorunu olan Kürt kadınının irade olma, özgürleşme arayışına, ulusal taleplerine cevap vermek. Bu iki hedefin tek çatı altında buluşmasının bazı sorunları gündeme getireceğini söylemek istiyorum. Çünkü biz bu sorunu benzer biçimde Türkiye'de de yaşıyoruz. 'Demokratik Özgür Kadın Hareketi Konferansı' önüne ikili bir görev koydu: Bir, Kürt kadınlarının siyasetini ve örgütlenmesini belirlemek; ikincisi, Türkiye'deki bütün kadınlarla birleşmek. Ama bu iki şey, iki farklı somut görevi önümüze koyuyor. Bugün eğer Kürt özgürlük mücadelesinin bu kadar sorunu olmasaydı, özgür kadın arayışını evrensel

PJA IV. Konferans Tartışmaları

bir çerçeveye oturtmak ve bunun mücadelesini vermek daha kolay, daha hayata geçebilen bir şey olurdu. Ama somut, güncel görevler açısından, Kürt kadınının ya da Kürt ulusunun sorunları bugün yakıcı olarak önümüzde duruyor. Örgütlenme planlaması yaptığımızda, tercih yapmakla karşı karşıya kalıyoruz. Bu bir çelişki. Biz adımıza ne dersek diyelim, önümüze koyduğumuz planları, görevleri hayata geçirmeme tehlikesiyle karşı karşıya olduğumuz düşüncesindeyim. Bunu gidermek için ne yapılmalı? Yakıcı olanı tercih etmenin, yani Kürt kadınının ya da Kürtlerin bulunduğu bütün parçalardaki hareketlerle birleşmenin -çünkü bu daha kolay, daha hayata geçebilecek bir şey- tercih edilmesi ve öte yandan uluslararası kadın örgütleriyle daha sıkı ilişkide bulunmanın ve Özgür Kadın Hareketi'nin hedeflerini, düşüncesini, ideolojisini onlarla paylaşmanın bugün içinde bulunduğumuz durum açısından daha hayata geçirilebilir bir proje olduğunu düşünüyorum. Kürt kadınlarının çözülmesi gereken birçok sorunu var. Çünkü savaşın getirdiği onlarca, yüzlerce sorun söz konusu. Bugün fuhuşun Diyarbakır'da, Batman'da patlamasının tesadüf olmadığı açık bir şey. Bu, devlet tarafından desteklenen, öte yandan köylerinden kopartılan, kendisini yaşatmaya çalışan, ama ekonomik olarak tükenen bir halk gerçekliğinin sürüklendiği bir uçurum oluyor. Büyük kentlerde sokak çocuklarının büyük çoğunluğu köylerden göç etmek zorunda bırakılmış; sosyal, ekonomik bir örgütlenmesi olmayan ve bu nedenle çok büyük bir yoksullaşmayla karşı karşıya kalmış ailelerin çocukları oluyor. Bu sorun, yeni çıkan bir sorun değil. '97'lerde köyden göç etmelerin sonucunda cephe gerisinin örgütlenmesi gündeme gelmişti. Ama savaşın yakıcılığı bu projelerin tartışılmasını ve hayata geçirilmesini engelledi ve bugün ki sonuçlar ortaya çıktı. Bu açıdan, bu tür örgütlenmeleri, bu tür eylemleri ön plana almak zorunda kalıyoruz. Önderliğin durumu, bugün Türkiye'deki kadın hareketinin de gündeminin merkezine aldığı bir eylem biçimi olacak. Böyle olunca Türkiye'deki kadınlarla birleşme ve onlarla buluşma sorunlarımız çıkıyor ve buluşmanın düzeyi ister istemez onların bizim çizdiğimiz çerçeveye geldiği oranda oluyor. O zaman, Türkiye'de belki seksiyonlaşmaya gidebiliriz. Bir taraftan bizim yakıcı siyasal taleplerimiz var; barışın tesis edilmesi, ateşkesin iki taraflı hale gelmesi, Önderliğin sağlığı ve ona yönelik tecridin ortadan kaldırılması, sağlık koşullarının düzeltilmesi konusundaki çalışmalarımıza yüklenirken, öte yandan da Türkiye'deki kadınla birleşmek için örgütlenmeler yaratma konusunda özgün bir çaba gerekiyor. Bizim bu konudaki çalışmalarımız son derece parçalı.

Diğer bir sorun da genel örgütlenme sorunu. Birçok şeyi aktarıyoruz. Benim de aktarabileceğim yaşanan onlarca çarpık durum var. Bir tek şeyi söyleyerek başlamak istiyorum: Son dönemde sık sık duyduğum bir cümle var, "Bu dönemde halka yaklaşımımız stratejiktir". Son derece yanlış,

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

tehlikeli ve bizim halktan kopuşumuzun ne kadar yoğunlaştığının göstergesi. Bizim ABD ile ilişkilerimiz stratejik ve taktik olabilir, devlete karşı stratejik ya da taktik yaklaşımlarda bulunabiliriz, ama halka karşı zaten taktik bir yaklaşım olamaz. Yani halk adına, halka hizmet etmek üzere yola çıkmış bir örgütün halka karşı stratejik ya da taktik gibi bir yaklaşımı olamaz. Bu, halktan kopuşun bir göstergesidir. Halka taktik yaklaşımı asla düşünemiyorum. Bu kopuş bizim yönetim tarzımıza, kadro yapılanmamıza yansdı. Öyle şeyler oldu ki, halka hizmet etmek yerine halka direktif vermek, onu yönetmek temel çalışma biçimi haline geldi. Evet doğrudur, halkın iyi yöneticilere ihtiyacı vardır, ama sadece yönetme anlayışla yükümlenmiş bir grubun devletin bürokrasisinden bir farkı olabilir mi? Bu öyle bir anlayışa geldi ki, örneğin arkadaşlar bir alana gidiyorlar, araştırma ya da farklı bir iş yapılabileceği söylendiğinde, “Biz o işi yapmaya değil, yönetmeye geldik” diyorlar. Ya da sendika alanlarında olanaklarımız var. Sendika şubelerine gidilebilir, orada uzman olarak çalışılabilir, çeşitli faaliyetler yürütülebilir. Ama yaklaşım, “Yok, daralırız” şeklinde oluyor. Oysa sendika şubeleri işçilerin, kamu emekçilerinin hem sorunlarının en yakıcı olarak bilindiği hem de onları doğrudan örgütleyebileceğimiz yerler. Bunu önerdiğimizde “Olmaz, daralır arkadaşlar” deniliyor. Peki o zaman ne yapacağız? Nasıl örgütleyeceğiz? Nasıl onların sorunlarına çözüm bulacağız? Çözüm bulamadığımız zaman da daralıyoruz. Ne yapacağımızı bilmiyor, işçilerle bir toplantı bile yapamıyor, iş kanunu değişiyor, 4688 nedir bilmiyor...bu şekilde bir örgütleme yapamayız tabii. Kendisini sadece yönetmeye şartlandırmanın son derece tehlikeli olduğunu düşünüyorum. Bu, öyle bir noktaya geliyor ki, Parti kadrosu olmak da yetmiyor, bu alana gelip gitmek gerekiyor. Bu alana gelip gitmenin son derece önemli olduğunu düşünüyorum. Küçümsemiyorum. Bu, benim birkaç gün içinde bile çok çeşitli konularda daha derin yoğunlaşmama yol açtı. Çünkü pratik çalışma içinde olan arkadaşlar günlük çalışmayı yürütürken bir anda genel-parça birlikteliğini koparabiliyorlar. Alana, birime, günlük olana çok fazla endekslenebiliyorlar. Genel doğrultuyu, genel politikaları gözden kaçırabiliyorlar. Bu nedenle, bu alanların çok önemli olduğunu düşünüyorum. Ama biz de o hale geldik ki, buraya gelmek bir statü sorunu olmaya başladı. Bunun tehlikeli olduğunu düşünüyorum. Kadro ya da o alanda çalışan, istediği kadar üretsin, kadro sayılmıyor, çünkü bu alana gelmemiş. Hiç yanlış anlaşılmasın, bu alanlar son derece önemli ve buraya gelmek son derece gerekli. Ama bu, bir statü gerekçesi olmamalı. Bunun örneklerini çok gördük. Küçümsemişini gören arkadaşlar çalışmalardan ayrıldılar. Tek tip kadro, sadece yönetmeye endekslemiş, halktan da belli ölçülerde kopmuş kadro anlayışı nereden geldi? Bütün alanlarda yaşanıyor olmasının bir tesadüf olmadığı çok açık. Esasını tartışacağımız dikey

PJA IV. Konferans Tartışmaları

örgütlenmenin bir sonucudur bu. Evet, bizim bireysel eksikliklerimiz, hatalarımız var, ama leninist parti bu sonucu her yerde doğurdu. Sovyetler Birliği'nin ilk döneminde "Bütün iktidar Sovyetlere" dendiği zaman Sovyetler Birliği'nin en yaratıcı, en gelişkin olduğu dönemdi. Çünkü bu Sovyetlerin içinde halk da vardı, partili kadrolar da vardı. Ne zaman ki, "Bütün iktidar partiye" dendi ve leninist parti anlayışı ortaya çıktı, kopma, bürokratlaşma ve bugün bizim yaşadığımız sorunları devlet boyutunda yaşama gündeme geldi. Bu nedenle leninist parti anlayışının aşılmasının, halkla bütünleşmede çok önemli bir yol açacağını düşünüyorum; eğer bunu yeterince bilince çıkarabilirsek. Bu, kadın örgütlenmesine de benzer biçimde yansdı. Bu alanlardan gelen arkadaşlar da kitleyi örgütleme anlayışıyla değil, kadınları yönetmeyi temel alan bir anlayışla çalışmaya başladılar. Kadrolarımız elitleşti. Elit kadroların kurduğu kurumlar da elitleşti. Mesela, İstanbul'daki bütün kadın kurumlarımızın merkezi Taksim'dir. İstanbul 9-10 milyonluk, yüz binlerce km.lik alana kurulmuş bir yer. Ben, Sarıgazi'deki bir kadının Taksim'e gelebileceğini asla düşünmüyorum. Yani halkın ya da kadınların olduğu yerde örgütlenmeyi yaratmak önemlidir. Yoksa "Biz kurduk da, kadınlar gelsin" diyemeyiz. Gelemezler. O kadar özgürleşmişse, o kadın belli ölçülerde kendisini kurtarmıştır zaten. En çok örgütlenebileceğimiz, kadınların iradesini açığa çıkarmaya en çok ihtiyacımız olan yerler yoksul, ezilen kesimlerin bulunduğu varoşlardır. Bugün varoş gençliği ve kadını AKP'nin, faşistlerin, devletin etkisi altındadır. Çünkü onlar orada kurum kuruyorlar. Siyasal İslamcılar bir kültür merkezi kurdular. Bizim arkadaşlarımızın çocukları da oraya gidiyor, çünkü başka yer yok. Sonra faşistler bir kültür kurumu kurdu, herkes bizim çocuklar oraya mı gidecek, diye telaşlandı. Oysa, orada bizim tabanımız var. En çok oyun çıktığı alanlardır. Ama biz gidip oralarda kurum kurmuyoruz. Halktan kopuş, halkın bulunduğu mekanlardan da kopuşu beraberinde getirdi. Oysa halka gitmek, halkın bulunduğu yerde onu örgütlemek ve iradesini açığa çıkarma temelinde olmalı. Bunda birkaç anlayışın da etkisi var diye düşünüyorum. Mesela, acaba tanrıça kültürünü yanlış kavramanın bunda etkisi olabilir mi? Olimpios'taki tanrıların yerine tanrıçaları mı koyuyoruz? Halka üstten bakan tanrıçalar mı yaratıyoruz? Düşünülmesi gerektiğine inanıyorum. Çünkü son zamanlarda üzerinde duruyoruz, ama yanlış düşünüyoruz gibi geliyor bana. Bu nedenle Parti Önderliği'nin çözümlerinde geçen, 'rahibeler gibi hizmet etmek', anlayışının çok önemli bir vurgu olduğunu düşünüyorum. Bu, beni derinden etkiledi. Rahibeler, biliyorsunuz hiç kimsenin gidemediği yerlere gidip, hiçbir insanın uğraşmadığı sağlık sorunlarıyla-cüzzamlılar gibi- uğraşırlar. Halka hizmeti kendilerine amaç edinirler. P.Ö. acaba bizi halka hizmeti her şeyin üzerinde tutan anlayışa yönlendirmek için mi rahibelerin çalışma tarzını önümüze koyuyor. Bana

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

öyle geliyor. Belki biraz ileri gideceğim, ama düşüncelerimi paylaşmak istiyorum. Tanrıça kültürünü yanlış algılamamızın iktidar sorununa da yanlış bakmaya yol açabileceğini düşünüyorum. Çünkü kadın bakış açısı erkek egemen iktidar biçimini reddeder, reddetmelidir. Kadın, paylaşımcı bir iktidar biçimini ortaya koyar. Oysa biz kurumlarda yönetime geldiğimiz zaman, iktidarı değiştirmeye çalışmıyor, o iktidarın bir aracı olarak ortaya çıkabiliyoruz. Hepimizi Tansu Çilller, Meral Akşener olma tehlikesi bekliyor. Bundan korkuyorum. Eğer iktidarın biçimini değiştirmeyi esas almaz da, varolan iktidarın aracı olursak kırıyıcı kadın tipleri ortaya çıkar. Bu büyük bir tehlikedir. Bunu daha küçük birimlerde bile görebiliyoruz. Yönetim anlayışı kadınla erkeğin karma olduğu yerde kadın-erkek cins çatışmasına ve giderek kişi çatışmasına dönüşüyor. Oysa hizmeti temel alsak, hizmet üretsek ve kendi bakış açımızı oraya sindirecek yaklaşım ve çabalarda bulunsak ister istemez erkek bizi kabullenmek zorunda kalacaktır. Ama biz gittiğimiz gün, bizi kabullenmesini istiyoruz, kabul etmediğinde çatışmaya giriyoruz. Bunlar tehlikeli ve sorunları gerçek temelinden uzak ele alıp tartışmamıza, onun bir sorun yumağı haline gelmesine yol açıyor. Bunun da önemli olduğunu düşünüyorum. Halktan kopmanın, bir başka şeye daha neden olduğunu düşünüyorum. Öyle elit kurumlar olmaya başladı ki bizim kurumlarımız, 7 tane yönetici var, hepsi de profesyonel. Ama kitle yok. Birilerini de yönetmek gerekir, kimi yöneteceğiz? Bu kez yöneticiler birbirini yönetmeye kalkıyor. İşte o zaman dedikodular, birbirini karalamalar başlıyor. Böyle olunca kendine göre yönetici bulmak, kendine göre kadro vb. anlayışlar kök salmaya başlıyor. Oysa hizmetin üretildiği, bir kültür hizmeti, eğitim hizmeti olabilir hiç fark etmez, yerde yöneticilerin birbirini yönetmeye ihtiyacı olmaz, zaten buna vakti de yoktur. Bunun da önemli bir eksiklik olduğunu ve kurumların darlaşmasında, iç tartışmaların ve çözümsüzlüklerin olmasında önemli bir neden olduğunu belirtmek istiyorum.

Üçüncü alan örgütlenmesi üzerinde durmak istiyorum. Önderlik çok uzun zamandır bu örgütlenme üzerinde duruyor Ama biz bu alan örgütlenmesini de yanlış kavriyoruz gibime geliyor. 3. alan örgütlenmesini, mevcut alanda kendi kurumlarımızı kurma olarak anlıyoruz. Biraz önce bahsettiğim yerlerde kurumları kuruyoruz ve sonra da halk gelmedi diyoruz. Oysa 3. Alan halkın örgütlenme bilincine kavuşturulması, halkın örgütlenmesidir. Tabii halk kendiliğinden örgütlenmez. Elbette ki kadroların burada çok önemli etkisi var. Bir kadro bir mahalleye gidip koskocaman bir kadın örgütü örgütleyebilir bence. Halkla birleştiğinde, oradaki halk önderi gibi kadınları kazandığında, ideolojik olarak bilinçlerini yükselttiğinde, iradelerini açığa çıkardığında hem o kurumun kadrosunu oluşturacaktır hem bu bilinçle o kadro partinin kadrosu haline gelecektir hem de halkın yaratıcılığı ve iradesi ortaya

PJA IV. Konferans Tartışmaları

çıkacaktır. Ekonomik sorunlardan söz ediyoruz. Bizim çevremizden olmayan bir yığın kadın tanıyorum. Bunların ekonomik durumları iyi, bir şeyler yapmak istiyorlar. Ama bize gelmekten korkuyorlar. Çünkü bizim kendi koşullarımızı onlara dayatmamızdan çekiniyorlar. Onlar kendileri gibi, kendileri olarak gelmek ve bir şekilde hizmet etmek istiyorlar. Herkesin yapacağı bir şey vardır. Zaten Önderliğin en önemli öğretilerinden birisi budur: Kim neyi yapabiliyorsa, onun katkısını sağlamak. Ama biz o kadınlara da kendimiz gibi olmayı dayattığımız için gelmeye korkuyorlar. Tek tip kadro, tek tip örgüt yaklaşımıyla biz hiçbir farklılığa izin vermiyoruz, anlayışla karşılamıyoruz, yapabilecekleri kadar katkıya da çok fazla gönüllü değiliz. Bu, özellikle 3. alan örgütlenmesinde son derece önemli. Bu anlamda bence ekonomik sorunlar çözülebilir. Halkın yaratıcılığını, imkanlarını seferber etmeyi temel alırsak, bütün sorunları aşabiliriz diye düşünüyorum.

Tartışmak istediğim bir diğer nokta da şu: Kadroların tümünün profesyonel olması. Profesyonel kadro elbette gerekli. Ama gerektiği alanda ve gerektiği miktarda gerekli. Çünkü kadroların profesyonel olması ikili bir sorunu ortaya çıkarıyor: Birincisi, kadroyu bulunduğu sosyal alanlardan koparıyoruz. Yani halkın içinden koparıp başka bir noktaya gönderiyoruz. Halkın sorunlarını gerçekten içten hissetmiyor. Yanlış anlaşılmasın, ama tartışmak istiyorum. Sadece partinin talimatlarını yerine getiren kadro tipi yaratıyoruz. Partinin talimatları elbette yerine getirilmeli, ama Parti talimat göndermeden herhangi bir noktada harekete geçmemenin, refleks göstermemenin nedeninin bu toplumsal sorunlardan uzaklaşmak olduğunu düşünüyorum. Bütün giderleri parti tarafından karşılanan bir kadronun, 125 milyon maaş alan, bunun 60 milyonunu yol parasına, bilmem ne kadarını ekmeğe, kiraya veren bir işçinin yaşam mücadelesini anlayamayacağını düşünüyorum ve anlayamıyoruz da zaten. Bizim kadrolarımız o acılardan, o çevrelerden kopuk olduğu için yaşanan bu tür şeyleri hissedemiyor. Bu nedenle kendisi doğal bir refleks göstermiyor. Eğer Parti bir direktif gönderirse çalışıyor. Bunu biz sendikalarda çok somut olarak gördük. Sendikalar meşru mücadele yürüttüğü zamanlar herkes daha çok, daha yürekte çalışıyordu. Sorunları daha çok hissediyor ve refleks gösteriyordu. Sendikalar yasallaştı, yöneticiler profesyonel oldular, ücretlerini sendikalardan aldılar ve iki yıl sonra bürokratlaşma başladı. Halktan koştular, refleks göstermemeye başladılar. Tabii sonra sendikalarda koltuk kavgası olmaya başladı. Benim grubum, senin grubun, benim adamım, senin adamın anlayışları ortaya çıktı. Bu açıdan da tartışılması gerektiğini düşünüyorum. Hiç profesyonellik olmayacak mı? Elbette olacak. Gerektiği alanlarda gerektiği kadar olacak, ama bunun dışında yarı profesyonelliğin ya da kurumun özelliğine göre, bulunduğu alana, yaptığı çalışmanın ağırlığına

göre profesyonel olmayan kadroların da yönetimlerde yer alması gerektiğine inanıyorum. Çünkü toplumun sorunlarını izlemek, günceli takip etmek ve çözüm üretmek zorunda kalacak. Ama şimdi biz yaşamıyoruz o sorunları, hissetmiyoruz. Bu nedenle güncel politika üretmede de hep geride kalıyoruz.

Tüm bunları leninist parti modelinin getirdiği doğal sonuçlar olarak görüyorum. Ortadoğu coğrafyasında bunların daha da ağırlaştığını, kişilik sorunlarının bunu daha fazla ağırlaştırdığını gözden kaçırmıyorum. Ama halkın iradesini açığa çıkartacak ve halkı yönetmeyi değil, örgütlemeyi esas alacak kadro yapısının ve örgüt biçiminin bunları aşmada kilit rol oynayacağını düşünüyorum.

Xa. ark: Önderlik “Kadın sorunu, sadece Kürt kadınının sorunu değil, Avrupa kadınının da, dünya kadınının da sorunudur “diyor. Bu anlamda ele aldığımızda, Nijerya, İsveç, Ortadoğu kadınının yaşadıkları da birbirine benzerdir. Biçimsel olarak birbirinden ayrı olsa da, içerik olarak birbirinden farklı değildir. Yaşanan kadın katliamları ve cinayetleri birbirinden farksız değildir. Anlatırken bile, gözlerimin önünde böyle bir resim, bir tablo gibi canlanıyor. Demek ki kadın sorunu farklı coğrafyalarda farklı şekillerde de yaşansa, özde benzerdir. Bizim gibi geri kalmış bir ülkede ve sömürge bir toplumda kadının birçok sorunu vardır. Biz bu halkın zincirlerini Mahmur halkına kadar uzatabiliriz. Kadın sorunları birbirinin ardı sıra yaşanıyor ve biz Kadın Hareketi olarak bütün bu yaşanan sorunlardan sorumluyuz. Böyle bir misyonumuz var. Sorun, bu sorunlara ne kadar cevap oluşturup çözüm ürettiğimizdedir. Doğru tespitler yapıyoruz. Kendi içimizde “Sistemimiz acaba yeterli midir” diye sorguluyoruz da. Elbette sistem sorunumuz var. Bu sorun ağır ve önemli bir sorundur. Sistem sorunu önemli olduğu kadar, birey sorunu da önemlidir. Çünkü birey, bu sistemin içerisinde yer alıyor. Birey dışı, sistem ise çarktır. Yani biri olmadan diğeri olmaz. Birey olmadan sistem olmaz, sistem olmadan birey olmaz ve ikisi birbirini tamamlar. Birey, sistemi ve üstü kendisi için gerekçe haline getiriyor tarzında değerlendirmeler yapıldı. Bireyin yüklendiği misyona göre rol oynamadığı belirtildi, bu gerçektir. Ama sistem de bir o kadar önemlidir; sistem bireyin önünü açıyor mu açmıyor mu? Bireyi yaratıcı kılıyor mu, yoksa tepkilendiriyor mu? Bunlar önemli hususlardır. Bu yüzden sistem arayışları içerisine girilmiştir. Bu sistem yeterli midir değil midir? Tabii ki yeterli değildir. Bu sistemin değiştirilmesi gerekiyor. Bu sistem değişikliği sadece bizde yaşanmıyor. Dünyada yaşanan bir tartışmadır. Mevcut sistemler günümüzün sorunlarına cevap olamıyor. Alt sınıfa cevap olamıyor. Üst tabakanın kendisi de oluşturduğu sistemi eskisi gibi sürdüremiyor. Bu nedenle de sistemini değiştirmesi bir gereklilik olarak ortaya çıkıyor. Üst tabaka daha fazla çıkarlarını korumak için, çarkını daha

PJA IV. Konferans Tartışmaları

iyi çevirebilmek için sistemini değiştiriyor. Alt tabakadan olanlar da doğal haklarını elde etmek için bir sisteme ulaşmak zorunda. Yani bu anlamda üstten alta kadar sistemin tümünün değişmesi gerekiyor. Sistem değişikliği gündeme girmiş ve değişecektir. Bizim bir sistem sorunumuz gerçekten de var. Bizim sistemimiz geçmiş yüzyıla göre oluşturulmuş, şimdi girdiğimiz yeni yüzyılda başka bir sistemi oluşturmamız gerekiyor. Bu sistem de demokratik, çoğulcu bir katılımı, çok renkliliği esas alan, insanların düşünce gücünü kullanabileceği, yaratıcılığını geliştireceği bir sistem olmalıdır. Eğer sistem içerisinde bu yönlü engelleyici sorunlar varsa, tabii ki o sistem amaçlarına ulaşamaz. Eleştirdiğimiz sistem, erkek egemenlikli zihniyete dayalı sistemdir. Biz, kadın özgürlüğü adına ortaya çıktık, fakat unutulmamalıdır ki, bizim temellerimizi de bu sistem oluşturuyor. Bunun etkileri de var üzerimizde. Geçmişte toplumun temelini oluşturan, kolektivizmi geliştiren, ilk toplumu oluşturan, doğa kanunlarına göre yaşayan ve yürüyen kadındı. Kendimizi o öze ulaştırmamız gerekiyor. Söz düzeyinde bu yönlü eksiklik yok, fakat pratik buna ne kadar yakın? Arkadaşlar görüşlerini dile getirdiler; ben belirtilenlere katılıyorum. Biz çok büyük konuşuyoruz. Bunlar önümüzdeki süreç açısından gerekli olan şeylerdir. Fakat bazı kavramları kullanıp da altını doldurmazsan, söylediklerini anlaşılmasız kılarısın. Kadro, kadro içinde oldu mu çok fazla açığa çıkmaz, fakat kadro halkın içinde çok açık şekilde her şeyini ele veriyor. Kadroyla halkın ilişkilerinin nasıl olacağı konusu bundan önce de birçok kez gündeme geldi ve tartışıldı. Kadro, halk içinde bürokrat bir kesimi oluşturuyor. Anlaşım ve düşünce anlamında böyle bir tabaka oluşturuluyor ve bu, kendisiyle birlikte birçok tehlikeyi getiriyor. Halktan birisi, bir gün bir benzetme yapmıştı, bana çok çarpıcı gelmişti, “Kadrolarınız BAAS kadroları gibidir” demişti. Biri BAAS’a mensup oldu mu, kimse ona yaklaşmıyor. Biri kadro oldu mu, kimse onu eleştiremiyor. Kadroya eleştiri yapılmaz, kadro kendisini üstte görür, ona dokunulmaz vb. türünden yaklaşımlar var. Biz yeni yeni bir halk hareketi olmuyoruz, biz ilk oluşumumuzdan bu yana bir halk hareketiyiz. Fakat eğer bugün halka cevap olamıyorsak, kendimizi sorgulamamız gerekiyor. Sistemimizi sorgulamamız gerekiyor. Kadına cevap olamıyoruz. Ma. gibi bir alanda çok ciddi sorunlar yaşanabiliyor. Burada sistem gerçekten de çok büyük bir önem arz ediyor. Mevcut sistem halka cevap olamıyor. Önderlik, devlet benzetmesi yapıyor, “Şişmiş bir beden ve cılız ayaklar” şeklinde değerlendiriyor. O cılız ayaklar o şişmiş bedeni kaldıramaz, onu yürütemez. Güçlü bir ideolojimiz var; bize yol gösteriyor. O yönlü bir sorunumuz yok. Bilinç yönünde yüzde yüz bilinçlendiğimizi söylemiyoruz, fakat bugün ulaştığımız bilinçlilik düzeyi ve ideolojik donanım da küçümsenecek bir düzeyde değildir. Sorun burada değil; öncü var, büyük bir halk desteği var, ama bunları birleştiren, harç haline getiren

kadrolar yok. Yanlışlıkların neler olduğunun tespit edilmesi gerekiyor. Sovyet sisteminin çöküşünün bir nedeni olarak bürokratism çokça tartışılmıştır. Bürokratizmin o sistemi ne hale getirdiği yönünde ciltler dolusu çözümlenmeler yapılmıştır. Fakat bizim de bu yönlü sorunumuz halen de ortadan kalkmış değil. Biz halkın koşullarına göre hareket etmiyoruz, halka çok üstten yaklaşıyoruz. Halka inmemiz gerekirken, üstten bakıyoruz. Üstte kaldığımız zaman da halkla bütünleşemiyoruz. Bununla bağlantılı olarak eylem çizgimizin ne olacağına da vurgu yapmak istiyorum. Biz hem halkla hem de kendi dışımızdaki kadın örgütleriyle doğru ilişkilenebilseydik, şimdi gücümüz her zamankinden daha fazla olurdu. Bugün kadının en yakın yoldaşı zindandadır. Bunu kadınlara kavratmamız gerekiyordu. Tarihten bugüne kadar, bir erkek olmasına rağmen, kadının en dürüst yoldaşının şu an zindanlarda olduğunu kavrayabiliydik. Bu temelde de kadınların sahip çıkmasını sağlayabiliydik. Bu bir eylemliliğe dönüşseydi, çok etkileyici olurdu. Fakat biz bunu yapamadık. Bizim soyut, bürokrat, soğuk, mesafeli yaklaşımlarımız dış ilişkilerimizi de etkiliyor. Bunun için de önümüzdeki süreçte bunun üzerinde durmak gerekiyor. Bütün alanlar bir değildir, Ma. alanı var, Irak, Suriye, İran, Türkiye, Rusya alanları var ve bu alanların her birinin farklılıkları var. Alanlarının özgünlüklerine göre kadrolar yerleştirilmeli. Nicel anlamda bir büyüme olsa da bu nitel sıçramaya dönüşmüyor. Bu anlamda yeni doğuşlara ihtiyaç var. Bunun için de, kadro halka cevap olmak istiyorsa, bugün en büyük cevabı oluşturma günüdür. Ben bu konuda objektif yaklaşmak istiyorum, yaşanan bütün sorunlara bir anda çözüm bulunamayacağını biliyorum. Irak sorununu belki kimimiz çok abarttık, kimimiz de çok hiçleştirdik, ama şunu unutmayalım ki, varolan sorunlar birden giderilemez. Bazı sorunlar var ki, bin yılların sorunudur ve sen bu sorunları bir anda çözemezsin. Fakat nasıl ele aldığın önemlidir. Bizim bu noktada yetersizliklerimiz var. Ya bir soruna çok abartılı ya çok hiçleştirici yaklaşıyoruz. Böylesi yaklaşımlar da çok fazla geliştirici olmaz. Güney'de hazır bir kitle var ve biz bu kitleyi nasıl hareketlendireceğimizi düşünmeliyiz. Türkiye'de hazır bir potansiyel var, fakat bu kitle fazla örgütlü değil. Bir örnek vermek istiyorum: Bir seçim süreci oldu, çok sayıda kadın aday gösterildi. O kadınlar gerçekten aday gösterilecek düzeydeler miydi, yoksa biz bunu taktiki bir yaklaşım olarak mı yaptık? Bence önemli olan biraz budur. Yani günlük olarak mı yaklaşıyoruz? Alan alan değerlendirmek istemiyorum, fakat her alanın özgünlükleri göz önüne getirildiğinde bunları ifade edebilirsiniz. Örneğin Doğu alanında çok aktif çalışmalarımız yok, etrafında dönüp dolaşıyoruz, fakat hala çok fazla içine giremedik. Çok abartılı veya çok karamsar yaklaşmak doğru değildir. Kadın çalışmalarının en fazla geliştirilmesi gereken alan, İran alanıdır. Kadın, kara çarşaf içinde boğuntuya

PJA IV. Konferans Tartışmaları

getirilmişse, onun herkesten daha fazla özgürlüğe ihtiyacı var demektir. Bunu geliştirmek için de belli aşamalar gerekiyor. Arkadaşlar görüşlerini dile getirdiler, ben birçok anlamda katılıyorum. Önümüzdeki gündem maddelerinde nasıl bir örgütlenme modelinin olması gerektiğinin üzerinde de duracağız. Hassas ve içinde birçok tehlikeyi barından bir süreçten geçiyoruz. Ama bu süreçte, arkadaşların da dile getirdiği gibi, korkup bazı şeyleri değiştirmezsek, kaybederiz, marjinalleşiriz. Böylesi bir duruma düşmemek için de Önderliğin, Kadın Hareketi için sunduğu perspektifler temelinde değişim ve dönüşüme gitmek gerekiyor. Önderliğin bir sözünü hatırlatmak istiyorum, belki yıllar önce yapılan bir değerlendirmedir, fakat güncelliğini koruduğu için bir kez daha hatırlatmak istiyorum; Önderlik, “Hepinizi evlendirip tekrardan boşamak gerekiyor ki, kadınların yaşadıklarını anlayabilesiniz. Siz üstte kalıyorsunuz” diyordu. Önderlik, kadınları anlayamadığımızı söylüyordu. Bunun için de, onlara hitap edemediğimizi; hitap edemediğiniz için örgütleyemediğimizi belirtiyordu. Örneğin Ay. arkadaş bazı şeyleri dile getirdi, ben onlara katılıyorum. Kadro olmayanlara bile, bizim gibi yaşamayı dayatıyorduk. Böyle olunca da, tabii ki bizden uzaklaşırlar ve biz yine bir kadro topluluğu olarak kalırız. Bu da halkla, kadınla yeterli düzeyde bütünleşmemizi engeller. Böylesi bir durum olunca da, biz, kadınların sorunlarına cevap olamayız.

Di.(S) ark: Bu süreç değişim ve dönüşümleri gerektiren bir süreç. PJA da yapmış olduğu bu konferansla değişim ve dönüşümün ilk adımını atıyor. Bu da bizim açımızdan büyük bir heyecan yarattığı kadar, ağır sorumluluklar da yüklüyor. Arkadaşlar da birçok şeyi dile getirdiler. Sonuç olarak vardığımız nokta, Kadın Hareketi’nin her ne kadar eksiklikleri olmuş olsa da çok büyük bir mirasa sahip olduğudur. Önemli sonuçlara da ulaşılmış. Her alanda yaşadığımız durum hemen hemen aynı. Ayrıntılarda farklılıklar olsa da yaşananlar benzerdir. Bunun da tarihsel nedenleri var. Kadının öz olarak hiçbir zaman şu an varolan sistemle bütünleşmeyeceği açıkça görülmektedir. Bu nedenden kaynaklı olarak da, büyük bir çatışma ve çelişki içerisindedir. Genel sistemle böyle bir çelişki olduğu kadarıyla, örgüt yapılanmamız için de aynı şey söz konusudur. Kadın Hareketi’nin tarihini ele aldığımızda, tarz ve yöntem olarak her ne kadar belli bir öz taşımış olsa da, erkek egemenlikli sistemden etkilendiği boyutlar vardır. Tamamıyla kadın özünü temsil eden bir düzeye ulaştıramamıştır kendisini. Kadın Hareketi’nin bir parti çatısı altında kalışı artık nefesini daraltmaktadır. Bugün kadından istenilenler çok ağır; bütün topluma öncülük yapması isteniyor. Böyle bir rolü var. Ancak bu örgütlülükle yeterli düzeyde cevap olamaz. Mevcut örgütlülüğümüz belli boyutlarda zorluyor. Önderlik, kadının gücünü atoma benzetiyordu. Özünde gizli güçleri var, fakat bunu yeterli düzeyde açığa çıkaramıyor. Sistemden aldıklarımız, üzerimizde daha çok hakim oluyor. Bir çalışmaya

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

yaklaşırken çok yüzeysel yaklaşıyoruz, büyük bir heyecanla üzerine gitme durumu olmuyor. Üzerimize düşenden daha fazlasını yapmamız gerekirken, çok isteksiz yaklaşımlar oluyor. Yapı yapmayınca, bu işlerin hepsi yönetimin üstüne kalıyor. Bunun, kadın özünü çok fazla bağlantılı olmadığını görebiliyoruz. Neolitik dönemde kadın nasıldı? O zaman kadınların hepsi gücünü birleştirip büyük bir şeyi açığa çıkarabiliyorlardı. Merkezîyetçilik raporda da çok fazla vurgulanmış. Doğrudur, bu bir hastalık gibidir. Bu sadece merkezde yaşanmıyor; hepimizde yaşanan bir durumdur. Etrafımızdaki insanlara çok emri vaki yaklaşıyoruz, çok ağır sorumluluklar yüklüyoruz, onlar da bunun altından kalkamıyorlar. Öncülük sadece yönetimlerde görülüyor. Böyle olunca da esas rolümüzü oynamamız gerekirken, kendini tekrar etme yaşıyor. Bu, bizim sistemimizde mevcut olan bir durumdur. Dikey örgütlenme eğer değiştirilmezse, hiçbir zaman kadının özünü ulaşılamaz. Biz hep, çok yetkili olan arkadaşları muhatap alıyoruz. Onun dışında hiç kimseyi muhatap olarak kabul etmiyoruz. Bu da geri sistemden aldığımız özelliklerden kaynaklanıyor. Bu, günlük olarak yansımasını buluyor ve kadın rengiyle katılımımızı engelliyor. Herkes çalışmayı üste bırakıyor. Oysa insanın iradesi olmalıdır. İnsanın iradesi nasıl gelişir? Bir çalışma içerisinde ürün sahibiyse, o kişinin inancı gelişir. İnancı geliştiği zaman da, güçlü bir irade sahibi olur. Böyle olunca da, kendisini her çalışmaya katar. Bu noktada çok zayıf kalıyoruz.

Genel olarak kadını ele aldığımızda, kadının yaşam ve sevgi kaynağı olduğunu söylüyoruz. Bu belirleme, yerinde bir belirlemedir. Birçok kez Önderlik buna vurgu yapmıştır. Ama bu sevgiyi paylaşmada çok zayıf kalıyoruz. Başta bu noktalara biraz vurgu yapmak istedim.

Şimdi de bulunduğum alan çalışmalarına değinmek istiyorum. Kişiliğimizde kökleşmiş özellikler, çalışmalara da yansımasını buluyor. Irak'ta faaliyet yürütüyoruz. O alan çalışmalarında bir tecrübesizlik vardı. Hem çalışmaları yürütme anlamında hem de yönetim anlamında tecrübesizlikler yaşıyordu. Bütün bu tecrübesizliklere birlikte, gücü birleştirmede ve birbirine destek sunmada zayıflıklar yaşandı. Orada bulunan kadın kitlesine her anlamda el atacağımızı, kadın kitlesine ulaşacağımızı, açılan zeminde bütün kadınları kucaklayacağımızı, bu yönlü çalışmalarımızı geliştireceğimizi söylüyorduk, fakat şu an çalışmalarımıza baktığımız zaman, buna çok fazla ulaşmadığımızı görüyoruz. Eski tarz ve yöntemle Irak'ta çalışma yürütemeyeceğimiz ortaya çıkmıştır. Irak topraklarında nasıl ki yeni sistem ve eski sistemin çatışmaları halen devam ediyorsa, kadın açısından da kadın özünün ve geriliklerinin çatışması yaşıyor. Birçok kez Irak kadınının çok geri olduğunu, özgürlük arayışlarının olmadığını değerlendirmişizdir. Fakat içine girdiğin zaman öyle olmadığını görüyorsun. Türkmen, Kürt ve Arap

PJA IV. Konferans Tartışmaları

kadınlarını tek tek ele almak istiyorum: Arap kadınları bir arayış içerisinde. Güzel hayalleri var. Arap kadınlarının tarihine baktığımız zaman, birçok kahramanlık örneği söz konusudur. Basra'dan tutalım, Bağdat'a, Güney Kürdistan'a kadar birçok kahramanlık örneği var. Belki henüz Arap kadınlarına ulaşamadık, fakat aydın kadınları oldukça fazla, onların arasına girip büyük adımlar atabiliriz. Kürt kadını açısından da şunları söylemek mümkün: Çok fazla o gerçeklikten uzak değiliz. Geri feodal sistemin etkileri altında en çok kalan Güney kadınlarıdır. Bunun için de dili, eli, kolu bağlanmış durumdadır. Bütün bunlara rağmen, çok yeterli düzeyde olmasa da, bir arayış sahibidir. Türkmen kadınları biraz daha farklıdır; erkek karakteri onlarda biraz daha yumuşak olduğu için, daha serbest yaşıyorlar. Türkmen kadınları en fazla rol oynaması gereken konumdayken, çok pasif kalıyorlar. Yürüttüğümüz çalışmalarda da bu kadınlara çok fazla ulaşamadık. Örgüt olarak, kadının psikolojisini çok fazla anlayamadık, istemlerinin neler olduğunu çok fazla öğrenemedik. Bu da merkezle bağlantılı bir durumdu. Bir merkezi arkadaşına gidip, "Birlikte şuraya gidelim" denildiğinde, "Bu benim işim değil, ben ancak koordine ederim" diyebiliyor. Üst yönetim bunu yaşarken, alt yönetimler de kendisini merkeze göre ayarlıyordu. Halkın içinde kendimizi merkez yapıp, halka inisiyatif vermiyorduk. "Her şey biziz" diyorduk. İnsanlar yıllarca kariyer duygularından mahrum kaldıkları için, böyle bir ortama geldikleri zaman, en fazla ön plana çıkardıkları kariyer oluyor. Halk, çok fazla saygı duyuyor, fakat çalışmalara katılımlarında bizim tarzımız engelleyici oluyor. Birçok şeyi, kendimizde boğuyorduk. Halka mal etmiyorduk. Diğer bir nokta ise, ileriki süreçte halkı nasıl örgütleyeceğimiz, halka nasıl cevap olacağımız konusudur. İçimizdeki bu sistem kalkarsa, herkes biraz daha bireysel sorumluluklarla hareket ederse, biraz daha vicdanıyla çalışmalara katılırsa, daha çok neticeye ulaşılır. Arkadaşlar kadroların, "Neden halkla aynı düzeyde ele alınıyoruz" dediklerini belirttiler. Bence bu çok geri bir yaklaşımdır. Bu nokta hem bizi hem de çalışmalarımızı zorladı. Her şeyi halka mal edemezsek çok zorlanır, yeterli düzeyde cevap olamayız.

Pe. ark: Arkadaşların değerlendirmeleri geliyor. Birçok arkadaş da görüş belirtti. Bu gündem önemli bir gündem olduğu için arkadaşlar katılım sağlamalılar. Fakat arkadaşlar görüşlerini dile getirdiklerinde biraz daha çözüm yönünde değerlendirme yaparlarsa iyi olur. Hemen hemen her sahadan arkadaş var. Sahalara yönelik olarak daha önce çeşitli konferanslar yapıldı, kadın örgütlenmelerine gidildi. Bu yönlü, arkadaşların aktarımları da olacak. Daha somut tartışabiliriz. Örgütlenme üzerine tartışırken, eskiyi eleştirmemiz gerekiyor ki, yeniye de ulaşabilelim. Örgüt modeline ilişkin görüşler olursa iyi olur. Bu temelde tartışmalarımıza devam edebiliriz.

Dünya Sadece Bizim Etrafımızda Dönmüyor

Ber.(A) ark: İki gündür tartışmalarımız devam ediyor. Tartışmalarımızı süreçle, Önderliğin durumuyla bağlantılı olarak ele alıp kendimizi sürece nasıl katacağımız üzerinde geliştiresek daha iyi olur. Değişim ve dönüşümü kendimiz için gerekli mi görüyoruz, yoksa dışarının bir dayatması olarak mı ele alıyoruz, bunu iyi bilmemiz lazım. Geçmiş pratiğimizde sürecin bizden istediği adımları tam atamadık. Kadının özü, demokrasi, eşitlik, birlik vb. kavramları soyut kullandık. Demokrasi dediğimizde insanın aklına ilk olarak hoş görü geliyor. Ama bunu kendi içimizde tam olarak oturtamadığımızı söylemek istiyorum. Belki hedeflerimiz büyüktü, ama buna karşı güçlü bir cevap veremedik. Kendi içimizde engel olan buydu. Yine, bilimsel olarak arayışlarımızı güçlendirmede dar ve eksik kaldık. Büyük bir tıkanma yaşandı. Bu anlamda birey, özgürlük arayışlarını daha fazla netleştirmeli, değişim ve dönüşümü kendisi için bir ihtiyaç olarak görmelidir. Kendi sorunlarımızı hep tekrar edersek, bu, bizi geriye çekecektir. Dünya kadınlarına ulaşmak istiyorsak, PJA olarak çalışmalarımızı daha da genişletmeliyiz. Çalışmaların her dört parça içerisinde özerkleşmesi daha iyi olur. Bu yönüyle bir netliğe ulaşmazsak, sürece de cevap olamayız.

Dil. (A.) ark: Yeni bir ahlak, yeni bir kültür yaratılıyor. Bunun, sorumluluklarının olduğunu, ama aynı zamanda çok büyük bir umudu ifade ettiğini başta belirtmek istiyorum. Eksiklikleriyle, yanlışlıklarıyla, güçlü yanlarıyla bugünkü bütün tartışmaların zemini oluşturan bir tarih, bir diyalektik var. Hatta tarihte belki de ilk kez kadının bütün bir sisteme alternatif oluşturabileceği bir diyalektik açığa çıktı. Elbette ki bu, insana büyük bir güç veriyor. Yaşadığımız süreç, kadın açısından da aslında yeni bir sisteme geçiş sürecidir. Kadın yeni bir sisteme girmezse, aşılır mı? Böyle değil, ama geçmişte kadın hareketlerinin yaşadığı tecrübelerden sonuç çıkarmak gerekiyor. Ben, bu konferansta yapılan tartışmaların geriye düşüşün önünü alacağına inanıyorum. Raporda dile getirilen konular çok derinliklidir. Genel olarak PKK tarihini ve onunla birlikte KADEK tarihini ele aldığımızda; leninst örgüt modelinin, onun içerisinde oluşan kişilik gerçekliğinin ve bunun halka yansımalarının, devletçi zihniyetin aşılmasını, ben, salt geçiş sürecinin bir gerekliliği ya da bir ihtiyacın sonucu olarak değil, kesinlikle tarihe damgasını vuracak bir adım olarak değerlendiriyorum. Bu adım, geleceğe, insanlığa mal olacak. Geçiş aşamasında kadının yansımaları çok daha belirleyici olacak. Bu anlamda, bu konferansın değeri gerçekten de çok büyük. Ama bizim açımızdan, Neolitik sürecin ve sınıflı topluma geçiş aşamasının çok daha derinlikli sorgulanması gerektiğine inanıyorum. Çünkü reel sosyalizmin en büyük

PJA IV. Konferans Tartışmaları

yanılgısı devleti esas almasıydı. Neolitik süreçte ise hem kadın hem erkek tarafından bir toplumsallaşma yaratıldı. Ancak toplumun zeminini yaratma sürecinde kadının yediği bir darbe var. Kadın tarafından toplumsallığın zemini hazırlanıp, belli oranda bir düzey açığa çıkartıldıktan sonra, bu zemin erkeğin hakimiyetine geçiyor. Kadın tarafından hazırlanan zemin üzerine inşa edilen devlet, sonuç itibariyle bir gerçekliktir. Fakat insanlığın gelişimi açısından ya da Önderliğin 'doğanın diyalektiği' olarak belirlediği anlamda göz önünde bulundurursak, devletin oluşumunun sunni olduğunu söyleyebiliriz. Yani PKK açısından özeleştirisi verilen devlet olgusu, kadının kesinlikle hiçbir koşul altında esas almaması gereken bir olgudur. Biz bugün alternatif olma üzerinde tartışıyoruz, ama Kadın Hareketi açısından 3. alanın, devlete bir alternatif oluşturma tarzında değil de, toplumun alternatifini oluşturma tarzında esas alınması gerektiğini düşünüyorum. Devletin esas alınmaması gerektiği kesindir. Bu, genel açısından da böyledir, kadın açısından da. Oluşacak yeni sistem zaten, devlete karşı bir alternatiftir, fakat yeni sisteme ulaşmak açısından eğer bir plan belirlenecekse, bunu toplumsal alternatif biçiminde ve evrensel düzeyde ele almak daha doğru. Çünkü birey olgusu giderek tümüyle ortadan kalkıyor, ama kadın açısından bu çok daha derinliktir. O anlamda ortaya çıkacak yeni örgütlenme modeli yatay bir oluşumsa ve bu yatay oluşum içerisinde kadının rengi kesinlikle olacaksa, o zaman öncelikle kadının kendi rengini açığa çıkarabileceği, kendisini tanıyacağı, kendisi olabileceği bir sistem esas olmalıdır, diye düşünüyorum. Bizim, yaşadığımız süreçleri, devletçi yaklaşımla bağlantılı olarak gelişen hiyerarşik sistemi, erken iktidar hastalığını, marjinalleşme gerçekliğini ve bütün bunların yönetim tarzımıza nasıl yansıdığını sorgulamamız gerekiyor. Çünkü bunlar pratiğimize ağır damgasını vurdu. Bundan sonra sorun, salt bir devrime katılım sorunu olmaktan çıktı. Biz yeni bir sistem oluşturuyoruz, bu oluşan sistemi halka mal edeceğiz. Geçmiş pratiğimiz çok net çıkardı ki, niyetlerimizin de dışında, aldığımız bütün şekilleniş, kazanımlarımız da kaybettiklerimiz de tamamıyla topluma mal oluyor. Ve toplumu şekillendiriyor. O açıdan böyle bir sorumluluk taşıyoruz. Geçirdiğimiz süreç, bu sorumluluğun aciliyetini çok net ortaya koydu. Kadın açısından en azından şu netti: Hepimiz katılırken aile gerçeğinden hareketle, ezen-ezilen çelişmesine karşıtlık üzerinden geldik. Fakat katılımımız ardından, Önderliğin bizi tüm doğruya çekme çabalarına rağmen, yaklaşımlarımız bundan farklı oldu. Kadın Hareketi'nin ilk oluşum sürecinde harekete katılımımız Önderliğin zorlamasıyla oldu. Ve o aşamada, bizim yaklaşımımız, bir özgürlük kompleksi üzerinden özgürlüğü sahiplenme biçiminde oldu. Yani kadın açısından özgürlük ihtiyacından hareketle ortaya çıkmış bir sahiplenme değildi. Bu anlamda, hem yönetim tarzı açısından hem genel örgüt açısından yaşanan

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

marjinalleşmede kadın olarak rolümüz çok ciddiye. Çünkü özgürlüğü kompleks üzerinden sahiplenmek en nihayetinde çok ciddi çarpışmaları ortaya çıkardı, daha fazla mülkleştirmeyi getirdi. Özgürlüğü o kadar soyutlamak ve hatta yaşadığımız güçsüzlükleri, yetersizlikleri soyutlanmış olan kavramlara sığdırmak yetkiyi, otoriteyi daha fazla elimizde tutmanın zeminini açığa çıkardı. Bu da giderek, bugün değerler olarak tabir ettiğimiz kavramları çok mutlaklaştırdı. Tüm bunlar Kadın Hareketi açısından çok daha ağırdır. Kadının birey olma gerçeğinden hareketle bunları değerlendirirsek, mesela özgürlüğü mutlaklaştırdığın zaman artık senin özgürlük arayışına girmene gerek yoktur. Çünkü o zaten mutlak ve arayacağın bir şey yoktur. Önderlik, ısrarla özgürlük arayışı olarak koyduğu halde, biz mutlaklaştırdık. Önderlik, bu nedenle bir tarikatlaşmaya, mezhepleşmeye doğru gidişten söz ediyor. Belki bunun mücadelesi verildi kendi içimizde, fakat kavramların mutlaklaştırılması hiyerarşiyi de derinleştirdi. Kadın Hareketi'nde gelişen hiyerarşi, erkekte olduğu gibi salt yetkiye dayalı bir şekilde olmadı. Biz hiyerarşiyi soyut kavramları kendimize sığınak yaparak derinleştirdik. Bu nedenle de, bunun tahribatları da gerçekten yoğun oldu. Çünkü manevi değerlerin baskısı, şiddete dayalı otoritenin baskısından çok daha ağırdır. Bu, örgütün enerjisini kendi içerisinde toparlamasının, odaklaştırmasının önünde büyük oranda engel oldu. Çünkü örgüt kurumları arasında kopukluk vardı. Kişilerde ortaya çıkan samimiyetsizliği, güvensizliği ya da paylaşımsızlığı göz önünde bulundurduğumuzda, aslında örgüt kurumları arasına giren mesafenin çok daha derinleştiğini ve bunun da enerjiyi parçaladığını belirtebiliriz. Ben bunu salt Kadın Hareketi açısından değil, genel açısından da dile getiriyorum. Zaten leninist bir örgüt modeli, devletçi zihniyet tek bir şeyi ortaya çıkarır: İktidar gerçeği. Mesela bir baskıya karşı demokrasiyi esas almaz. Bizde de öyle bir kültür gelişmedi. Bunda savaşın getirdiği koşullar ya da savaşın ortaya çıkardığı bazı gerçeklikler mutlaka etkili oldu ve birçok konuda bizi de koşullandırdı. Hiyerarşik yapılanmanın ortaya çıkardığı sonuçlar, elbette ki her birimizde farklı boyutlarda yaşanıyor, ama toplum içerisinde cinsler zeminden tutalım, siyasal alana kadar yediğimiz darbeler, kırılmalar oldu. O açıdan, hangi zeminde olursak olalım, hiçbirimiz gerçek anlamda birey gerçeğini kendi kişiliğimizde somutlaştırdığımızı, açığa çıkardığımızı söyleyemeyiz. Bir hiyerarşik zeminin hem uygulayıcısı hem de sorgulayanı olmanın ortaya çıkardığı bazı ağır etkiler var. Üretim gücü olarak harekete geçmek lazım, ama hiyerarşik yapının içerisinde yer alan bireyler olarak bizde, çok fazla yaratıcılık ihtiyacı ortaya çıkmadı. O konuda bizde sorumluluk düzeyi gerçekten de zayıftır. Bunun en fazla etkisi de, dış alanlarda oldu. Dış alanlarda kuru bir tarzda katılım, sürekli dışarıdan bekleyen bir gerçeklik açığa çıktı ki, bu da varolan potansiyelin, bilincin -çünkü bu devrim süreci

PJA IV. Konferans Tartışmaları

çok yoğun bir bilinç de açığa çıkardı- akışkanlaşması önünde engel haline geldi. Ürüne dönüşmesini engelledi. Elbette bunun aşılması şarttır. Bunun yöntemi Atina savunmasında nettir. Kadının halktan kopuşu ya da halkın içine giremeyişi yaşadığımız devletçi zihniyetten kaynaklanıyor, ama diğer bir yanı da iktidara yaklaşımla bağlantılıdır. Özgürlük, özü itibariyle sahiplenilecek bir olgu değildir; özgürlük, paylaşılır. Ama bizde 'özgürlüğü sahiplenmek' deyimini söylemede bile oturmuştur. Belki mücadelesi sahiplenilir, ama en nihayetinde bunu halkla da paylaşmak gerekir. Bence bunun altında yatan, hiyerarşik zihniyetin etkileridir. Kadın olarak, birçok eğitim süreçlerinden geçtik, fakat halka gittiğimiz zaman kadınla paylaşma düzeyimiz çok sınırlı oluyor. Kadınla birebir paylaşmak, bu paylaşım zemini üzerinden alıp verebilmek bizde çok zayıf kalıyor. Bunun psikolojik nedenlerine inebilmek gerekiyor. Bizim oluşturduğumuz sistemde, ki bu sistem içinde kadına ait olan yanlar var ve Kadın Hareketi'ni harekete geçiren yan da budur, tıpkı Önderliğin reel sosyalizmle kapitalist sistem ve bizimle kapitalist sistem arasında kurduğu bağ gibi, kadın sisteminin de erkekten aldığı etkiler kadını, güç olgusunu nasıl açığa çıkarabileceğine ya da bunun nasıl somutluk kazanabileceğine çok yöneltmedi. Hareket'in ortaya çıkışı, Önderliğin hazırladığı zemin üzerinden oldu. Biz, o hazır zemin üzerinden harekete geçtik, elbette ki birçok değer mutlaka katıldı, ama biz ona bilimsel yaklaşma, kadın kitlesinin her alandaki özgünlüğüne göre ele alma, bunun somutuna çok daha derinlikli inebilme ve yeri, zamanı geldiğinde ihtiyaçlara göre cevabını oluşturma noktasında zayıf kaldık. Bu, pratiğe de yansdı. Kadın kitlesiyle buluşmada, daha çok erkeği esas alan yanlar ortaya çıktı. Diğer bir boyut da, devletçi yaklaşım ya da erken iktidar hastalığının kadına yansıyan boyutu olmaktadır. Mesela bir alana gittiğimiz zaman bizde ilk öne çıkan şey, 'dışarıyla ilişkilennemelerimizin hangi boyutta olacağı' oluyor. Sanki bir çalışmanın başarısı, kendisini dışarıya yansıttığı kadarıyla ortaya koyar gibi bir yaklaşım ortaya çıkıyor. Gittiğimiz alana böyle bir psikoloji üzerinden giriyoruz. Oysa ki onun tam tersinin gelişmesi gerekir. Devletçi zihniyette kaba güç olgusunun daha çok öne çıkması doğaldır, ama kadın hareketi açısından bunun tam tersinin olması gerektiğini düşünüyorum ben. Sistemin alternatifini oluşturmak bizim açımızdan stratejiktir. Ama eğer biz, toplumsal alternatifi yaratma anlayışından hareket etmezsek, çok farklı boyutlarda zorlanırsınız.

Her ne kadar kadın, kendi özünü korumaya çalışsa da, en nihayetinde hareket ettiğimiz zemin erkeğe ait bir zemindir. Bu nedenle, mücadele yürütülürken ona alternatif bir zeminden hareket edilmezse, onun sistemi ve mekanizmaları ortaya çıkarılmazsa mücadele içerisinde yeniden onun sistemine düşmek kaçınılmaz olur. Bu anlamda, kadın eksenli sistemin, onun mekanizmasının ortaya çıkması gerektiğini hep tartıştık. İnkarcı da

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

yaklaşmamak gerekiyor; kesinlikle ortaya çıkan birçok değer var, önemli bir potansiyel de açığa çıktı. Ama bunu, bir sistem haline, bir zihniyet haline getiremediğimiz açıktır. O anlamda, çok rahatlıkla parçalılıklar yaşanabiliyor. Örneğin gittiğimiz bir yerde o sistemin çarkına dahil olma yaşanmıyor. Sanki her şey yeni başlamış gibi ele alınıyor. Halbuki öyle değil. Her alanda yıllardır yürütülen bir mücadele ve çalışma var. Oturmuş bir zemin var. Bunu görmüyoruz. Marjinal kaldığımız, çalışanlarımızın sayısını katlayamadığımız yerlerin olduğu doğru; örneğin Ma. öyledir. Eyleme katılan kadın sayısını artıramıyoruz. Bunun nedeni, gittiğimiz alanlarda, sanki alanda her şey yeni başlıyormuş gibi hareket etmemiz ya da çalışmayı kendimizle başlatma anlayışımızdır. Bu, ben merkezli zihniyetten kaynaklıdır mutlaka, ama artık oturmuş ve kendi araçlarını sürekli devreden bir sistem geliştirmemiz gerektiğini düşünüyorum. Mesela bazı alanlarda vakıf var, birkaç alanda meclisler oluşturulmuş, ama bunlar Kadın Hareketi'nin bir bütününe ifade etmiyor. Bundan kurtulmamız gerektiğini düşünüyorum. Bunu da, kadını kişilik olarak, kendi rengini verebilecek düzeye ulaştırarak yapmalıyız. Leninist örgütlenmeyi mutlaka aşmak gerekiyor. Bu konferans bunu geliştirecek, fakat alanlarda araç ya da mekanizma olarak esas almamız gereken üç ayak olduğunu düşünüyorum: Bir, Önderliğin Atina savunmasında ne anlama geldiğini değerlendirdiği 'Sosyal Bilim Merkezleri'dir. Bunları, imkanlarımızın olduğu her alanda hızla geliştirmeliyiz. Bu akademiler üzerinden salt kadına da değil, ki biz bir toplumsal devrimi esas alıyoruz, çocuklara yönelik de çok özgün yaklaşımlarımız olmalıdır. Aslında biz, yüz yılın perspektifini oluşturuyoruz; bu anlamda, akademilerde özel olarak hem kadın hem çocuk eğitimine ağırlık verilmesi gerektiğini düşünüyorum. İkincisi, ekonomidir. Bizde ekonomik yön çok zayıf kaldı. Önderlik, vakıfları da vurguluyor. Bu çalışma, dokümanlıktan totalim farklı alanlara kadar küçük birimlerden başlatılabilir. Bununla bağlantılı üçüncü olarak da, meclisler üzerinden çalışma geliştirebiliriz. Kitle örgütlenmesini meclisler üzerinden geliştirme imkanları vardır. Bu üç ayakla birlikte ayrıca her alan, kendi özgünlüğüne yönelik ihtiyaç duyduğu çalışmaları da geliştirebilir. Bu, tabii ki biçimdir; elbette esas olan zihniyettir. O anlamda ben, KHK modelini olduğu gibi alıp, yeni kadın hareketine uygulamayı çok sağlıklı bulmuyorum. Örneğin, ekolojik yaklaşım ya da demokrasi bizim kişiliğimizde, ahlakımızda, kültürümüzde olmalıdır. İlişkilerimizi onun üzerinden geliştirmeliyiz. Ama kadın hareketini giderek bir sistem haline getirebilecek mekanizmayı açığa çıkarmamız lazım. Mesela bizim için aile önemlidir. Toplumsal sözleşme oluşturuldu; elbette ki bir başlangıç olarak ortaya çıkardığı önemli bir değer oldu, ancak yeterli olmadı. Eğer aileyi dönüştürerek toplumu dönüştürme gibi bir hedefimiz varsa, bu kurumunu daha güçlü ele almamız

PJA IV. Konferans Tartışmaları

gerekir. Çünkü aile birimlerine inşimiz oldukça zayıf kalıyor. Bu konuda bir cesaretsizlik yaşanıyor. Birçok alanda ailelere çok fazla giremedik. Bu, hem aileleri ekonomik gelir kaynağı olarak görmekten hem de erkeği kaybetmek istemeyen zihniyetten kaynaklanıyordu. Kadın hareketinde olmaması gerekirken bizde de yaşandı. Bu anlamda, kadının çıkarlarını, kadının katılımını çok daha öne almamız gerekirken, yapmadık. Bu anlamda, yeniden ele alıp tazelememiz gereken bir zemin var. Kadın kitlesi açısından, böyle bir zemin ortaya çıktı. Çok hızlı pratiğe girmemiz, kadına el uzatmamız, onun sosyal yaşamını düzenlememiz, bilinç kazandırmamız ve zora düştüğünde yanında olduğumuzu hissettirmek gerekiyor. Bütün bunları bir araya getirdiğimizde; salt kadına ve topluma dönük bağımsız bir örgütlenmemizin olması gerekiyor. Bu devrim, tabanda, işin çekirdeğinde gelişir. Yıllardır verilen mücadele, zihniyeti ortaya çıkarma mücadelesi oldu, ama bu, uzun zamana yayılacak bir mücadeledir. Bir de, bazı şeyleri çok kalıplara oturtmanın doğru olmadığını düşünüyorum. Örneğin bir Türkiye’de koordinasyon oluşumları, kadın açısından çok zorunlu değil. Koordinasyonlar kadına çok uygun ve yatkın gelmiyor bana. Bu anlamda, Türkiye’de bence kadın toplum alternatifini oluşturabiliriz. Bunun zemini var; bunun içinde bütün kurumlaşmalarımız ve diğer kesimler yer alabilir. Avrupa’da çok daha farklı hareketlerin bünyesinde yer alabiliriz. Bütün bunları geliştirmek bence mümkündür. Bunların gelişmesi elbette ki kendi başına yeterli değil. Önderlik, KHK modeli için ‘mevzileşmek’ diyor. Biz bir mevzi ortaya çıkarıyoruz. Bu, kadın açısından da geçerli. Yeni bir mevziyi ortaya çıkarabilmek için, yepyeni bir zihniyetin sahibi olmamız şart. Örneğin birey olma konusunda, ‘kendi iradem’ dediğim noktada, gerçekten de o iradenin bana mı yoksa egemen zihniyet mi ait olduğunu kendime soruyorum. Çünkü bir çok kavram iç içelişti; insan hakları, özgürlük vb... bu kavramları biz de kullanıyoruz, sistem de kullanıyor. Bütün bunlardan kendimizi arındırmak durumundayız. Kadının kendisine ait olmayan bütün yanları ortadan kaldırması gerekiyor. Ama yaşadığımız sürecin ortaya çıkardığı koşullar, bizde hoşgörüyü oluşturmadı. Farklılıklara zemin açma yaşanmadı. Daha çok askerlik, tek tiplik yaşandı; bu bir gerçeklikti, inanarak yaşadık. Şimdi tüm bu yanlarımızı sorguluyoruz. O mantık çok renkliliği, demokratik kültürü açığa çıkarmamıza izin vermedi. O yanıyla biz, kendi özümüze ters düştük. Önce bunu ortadan kaldırmamız gerekiyor. Bütün farklılıklara yer açabilen, ön yargılara gitmeyen, kestirip atmayan ya da kendisinde mutlaklaştırma hakkını görmeyen, merkezietçi bir yapıdan kurtulmuş bir zihniyetimizin olması gerekiyor. Çünkü onun ortaya çıkardığı ilişkiler çok daha derin sunniliklere yol açıyor, enerjiyi parçalıyor. Kadın Hareketi olarak sistemin dışına çıkıp mücadele etmemiz gerekiyor. Çok toparlanmış bir enerjiye ihtiyaç var. Hem zihniyet

değişimini yapacak bir yaklaşıma hem de kendisini tümüyle sistemin zemininden koparmış araçlara kavuşmamız gerekiyor. Yeni bir sistemle bunu geliştirebileceğimize inanıyorum.

Di.(M) ark: 4. Kongre sonrası çok önemli kararlar alındı. Bu kararlarımızın çoğu pratiğe geçti. 4. Kongre'nin temel hedefi kitleye açılmıdı. Bu gerçekleşti, fakat biz zihniyette bir açılımı sağlayamadık. Bu yaklaşımla halkın içine girersek yürüteceğimiz çalışma tabii ki sonuç vermez. Bir çok alandan gelen arkadaşlar değerlendiriyorlar. Bence kadro yaklaşımımızı sorgulamamız gerekiyor. Yani biz eğer bir halk hareketi olacaksak, halkta kendimizi örgütleyeceksek, ilk başta bizdeki kadro mantığının ne olduğunu sorgulamamız gerekir. Halkın acılarını ne kadar yaşıyoruz? Ne kadar hissediyoruz? Bunu kendimize sormamız gerekiyor. Halka karşı mütevazı olmak zorundayız. Bir kadronun temel özelliği, onun mütevazı olmasıdır. Temel sorun, geçmiş zihniyeti aşamamadır. Bugüne kadar bizde şekillenen bir gerçeklik var. Neden bu gerçekliği aşamıyoruz, neden halkla bütünleşemiyoruz? Neden üstte kalıyoruz ve bürokratik bir tarz yürütüyoruz? Kendimden çıkardığım sonuçla değerlendirmek istiyorum: Arkadaşların da tartıştığı gibi 'bugüne kadar savaştığımız biziz, emek harcayan biziz, fedakarlık yapan da biziz; yönetici olarak bir yerlere gelecek olan da bizler olmalıyız' mantığı bizde çok hakim. Bu mantık kesinlikle yıkılmadığı sürece, çalışmalar gelişmez. Halkın yaratmış olduğu değerleri inkar etme yaklaşımı ortaya çıkıyor. Bu örgütü yaratan halktır. Bu kadar acı çeken de halktır. Ama bizde her şeye kendi eksenimizden bakma var. Bu bakış açısı, bizi kişilik olarak da, zihniyet olarak da kesinlikle daraltır ve marjinalleştirir. İlk başta o mantığı yıkmamız gerekiyor. Eğer bu halk olmasaydı, bu hareket de olmazdı. Şimdi KADEK de, PJA da yeni bir yapılanmaya gidiyor. Bu yeni yapılanmada dayanmamız gereken gerçeklik, halk gerçekliğidir. Sivil toplum örgütlenmesinden bahsediyoruz. Halka dayanmamız gerekiyorsa bizim de kendimizi yenilememiz gerekiyor. Varolan alışkanlıklarımızı yıkmak zorundayız. Geçmiş ve bugünü kıyasladığımızda büyük bir mesafe kaydedildi. Önderliğin savunmaları geldi, okuduk ve eğitim gördük, ama halen çok ciddi yetersizliklerimiz var. Savunmanın zihniyetine giremedik. Önderlik, en çok kendi gerçekliği üzerinde özeleştiri veriyor. Biz ne kadar özeleştiri verebiliyoruz? Teorisini çok iyi yapıyoruz, hatta bu teori gittikçe lafazanlığa da dönüşebiliyor. Kendi vicdanımızda bunu ne kadar sorguluyoruz, bunun ne kadar pratiğini sergiliyoruz? Önemli olan budur. Hızlı bir şekilde sürece girmemiz gerekiyor. Halen bir direnme var, yani kişiliklerimiz değişim ve dönüşüme karşı bir direnmeyi yaşıyor. Bu şekilde giderse çok ciddi sorunlar da beraberinde gelir. Her alanın yaşamış olduğu sorunlar var. Bu sorunları burada değerlendirmek tabii ki önemli. PJA olarak yeni bir yapılanma sürecine girerken, geçmişteki örgüt

PJA IV. Konferans Tartışmaları

yapımızı güçlü bir şekilde değerlendirmemiz ve eleştirmemiz gerekiyor. Kadının doğasına ters olan hiyerarşik yapılanmayı aşmak gerekiyor. Hiyerarşinin bizde bu kadar yer edinmesinin nedeni, biraz da, hep birilerine benzemeye çalışmamız. Örneğin pratikte hep erkeğe benzedik. Savaşta, yaşamda, yöneticilik gerçekliğimizde erkeğin tarzını esas aldık. Kadın kendi kimliğine sahiplenmezse, kendisine ait olmazsa hiyerarşiyi aşamaz. Bu yönlü büyük bir yol da kat ettik, büyük bir gelişme de oldu. Bundan sonra da yaşadığımız yanlışları aşacağımıza inanıyorum. Bunu aşabilmenin yolu, yetkiye ve güce yaklaşımımızı iyi tahlil etmemizden geçiyor. Yetkiye yaklaşımımız bence terstir; bizim için güç, kendi cinsimizin kurtuluşu, insanlığın kurtuluşu olmalıdır. Yetkiyi kendimizi yaşatmak, hatta egemen olmak ya da başkaları üzerinde kendimizi yaşatmak için kullanmamalıyız. Mutlaka yönetici olmak zorundayız diyorsak, halka karşı elit ve bürokrat yaklaşıyorsak, bunun temeli, yetki mantığımızda yatmaktadır. Bu mantık, erkeğin yetki mantığıdır. Bunu aşmak gerekiyor. Bizdeki güç, bizi bir araya getiren bir güç olmak zorundadır. Geçmişte iktidar olma hastalığı vardı. Bu mantık çok değerlendirildi, çok eleştirildi, fakat halen aşmış değiliz. Onun kalıntıları var.

Diğer bir nokta da şu: Biz demokrasiden çok bahsettik ve halen bahsediyoruz, ama demokrasi kültürünü kendimize halen yediremedik. Bizim yapmamız gereken en temel görevlerden birisi, demokrasi kültürünü kendimize yedirmek olmalıdır. Bunun teorisini çok iyi yapıyoruz, fakat kendi gerçekliğimizde, yaşam tarzımızda, zihniyetimizde bunu ne kadar uyguluyoruz? Her birimiz kendimizi değerlendirdiğimizde, kişiliklerimizin demokratik çizgiye uymayan yönlerini görebiliriz. Bunu hızla gidermek gerekiyor. Bizim bu kadar katı olmamızın, renkli olamayışımızın temel nedenini askerlik boyutuna bağlamak bence doğru değil. Bizdeki askerlik anlayışı farklıdır; demokratik bir yanı vardır. Biz halkın askeriyiz. Savaşın getirmiş olduğu birçok tahribat var. Kadında alt-üst oluşlar oldu, fakat bunun mantığını çok iyi ortaya koymak gerekiyor.

Ayrıca intiharlar ve kaçışlar noktası da değerlendirmemiz gereken bir noktadır. Batman, Büyük Güney intiharların en çok yaşandığı yerlerdir. Bunların birçoğunu görüyoruz, fakat el atmıyoruz, bunun projelerini geliştirmiyoruz; bizden önce devlet el atıyor. Bu, bizim için bir tahlilsizliktir. O alanlardan gelen arkadaşlar da var; o kadınlarla ne kadar ilgileniyorlar ya da destek sunuyorlar bilemiyorum, fakat bence bunun üzerinde durulması gerekiyor. Devlet el atmadan önce, bizim el atmamız önemlidir. Ekonomik bir alt yapımızın olmadığı doğrudur, fakat bizim hareketimiz varolanla yürümek zorundadır. Bizim bir ideolojimiz, bizim bir felsefemiz, o insanları yaşama bağlayacak bir özgürlük anlayışımız var. Yani temel sorunumuz, ilgilenmedir. Kadro içerisinde intiharlar var.

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

İçimizde intiharların olması çok ciddi bir sorundur. Çünkü bizim özgürlük ideolojimiz insanlara sonuna kadar yaşama fırsatı veren bir ideolojidir. Yanı başımızdaki insanlara destek sunamıyorsak, yardım edemiyorsak, bunun çok ciddi sorgulanması ve özelleştirisinin verilmesi gerekiyor. Geçmişte intiharları, hep ihanetle değerlendirdik. Halen o mantık var. Bence bu mantık da yanlış. Eğer bir insan intihara gidiyorsa, farklı nedenleri vardır. Bence, bu şekilde ele alıp değerlendirmek gerekiyor. Kaçışların da temelini doğru algılamak önemlidir. Bunların önü alınmalıdır. Kadro için doğru projeler ortaya koymak gerekiyor. Sosyal yaşam projesi vb. daha farklı çözümler de olabilir.

Eylem çizgisine ilişkin ise, bugüne kadar eylem çizgisini gerilla açısından ele aldık, fakat halk ayağını eksik bıraktık. Oysa, meşru savunma çizgisini esasta halk açısından ele almak gerekiyor. Bir insan, meşru savunmasını nasıl yapacağını, bunun doğal, hukuksal ve evrensel bir hak olduğunu bilse kesinlikle kendi savunmasını yapar. Kadının meşru savunması da bu yönlü zayıf kaldı. Toplum içerisinde bir çok saldırı var. Bu saldırılara karşı kadın olarak meşru savunma hakkımızı çok güçlü kullanmak zorundayız. Sadece kadına yapılan saldırılara karşı değil, en başta Önderliğe yönelik her hangi bir saldırı karşısında kadın olarak meşru savunmamızı yapmalıyız. Eylemliliklerimiz çok parçalı. Ben, bunun nedenini meşru savunma çizgisini tam oturtmayışımıza, o çizgiye giremeyişimize bağlıyorum. Herkes yapılması gerekeni bilse, büyük bir kitleyi ayağı kaldıracabiliriz. Bu mantığı çok iyi kavratmak gerekiyor. Hem halkın hem gerillanın bu çizgiye girmesi gerekiyor. HPG’de bir konferans yaptık. HPG, özerkleşmeye gitti. Gücümüzün yüzde ellisi, atmışı oradadır. HPG’de ‘Özgün Kadın Birlikleri’ adı altında bir örgütlülüğe gidildi. Oradaki bağın tartışılması gerekir. PJA orada YJA ismiyle örgütlendi. YJA’nın PJA’yla bağı nasıl olacak? Sadece kadın temsilcisiyle bağ kurmak yeterli değildir. Bence PJA, kendi meşru savunma komitesini oluşturmalıdır. PJA’nın yasallaşma durumu var, direkt silahlı bir güçle bağlantısı olamaz, fakat bir meşru savunma çizgisinde olursa her hangi bir tehlike yaşanmaz. Eğer bir bağlantısı olmazsa, bir ayağı eksik kalır. İlerde farklı sorunlar da çıkabilir. Çünkü şöyle bir gerçeklik var: Ortadoğu’da güç olmak, biraz da silahlı gücünün olmasıyla bağlantılıdır. Senin silahlı gücün varsa, orada güçsündür. Ayrıca PJA’nın özerkleşmesinden bahsetmek gerekiyor. PJA, bir özerkleşmeye gidecekse, bir koordinasyon şeklinde olmalıdır. Her parçayı kapsamalıdır. Bir çoğumuzun, bir harekete dönüştüğümüzde, bağlantılarımızın nasıl olacağına dönük kaygıları var. Fakat koordinasyon şeklini tartışmak gerekiyor.

Ru. ark: Bu konferans, Atina savunmalarının yarattığı bilinç, düşünce ve yeni bakışla gerçekleşiyor. Bunun bilincinde olmak önemlidir. AİHM savunmalarıyla tartışmalar oldu, tarihsel bir bilinç kazanıldı, insanın

PJA IV. Konferans Tartışmaları

ruhunda, duygusunda bir netleşme oldu, fakat Atina savunmalarıyla birlikte biz, somut olarak, tarihte ezilenlerin hiçbir zaman bir sistem oluşturamadıklarını gördük. Köleci topluma bakıyorsun; aşiretler, köleci kent devletleri karşısında hiçbir zaman sistem olamamışlardır. Çok direnmişler, sisteme çok saldırmışlar, fakat hep dağların doruklarına çekilmek durumunda kalmışlardır. Kendi alternatif sistemlerini yaratamamışlardır. Düşünceler sadece kitaplarda saklı kalmıştır. Feodal çağda da böyledir; sistem karşıtı düşünceler tarikatlar biçiminde kalmıştır. Kapitalist çağda da proleterya sistem dışına çıkamadı, modernist paradigmayı aşamadı ve sadece karşıt oluşturdu. Siyahın karşısında beyazı ya da burjuvazinin karşısında proleteryaı savunmak fazla ilerlilik olmadı, ancak bir döneme kadar götürdü, ezilenleri Rusya'da iktidar da yaptı, fakat insanların tüm sorunlarına cevap olmadı. Bu, bir gerçeklikti. Ekim devrimi örneğine bakıyoruz; belki devrim için binlerce insan ölmüştür, ama bir kadın sorunu çözümlenmemiş, sınıf iktidarından öteye gidilememiştir. Bugün, Önderliğin aştığı nokta budur. Günümüzde sınıflara dayalı ideolojiler aşıyor. Kadının özüne, kadın düşüncesine, kadın bakış açısına dayalı alternatif yaratmak önemlidir. Mesela bugün bizim açımızdan kaostan çıkışın yolu bellidir; yeni paradigma, kaostan çıkıştır. Bu noktada, biraz önce bahsettiğim tarihsel gerçeklikleri yani direnen, ama bu direnişi bir kazanıma dönüştüremeyen gerçekliği tekrar yaşamak istemiyorsak, değişimi kendimizden başlatmamız gerekiyor. Marksist paradigmayı eleştiriyoruz. Neden? Çünkü o, devletçi ideolojiyi aşamadı. Bu eleştirinin üzerinden yeni bir alternatif geliştirmek ve bunu kadına dayandırmak istiyorsak, sınıf paradigmasını aşılıyorsak, değişimi ilk önce kendimizden başlatarak yapmamız lazım. Bugüne kadar Kadın Hareketi'nin bir parti olarak ele alınması bile bir tezatlıktır aslında. Çünkü partilerin sınıf ya da ulusal temelleri vardır. Bir sınıfı iktidara taşıma amaçları vardır. Fakat kadının böyle bir sorunu yoktur. İlk önce bunun aşılması ve yerine farklı bir alternatifin konulması gerekiyor. Yeni paradigmanın kendisi, tamamen kadın bakış açısına dayanıyor. Bu paradigmanın teorisi, ideolojisi bellidir, fakat bunun örgütsel sistemini yaratmak gerekir. Bu örgütsel sistem, bir devlet ya da bir sınıf partisi olmayacak. Önderlik, Atina savunmalarında 'Sosyal Bilim Merkezleri' diyor. Bizim orada yapacağımız şey, doğanın özüne denk bir teoriyi ortaya koyup derinleştirmek ve buna denk bir örgütü yaratmaktır. Partiler, 18- 19 ve 20. yüzyıla ait örgütlenme biçimleridir. Bizim KHK'de yapmak istediğimiz, bir ağırlık merkezi oluşturmaktır. Bunu anlamak, yaratacağımız yeni örgüt sistemi üzerinde de etkili olacaktır. Demokratik örgütlenmeleri tartışıyoruz. Biz, Güney alanına gittik. Köylü bir kadına çok ezildiğini, erkek egemenliğinin altında olduğunu söyleyebilirsin, fakat seni anlamaz. Önce bilinçlendirmek, insanları aydınlığa kavuşturmak

gerekiyor. Türkiye’de de bu yapılabilir. Türkiye’deki sorunları çok dile getiriyoruz. Fakat önce bunun bilincini oluşturmak gerekir; o kuruma gelecek bir kadın ne için geldiğini bilmelidir. Örgütlemeye gitmeden önce, bir örgütlenme bilincini ortaya çıkarmak daha fazla etkili olacaktır. Parti, kongreye ya da başka bir şeye dönüşebilir, fakat önemli olan değişimin pratikte somut olmasıdır.

Der. ark: Epey tartışıldı, ama daha da tartışılması gerektiğini düşünüyorum. Çünkü gerçekten, ciddi bir değişim-dönüşüm sürecini yaşıyoruz ve bunun kendi içerisinde barındırdığı tehlikeler, riskler var. Ancak bütün riskleri göze alarak çok ciddi bir değişim sürecine atılmamız gerekiyor. Bu sonuca nereden ulaşıyorum? Önderlik, bugün İmralı’da dört duvar arasında, ama bize çok ciddi bir değişimi dayatıyor. İnsan, Önderlik acaba bunun risklerini, tehlikesini düşünmüyor mu, diye düşünüyor. Önderliğin güvendiği çok önemli esaslar var. En başta kendi yarattığına, ideolojisine, halkına, kadrosuna güveniyor Önderlik. Bundan yola çıkarak, Kadın Hareketi olarak gecikmiş bir değişim-dönüşüm sürecini yaşadığımızı belirtmek gerekiyor. Bu konferansla birlikte yaratacağımız değişim ve dönüşümün ortaya çıkartacağı sonuçlar ne olursa olsun, en başta bir kararlılık olmalıdır. Pratikleşme açısından, bu çok önemli. Bir toplumda değişim ve dönüşüm, alttan o toplumun zorlamasıyla yapılır. Bizde üstten zorlanarak oluyor. Üst başlatıyor, alta doğru iniyor. O anlamda, değişim ve dönüşüm süreci yaşanırken, alt ve üst arasındaki dengeyi iyi kurmak gerekiyor. Bu nasıl olacak? Öncelikle hiyerarşik örgüt modelini aşmamız lazım. Hiyerarşik örgüt modelini değiştirirken de, en üstten en alta kadar çok güçlü bir bilinç düzeyinin yaratılması gerekiyor. Bu hemen olacak bir şey değil. Yatay örgütlenme modeli, bunun önünü açan bir örgüt modeli oluyor. Eğer biz biçimde yatay örgüt modeline geçip bunun içini dolduracak kadroyu, çalışanı, halkı yaratamazsak asıl tehlike orada başlar. Böyle bir riski en aza indirecek bir yaklaşım içerisinde olmamız gerekiyor; o açıdan eğitim çok önemli. Ancak bizim şu an ki eğitim sistemimiz, böyle bir örgütsel modele çok fazla cevap verebilecek bir nitelikte değil. Bu nedenle, önce bu eğitim sistemini değiştirmemiz gerekiyor. Önderlik, uzmanlaşmaktan bahsediyor. Genel ideolojik doğrultu veren eğitimler mutlaka olmalı, ama uzmanlaşmayı sağlayacak, Akademisyen bakış açısını, bilimsel düşünceyi geliştirecek eğitim sistemlerini de kendi bünyemizde geliştirebilmeliyiz. Bunları Kürdistan’ın diğer parçalarında da yaygınlaştırmamız gerekiyor. Diğer önemli bir husus da, 21. yüzyılın karakteri gereği, özgün kadın bakış açısını her çalışma sahasına yansıtacak bir yaklaşımı, çalışmayı yakalamaktır. Bu nedenle, bütün çalışma alanlarında kadının yer alması lazım. Kendimizi eskisi gibi daraltan bir özgünlük adı altında bir çalışma değil de, bunu aşan bir düzeyi yakalamalıyız. 21. yüzyıl, bunu aşan bir

PJA IV. Konferans Tartışmaları

düzei önümüze koyuyor. O zaman, bizim bütün çalışma sahalarında kadını çok güçlü bir şekilde konumlandırmamız gerekiyor.

Ayrıca Irak'ta, Suriye'de, Doğu'da, Türkiye'de her parçanın kendi özgün örgütlenmesi olacak, ancak bu örgütlenmeler herkesin kendisini dokunulmaz kılacağı bir pozisyonda değil, aksine birbirini çok daha güçlü tamamlayacak, kendi aralarında koordineli olacak bir düzeyde örgütlenmelidir. Birbirinden kopuk, sadece kendi alanı içerisinde sınırlı kalan bir kadın örgütlülüğü yaratırsak, bu tehlikeli olur. Buna dikkat edilmesi gerekiyor.

Değirmek istediğim diğer bir konuda da, bilinçli, entellektüel, kültürlü, siyasal, sosyal düzeyde gelişkin kadroyu yaratırken öncelikle hafızalarımıza yerleşmiş, iliklerimize kadar işlemiş bir çok şeyi aşmamız gerektiğidir. Biz bu değişim dönüşüm süreçlerini yaşarken, ne halkı yadsıyalım ne de kadroyu. Herkesin taşıdığı bir misyon var. Bizim için önemli olan bu misyonun nasıl yerine getirileceği, birlikteliğin, ortak çalışma tarzının ve temposunun nasıl ortaya çıkarılacağıdır. Bu nedenle, en başta örgütün en ideolojik merkezi, siyasetin, politikanın belirlendiği alanda yani burada bir değişim ve dönüşümü yaratmak zorundayız. Biz bunu burada yaratırsak, bu her yere yansır. Yüzyılların verdiği bir zihniyet yapısı var. Gerçekten bunu nasıl değiştireceğiz? Kadrolar olarak çok fazla itaat eden bir yaklaşımımız var. Söyleneni yaparız, gerisine karışmayız. Zihniyetimize bu çok fazla yansımış. Öncelikle bunu aşmak lazım. İkincisi de, 'yok' demesini bilmeyen zihniyet yapımız var. Oysa çok fazla tartışan, sorgulayan, düşünen, arayışı olan bir topluluğuz. Bizim yapamadığımız, çok zorlandığımız bir diğer nokta da, açıklık ilkesidir. Demokrasinin en temel esaslarından bir tanesi de açıklık ilkesidir. En başta kendi ortamımızda bunu geliştirebilmeliyiz. Bu, karşılıklı mücadele gerektiren bir husustur. Fakat bu noktada bir kaçış var; hesaplı ve kaygılı yaklaşıyoruz. Bazı şeylerin sorumluluğunu almak istemiyoruz. Bunlar gerçekten bizi daraltıyor, kısır bırakıyor. Bu önemli bir husustur. 2. Meclis toplantısında, 'resmi görüşler ve resmi olmayan görüşler' diye bir belirleme vardı. Çok doğru bir belirleme. Biz kendi ortamımızda gerçekten düşündüğümüz gibi konuşabilirsek, düşüncüğümüz gibi tartışabilirsek demokrasi bilincini, demokrasi kültürünü yaratmış oluruz. Bu, kadının kendi sınırlarını aşıp, mücadeleyi, halkı, örgütün geleceğini etkileme boyutuna kadar yansımaları bulacaktır. Yönetim gerçeğimizden tutalım, yapı gerçeğimize kadar birbirimizi ele alış noktasında kadroyu inisiyatifli kılma, yönetimleri inisiyatifli kılma, işlevli, üreten kılma noktasında yetersizlikler var. Biz neden üretken olamıyoruz diye daha önce tartışmıştık. Bunun çok çeşitli nedenleri var, fakat en temel neden, bizim çok fazla amaca bağlı şekilde, komple kendimizi katarak çalışmayışımızdır. Bu nedenle çalışmalarımız bir yere kadar gidiyor, ama

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

onun arkası gelmiyor. Kendi içerisinde çok fazla tekrarı getiriyor. Bu tekrar da zorlanmayı, daralmayı ortaya çıkarıyor. Bu açıdan, yeni süreçte bir değişim-dönüşümü gerçekleştirmeliyiz.

Önümüzdeki süreçte kadroya göre çalışma sahası değil de, çalışmaların durumuna göre kadroyu konumlandırma yaklaşımı esas alınmalıdır. Gerçekten ciddi bir değişim yapmak istiyorsak, ölçü olarak bunu koymamız gerekiyor. Üretici olursan yenilik yapabilirsin, bir şeyleri değiştirip dönüştürebilirsin. Bu da yeni dönem açısından oldukça önemli bir husus. Diğer açıdan, alanların kendi örgütlenmesinde biraz taklit görüyorum. PÇDK kuruldu, PÇDK'nin bir de kadın birliği oluşturuldu. Mutlaka birlik olunması gerekmiyor; oranın koşullarına göre bir vakıf kuralım, vakıf etrafında örgütlenelim. Bizde, alanın koşullarını biraz daha ortaya çıkartma, en iyisi, en ideali hangisiyse onu yapma yaklaşımı gelişmiyor. Bunu aşmak gerekiyor. Çok somut bir şey söyleyemeyeceğim, ama mesela Suriye'de bir kadın örgütlülüğü ya da parti kurma konusunda yasal bir hak yok. Bizde, sanki parti kurarsak çok büyük bir şey yapmışız gibi bir durum yaşanıyor. Bunun, iktidar anlayışıyla, devletçi zihniyetle bağlantısı var. Oysa bir dernek ya da vakıf kurup çok ciddi bir çalışma yürütebilirsin. Bence, yaklaşım biraz bu olmalıdır. Bu olursa, alanların kendi özgününde bir çalışma yürütebilir, halkı bu çalışmanın içerisine katabilme, halkla birlikte ortak bir çalışma yürütme tarzını ve temposunu ortaya çıkartabiliriz.

Dir. ark: Arkadaşlar değerlendirdiler. Raporda da belirtildiği gibi, belki PJA olarak son konferansımızı gerçekleştiriyoruz. Bu önemli bir belirleme. PJA olarak neleri gerçekleştirdik ve değişimle birlikte neleri gerçekleştirmekle yükümlüyüz? Bir söz var: "Her şey her zaman değişir, ama bazı değişimler her şeyi değiştirir." Biz de öyle bir değişim aşamasındayız. Bir çok şeyi değiştirdik, genel hareket olarak değiştik; PKK'den KADEK'e geçtik, PJKK'den PJA'ya geçtik. Yani örgütsel yenilenmeyi çoğu kez içimizde yapıyoruz, ama şimdi içine girdiğimiz gerçeklik, bir çok şeyi değiştirebilecek bir değişim süreci. O anlamda, bu değişimi anlamak değişimin yarısı anlamına geliyor. Çünkü buna anlam vermeden, değişime çok fazla uyum sağlayamayacağız. Şekilsel olarak değişimde çok fazla zorlanmıyoruz, ama o değişimin içeriğini doldururken bir zorlanma yaşıyoruz. Kadın Hareketi olarak, bence önce değişimin anlamını ortaya koymamız gerekiyor. Bundan dolayı, 'nasıl bir örgütlülük ya da nasıl bir model geliştireceğiz' den önce, 'neden değişiyoruz' üzerinde tartışmalıyız. Önderlik, eski paradigmanın iflasından bahsetti; onun şematik, slogan özelliğinin iflas etmesinden, sözün anlamını yitirmesinden ve pratik yaşamdaki kendiliğindenciliğin anlamsızlıklara götürmesinden söz etti ve değişimin temel gerekçesi olarak bunları ortaya koydu. Ve eski paradigma altında şekillenen örgüt biçiminin, zihinsel yapılanmanın, onun

PJA IV. Konferans Tartışmaları

eylem biçiminin de artık değişime ve dönüşüme uğraması gerçekliğini açıkladı. Bu kapsamda, yeni modeli biraz daha ayrıntılarıyla tartışmamız gerekiyor. Önderlik, eski paradigmanın alternatifi olarak, ekolojik tavrı koymuş. Belki yeni tartıştığımız bir şey. Literatürümüze yeni kavramlar giriyor. Ama Önderliğin çok temel bir perspektif olarak önümüze koyduğu ekolojik modelin, ekolojik tavrın birinci ilkesi, hiyerarşiye eleştirel yaklaşabilmekten geçiyor; doğanın özüne yeniden dönebilmek, onun ilkelerine yeniden dönebilmek. Bu anlamda bizim de hiyerarşiye sağlıklı bir bakış açısıyla yaklaşmamız gerekiyor. Ama bunu ele alırken, bir kavram karmaşası yaşadığımızı gördüm. Hiyerarşi denilince, aklımıza sadece alt-üst ilişkileri geliyor. Hiyerarşi kalkacak değilimiz anda, sanki alt-üst ilişkileri bitecek, yönetim-yapı ortadan kalkacak şeklinde algılıyoruz. Gerçekten eğer doğru anlamı veremezsek, bir kaosa sürüklenebiliriz. Hiyerarşinin çok köklü anlamları var; sadece alt-üst ilişkisi ya da sadece bizim örgütümüzde yaşanan bir gerçeklik değildir hiyerarşi. Tüm dünyanın, sistemin bir sorunudur. Dünya imparatorluğuna giden bir sistem var. O anlamda hiyerarşi, onun temelini oluşturuyor ve bizde de bunun yansımaları var. Bununla mücadele ediyoruz. Hiyerarşinin 5 bin yıllık bir gerçekliği var ve ayrıcalıklara dayalı bir örgütlenmeyi içeriyor. Bu temelde ele almamız gerekiyor. Eğer daraltırsak, farklı bir anlayışa götürür, sağlıklı bir mantık yapısını açığa çıkartamayız, anarşizme kaymaktan da kurtulamayız. Arkadaşlar, “hiyerarşi, alt üst ilişkileri ya da talimat ortadan kalkarsa biz eririz, kayboluruz” gibi değerlendirmeler yaptılar. Eğer gerçekten hiyerarşinin temel zihniyet yapısını kavrayamazsak, onu kaldırdığımızda da böylesi bir anarşizme kayma yaşanabilir. Böyle bir tehlike de var. Önderlik, yeni paradigmanın siyasal, örgütsel yönünü ve eylem tarzını ortaya koydu. O anlamda hiyerarşiyi ele alacağız, ama salt partiyi fes ederek, parti modelinden çıkarak hiyerarşiden çıkmıyoruz. Önderlik, devletçi düşüncenin hareketler içinde de gelişebileceğini söylüyor. Biz de şu an, hareket örgütlenmesine gidiyoruz. Ama eğer gerçekten zihniyet yapımızdaki hiyerarşik yapıları kaldıramazsak, oluşturacağımız şey hareket de olsa, koordinasyon da, çok farklı örgütlenme biçimleri de olsa, temeli çok fazla değişmez. Zihnimizdeki etkilerinin tamamen aşılması gerekiyor; yoksa tekrara düşeriz. Ve bu seferki tekrar, çok fazla iç açıcı olmayabilir. O anlamda daha temelden sorgulamak gerekiyor. Ama bundan daha önemlisi, hiyerarşinin ve hiyerarşik sistemin bireylerde yansımaları ortaya koyabilmektir. Çünkü biz örgüt militanları olarak yeni bir harekete gideceğiz, yeni bir şey oluşturacağız. Eğer hiyerarşik sistemin bizdeki yansımaları temelleriyle ortaya koymazsak, çok fazla yol alamayız. Hiyerarşi bizi nasıl etkiledi, kişiliğimize nasıl damgasını vurdu? Özellikle kadın olarak bunları ortaya koyabilmemiz önemlidir. Bizde çok daha ciddi, çok daha karmaşık, iç içe

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

geçmiş bir gerçekliği var. Karar gücümüzde neler yarattı, eylem gücümüzde, örgüt yönetebilme gücümüzde neler yarattı hiyerarşik mantık? Arkadaşlar taklitçiliği koydular, ama taklitçilik bir sonuçtu ve bizim bunların temelini bulmamız gerekiyor. İktidar ya da güç kadın olarak, kadın yönetici, kadın militan olarak bizim elimizde neye dönüşüyor? Bunları net koymak gerekiyor. Raporun temelinde de bazı şeyler var. En önemlisi parçalanmışlıktan, parçalı duruşlardan bahsedilmesi. Temel sorunlarımızdan biri, parçalılıktır. Diğer alanlardan gelen arkadaşlar da değerlendirdiler. Hiyerarşik sistemlerin temel özelliği, parçalılıktır. Ve bu, bizim her şeyimize yansıyor; siyasal değerlendirme yapıldı, ama her alanın ortak bir değerlendirmesini yakalayamadık. Tarzlarda parçalanma olduğundan dolayı, ele alış da biraz dar geliyor. Özellikle de ruhta, düşüncede, yönetim tarzında parçalılığın olmaması gerekiyor. Bir çok alanda örgütlü olmamız, bizim parçalı olduğumuz anlamına gelmiyor. Bunun bütünlüğünü yakalamak önemlidir. Özgün örgütlenmelerin geliştiği bir dönemde ortak ruhu yakalamak gerekiyor. Ben böyle bir tehlike de gördüm. Örgütlenmeler acaba birbirimize olan yaklaşımımızı nasıl etkiliyor? Bazen üsluplarımıza bile yansıyor; ‘Biz HPG olarak..’, ‘Biz PJA olarak...’, ‘biz ve siz’ deyimleri ortamımıza girmeye başladı bile. Bence bunun önünü almak gerekiyor. Biz özgün örgütlenmelere gittik, ama ruhta, politikada ya da perspektifte bir parçalanmaya gitmedik, ona dikkat etmek gerekiyor. Özellikle bunun yöneticiliğini yapan insanların bu tür yaklaşımların önünü alması gerekiyor.

Örgütlenme modelimiz değişiyor. Dikey ve yatay örgütlülükten bahsedildi. Konferanstan önce arkadaşlar program-tüzük için araştırma yapıyorlardı. Tüm tüzükler araştırıldı, incelendi; en dikey örgütlülük olarak PJA’nınki çıktı. Biz Kadın Hareketi olarak değişeceğimizin kararını verdik belki, ama o yatay örgütlülüğün mantığını oturtabilmek önemli. Rapor da geçiyordu; ben merkezilik ağırlıklı bir eğilim olarak ortaya çıkıyor. Bireycilikle, merkeziyetçilik birbirine çok yakındır. Ben merkezci tarz, hem yönetimleri işlevsiz kılıyor, hem yapıyı. Önderlik, koordinasyon tarzını ele alıyor. Yani herkesin işi kadar rolü var. Bizde misyonlar çok büyük, ama içi çok fazla doldurulamıyor. Bunu biraz daha tartışmamız gerekiyor. Tüm alanlara perspektifler buradan gidiyor. İdeolojik merkez anlamında doğrudur, ama bu bazen çok fazla oluyor. Buraya danışmadan hiçbir şey yapılmıyor. Mesela buradan Ma.’a yazılacak bir perspektif ya da bir talimat çoğu zaman istenilen düzeyi karşılayamayabiliyor ve sorunlar çok fazla çözülüyor. Her alan kendisini çok fazla işlevli kılmadığı, sorumluluğunu çok fazla yerine getirmede, kendi rolünü oynamadığı için doğal olarak bir merkez açığa çıkıyor. İtaate alışık olma ya da çok fazla hazırcılık bundan dolayı geliyor. Her alanda yaşanan bu

PJA IV. Konferans Tartışmaları

aslında. Birileri bize talimat gönderse, örgüt modelini gönderse kendimizi çok rahat ilerletebiliriz. Arkadaşlardan, “Çok somut perspektif gönderilemiyor, ideolojik perspektif çok yeterli gelmiyor..” diye eleştiri geliyor. Her alan, çok daha somut perspektif bekliyor. Çok fazla hakimiyet olmadığından dolayı perspektifler de yeterli düzeyde gelişmiyor. Bunun biraz da birey olma gerçekliğiyle alakası var. Onu kendimizde somutlaştıramadığımız için yaratıcılık, sorumluluk çok fazla gelişmiyor bizde. Parçalılıktan bahsedildi. PJA bünyesinde yürütülen bir çok çalışma var. Gerçekten PJA kadroları, PJA merkezi bu çalışmalara karşı kendisini çok fazla sorumlu hissetmiyor. Belki özgün çalışmalarımız ön plana çıkıyor, ama genel içinden bağını koparmamak bence önemli. O parçalanmışlığı da aşmak gerekiyor. Biz, modernist paradigmanın bazı özelliklerini ortaya koyduk. En temel özelliklerinden birisinin, bloklaştıran, iki kutuba ayıran özelliği olduğunu söylüyoruz. Bizim yaklaşımlarımızda da böyle şeyler açığa çıkabiliyor. Önderlik, mutlak bir şeyin olmadığını belirtiyordu; ne mutlak kölelik, ne mutlak bağımsızlık, ne mutlak özgürlük. Bundan sonuç çıkarmamız önemli. Bireyleri kategorize eden, sınıflandıran, o anlamda kutuplaştıran yaklaşımlarımız ortaya çıkıyor. Kategorize etme ölçülerimiz zaman zaman, örgüt ölçüleri yerine de geçebiliyor.

Genel olarak eleştirmek istediğim temel şeylerden birisi de bürokrasiye ilişkin. Gerçekten bizde çok ağır bir bürokrasi var. Belki merkezîyetçilikten ya da örgütlenme modelinden kaynaklı, ama gerçekten bunun aşılması gerekiyor. Çok toplantı yapıyoruz. Zamanımızın çok büyük bir kısmı toplantılarla geçiyor. Bunu pratikleştirmek içinse az bir zaman kalıyor. Bu anlamda, bu işleyişin biraz daha hafifletilmesi, bu bürokrasinin ortadan kaldırılması gerekiyor. Yeni dönemde aşmamız gereken temel noktalardan birisinin bu olduğunu düşünüyorum. Hem kendi içinde hem karşı cinsle ilişkilenmelerde de hiyerarşiyi çok fazla aşmıyoruz. Bunda, birbirimize yaklaşıırken, ‘arkadaşın düzeyi, arkadaşın değeri’ vb. türden yaklaşımlar etkileyici oluyor. Bu tür yaklaşımlar gerçek ilişkiyi geliştirmiyor. Bunun aşılması, irade ve birey olabilmekle alakalı. Akademi’ye yönelik birkaç şey değerlendirmek istiyorum. Akademi, temel bir model. Birçok alana yansımaları da buluyor. Eğitim tarzımız, yönetim tarzımız Akademi’de çok net olmalıdır, fakat tam bir tarz açığa çıkmıyor. Tam bir kadın yöneticiliğinden ya da kadın karargahından bahsedemiyoruz. Eğitime ilişkin değişiklikler olmalıdır. Hiyerarşiyi ve bürokrasiyi en başta Akademi’de kırmamız gerekiyor. Yetki karmaşası yaşanıyor; çok sıradan bir arkadaşın yapabileceği bir işi, çok daha farklı arkadaşlar yapıyor. O anlamda, sistemimizi ilk başta Akademi’de oturtmamız gerekiyor ki, bunun üzerinden gidip alanları yönetebilelim. Hem yaptığımız konferansın düzeyi hem de tartışma düzeyi böyle bir

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

hazırlığın olduğunu ortaya koyuyor. Bu anlamda bazı şeyleri değiştirirken ya da yeni bir değişime giderken, onun için doldurabilmek önemlidir. Önderlik, “Özgürleşmiş gibi değil de, özgürlüğe susamış gibi” yaklaşımdan söz ediyor. Biz de bazı şeyler hemen değiştirecekmış gibi değil de, bunun yoğun bir mücadele gerektirdiğini bilerek yaklaşabilmeliyiz. Değişimin temel esaslarını oluşturmaliyiz.

Ro. ark: Biz bu konferansta bir ışık görüyoruz. Nerede hareket olursa, orada yetersizlik olur. Büyük bir çalışma var; onun için yetersizlikten bahsediliyor. Başarı genelin, yetersizlik öncülükleridir. Bugün de yetersizliklerimiz üzerinde duruyoruz. PKK kurulduğunda, “Ben Ortadoğu’nun gücüyüm” dedi; biz ise daralttık ve Kürtlerle sınırlı tuttuk. PJA’yı da aynı yaklaşımla ele aldık. PJA, “Biz Ortadoğu’nun ve dünyanın kadın hareketiyiz” diyor; biz ise Kürt kadınlarıyla sınırlayıp ele alıyoruz. Hareketleri daralttıkça, bakış açımızı da daraltıyoruz. Şimdi Kadın Hareketi olarak gücümüzü büyütüp, dünya kadınlarına ulaşmayı tartışıyoruz. Türkiye’deki kadın örgütlülüğümüzü geliştirme üzerine tartışmalar yürütüyoruz. Biz de konferansımızı yaptık. ‘Demokratik ve Özgür Kadın Gücü’ olduk. İçimizde hiyerarşinin olduğunu söyledik. Bize göre, kim biliyorsa o büyüktür, üsttür. Yaşlı olmak da bir hiyerarşidir. Hiyerarşi kendiliğinden oluşmaz, zihniyetimizden kaynaklı olarak oluşur. Biz bunu nasıl kaldıracığımızı tartıştık; kadın meclisleri oluşturduk. Bunu, çeşitli alanlarda ve şehirlerde uygulamaya çalıştık. Koordinasyonu meclis şeklinde oluşturduk; yani konferansımızda önemli kararlar aldık. Bu konferans da, yaptığımız o konferansı aydınlatan bir konferans olacaktır. Sorunlarımızı tartışırken, dışarıya açık değiliz. Kendi tarihimize bakıyoruz; kadın, komşusunun oğluyla konuştuğu için katledilmiştir. Kadın köleleştiği oranda, asil sayılmıştır. Bu, bizim tarihimizdir. Gençlere bakıyoruz; büyüklere ‘evet’ dediği oranda akıllı sayılıyorlar. Kadının ve gençliğin öldürüldüğü bir tarihten geliyoruz, ama insanlar buna anlam vermekte zorlanıyorlar. Örneğin bir sosyolog, Kürt kadınının bir bakkala dahi giderken yaşadığı zorlanmayı anlamakta zorlanıyor. Komşusunun oğluyla konuşamayacak durumda olan kadın, bugün komşusunun oğlunun elinden tutup dağlara çıkmış, aynı mevzide savaşıyor. Bu gelişmelerin bir ülkede yaşanabilmesi için kırk, elli senenin geçmesi gerekiyor; dünya sosyologları böyle söylüyorlar. Ama Kürtlerin arasında bu gelişmeler beş yılda yaşanıyor. Bu gelişim ve değişimler kısa bir sürede yaşandığı için, sancıları da fazla oluyor. Türkiye’de de kadının gücü azdır, fakat seksenden sonra biraz gelişmiştir. Akademik olarak kendisini geliştirmiş bazı kadınlar bizi ziyarete geldiler; “Biz, erkeklere eğitim vermek istiyoruz” diye belirttiler. Biz, “PJA iki yıldır erkekleri eğitiyor”, dediğimizde “PJA bu kadar gelişmiş olabilir mi” diye şaşırıldılar. Bu anlamda dışarıya çok fazla açılmadığımızı söylemek istiyorum.

PJA IV. Konferans Tartışmaları

Hiyerarşiyile kırılan birey, tekrardan kendisini yaratmakta oldukça zorlanabiliyor. Halkın arasına gittiğimizde, birlikte ne yapabileceğimizi tartışmaktan ziyade, bir şeyler yapmaları için talimat veriyoruz. Onlar kendileri karar verip yaparsa, onların iradesidir, ama biz “yapın” dediğimizde onların iradesini kırıyoruz. Bunun için de, kimse görüşlerini net getiremiyor, düşüncelerini açıkça ortaya koyamıyor. Düşüncesini açıkça dile getiren olduğunda, hemen “Bu Parti karşıtıdır, kötü şeyler dile getirmek istiyor” diyoruz. Yanlış da söylesin, fakat beynindeki düşünceleri söylesin. Devlet, zaten yürütmek istediği politikaları yürütüyor; politikaları bellidir. İspanya sürecinde Franko’ya, “Ülkeyi nasıl yürütüyorsun” diye sormuşlar; “Üç şeyle yürütüyorum” demiş; futbol, fuhuş, fiesta. Türkiye’de Kadifekale’de Raşan kendisini yakmıştır; onlar da fuhuşu ilk başta Kadifekale’de geliştirdiler. Buna, beyaz katliam diyoruz. Hırsız eller, evler arasında geziyor. Her süreçte sistem nerede, ne yürüteceğini belirliyor. Amed ve Batman’da kadın katliamları yaşanıyor. İntiharlar kendiliğinden gelişmiyor. Sistem politikalarını sürdürüyor. Bu politikaların alternatiflerini yaratmada dar kalıyoruz. Hareketimiz büyük, fakat yeterli değil. Daha büyük projeler geliştirmek gerekiyor. Bu konferanslar, bundan böyle daha büyük gelişmeler yaratmalıdır. Hiyerarşinin yıkılması biraz zaman alır. Türkiye’ye bakıyoruz; üç askeri darbe oldu; bir insan, on yaşından otuz yaşına kadar askerliğin hakim olduğu bir ülkede yaşamış. Kürtler de dahil, Türkiye’deki halkların refleksleri öldürülmüş. İnsanın refleksleri öldürüldüğünde, onu harekete geçirmek kolay olmuyor. Bu mücadele süreci, refleksleri biraz daha fazlalattı. Bu refleksler güç yaratıyor. Ankara mitingine baktığımızda kadının ilk kez böyle bir düzeye ulaştığını görüyoruz. Bizim dışımızdaki kadınlar da katıldılar. Bu yaşanan gelişmelere bir örnektir. Türkiye’deki kadın çalışması oldukça önemli, çünkü erkeğin beyni hiyerarşiyile dolu ve dönüşümü de biraz zor. Ama üçüncü alanın ve kadın gücünün büyük gelişmeler yaratacağına inanıyorum.

Sal. ark.: KADEK’ten PJA’ya, hatta gençliğe kadar yeni yüzyılı karşılama anlamında köklü bir değişimle karşı karşıya olmanın getirdiği bir yoğunlaşma yaşanıyor. Ben, hiyerarşik yapılanmanın aşılması ya da aşılmanması halinde ne gibi durumlarla karşı karşıya gelinebileceği konusunda bazı görüşler ortaya koymak istiyorum. Yapı genelde yoğun olarak tartışıyor. Önderliğin gündemimize koyduğu bir tartışma olmasından da kaynaklı cesaretle yürütülen bir tartışma oluyor. Hiyerarşinin kendi gücünden kaynaklanan bir cazibesi, gücü, beş binlik yıllık bir tecrübesi söz konusu. Kendisini bu güne dek var etti; salt bir sistem olmaktan da öteye, bireylerin düşüncelerine kadar empoze edildi. Hiyerarşi, alt-üst ilişkisi midir, değil midir? Ya da her yönetim gerçekliği bunu mu ifade ediyor? Önderliğin de belirttiği gibi bizim mücadele

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

gerçekliğimiz ne yazık ki biraz farklı; Kürt olmanın yarattığı bir gerçeklik söz konusu. Normal bir mücadele koşulu olmuş olsaydı, belki direkt hiyerarşiye karşı bir özgürlük, eşitlik mücadelesi verilebilirdi. Hareketin tanımı da farklı yapabilirdi, fakat devrime, diriliş devrimi deniliyor. Bu temelde çok daha farklı başlamak gerekiyordu. Mesela bence, Zilan arkadaşın eylemi tamamıyla hiyerarşik zihniyet gerçekliğine karşı geliştirilen bir eylemdir. Hatta o yönlü yüzyıllık bir manifesto değerindedir. İnsanın o temelde baş vurabileceği bir kaynak. İnsan yoğunlaştıkça farklı yönlerini bulabiliyor.

Sa. (Var.) ark.: Bu konferans tartışmalarında en fazla umut verici olan, tartışmaların dar bir çerçeveden çıkıp geniş bir çerçeveyi kapsıyor olmasıdır. Bu, önemli bir şeydir. Genelde böylesi platformlara sunduğumuz raporlar, genel klasik değerlendirmelerle sınırlı kalırdı. Alanların pratik durum değerlendirmesini kapsardı. Alanların pratik sorunlarına boğulmak, kendisiyle birlikte bir tıkanmayı getiriyor ve daha farklı bir açılım sağlamamız önünde engel oluşturuyordu. Bu anlamda tartışmalardaki bu farklılığı olumlu buluyorum. Arkadaşlar konferansın önemi üzerinde durdular. Şüphesiz bu konferans bir ihtiyaçtan doğdu. Hem dünyada ve bölgede yaşanan gelişmeler hem de yaşanan çelişkilerin farklı bir karakter kazanması, bizim de mevcut durumumuzu gözden geçirmemiz için önemli bir etken oluyor. Son dört-beş yıldır bir değişim ve dönüşüm süreci içerisine girmiş bulunmaktayız. Bu sürece, büyük bir inanç ve umutla girdik. Önderliğin İmralı'dan gönderdiği perspektifleri belki yeterli düzeyde anlayıp uygulayamadık, fakat gerekliliğine inancımız daima sonsuz oldu. Yani anladığımız kadar inandık. Örneğin KADEK oluşumu, inandığımıza dair samimiyetin bir göstergesiydi. Yani bir değişimin olacağına dair inançlıydık ve böylesi bir değişimin adımlarını atmaya başladık. Fakat biz hep şu hataya düştük; Önderliğin belirttiklerine yeterli düzeyde anlam veremedik. Bugün attığımız adımları bundan bir-iki yıl öncesinde atmamız gerekirken, yeterli düzeyde anlamamanın da beraberinde getirdiği bir durum olarak bugün atıyoruz. Kadın hareketinde bu yönlü yetersizlikler daha köklü bir biçimde yaşandı. Bu anlamda da her ne kadar geç kalmış olursa da, bugün böylesi bir adımın atılması oldukça anlamlıdır.

Ben çelişkilerden bahsettim; Önderlik, 21. yüzyıl çelişkisinin cins çelişkisi olacağına vurgu yapmıştı. Mevcut durumda cins çelişkisi çok fazla ön plana çıkmış durumda. Cinsiyet devrimini yapmak isteyen bir hareket olarak, kendimizi değişen bu çelişkiler karşısında yeniden gözden geçirmemiz gerekiyor.

Leninist örgüt modelinin açılım yapmamız önünde engel oluşturduğuna, yaşanan gelişmelere cevap olmadığına vurgu yapıldı. Çelişkilerin değişen karakteriyle birlikte, örgüt modelinde de böylesi bir

PJA IV. Konferans Tartışmaları

değişime gitmek her zamankinden daha fazla önem kazanmaktadır. Bir diğer nokta ise hiyerarşidir. Arkadaşların bu yönlü görüşleri oldu, tekrara girmemek için değinmeyeceğim. Di. arkadaşın bu yönlü getirdiği görüşe katılıyorum. Belirtilenler önemliydi. Elbette bu kavramı tartışırken, içeriğinden uzaklaşmamak gerekiyor. Bu konferanstan sonra artık her şeyi koordine eden, çalışmaları organize eden mekanizmalar değişecek. Böyle bir sisteme geçiş yapılacak. Arkadaşlar da ortaya koydular, biz aslında içimizde gelişen farklı farklı statülerle savaşıyoruz. Bu anlamda da yaklaşımlarımızı gözden geçirmemiz gerekmektedir. Arkadaşlar hiyerarşinin içimizde nasıl oturtulduğuna dair örnekler verdiler. Varolan statülerden biraz örnek vermek gerekirse; emir bir statüyü, partide uzun yıllar kalmak bir statüyü, yetkili olmak bir statüyü oluşturuyor. Bu anlamda statü örnekleri çoğaltılabilir. Örneğin büyük bir aşiretten veya farklı bir ulustan geliyor olmak da farklı bir statüyü oluşturuyor. İşte bütün bunların hepsi hiyerarşinin farklı gelişim biçimleri oluyor. Yani bizim şu an temel sorunumuz yönetim olgusunu ortadan kaldırmak değil, fakat bu yönlü mücadele etmemiz gereken bazı hususlar var. Örneğin biz sorunumuzu reel sosyalist gerçeklikle izah etmeye çalıştık. Fakat keşke sorun, reel sosyalizmle izah etmekle bitmiş olsaydı. Biz genel toplantıda da tartışmıştık; hem reel sosyalist gerçekliğin etkileri var hem de geleneksel toplum yapısından aldığımız özellikler var; yine ailenin, aşiretin, toplumun geri yaklaşımlarının etkisi var. İşte bunlar hem yönetim tarzımızda hem de ilişkilerimizde farklı farklı yaklaşımları beraberinde getirmiştir. Bu anlamda ilk önce bu tür yaklaşımları aşmamız gerekiyor.

Bizdeki hiyerarşinin ne olduğuna gelecek olursak; örneğin biri yaş olarak birinden daha büyükse, bir değerlendirme ortamında ilk söz hakkını ona verir, “O benden daha büyüktür, ilk söz hakkını o alsın, ondan sonra ben konuşurum” der ya da “Yönetici konuşsun, bir çerçeveyi oluştursun ben ondan sonra konuşurum” denilir. Bunları da göz önünde bulundurarak değerlendirdiğimizde, kendi kendimize oluşturduğumuz statüler çok açık bir biçimde görülür. Öyle bir konum oluşmuş ki, birileri yapar, birileri de izlemekle yetinir. Bu mantık ve zihniyetin aşılması gerekiyor. Bahsedilen hiyerarşinin ortadan kaldırılması en fazla da zihniyetle bağlantılı bir durumdur. Sorun sistem sorunu değildir. Eğer zihniyette bir değişimi yaratamazsak, yarın öbür gün yine bizi zorlayan, geriye çeken durumlarla karşılaşırız. Eski sistemden edindiğimiz alışkanlıklar var. Bunlar aşılmadığı taktirde eskiyi tekrar yaşanacaktır. Raporda da çarpıcı bir cümle geçmişti, bence önemliydi. Yani güzel sözler dile getirerek, yeni bir sistemi şöyle kuracağız, eskisini böyle yıkacağız demekle bir sonuca varılmaz. Yeni bir sistem oluşumuna giderken önemli olan, yeni bir zihniyet edinmektir. Önderlik, demokratik ekolojik toplumla eski zihniyet yapılanmasını aşmak istedi. Belki böylesi bir sisteme ulaşmakla, genel

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

dünyayla bir bütünlüğü yakalayabiliriz. Arkadaşlar içimizde farklı bir dilin geliştiğine vurgu yapmışlardı. Böylesi bir sisteme ulaşmamız, genele hitap etmemizi de sağlayabilir. Bence şu bilinci edinmek önemli; bizden başka demokrasiden, ekolojiden bahsedenler de var, cins sorunuyla ilgilenenler de var. Yani dünya sadece bizim etrafımızda dönmüyor. Bunun bilincinde olmamız gerekiyor. Oluşturulan bu kapalı ve içe döntük sistem, dışarıda yaşanan gelişmeleri görmemiz önünde engel oluşturmaktadır. Örneğin, ekolojiyle ilgili bir kitap vardı, Önderlik onu okumamızı tavsiye etmişti. Önderlik, o kitabı okurken, orada hiyerarşiye dair yapılan bazı belirlemeleri çarpıcı buluyor, fakat onları olduğu gibi değil, farklı şeyler katarak, güçlendirerek bütün insanlığı kapsayacak bir senteze ulaştırıyor. Bundan önce de bir arkadaş değerlendirmişti, “Eğer Önderlik bunu söylemişse, mutlaka bu yönlü bir düşüncesi vardır” yaklaşımı bizde çok hakim. Bu görüşe katılıyorum, çünkü Önderlik temelsiz olarak hiçbir şeyi dile getirmez. Önderliğin kendisi de güldüğünde bile o gülmenin bir anlam taşıdığını, konuşurken bile ağzından çıkan her kelimenin bir anlamı olduğunu söylerdi. Önderliğin neden bunları söylediğinin üzerinde durmak gerekiyor. Önderliği bu sürece kadar getiren de bu mantık yapısıydı. Komplo sürecinde verdiğimiz özeleştirici de biraz eski zihniyet yapılanmamızla bağlantılıydı. Bunun için de Önderliğin belirttiğinin üzerinde daha fazla derinleşmek gerekiyor. Biz KHK hazırlık komitesinde yer alıyoruz. Bu oluşuma yönelik olarak Önderlik bir yıl önce KNK çatısı altında çalışmaların yürütülmesi gerektiğini belirtiyordu. KADEK’in KNK’ye katılması ve inisiyatifin KNK’nin elinde olması gerektiğini; KADEK’in KNK’nin sadece bir çalışanı olarak kalması gerektiğini belirtiyordu. Fakat biz bunu hiç tartışma gündemimize almadık. Hatta Önderlik, “Bunu bir yıl sonra farklı bir projeye dönüştürebiliriz” diyordu. Önderlik bir yıldır KHK oluşumundan bahsediyor. Biz ise daha önce bunun altyapısını hazırlamadığımız için şimdi de iki-üç aylık bir çalışmayla bunu sonuçlandırmak istiyoruz. Bu da bizim açımızdan elbette zorlayıcı oluyor. Zamanında bu yönlü tartışmaları yürütmediğimiz için bugün zorlanıyoruz. Biz kendimiz de birçok kez, “Önderlik neden bunu gündemimize koydu da biz tartışmadık” diye soruyoruz kendimize. Bu örneği şu açıdan verme ihtiyacı duydum; eğer Önderlik bunu söylemişse, mutlaka bir şeyler biliyor felsefesinden kendimizi kurtarmamız gerekiyor. Bu yaklaşım, her şeyi Önderliğe bırakmaktan kaynaklanıyor. “Nasil olsa birileri düşünüyor, işi götürüyor, yol gösteriyor. O yüzden de gelecekte ne yapmamız gerektiği yönünde düşünmemize gerek yok.” deniliyor. Bu mantık, böylesi değerlendirmelerde yansımaları çok açık bir biçimde buluyor. Ekolojik toplum modelinde devlet olgusuna yer yok. Devlet çarkı içerisinde boğulanların hepsi böylesi bir sistemde kendilerini ifade etme olanağı buluyorlar. Fakat her birimiz kendimize bir devlet ve parti

PJA IV. Konferans Tartışmaları

oluşturmuşuz. Parti mantık yapısından kurtulmamız, partileri fes etmekle olmaz. Önemli olan zihniyette bunu aşmaktır. Arkadaşlar da belirttiler, kadının güce yaklaşımını, iktidar mekanizmasına yaklaşımını gözden geçirmesi gerekiyor. Önderlik Atina savunmalarında özeleştirisel bir düzey ortaya koyuyor, bu anlamda bir kadın olarak bizim de kendimizi bu çerçevede gözden geçirmemiz gerekiyor. Hareketimizin tarihsel gelişimini de göz önünde bulundurduğumuzda, kadının kendisinin oluşturduğu bir hiyerarşik yapılanma yok. Kadın özgün örgütlülüğüne ulaştıktan sonra, erkeğin oluşturduğu sistemden kendisini uzaklaştırdı. Daha öncesinde erkek merkezli bir sistem içerisinde hareket etme durumu söz konusuydu. Erkek egemenlikli hiyerarşi içerisinde kendimize bir yer edinmiştik ve öyle yürüyorduk. '95'te özgün örgütlenmemizi yarattıktan, yönetim mekanizmasını ele geçirdikten sonra bu tür eğilimler ortaya çıktı. Kadının önceden böyle bir hiyerarşiyi oluşturacak şansı yoktu. Daha öncesinde sistemin sahibi olan erkeğin yanında kendisine bir yer edinmişti ve öyle yürüyordu. Bu süreç '96 Newal pratiğiyle başladı. Newal pratiğiyle kadın, tasfiye pratiğine araç olmaktan çok, işbirlikçi haline geldi. Kadın da iktidar savaşımına girdi. Bu bir farklılıktı. O dönemin tasfiyecileri, "Kim güç olmak istiyorsa, kadınları arkasına alsın" diyorlardı. Çünkü artık kadın gelişip aydınlanıyordu, örgütünü oluşturuyordu ve artık siyasi bir güç haline geliyordu. Kadın da bu konumunu fark edip o konum üzerinden iktidar savaşımına giriyordu. Erkekle bu temelde işbirliğine girişti. Yani örgütsel mekanizmamızı oluşturduktan sonra bizde gelişen eğilimleri de göz önünde bulundurmamız gerekiyor. Kadın iktidar kirinin içine girdikten sonra, artık o da varolan yetkisini nasıl koruyacağını, kendisini nasıl egemen kılacağını, nasıl bir statüko oluşturacağını mücadelelerini vermeye başladı. Bunlar, geçirdiğimiz süreçlerde yaşanan durumlardı. PJKK sürecinde de bunlar derin bir biçimde yaşandı. Yaratılanları reddetmemekle birlikte, böylesi bir durumun yaşandığını da göz ardı etmemek gerekiyor. Önderlik birçok kez erken iktidar hastalığının gelişmemesi gerektiğine vurgu yaptı. Her ne kadar biz bunu çok fazla üstlenmemişsek de, Önderlik bu yönlü uyarılar geliştirdi. Erkeğe karşı alternatif bir yönetim tarzını oluşturmamız gerekirken, tam tersine erkeği taklit etme durumu gelişti. Önderlik de bu durumumuzu taklitçilik olarak eleştirdi, fakat biz süreçle birlikte bunun tedbirlerini geliştirmekte yetersiz kaldık. Arkadaşlar o dönem içinde bulunduğumuz koşulları göz önünde bulundurmamız gerektiğini söylediler; onlardan kopuk bir şekilde değerlendirmemek de gerekiyor. Kendi döneminde yaşanan her şeyin bir anlamı vardır. Daha önce yürüttüğümüz mücadelenin bize kazandırdıkları şüphesiz var, fakat bütün bunlara rağmen kaybettirdikleri de var.

Arkadaşlar askeri çalışmalarımızı da değerlendirdiler. Ben de ordu çalışmalarımızı değerlendirmek istiyorum. Şüphesiz kadının biçim alış

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

gerilla zemininde oldu. Geçen yıl yapılan PJA HPG I. Kadın konferansında da arkadaşlar bu konuyu epey değerlendirmişlerdi. Biz kendimizi dağlarda tanıdık ve kedimize olan özgüvenimizi dağlarda edindik. Şüphesiz askerliğin bazı noktalarda dezavantajları da var. Örneğin yıllarca dağlarda yaşayıp halktan, toplumdan kopuk olmak bazı şeyleri zamanla köreltiyor da. Bu doğal bir şeydir aynı zamanda. Di. arkadaş ordumuzun tamamıyla demokratik bir ordu olduğunu söyledi. Ben buna katılmıyorum. Böylesi bir belirleme çok fazla bilimsel de olmaz. Önderlik, hep böylesi bir yaklaşımı geliştirmemiz gerektiğini söylüyordu, fakat içimizde gelişen ağalıklar, hiyerarşiler, merkeziyetçi yaklaşımlar buna çok fazla izin vermedi. Şüphesiz orduda alt-üst ilişkilerinin, bir sistemin olması gerekiyor. Zaten bunlar olmadan da bir ordu olmaz. Fakat bütün bunlara rağmen, birçok şey de kendisine yaşam alanı açtı.

Önemli bulduğum diğer bir nokta ise, bizdeki savunma mekanizmasıdır. Bizde savunma mekanizması çok güçlü. Bu da dogmatizm ve inançsızlıktan kaynağını alıyor. Her şeyi çok kolay savunabiliyoruz. Zayıf bir konumda olduğumuz zaman böylesi refleksler geliştiririz. Şimdi ordunun özerkleşmesi tartışılıyor. Ben bunu ilk duyduğum zaman korkmuştum. Yani şimdiye kadar ordu genel örgüte dahil olduğu halde erkek arkadaşlar bu kadar zorluyordu, bundan sonra nasıl olacak diye kendi kendime kaygılanmaya başladım. Nihayetinde bu da bir savunma psikolojisidir. Örneğin sosyal yaşam projesi ilk tartışıldığı zaman reflekslerimiz çok ilginçti. Ben bir tanrıça gibi yaşamak isteyebilirim, fakat benim bir tanrıça gibi yaşama isteğim, örgüt içerisinde bu yönlü yaşanan bir sorunu görmemem önünde engel olmamalı. Kadın olarak daha fazla açıcı ve geniş yaklaşmamız gerekirken, savunma refleksi geliştiriyoruz. Bundan yararlanmak isteyen bazı bireyler de kendi mantık yapılarına göre bazı şeyleri geliştirmek istiyorlar. Böylesi bir savunma tarzı bizi sıkıştırır. İnsanlar stratejilerini yaşamsallaştırmak için onun teorisini ve sistemini güçlü oturtuyorlar. Biz ise, elimizde bu kadar malzeme olmasına rağmen sistematikleşemiyoruz. Ben bu yüzden bu psikolojiye dikkat çekmek istedim. Yani bizim bu yönlü tartışmalardan ve atılması gereken bazı adımlardan korkmamamız gerekiyor. Bu noktada öncülük yapmamız gerekiyor. Sosyal yaşam projesi ilk gündeme girdiğinde her yerden görüş istendi, fakat gelen görüşlerin içinde en fazla dikkate alınabilecek görüş PJA'dan gelen görüşlerdi. Herkes bu gerçekliği biliyor, fakat ulaştığımız bu düzeyi de yeterli görmememiz gerekiyor.

Evensel olma iddiamıza da biraz değinmek istiyorum. Dünya kadınlarına öncülük etme iddiası çok yanlış bir iddia değil, fakat çok fazla objektif de değil. Bizim sorunumuz işte bilmem gidip Afrikalı kadınları örgütleme sorunu değil. Bizim sorunumuz pratikleşme sorunudur. 4. Kongre'de de dile getirmiştım, dünyadaki kadın örgütleri içerisinde en

PJA IV. Konferans Tartışmaları

geniş, kapsayıcı ve derin bir ideolojiye sahip olan bizim hareketimizdir. Sorunları bizim kadar çok boyutlu ele alan hiçbir hareket yok. Örneğin bazı kadın hareketleri var, sadece kadının ekonomik sorunlarıyla ilgileniyor, bazıları sadece cins sorunuyla, bazıları toplumsal sorunlarla ilgileniyor. Fakat bizim hareketimiz bunların hepsini kapsıyor. Sorunları bu kadar bütünlüklü ele alan bir hareket olmamıza rağmen, pratikleşemiyoruz. Bunun görülmesi gerekiyor. Bunu gidermek için doğru yol ve yöntemler tespit etmemiz lazım. İdeolojimizi çok fazla yaygınlaştıramıyoruz. Bütün dünya kadınlarına mal edemiyoruz. Bu yönlü bizden kaynaklı yetersizlikler var, fakat erkek de bir o kadar bizim bu iddiamızı tersyüz etmeye çalışıyor. Dış alanlarda yürüttüğümüz diplomatik faaliyetlerin bu yönlü önemli bir rol oynaması gerekiyor. Bunun da görülmesi önemli. Diğer insanlardan farklı olarak ayrı bir dil kullanıyor olmamız doğal bir şeydir, çünkü biz yıllardır dağlardayız. Son dört-beş yıldır dış alanlara açılma durumumuz oldu. Yine dış alanlardan arkadaşların buraya gelme fırsatı oluyor.

Belirttiğim gibi, dağlarla sınırlı kalmak bizi daraltır. Birçok şey kazandırdığı gibi, somutluktan uzaklığı da beraberinde getiriyor. Biz bunu bir eksiklik olarak değerlendiremiyoruz. Başka bir seçeneğimiz olmuş olsaydı, elbette buralarda kalmazdık. Bu noktayı bir eleştiri olarak değil de, objektif bir durum olarak değerlendirmek gerekiyor. Burada eleştirmemiz gereken, siyasal alanlara açılım sağladıktan sonra neden yeterli düzeyde bir gelişimi kat edemediğimizdir. Örneğin ben uzun yıllar dağlarda kaldıktan sonra Avrupa'ya gittim. Avrupa'da bulunduğum süre içerisinde ne yaptığımı, çalışmalarını hangi yönden geliştirdiğimi kedime elbette sormam gerekiyor. Bunun değerlendirilmesi ve böylesi bir olanağa ulaştıktan sonra bunu değerlendirememenin eleştirisini yapmak gerekiyor.

PJA'nın kendisini özerk bir örgütlenmeye kavuşturması bu süreçte önem kazanmaktadır. Bir ihtiyaç olarak da kendisini dayatmaktadır. Bir örnek vermek istiyorum; Avrupa'dayken kendi tüzüğümüzü bile tercüme edip dünya kadınlarına ulaştıramadık. Orada PJA'nın PKK'nin kadın partisi olduğu söyleniyor. Bununla dünyaya açılım sağlayamayız. Bu yönlü yaşanan acayip bir sendrom vardı. O dönem açısından değerlendirildiğinde belki anlam verilebilir, ama yaşanan bu sendrom, tüzüğümüze yansımaları buldu. Bu anlamda da her ne kadar eş benzeri olmayan bir parti olduğumuzu söylesek de kimse bize inanmaz. Nihayetinde bir partinin içinde bulunan başka bir partisin. Bunun için de özerk örgütlenme bizim açımızdan bir aciliyettir. Önderlik son iki görüşme notunda PJA'nın özerkleşmesinden bahsediyor. Bu anlamda, özerkleşme konusunda ısrarlı olmamız gerekiyor. Aksi taktirde çok genel kalırız. Bir kadın örgütü olduğumuz halde, pratik uygulamada çoğu kez genel kalıyoruz. Yani demek istediğim, örgütsel yapılanma içerisindeki bu

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

konumlanış tarzı bizi daraltıyor. Dünyanın hiçbir yerinde Kürdistan'da olduğu kadar, üzerinde mücadele geliştirebileceğin güçlü argümanlar yoktur. Dünyada insanlar mücadele etmek için bahane arıyorlar. Fakat bizim mücadele etmek için birçok gerekçemiz var. Örneğin tecavüz dersin, hadi hesabı yok; toplum içerisinde şiddet dersin, yine öyle. Bu yönlü örnekler çoğaltılabilir. Fakat bunu yeterli düzeyde değerlendirememiz var. Örneğin Gülbahar Gündüz olayından bile yola çıkarak, dünyadaki birçok kadın hareketine sesimizi duyurabilirdik. Fakat biz o kadar farklı bir dil edinmişiz ki, kendimizi insanlara anlatamıyoruz. Siyasal argümanlarla işin içine giriyoruz. Örneğin dünya kadınlarıyla bir araya geldiğimizde, ilk sorduğumuz soru, "Kürt kadınları için ne düşünüyorsunuz?" oluyor; bu itici oluyor. Bunu soracağına, mücadelelerini hangi argümanlar üzerinden yükselttiklerini sorsan daha çekici bir güç olabilirsin. Bu yönlü örnekler çoğaltılabilir. Örneğin 2000 yılında Brüksel'de kadınlar bir eylem gerçekleştirdiler; altmış bin kadın toplandı. Beş yüz organizasyondan geliyorlardı. Yürüyüşlerinin sloganı da "2000 yılında yürüyebilmek için 2000 nedenimiz var" idi. Biz de bu yürüyüşün içinde yer aldık. Bir organizasyon olarak en fazla kadını bir araya getiren bizdik. Biz o yürüyüşe bin kadını katmıştık. Kartondan kadın figürleri yapılmıştı ve her birinin üzerine ayrı ayrı sloganlar yazmışlardı; birine, özgürlük, birine bağımsızlık, birine cins ayrımcılığı kalksın yazılmıştı. Bu figürleri Kürt kadınlarının eline vermek istedik, fakat hiçbiri almak istemedi. Önderliğin posterini kaldırmak onlara daha kolay geldi. Biz bütün her şeye rağmen yürüdük ve gerçekten biz yürürken herkes büyük bir hayranlıkla bize bakıyordu. Fakat daha sonra dünya basını, "Dünya kadınlarının hepsi kadınlar için yürüdü, Kürt kadınları da Apo için yürüdüler" dedi. Manşetlerine bu başlığı atılar. Şüphesiz attığımız her adım Önderlik içindir. Fakat uluslararası zeminlerde bizi kimse anlamak zorunda değil. Orası bir yürüyüş sahasıdır, o anlamda pankartlarının da ona göre olması gerekiyor. Orada yer alan birçok kadın, Önderliği bir erkek olarak görüyordu. Belki Önderliği bizim kadar tanımış olsalardı, bizden daha fazla da sahiplenirlerdi. Yani demek istediğim, ilk kez girdiğin bir alana bu biçimde girersen, kimse seninle ilişki geliştirmesin. Herkes kaçsın. Çünkü onlara göre Önderlik de bir erkektir. Bütün kadınları kapsayacak bir sloganı oluşturmakta yetersiz kalıyoruz. Sloganlarımız Kürtçe'dir ve geneldir; kadının yaşadığı sorunları ifade etmiyor. Bu tür yaklaşımlar da uluslararası sahada daralmamıza yol açıyor. Herkes bizi çok farklı tanıyor. Dağlarda dünyadan haberimizin olmadığını sanıyorlar. Arkadaşların ilişki geliştirdikleri bazı feminist kadınlar vardı; onlarla ilişkiye geçip kendimizi biraz anlattıktan sonra şaşırıp kalmışlardı, "Siz bunları biliyor musunuz? Siz de mi bu sorunlarla ilgiliniyorsunuz?" diyorlardı. Bu anlamda bizi çok geri buluyorlardı. Son birkaç yılda

PJA IV. Konferans Tartışmaları

somutluk kazanmak açısından çok önemli adımlar da attık. 4. Kongre'den bu yana üslubumuz da böylesi bir somutluk kazandı. Gidip görmek, yaşamak kendisiyle birlikte birçok şeyi de getiriyor. Bunların da inkar edilmemesi gerekiyor. Örneğin biz o dönemde panellere katılırken, hep genel doğrulara değiniyorduk. 4. Kongre'den sonra Pel. arkadaş bir panele katılmıştı. O panelde bulunan Demir Küçükaydın "Bir türlü bu kadın özgürlük ideolojisinin ne olduğunu anlayamadım, ben bir ideoloji göremiyorum" demişti. Adam o zaman kadın ideolojisinin olsa olsa feminizm olabileceğini söyledi. Onun bu söylediklerine karşılık olarak Pel. arkadaş on dakika kadının yaşadığı zorlanmaları değerlendirdi; ondan sonra adam böyle bir ideolojinin olduğunu yeni anladığını söyledi. Canlı yayında direkt böyle bir şeyi ifade etti. Demek ki biz eğer sorunlarımızı çarpıcı olarak ortaya koyabilirsek, bizden anlayan birileri olacaktır. Tabii dilde çarpıcılığı yakalamak kadar, zihniyette de değişikliği yaratmak gerekiyor. Kürt sorunu uluslararası bir sorun olduğu halde, ona denk bir yaklaşım sergilenmiyor. Kürdün yaşadığı acılar çok fazla hissedilemiyor. Dünyanın herhangi bir yerinde bir yeşil katledildiği zaman, dünyadaki bütün yeşilciler harekete geçer; fakat Kürt kadını her gün tecavüze uğruyor, bu sorunun yanından bile geçmek istemiyorlar. İlişkide olduğumuz bazı kadın kurumları var, onların devletleri Kürt sorununa nasıl yaklaşıyorlarsa, kendileri de öyle yaklaşıyorlar. Yani demek istediğim, eksikliklerimizi görüp değerlendirmek kadar, dışımızda gelişen yaklaşımları da görmemiz gerekiyor.

Şu an yapmış olduğumuz konferans, her ne kadar kadın hareketinin yaşadığı zorlanmaları ve sorunlarını ele alıp değerlendiren bir konferansa da, ordu çalışmalarını da değerlendirmek gerektiğini düşünüyorum. 4. Kongre'den sonra gerçekleştirdiğimiz HPG PJA I. Kadın Konferansı önemliydi. Ordu çalışmaları, hiçbir şeyden anlamayanların yeri olarak görülüyordu. Orduyu sadece bazılarına ait görme durumu vardı. Şunu unutmayalım ki, biz temellerimizi orduda attık. Bu gerçekliğin bilinmesi ve inkar edilmemesi gerekiyor. İnsanın ilgi alanı neyse, şüphesiz kendisini orada ifade etmesi gerekiyor. Fakat böylesi yaklaşımlar bu değerleri inkar etmek üzerinden gelişirse, kendisiyle birlikte bir biçimsizliği ve inkarcılığı da getirir. Yapmış olduğumuz kadın ordu konferansı, her anlamda komuta sorunlarını ele aldı. Kadının orduda nasıl bir gelişimi yaratması gerektiği çok yoğun olarak tartışılmıştı. Uzak alanlarda olmamıza rağmen konferansın sonuçları bize yansıdı. Konferans sonuçları yansıdıktan sonra kadın yapısında bu yönlü adım atma istemi gelişirken, erkek yapısı da çeşitli adımlar atma ihtiyacı duydu. Derin tartışmalara yol açtı. Kadın, askerliği hep erkeğin bir işi olarak gördü; "Kadının doğasında askerliğe yer yok" deniliyordu. Böylesi yaklaşımlar askerliğin erkeğe kalmasına da yol açtı. Örneğin bulunduğumuz sahaya askeri akademiye eğitim gören,

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

hem bayan hem de erkek arkadaşlar geldiler. Fakat erkek arkadaşların katılımı, bayan arkadaşlara oranla daha aktifti. Birçok taburda eğitim çalışmalarına en aktif bir biçimde katılan kadın olmasına rağmen, askeri çalışmalarda atıl kalabiliyor. Bu yönlü hala büyük yetersizliklerimiz var. Meşru savunma çizgisini hayata geçirmede kadına büyük görevler düşüyordu, fakat bunu tam olarak değerlendiremedi.

Yine kadroda en fazla göze çarpan, takıntılı kişilikler haline gelmiş olmalarıydı. Konferanstan sonra yapıdan raporlar istenmişti; gelen raporları incelediğimizde en bariz göze çarpan, aşırı duygusal ve takıntılı yaklaşımlardı. Yani on yıl önce biri nerede bilmem ne söylemişse, onu halen canlı tutuyor. Bunu bir gerekçe haline getirip kendisini bir çözüm gücüne dönüştürmeme yaşıyor. Hak arayışçılığı çok yoğun; “Yıllardır bu ordu içerisinde yer alıyorum, benim yetkimin bu olması gerekiyor” deniliyor. Bu yaklaşım, kendisini çalışmalara çok fazla yansıtıyor. Örneğin orduda bölük sistemi yoksa ve bir bireyin düzeyi de bölükse, takım komutanlığı düzeyinde görev aldığıda, “Benim düzeyim bölüktür, neden bana takım komutanlığı verdiniz” diyebiliyor. Fakat hareketin yaklaşımı bu değil. Yani denetiminde kaç insanın olduğu çok fazla önemli değil, önemli olan alanlara göre bir yaklaşım sergilemektir. Bütün bunların yanında bir de, tecrübe ve birikimini yeterli görme durumu söz konusu. Örneğin orduda profesyonelliğe ulaşmak, teknik anlamda uzmanlık kazanmak istiyoruz, fakat bütün bu çabalara rağmen, uzun yıllar savaş alanlarında kalan bir arkadaş, “Ben zaten biliyorum, benim bu yönlü tecrübelerim var” diyebiliyor. Halbuki bu çok yanlış bir yaklaşım. Erdal arkadaşın şahadeti, geldiğimiz düzeyi görmemiz açısından bariz bir örnektir. Sözde komutanlaşmanın en fazla geliştiği bir alandı, fakat buna rağmen böylesi ihmalkarlıklar gelişebiliyor. Yani orduda silahını yoldaşına doğrultmaman gerekiyor ve bunu herkes de biliyor olmasına rağmen, bu bile ihlal edilmiş. Demek ki asker olmak da öyle kolay bir iş değil. Eğer halen bir mücadele örgütüysek ve üzerimizde inkar ve imha politikaları var diyorsak, bu yönlü mücadelemizi geliştirmemiz gerekiyor. Sonuç alıcı bir mücadele de orduyla olur. Ordu çalışmalarının bizim açımızdan bu denli büyük bir önemi var. Bu denli önemli olan bir çalışma içerisinde de, muhakkak bazılarının yer alması gerekiyor. Eski tecrübelerimize dayanarak, işi götüreceğimizi sanıyorsak yanılırız. Peyman arkadaşın şahadetine yol açan yine bizim duyarsızlıklarımızdı. Şehit düşüren, kaç aylık bir savaştıydı, daha doğru-dürüst silah kullanmayı bile bilmeyen biriydi. Bunların tümü önemli hususlardır. Yeni örgütlenmemizde ordunun yeri farklılaşıyor, ordu özerkleşiyor. Kadın da böylesi bir yapılanma içerisinde yer alacak ve örgütlenecek. Bu anlamda yeni oluşumumuzun adı ne olursa olsun, orduyla direkt ilişkilenecek. Mutlaka perspektif verecek anlamında değil, zaten orada onu yapacaklar olacaktır,

PJA IV. Konferans Tartışmaları

fakat bir bağın olması gerekiyor. Erkeği dönüştürme projesini arkadaşlar değerlendirdiler. Çok önemli bir projeydi de, fakat orduya yansması çok geç oldu. 4. Kongre'den bu yana bir yıl geçti, fakat 4. Kongre'de alınan kararlar, örneğin erkek arkadaşların özgün eğitim görmesi, HPG'nin yapmış olduğu bu konferansta daha yeni karar haline geldi. Böylesi ağır hareket etme projelerin zamanında hayata geçmemesine yol açıyor. Bir de tabii bu proje tek yönlü de değil, kadının dönüşümüyle bağlantılı bir şey. Projelerimizi yaşamsallaştırmada çıkan bütün engellere rağmen, daha yaratıcı yaklaşabiliydik. Örneğin direkt bayan arkadaşların komutası altında olan karma birlikler ve taburlar vardı; bu alanlar değerlendirilebilirdi. Bu alanları, erkeği dönüştürmenin eğitim sahaları yapabilirlerdi. Fakat bu yönlü çabalarımız yetersiz kaldı. Bu yönlü bir girişimimiz olmadığı halde, karma birlik ve taburlarda yer alan arkadaşlarımızın kadına ilgisi daha fazla. Demek ki biraz ilgilenseydik, kadın yönetim tarzının farklılığını ortaya koyabilseydik bazı şeyleri değiştirebilirdik. Bunların daha fazla değerlendirilmesi gerektiğini düşünüyorum. PJA'da eğitim gören erkek arkadaşları, erkek arkadaşların bulunduğu bütün alanlara gönderebilmeliyiz. Yine erkeği dönüştürme projemizi yaygınlaştırmak için çekici bir üslup yakalayamamız gerekiyor. Bunu yakalayamazsak ters tepkiler de doğabilir. Çünkü bu yönlü bir ilgi de gelişmiş, bunu iyi örgütlememiz gerekiyor. Bunları belirtebilirim.

Sar. (S) ark.: Arkadaşlar pratik çalışmaları değerlendirdiler. Biz de yeni bir örgütlenmeye gittik. Örgütlülüğümüz yeni olduğundan, ona yönelik olarak bir değerlendirme yapmayacağım. Daha çok genel çalışmaları değerlendirmeye çalışacağım.

Hareketimiz sürekli bir değişim ve yenileme diyalektiği içerisinde. Süreç hızlı bir değişimi gerektiriyor. Böyle bir yenilenme de leninst örgüt modelinin aşılmasıyla olabilir. Değişimin gerekliliğine inandığımız kadar, bunun bilincinde olmak da önemlidir. Yapılan değerlendirmelerde bu yönlü bir netlik de ortaya çıktı. Varolan mevcut örgüt modeli, bireyin yetenekleriyle katılımını sınırlıyor. Bu yönlü yaşanan yetersizlikleri aşmak için örgüt belli değişim çabaları içerisinde.

Gençlik hareketi olarak da bir kongreye gittik. Kongremizde bu yönlü belli adımlar da atıldı. KADEK yönetim kurulu toplantısında da bazı tartışmalar yapılmıştı. Yapılan bu tartışmalarda örgüt modelinin yenilenmesi gerektiği belirtilmişti. Her bireyin kendi özgünlüğüyle katılması gerektiğine vurgu yapılmıştı. Biz de Gençlik kongresiyle, gençliğin sisteme karşı alternatif bir güç olduğunu ortaya koyduk. Kadın hareketiyle bağı noktasında da belli tartışmalar yürütüldü. Gençlik hareketinin kendisini, kadın hareketine alternatif olarak gören bir güç değil de, mücadelede onunla ittifak içerisinde, birlikte aktif mücadelede yer alan bir güç olarak görmesi gerektiğine vurgu yapıldı. Bizim konferansa

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

katılımımız da böylesi bir anlamı taşıyor. Üçüncü alanı yaşamsallaştırabilmek için de kadın hareketiyle böyle bir ittifakın hareketimiz açısından şart olduğu biliniyor. Bu süreçte en aktif rol oynayabilecek güçlerden biri kadın, diğeri ise gençliktir. Gençlik böylesi bir önemi taşıyor; bu anlamda, kadın hareketini tamamlayıcılığı söz konusu. Biz konferansın hazırlık belgelerini de okuduk. Kendi kongremizde de kadın hareketiyle bir ittifak içerisinde olmamız gerektiğinin önemine değinmiştik, fakat bu yönlü somut kararlar da alamadık. Kongre sonrası süreçte bu yönlü bir yetersizlik de yaşandı. Birlikte çalışmanın önemini bilmekle beraber, bunun bilince de ulaşmak gerekiyor.

Herkes bulunduğu sahanın pratik çalışmalarını değerlendirdi. Irak parçası için de Önderlik bir öneri de geliştirmişti; PJA'nın halen bu yönlü bir açılım yapamamış olması insanın kafasında bir soru işareti olarak yer ediniyor. Daha sonra TJAK'ın çalışmalarına yönelik olarak da değerlendirmelerimizi geliştiririz. Mevcut durumda her ne kadar Amerika kendisini bölgede değişim gücü olarak dayatıyorsa da, sisteme alternatif olabilecek ve bölgede değişimi yaratabilecek tek çizgi, KADEK çizgisidir. PJA'ya da bu yönlü önemli sorumluluklar düşmektedir. Farklı derneklerin oluşumuna gitmek gerekiyor. 1991'de de bu yönlü bir zemin vardı, fakat bu yeterince değerlendirilemedi. Bu anlamda yaşanan yetersizliklerden tecrübe çıkarıp, geleceğe yönelmek gerekir. Fakat bu yönlü hem kadroda hem de hareketin genelinde yetersizlikler yaşandı. Bu anlamda daha aktif bir katılımın olması gerekiyor. Zaten mevcut durumda bölgede bir istikrarsızlık söz konusu, eğer kadro da duruşunda bir istikrarsızlığı yaşıyorsa, bunun ciddi bir biçimde eleştirilmesi gerekiyor. Kadronun kişilik anlamında kendisini netleştirmesi ve bu netlikle çalışmalara yönelmesi gerekiyor. Sistemin etkisi altına girmek kendisiyle birlikte zayıflıkları getirir. Bu süreç tarihi bir süreçtir ve kendisiyle birlikte birçok avantajı da getiriyor. Bu zemini doğru değerlendiremezsek, ileride pişmanlık yaşayabiliriz. Bu duruma düşmemek için aktif bir çalışma içerisine girmek ve Irak sahasını doğru değerlendirmek gerekiyor.

Be.(E) ark.: Hem uluslararası komplonun boşa çıkartılması açısından hem de geçmiş süreçte sarf ettiğimiz emeklerin yerini bulması açısından, bu süreçte yaşanan değişim-dönüşümü kadın boyutuyla daha güçlü ve köklü tartışmamız gerekiyor. Birkaç husus belirtmek istiyorum. Her şeyden önce ciddi bir sistem sorunumuz var. Atina savunmasıyla, yine Önderliğin son görüşme notlarıyla birlikte, özellikle bir sistem değişikliğine gitmemiz gerektiği çok bariz biçimde ortaya çıktı. Geçmiş sistemi de çok iyi tartışmamız gerekiyor. Çünkü gelişmenin önünde engel olan, amaçlarımıza ulaşmada bizi oldukça zorlayan yanları oldu. Marxist-Leninist örgütlemeleri, reel sosyalizm gerçekliğini şimdiye kadar en somut

PJA IV. Konferans Tartışmaları

olarak biz değerlendirdik. Tabii içimizdeki yansımalarını değerlendirmekte yetersiz kaldık. Belki birebir onlarla benzeştirmek doğru olmaz, ama bizim içimizdeki sisteme, yönetim anlayışına ilişkin de ciddi anlamda bir özeleştirme vermemiz gerekiyor. Önümüzdeki süreçte yeni bir zihniyet ve sistem oluşturmaktan bahsediyorsak, PJA'nın buradaki pozisyonunun çok önemli olduğunu bilmemiz gerekiyor. Çünkü PJA içerisinde yaratacağımız özgürlük ve demokrasi düzeyi, genel parti içerisinde yaratılan özgürlük ve demokrasi düzeyidir. Yani kendi içimizde geliştireceğimiz eleştiri ve özeleştirme yaklaşımı, aslında biraz da genel parti yapısına ilişkin geliştirdiğimiz ya da geliştireceğimiz özeleştirme oluyor. O anlamda, tabii ki köklü ve derinlikli ele almak önemlidir.

Bizim özellikle devletçi zihniyeti ve onun etkilerini çok güçlü tartışmamız gerekiyor. Çünkü her ne kadar özgün bir kadın örgütlenmesine sahip olsak da, bu zihniyetin içimizde yaşanma biçimi aslında genelden çok fazla farklı olmadı. Bir bütün olarak Kürt Özgürlük Hareketi, sistem dışı hareket etmesi gereken bir örgütlenmeydi, fakat bunu yaşamsallaştırmada eksik kalan yanlarımız oldu. Tabii bunları belirtirken, yaratılan değerleri inkar etmemek gerektiğini de düşünüyorum. Çünkü yaşadıklarımızın kazandırdığı birçok değer oldu. Ancak tartışma boyutumuz, daha çok geçmişte yapamadıklarımız ve eksik kalan yanlar üzerinden geliyor. Bu anlamda değerlendirmelerimiz, köklerimizden unutmadan, savaşımlarımızın kazanımlarını göz ardı etmeden, ama diğer yönüyle yarattığı tahribatları da görerek gelişmelidir. Önderliğin özellikle 2000 yılı değerlendirmelerine denk düşecek bir yaklaşım göstermemiz gerekiyor. En son Önderlik, 'Demokratik-ekolojik toplum' dedi. O temelde, inkara düşmeden, kendimizi yadsımadan geçmiş sistemimizi eleştirmemiz, değerlendirmemiz ve geleceğe yönelik bir yaklaşım ortaya çıkarmamız gerekir. Marksist-Leninist örgütlenme biçiminin içimizde ortaya çıkardığı ayrıksı duruşlar oldu, paylaşım noktasında zayıflıklar yaşandı. Bunların çok güçlü değerlendirilmesi gerekiyor. Dar sınıf bakış açısı insan gerçeğini param parça etti. Bunu, bizim çok iyi kavramamız gerekiyor. Hiyerarşik yaklaşımlar, bir bütün olarak birbirimize yaklaşımımızda, birbirimizi değerlendirme biçimimizde, yaşamı ele alış tarzımızda, paylaşım biçimimizde etkili oldu. Yapının yönetimi, yönetimin yapıyı ele alışında sabit bir bakış açısı söz konusu. Mesela, bir insanın bir pratiğinden onun bütün yaşamını belirleyecek düzeyde değerlendirmeler olabiliyor. Özellikle bizim yönetim geleneğimizde bu tarz çok yaygındır. Bu anlamda, insan gerçeğini bütünlüklü ele alan yaklaşımlar geliştirmeliyiz. Sistem tartışması yapılıyor ya da zihniyet dönüşümünden bahsediliyor; zihniyet dönüşümünü tartışırken PJA olarak, bakış açımızın çok daha güçlü olması gerekiyor. İnsanı ele alış tarzımız çok daha farklı, çok daha kazanımcı, bütünlüklü ve güç verici olmalıdır. Geçmiş

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

süreçlerdeki yaklaşımımızı ele aldığımızda -ki bunun içinde biz kendimiz de varız- erkekten ayrı olmayan bir yaklaşım gösterdiğimizi belirtmek gerekiyor. Geçmiş sürece, çoğu zaman demokrat olmayan, karşısındaki iradeye saygı duymayan, paylaşımı esas almayan, üstten bakan, emek harcamayan yaklaşımlar damgasını vurmuştur. Kadın Özgürlük Hareketi olarak örgüt yapısına farklılığımızı ve rengimizi çok fazla yansıtamadık. Oysa çok güçlü bir öz var. Fakat çevremizdeki egemen sınırları çok fazla aşamadığımız için -ki bu sadece bir zihniyet sorunu değil, bunun sistemle de bağlantısını kuruyorum- bu özü fazla pratikleştiremedik. Bu anlamda bağımlı bir örgüt yapılanmasından, çok farklı bir şey beklenilemez. Sürekli olarak bir merkeze bağlı siyaset yapılırsa, bağımsız bir siyaset tarzı da ortaya çıkmaz. Bir kadın hareketi olarak, kendi özümüzü yansıtacak, rengimizi verebilecek çok bağımsız bir siyaset yürütemedik. Bunu, her şeyde illa ayrı bir yaklaşımımız olsun anlamında söylemiyorum, ancak bu bağımlılık insana, iktidar ve savaş anlayışımıza kadar yansıdı. Yani kendi özümüzü yansıtma konusunda, giderek erkeğe benzeşen tarzlar ortaya çıktı. Özellikle geçmiş süreçlerde bunu çok çarpıcı bir şekilde gördük. O anlamda, eğer önümüzdeki süreç açısından, zihniyet dönüşümünden bahsedilecekse daha bağımsız bir duruşumuzun, daha bağımsız bir siyaset anlayışımızın olması gerekiyor. Örneğin, uluslararası komplo sonrası süreçte önemli gelişmeler yaşandı, örgüt bilincini kazanma anlamında güçlü tecrübeler edindik, fakat gerçekten kendi rengimizi bir bütün olarak örgüte yansıtma noktasında zayıf kaldık. Bu nedenle, örgütlenme modeli açısından ne kadar bağımsız olursak, o kadar fazla güçlü olacağımıza inanıyorum. Önderliğin belirttiği gibi, özerk örgütlenme kadının kendi gücünü ortaya çıkarması, düşüncesini, yaşam tarzını ve felsefesini yaşama yansıtmaları açısından önemlidir. Sistemin değişimi-dönüşümüyle birlikte, zihniyet dönüşümünün de olması gerekiyor. Birisini diğersinin önüne koymak çok doğru olmaz. İstedığımız kadar dönüşüm yapalım, eğer sistem gerçekten kadının rengini yaşama verebilecek tarzda örgütlenmemişse, bir sonuç elde edemeyiz. Bu konuda, hem fikiriz aslında.

Değirmek istediğim diğer bir konu da 'yetki' olayıdır. Bu konuda, araçların ve amaçların yer değiştirmesi durumu yaşanıyor. Kadın açısından bunu çok rahatlıkla belirtebilirim. Biz Partiye katılırken, özgürlük tutkularımızla katıldık, arayışlarımız vardı. Ancak gittikçe, özgürlük tutkularının yerini yetki tutkuları aldı. Bu, her şeyin önüne geçti. Ve işte orada, erkeğe benzeşme çok daha güçlü yaşandı. Bu, kadın örgütü içerisinde de bir hastalık gibiydi. Hala kendi içimizde yetki için erkeğe yaklaşımdan tutalım, kadroya ve yaşama yaklaşıma kadar son derece ilkesiz bir tutum içerisinde olabiliyoruz. O anlamda, özgürlük araçlarımızın -Önderliğin de hep belirttiği gibi- temiz olması gerekiyor.

PJA IV. Konferans Tartışmaları

Yetki, özgürlüğe ulaşmak için belki kullanılabileceğin bir araçtır, ama her şey değildir. Bizim kendi yönetim gerçeğimizde de yetki, bir hastalık gibi oldu, tutku düzeyine geldi. Belki bir bütün olarak bunu belirtemeyiz, ama bu konuda özden boşalma yaşandı. Bizim için önemli bazı temel ilkeler vardır. Bu ilkelerle yaklaşmak gerekirken, yetki için bazen birçok şey yapılabilir. Bu nedenle, zihniyet dönüşümü yapılırken, özellikle başta hiyerarşinin başında olan bizlerden başlanmalıdır. Gerçekten, kendi içimizdeki mücadelenin çok daha güçlü olması gerektiğini düşünüyorum. Cins mücadelesine yaklaşımda çok değişik evreler yaşadık. Kaba retçilikten tutalım, birçok şeye kadar, birey birey birçok şeyi yaşadık. Ama bundan sonra daha tutarlı bir yaklaşımımızın olması gerekiyor; dıştalayarak değil, ama bütünüyle kabul ederek de değil. Bir mücadeleyle birlikte paylaşımın da yaşanması lazım. Bu anlamda, bir mücadelesizliğin olduğunu da söyleyebiliriz. Belki herkes için, her düzeyde, her biçimde söylenemez, ama çok ilkesiz yürüyüşler de olabiliyor. Mesela, kadın siyasetinden bahsediyoruz; hangi çalışma merkezindeyse, o çalışma merkezine göre siyaset yapabiliyoruz. Özgür, bağımsız, farklı düşüncemiz yok. Eksik yanları da olabilir, doğru yanları da; bunu ayırtıramam gerekiyor. Irak çalışmasındaysam illa Irak'a göre yaklaşmak zorunda değilim. Bir kere, bu siyaset anlayışının bırakılması gerekiyor. Yapı ve yönetim olarak da doğrulara ulaşma gücümüz var. Mutlaka belli siyasi merkezlere göre politika ve siyaset yapmak zorunda değiliz. Sanki bizim bağımsız bir düşüncemiz olamaz ya da doğruyu, yanlış ayırt edemeyiz; illa bir yerlere, bir biçimde dayanmamız gerekiyormuş gibi bir yaklaşım var. Bu yaklaşım, öncülük misyonuna sahip olan PJA açısından temel bir yetersizliktir. Bunun sistemle de bağlantısı var. Tabii bireysel kaygılar, her bireyin yaşadığı zorlanmalar, güç getirememe, hesaplar da işin içine giriyor. Ama önümüzdeki süreçte, gerçekten bir zihniyet dönüşümünden bahsedeceksek, kesinlikle kadın bakış açısını daha güçlü oturtmamız, ortak bir bakış açısını yakalamamız gerekiyor. Geçmiş süreç açısından, anlaşılır yanlar olabilir. Ama günümüz itibarıyla, çok ciddi bir geçiş sürecini yaşıyoruz; ortak bir görüşe, düşünceye ve yaklaşıma ihtiyacımız var. Yönetim içerisinde belli merkezlere göre siyaset yapma anlayışını bırakmamız ve daha samimi bir yaklaşım göstermemiz gerekiyor. PJA olarak, daha açık bir örgüt olmamız ve demokrasi bilincini daha güçlü geliştirmemiz gerekiyor.

Bizde en temel sorun, özgür bireyi yaratamayışımızdır. Özgürlükten bahsediyoruz, ama bizim sistemimiz içerisinde özgür birey ne kadar ortaya çıkıyor? Bütümen inkarcı yaklaşmıyorum; mutlaka kazandığımız şeyler var, ama sistemimizin komple bir şekilde özgür tercihlerini yapabilen, bilinçli, iradeli, emekçi, paylaşımcı insanları çok fazla ortaya çıkartamadığı da bir gerçek. O anlamda, yaratacağımız sistemin özgür

bireyi daha fazla ortaya çıkartabilecek bir yaklaşıma ve örgüt modeline sahip olması gerekiyor. Örgütü ve bireyi birbirine kurban etmeden bir örgütlenme bilincine ulaşmak kadın açısından çok önemli. Örgüt ve birey arasındaki dengeyi iyi ele alarak bir yaklaşım göstermemiz gerekiyor.

Sew. ark.: Halk olarak da KADEK olarak da çok ciddi avantajları olan bir mücadele yürütüyoruz. Çünkü yükselen bir değer olarak ortaya çıkan Önderlik gerçeğimiz var. Ama bu gerçeklik, çok dezavantajları olan bir halk ve kadın gerçeği üzerinden ya da onun içinden çıktı. Tabii değişik bir tezatlık şeklinde görünüyor, ama bunun taşıdığı bir diyalektik anlam var ve bunlar biliniyor. Çok büyük bir zenginlik içinde, çok ciddi fakirlikleri her zaman yaşadık. Bu, bizde ağlamaklı, sitemli tartışmalara da, umutlu tartışmalara da neden oldu. Ben, konferansın tartışmalarını dinlerken, bir kez daha bunların hepsini bir arada hissedebiliyorum. Çok sitemli tartışmalar kadar çok umutlu değerlendirmeler de yapıyor. Gerçeğimiz buna yol açıyor. Fakat tüm bunların içerisinde, Önderliğin de belirttiği gibi, ideolojik bir devrim gerçekleştiriyoruz. Önderliğin ideolojik gelişmişlik düzeyi, kişilik gelişimi her zaman korkunç bir dinamiklik gösterdi ve bu gelişim çok büyük değerler yarattı. Bunun karşısında, bizim yetersizliklerimiz ise çok fazla. Bunun tarihsel, toplumsal nedenleri biliniyor. Yıllardır mücadele eden insanlarız. Bir kez daha bunlara sığınabilir miyiz? Hala bir yere kadar sığınabiliyoruz. Fakirliklerimiz karşısında bazı değerlendirmeler yapmanın anlamı olabilir, fakat bir yerden sonra en azından takılmamız gereken şeyleri belirleyebiliriz ve bunlardan sakınabiliriz.

Arkadaşlar çok değişik görüşler getirdiler. Hemen hemen hepsine katılıyorum. Önderliğin, kendi toplumsal gerçekliğimiz karşısında ve mücadele ettiğimiz bütün güçler karşısındaki duruşu biliniyor. Biz, Önderlik karşısında hep bir fakirlik yaşadık, ama Önderlik bizden ayrı bir zeminde çok büyük adımlar attı. Önderlikle birlikte yaşarken daha fazla avantajlıydık. Önderlikle yaşamak bize birçok şey kazandırdı; onu dinleyişimizde, onunla her diyalog kuruşumuzda ondan hep bir şeyler aldık. Fakat şimdi Önderlik, zemin olarak bizden farklı bir yerde. Ben mesela şu anda, Önderliğin davranışlarında ne tür değişiklikler olduğunu çok merak ediyorum. Bunlar önemli, çünkü bilseydik sanırım çok farklı sonuçlar çıkarabilirdik. İmralı süreciyle birlikte, Önderliğin anlaşılmasında, düşüncesinin hayat bulmasında içine düştüğümüz zayıflıkları sorgulamamız gerekiyor. Komplodan sonra vicdanımızla bir hesap içerisine girme, Önderliğin söylediklerini daha erken anlamamızı beraberinde getirdi. O anlamda, bir aşama kaydettiğimizi düşünüyorum. Önderliğin belirttiği hususları, dikkat çektiği noktaları daha erken kavrayabiliyoruz. Bu konuda belli gelişimler de var. Ama şu da var ki, Önderliğin koyduğu kapsam genişledikçe, bizde geçmişte varolan bazı

PJA IV. Konferans Tartışmaları

hastalıklar biraz daha geliyor. Çünkü biz, Önderlikle aynı hızda gelişemiyoruz. Önderlik, kanatlanmadan bahsederken, biz daha emekleme sorunlarından, tekrarlamaktan bahsediyoruz. Özellikle İmralı sürecinden sonra, çok daha fazla yaptığımız bir şey var: Önderliğin tespitlerini çok fazla dillendiriyoruz, çok fazla kullanıyoruz. Her şeyimize yedirmeye çalışıyoruz. Ama klişeleşiyor bizde, çünkü yaşamsal karşılığına çok ulaşmamış oluyoruz. Buna objektif olarak gücümüz de yetmiyor. Fakat bu, bizde giderek bir özelliğe de dönüşüyor. Ne kadar çok sözünü edersek, ne kadar çok yaşamın her yerinde kullanırsak, o kadar gerçekleştirmiş olacağız gibi bir hisse kapılıyoruz. Bunu çok ciddi bir tehlike olarak görüyorum. Yaşamın her alanında, Önderliğin kullandığı kavramları, tespitleri gerçek anlamda kullanmak çok önemli bir şey, ama özümsemediği, bizim bilincimizde anlam düzeyine ulaşmadığı sürece kullanmayı bir tehlike olarak değerlendiriyorum. Önderlik bizi lafazanlaşma konusunda, daha AİHM savunmalarıyla birlikte uyarıyordu. Özellikle de kadın yapısına yapmıştı bu uyarısını. Bunun önemli olduğunu düşünüyorum. Bu kadar geniş ideolojik, teorik birikimle beraber yeniden yapılanırken, bir kez daha bunların değerlendirilmesi gerektiğini düşünüyorum. Bu yaklaşımlar, özden boşalmanın bir işareti gibi geliyor bana. Bundan sakınmak çok önemli. Belki o yüzden de, az konuşmak bir tercih olarak çıkabiliyor. Tabii bu da tepkisel, bireyci bir durum oluyor ve ona girmek de çok doğru değil. Bu, biraz da oportünist bir yaklaşıma dönüşebilir. Çok derin bir zihniyet dönüşümü yapmak gerekiyor.

Hiyerarşi, sürekli tartışılan bir konu haline geldi, tartışılması da gerekiyor, fakat bu, gözeneklere işlemiş bir olgu. Her şeyi birbirinin altına ve üstüne koyan bir yaklaşım çok fazla gelişmiş. Arkadaşlar, örgütsel modelimizle bağlantılı olarak ele aldılar. Hiyerarşi, örgütsel ilişkilerimize, örgütsel yaşamımıza, işleyişimize çok fazla sızmış. Önceden çok kaba olmasına rağmen, şimdi incelmış bir gerçekliktir. Özden çok daha fazla, biçim esas alınır oldu. Bundan herkes rahatsız. Yönetimler yapıya yetkiyle, gücü bireysel tasarrufa dönüştürerek yaklaşırlar. Bunlar, çok ciddi rahatsızlık oluşturur. Ama bir de bunun kabulü üzerinden gelişen bir yapı, kadro geçişimiz var.

İnsan hiçbir zaman içsel olarak tabi olmayı kabul edemez. Bir şekilde, tepkisi yansır. Bizde bunun çok değişik yansımaları vardır. Birbirimizin yüzüne farklı şeyler söyler, ama arkamızı döndüğümüzde yapı ve yönetim olarak başka şeyler yaşar ve yaparız. Yönetimle yüz yüze değil, yönetim dışındayken veya yapıyla yüz yüze değil de, yapının dışındayken dile getiririz esas düşündüklerimizi. Oysa birbirimize karşı bir açıklığın olması gerekir. Bunun kişiliklerimizde, savunduğumuz özgürlükçü değerlerle bağımızda ortaya çıkardığı bozulmalar var ve erkeğe benzeşme de bu zeminde gerçekleşiyor. Kişiliğimizde hiyerarşik

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

ilişkilendenmeden hoşnut olma, ondan rahatsız olmama, onu reddetmeme söz konusu. Bunlar, ideolojik özümseme sorunuyla bağlantılıdır. Bu algılayış ve yaşayış özgürlükçü değildir. Güce tabi olmanın, gücün denetimine girmiş ve bunu kabullenmiş olmanın, bundan memnuniyet duymanın yarattığı bir bozulma var. Bunlar, çok ciddi irdelememiz gereken hususlardır. Başta örgüt ilişkilerimizde, örgütsel yaşamımızda, yoldaşlık ilişkilerimizde, kadınla ilişkilerimizde bunların çok ayrıntılı ve çok samimi çözümlenmesi, bunlara karşı önemli bir mücadele verilmesi gerekiyor. Bu konuda, mücadelecilik çok zayıf, hatta mücadelecilik biraz da sahtelik olarak görülüyor; “Her şey politiktir” noktasına getiriliyor. O zaman, biz hangi değerler üzerinden yürüyeceğiz? Önderliğin Atina savunmasında en çok belirttiği hususlardan birisi, en doğal, en içten dostluk ilişkilerine, insancıl ilişkilere, arkadaşça ilişkilere verdiği değerdir. Her şeye rağmen bundan asla vazgeçmeyeceğini, vazgeçerse hiçbir şeyin anlamının olmayacağını belirtmişti Önderlik. Bu, hepimiz için temel alınması gereken bir yaklaşım. Önderlik, mücadele ederken düşmanına bile acı vermemekten, sevgiyi bu yolla yaratmaktan bahsediyordu. Bu kavramlar çok önemli ve çok duygusal ele alınan kavramlar da değil. Bunlar, ideolojik olan ve çok temel kavramlar. Bu nedenle, yeniden yapılanırken, sadece örgüt modelimizi değil, örgütsel ilişkilerimizi, örgütsel yaşamımızı da ele almalıyız. Mesela Önderlik, bize kendi varlığımızı hissettirdi. Peki acaba biz bugün birbirimize varlığımızı ne kadar hissettiriyoruz, bir özne olduğumuzu, bir varlık olduğumuzu, bir değer olduğumuzu ne kadar hissettiriyoruz? Tabii bunlar, çokça sorgulamak durumunda olduğumuz konular ve bu konuda aşama yapmadan hangi örgüt biçimini alırsak alalım çok demokratik, özgürlükçü bir aşamaya geçemeyeceğimizi düşünüyorum. PJA Meclis toplantısında üzerinde en çok ortaklaştığımız, önemle tartıştığımız noktalardan birisi, maneviyat yetersizliği idi. O zaman daha çok duygusal ihtiyaçlarımız boyutunda ele almıştık. Hatta belki içinde bireyciliklerimiz de vardı, fakat bugün çok daha geniş bir yelpazede ele alınması gereken bir konu olarak görüyorum. Cins mücadeleciliği konusunda, bir birimize çok hesap soran bir tarzımız yok. Her arkadaş, her yerde, istediği tarza dahil olabiliyor. Cins mücadelesini yürütüp yürütmemek belirleyici bir kriter olmaktan çıkıyor yavaş yavaş. Fakat bizim ortamımızda her şey temelde bunun üzerinden yürür. Ama bunu ne geçmiş ölçülerle ele alabiliriz, ne de bugün içine girdiğimiz ideolojik dönüşüm süreciyle birlikte ele alabiliriz. Çünkü ona formasyonumuz yetmiyor. Cins mücadelesini yeni bir biçimde, çok güçlü, derinlikli ele alamıyoruz. Geçmiş biçimlere de giremiyoruz; o zaten mahkum edildi, yanlıştı. Böyle olunca da pratiğimiz, içinde olduğumuz zeminlere dahil olmayla sonuçlanıyor. Tabii bunun içerisine bireysel kariyer kaygıları da giriyor. PJA meclisinde bireysel kaygıların öne çıkma durumu var. Bu,

PJA IV. Konferans Tartışmaları

bireysel politikacılığı da geliştiriyor. Bunlarla çok fazla mücadele yok. Bu konuda bir uzlaşma durumumuz görülüyor. Sanırım hiç birimizin çok güçlü bir alternatif oluşturma düzeyi olmadığı için, birbirimizi biraz idare de ediyoruz. Bu, önemli bir konudur ve mücadeleyi sınırlandırıyor. Değişik çalışmalar, Erkeği Dönüştürme Projesi, savunmanın gelişi, onlarla birlikte içine girdiğimiz yoğunlaşma süreçleri bunu dengeliyor biraz. Ama bunlarla dengelenmesi değil, bunlarla güçlenmesi gerekiyor. Bizde yeni açılım kazandırdığımız bazı çalışmalar, cins mücadelecisiğindeki geriye düşüşü görülmez kılıyor; bu bir kandırmaca oluyor. Yeni yapılanmayla birlikte bunun giderilmesi gerekir. Açılım, evrensel bir yapılanmaya kavuşma, baştan beri amaç olarak edindiğimiz bir konuydu. PJA, pratik olarak evrensel bir hareket olma durumuyla karşı karşıya. Bu iddiayı ortaya koydu, bunun projelerini geliştirdi ve bunun adımlarını atmaya başladı. Tabii bununla birlikte ortaya çıkan sıkıntılar var. Genel anlamda PKK olarak toplumsal bir harekettik, oluşumumuzdan itibaren de kitleyle iç içeydik. Fakat bizim düşünüşümüz, ele alışımız her zaman bir kadro partisi şeklinde oldu. 3. Konferans'a kadar da bir kadro partisi gibi yaklaştık. Toplumsal çözümlerle kendimizi; kendimizde toplumu çözümlerle gibi bir ele alışımız yoktu. Genel mücadelemizin yaşadığı süreçlerle de bağlantılı olarak halkla bir kopukluk yaşandı. Son yıllarda, mücadelenin siyasal olarak gelişmesiyle de bağlantılı olarak, mücadelemizi yeniden asıl zeminlerinde, halkla birlikte sürdürme konusunda hızlandık ve önemli adımlar da atıldı. Fakat bir boyutuyla evrenselleşme, bir boyutuyla halklaşma ayağı olarak ortaya çıktı. Biz de şimdi her ikisinin ortasında bir kadro partisi olarak duruyoruz. Şimdi bunun alışkanlıklarını, bakış açılarını yıkmaya çalışıyoruz. Bizde halka karşı hala, "Onlara bu ideolojiyi taşıyacağız, onlarla birlikte bir mücadele yürüteceğiz" şeklinde değil de, "Onları etkimiz altına alacağız veya onları kurtaracağız" şeklinde hiyerarşik bir bakış açısı var. "Bu ideoloji bize ait, bu özgürlük düzeyi bize ait" der gibiyiz. Bunu dile getirmesek de duruşlarımızla, bu mücadele sanki sadece PJA üyeleri ya da KADEK üyeleri için veriliyormuş gibi yaklaşıyoruz. Bu zihniyeti çok fazla aşamadık. Halkçı yaklaşım, bu mücadelenin en temel yaklaşımıydı, fakat bizim devrimcilik, sosyalistlik, halkçılık anlayışlarımız geçmiş süreçte çok erozyona uğradı. İçine girdiğimiz mücadele süreciyle birlikte, bu kavramları kişiliğimizde yeniden tanımlamamız gerekiyor. Bunlar bana göre tanımsız. Önderlik sosyalizm anlayışından bahsediyor. Bizde sosyalizm anlayışı nedir? Ekolojik, demokratik toplum nedir? Kişiliğimizde özgürlükçülüğü, halkçılığı nereye yerleştiriyoruz? Söylemlerimizle kişiliğimizde ve bilincimizde yerleşenler arasında farklar var. Ekolojik toplum çok çok yeni. Hala bilincimize dokunmadı bile, şimdilik bilgimize dokundu. Biz ekolojik toplumu ağaçları taşılayıp

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

taşlamamak, kesip kesmemek olarak mı anlayacağız? Sosyalistleşen, demokratikleşen kişilik, ekolojik yaşam vb. bunların kültürü bizde tanımsızdır. İnsanda tanıma kavuşmamış bir şey yoktur. Bir şey sende tanıma kavuşmamışsa, sana ait değildir. Oluşturmadığın bir şeyi de yaratamazsın, yaşamsal kılamazsın. Bu anlamda, yeniden yapılanırken, ideolojik oluşumu önemli bir nokta olarak görüyorum. Ama bunu klişeleşmiş sözlerle veya söylem-eylem çelişkisinin çok yoğun yaşandığı bir duruşla değil, çok doğal buluştuğu bir duruşla ele almamız gerekiyor. Çünkü içine girdiğimiz süreç, hem KHK açısından hem de PJA açısından, her militanın birey olma gerçeğini çok somut, tutarlı bir şekilde tanımlaması ve bunu yaşamsallaştırması durumunda olduğu, inisiyatifi doğru temelde kullanması gereken bir süreçtir. Yatay örgütlenmeye geçilirse, parçalanacağımızı söylüyoruz. Bence tek tek her insanın, bu örgütün ideolojik, siyasal, örgütsel düzeyini günlük akışkanlık içerisinde temsil edebilecek, geliştirebilecek düzeyde kendisini konumlandırma üzerine düşünmesi gerekir. Yoksa eskisi gibi “Yönetim görevini yapısın, bana talimat versin” demekle olmayacak. Biz bir sürece giriyoruz, ama sanki bunu tam algılayamıyoruz gibi geliyor bana. Gireceğimiz süreç talimatlarla, yönlendirmelerle yürütebileceğimiz bir süreç değil. Bu kadar örgütsel yapılanma kuracağız, bu kadar açılım sağlayacağız, bu kadar iç içe, çok farklı evrensel ve yerel ölçüde açılımlar yapacağız; bunları öyle eskisi gibi emir-talimat zincirleriyle yapamayız, yapmamamız gerekiyor. Birey inisiyatifi, birey doğrultusu, bireyin ideolojik, siyasal, örgütsel gücünün ne kadar ve nasıl ortaya çıktığı önemli ve bu her birimizin kendisinde yeniden, doğru tercihler belirlemesi anlamına geliyor. Bu nedenle, bu konferansın tartışmalarını çok önemli buluyorum. Bizim temel doğrultumuzu veriyor. Bu doğrultuyla kendimizi yeniden ele almak durumundayız. Bir hareket yenilenirken, en başta onun militanları yenilenmek, kararlaşmak durumundadır.

Zi.(H) ark: Böyle bir konferansta, takıldığımız bazı noktaların netleşmesi gerektiğini düşünüyorum. Arkadaşların gerçekten güçlü değerlendirmeleri oldu. Bu güçlü değerlendirmelerin içerisine, eklenecek çok fazla bir şey yok. Tartışmalar da belli bir düzeye geldi. Belki içinde bulunduğumuz çalışmalardan da kaynaklı, kafama katılan veya arkadaşların değerlendirmelerinde cevabını arayıp da tam bulamadığım bir konuya değinme ihtiyacını duyuyorum; bu da, ordu ve hiyerarşi konusudur. Böyle bir konferansta, hiyerarşinin genel örgüt üzerindeki etkileri tartışılıyor, fakat ordu üzerindeki etkilerini hala çok kaygılı tartıştığımızı düşünüyorum.

Bu konuda bütün arkadaşlardan aldığım cevap, “tartışılmaz” oldu. “Ordularda hiyerarşi tartışılmaz” denildi. Tek bir arkadaş tartışılabileceğini söylemedi. O açıdan, bunu önemli buluyorum. Pratikte karşılaştığımız

PJA IV. Konferans Tartışmaları

bazı olaylar var. Bunlara takılma durumum oluyor. Yani çelişki yaratıyor ve bu noktalarda bir netleşmenin yaşanması da gerekiyor. Askeri güçler içinde yer alıyoruz ve pratiğe gideceğiz. Bu açıdan, ‘neden ordu içerisinde hiyerarşiyi tartışmadığımızı’ netleştirmemiz gerekir. Aksi durumda, ‘örgütün yeniden yapılanmasını kimin için tartışıyoruz’, sorusu akıllara gelir. Ya da örgütü sadece bu vadiyle sınırlı olarak mı ele alıyoruz? PJA örgütlenmesi, sadece Akademi çalışmalarını mı kapsıyor? Öyle değilse, o halde bütünlüklü yaklaşmamız gerekir. Tartışmalarımıza örgütün tümü yansiyabilmeli. Bir bütün olarak ele almalıyız. Bu nedenle, konferansın tartışmalarını çok önemli buluyorum. Birçok arkadaş da aynı görüşte. Marksist-Leninist örgütlenme biçimini, yine hiyerarşik sistemin üzerimizdeki etkilerini tartışıyoruz. Fakat neden Marksist-Leninist örgütlenme modelinin ordu üzerindeki etkilerini tartışmıyoruz? Neden tartıştığımız yeni örgüt modelini daha kapsamlı ele alamıyoruz? Örgüt yapısının yüzde sekseni, doksanı ordu faaliyetlerinde yer alıyor. Bayan yapısının yüzde ellisi, altmışı ordu faaliyetlerindedir. Ve bizim, ordu içerisinde en çok zorlandığımız yön, hiyerarşinin yarattığı tıkanmalar oluyor. Ordu, deyim yerindeyse hiyerarşiden en fazla nasibini alan kurumdur. Bunu rahatlıkla tartışabiliriz. Arkadaşlar, “HPG konferansını yapmış, 9. kongrede bazı şeyler netleşecek” diyebilirler. Belki bazı şeyler ilerde değişecek ve sabırla beklemek gerekiyor, fakat PJA yeni bir yapılanmaya giderken, bu konferansta da, ordu içerisinde hiyerarşiyi, arkadaşların değerlendirdiği gibi tehlike düzeyine gelen yetki anlayışlarını tartışabiliriz. Bütün arkadaşlar, ordu çalışmalarının önemini değerlendirdi. Bunun propagandasını yapmaktan çok, yaşanan zorlanmaları, sorunları, Marksist-Leninist örgütlenmenin ordu üzerindeki etkisini ve bunları aşmak için yeni yapılanma içerisinde ordunun nasıl örgütlenmesi gerektiğini tartışmalıyız. Arkadaşların en hassas yaklaştıkları nokta, ordu içerisinde hiyerarşi anlayışının varolup olmaması konusudur. Ben, olmasın, hiç gereği yok gibisinden yaklaşmıyorum, böyle bir dayatmada bulunmuyorum. Ancak bunun nasıl olması gerektiğinin de tartışılmasından yanayım. Ordu içerisinde hiyerarşi olacaksa, bunun uygulanma biçimi nasıl olacaktır? Arkadaşlar, geri veya ileri hiyerarşi gibi bir vasıflandırmaya gittiğimi sanmasınlar; öyle yaklaşmıyorum. Orduların yapılanmasında gerçekten emir-talimat sistemi olmalı, ama biz bunu nasıl algılıyoruz? Ordularda yönetim olmalı, ama biz bunu nasıl uyguluyoruz? Bugün yönetim ve yapı arasındaki uçurum neyin nesidir? Savaş esnasında emir ve talimatın yerine getirilmesi gerekiyor; bunları reddetmiyorum. Ordu denilince ilk olarak akla, emir talimat sistemi geliyor, ama bu ‘nasıl’ları da gerçekten tartışmamız gerekiyor.

Altı yıldır ordu çalışmasında yer alıyorum ve altı yıldır kafama takılan bir çelişkiyi bu konferansta açmak istiyorum. Yetki olayı gerçekten de çok

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

tehlikeli boyutlara ulaşmış. Takım komutanından tutalım bölük komutanına, tabur komutanına kadar bir çok komuta kademesi yapı içerisinde kendisini rahatlıkla bir merkez konumunda örgütleyebiliyor. Kendisini o pozisyonda tutuyor. “Ben yönetimim; yaşamımda her şey farklı olacak, özerk olacak, herkes bana farklı yaklaşacak, yönetim olduğum için pratik işlerde yer almam, yapıyla ilişkilenede doğal olmak yerine mesafeli yaklaşırım” gibi bir mantık var. Yapının sorunlarının özüne inip bunları çözümleme yerine, “Benim denetimim altında sorun çıkmasın, benim mevkiime, kariyerime bir şey olmasın” mantığıyla yapıyı bastıran, elindeki örgüt silahını rahatlıkla bunun için kullanan birçok yaklaşım söz konusu. Arkadaşlar da bu çalışma içerisinde bulduklarından, bu sorunlara yabancı değiller. Bunlar aşıldı da denebilir, ama ordu içerisinde hala varlığı devam eden sorunlardır. Henüz aşılmamıştır. Neden bir tehlike olarak değerlendirme gereği duydum, çünkü bugün bir bölük komutanı bir bireyin yaşamıyla, kaderiyle rahatlıkla oynayabiliyor. Bireyleri kendi ölçülerinde ele alıp, ona göre üstte bilgilendirme yapılabiliyor. Bu da, o bireyi oldukça zorlayabiliyor. Bunu gerçekten tehlikeli buluyorum. PJA yeni bir yapılanmaya giderken, ordudaki kadın ile bağlar bir anlamda kopuyor. Bu, insanı gerçekten de kaygılandırıyor. Düşünmeden geçemiyorsun, çünkü PJA’nın yüzde altmışlık gücü HPG’dedir. Biz bu hiyerarşinin zararlarını en fazla ordu içerisinde yaşıyoruz. Yetki olgusu hat safhaya gelmiş; bireylerin, “yetki bana aittir” gibi mülkleştiren yaklaşımları var. Bu da, sakıncalı sonuçlar doğurabiliyor. Mesela intiharların, kaçışların, örgütlenmelerin çoğu ordu bünyesinde açığa çıkıyor. Bireyin bunalımlı halleri, katılımsızlığı, iddiasızlığı bu noktada açığa çıkıyor. Bunları tartışmamız gerekiyor. Gerçekten, yeni dönemin komuta tarzı üzerinde durulmalıdır. PJA’nın birçok talimatı geldi; ekip tarzından bahsediliyordu. Fakat her şeyin bir bireyde merkezileştiği bir yerde, kişi ne yapsa da ekip tarzı açığa çıkmıyor. Her şey bir bireyde somutlaşıyor, çünkü karar gücü de o oluyor. Yani bireyin kendisini açığa çıkaracağı, irade kazanacağı bir sistem söz konusu olmuyor. Yönetim tarzında bu yok. Çünkü bireyin iradesinin açığa çıkması halinde, yetkinin elden gitmesinden korkuluyor. Bu nokta önemlidir. Çünkü bu tarz yaklaşımlar bireyi örgütten koparıyor, kaçırıyor, intihar psikolojisine götürüyor. Belki şu an o düzeyde ciddi sorunlar olmayabilir, ama ilerisi açısından, bu tarz sorunlara çözüm getirilmemesi halinde, farklı şeylerin gelişmesi de söz konusu olabilir. Böyle kaygılarım var. Bu açıdan, PJA olarak nasıl bir ordu olması gerektiği, Leninist örgüt modelinin etkileri yetkiye yaklaşım- çünkü yöneticiliği hala insanları yönetmek olarak algılıyoruz- gibi noktalarda somut perspektif, öneri ya da taslak hazırlanabilir. Böyle bir önerim olacak. PJA kendisini ayrıştırıyor. Arkadaşlar da bağımsız bir örgütlenme üzerine tartışmalarını

PJA IV. Konferans Tartışmaları

yoğunlaştırıyorlar. Peki bu noktada bağımsız bir savaş da gerekmiyor mu? Bir Gülbahar olayında daha farklı olabilir miydi? Mesela biz meşru savunmayı acaba sadece halkı harekete geçirmek olarak mı algılıyoruz? Ya da PJA her şeyini bağımsızlaştırırken, askeri kanadı ne olacak? Örneğin İran'da olay oldu, Suriye'de olay oldu, Türkiye'de farklı bir şeyler olduğunda, orada kadın meşru savunma hakkını nasıl kullanacak? Bu noktada PJA'nın bir ordu gücünün olması gerekmiyor mu? KADEK ya da HPG adına olmaktan ziyade direkt PJA'ya bağlı bir ordu gücü olamaz mı? PJA'nın gelişen olaylar karşısında meşru savunma hakkını kullanması gerekiyor. Şimdi PJA bağımsızlaşırken, askeri kanattan da kopma durumu söz konusu olacak. Bu biçimiyle PJA nasıl meşru savunma hakkını kullanabilecek, nasıl direkt eyleme geçecek? Bu noktada sadece halkın harekete geçirilmesini doğru bulmuyorum. Ya PJA'nın kendi bağımsız örgütlenmesi içerisine dahil edeceği bir askeri kanadı örgütlemesi gerekiyor, ya da o düzeyde örgütlenmesi gerekiyor ki, bir olay olduğunda HPG'deki bayan gücünü de harekete geçirebilsin, örgütleyebilsin. Bununla beraber ordudaki yapı-yönetim ilişkileri ve aradaki kopukluğun giderilmesi açısından –farklı görüşler de olabilir- yönetimin belli sürelerle dönüşümlü devam ettirilmesi gibi pratik çözümler getirilebilir. Böylelikle yönetim sadece birilerinin tekelinde olmaktan çıkar. Dönüşümlü bir yönetim tarzı açığa çıkabilir. Yılda bir, altı ayda bir değişimler olmalı. Yönetimlerin yetkisini sınırlandıracak yöntemler bulunabilmeli. Bireylerin kendi haklarını savunma durumları olmalı. Örneğin bireyin de kendisini savunma hakkı olabilmeli. Onun zemini fazla yok. Bir tekmil, bir bireyin tüm yaşamına mal olabiliyor. Bu noktada belirteceklerim bunlardır.

Na. ark.: Raporda belirtilen noktalar kapsamlı olarak açıldı. Sa. arkadaş da kapsamlı değerlendirdi. Belki bütün alanlar açılmadı, ama bizim Irak'da yaşanan sorunlarda etkili olan zihniyetimiz Avrupa'da da, Türkiye'de de, farklı yerlerde de etkisini aynı düzeyde gösteriyor. Her ne kadar bütün alan pratikleri açılmasa da, tüm alanlarda yaşanan sorunların nedenleri üzerine kapsamlı değerlendirmeler yapıldı. Bu nedenle, rapor üzerine yürütülen tartışmaların bu bölümünü yeterli buluyorum.

Ji.(D) ark.: Tartışmalarımız bir düzeye ulaştı. Fakat tartışmak da gerekiyor. Na. arkadaş bir öneride bulundu. Tartışmaların yeterli olduğunu belirtti. Arkadaşın önerisi üzerine görüşler belirtilebilir. Oylama sonucuna göre, tartışmalarımızı sonlandırıyor ve yeni bir gündeme geçiyoruz.

HEDEFLER ÜZERİNE YÜRÜTÜLEN TARTIŞMALAR

Kadın Bilimi, Dünyayı Kapsayacak Bir Genişliktedir

Şi. (K.) ark.: Hedef kısmı okundu. Konferans tartışmaları açısından, bu kısım biraz genel kalmış. Bu nedenle, burada yürütülecek olan tartışmalarla birlikte kongre için yeniden ele alınabilir. Genel olarak doğrultu verecek belli noktalar konulmuş, bunlara katılıyorum, fakat somutluk kazanması gereken bazı noktalar daha var. O açıdan, belirteceklerim öneri niteliğinde olacaktır. Anlayış olarak taslakta belirtilenlere katılıyorum. Esas hedeflerimizden birisi, demokratik uygarlık çizgisinde ya da kimliğinde özgür bireyi yaratmaktır. Bunu kadın ve erkek için olduğu kadar, toplum için de hedefliyoruz. Bu açıdan, uzun süredir mücadele ettiğimiz anlayışları, geleneksel yaklaşımları, egemen zihniyetten kaynaklı yönlerimizi aşmamız gerekiyor. Hem erkek hem kadın olarak, cins savaşımımızın önünde engel olan, hareketlerimize ve davranışlarımıza yansıyan, alışkanlık yapan yönleri aşmak zorundayız. Bunun için zihinsel devrim mücadelesinin sürekli yürütülmesi gerekir. Uzun ve kısa süreli hedeflerle bu mücadeleyi hep canlı tutmalıyız. Bu noktada yaşanan sorunlar üzerine arkadaşlar değerlendirmelerde bulundular. Bunlara tekrardan değinmek istemiyorum. Fakat manevi boyutta kendimizi güçlendirmemiz gerekiyor. Kadın yapısı içerisinde, ruhta yaratılan bir parçalanmışlık var; bunun aşılması gerekir. Birey olma noktasında yaşadığımız arayışları çok bilimsel ve ideolojik bir doğrultuda ele almazsak, bu, kendisiyle beraber çok bireyci yönleri de açığa çıkarabilir. Geçen süreç içerisinde hem kendi yaklaşımlarımızdan hem de çevremizdeki yaklaşımlardan, bunun yaşandığını gördük. Bu anlamda ruhsal birlik noktasında Pe. arkadaşın yaptığı değerlendirme önemliydi. Önümüzdeki süreç açısından, böyle bir birliği sağlamalıyız. Yalnız kendi içimizde de değil, bunu genele taşımak önemli. Dünyanın neresinde olursa olsun, kadınların kendi aralarında paylaşacakları bir şeyler mutlaka olur. Mücadelemizin bir hedefi de, böylesi bir sevgi bağıni oluşturabilmek olmalı. Bunu toplumla da, erkekle de paylaşmak esas alınmalı. Farklı olarak diğer bir nokta ise, arkadaşların da üzerinde çokça durdukları sosyal dönüşüm ve açılım noktasıdır. Bunun için uzun, orta ve kısa vadeli hedefler açısından, öncelikle ideolojimizi dar bir kesimin ideolojisi olmaktan çıkarmayı hedeflemeliyiz. İdeolojimiz çok soyut ve dağdaki bayan yapısıyla sınırlı kaldı. Bunu topluma taşıma zorunluluğumuz var. Yoksa bu ideoloji, bir kesimin elinde marjinalleşecektir. Bu anlamda, ideolojiyi topluma mal etmek gerekiyor. Bu süreç içerisinde hedefimiz, ‘Demokratik-Ekolojik Toplum’u yaratmaksa ve bu kadın eliyle olacaksa,

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

ilk kadın toplumundan-neolitikten- bu yana süren egemenlikli topluma karşı kadın sistemini yeniden kurmak istiyorsak, o halde yürütülen bütün çalışmalar, bizim çalışmamız olur. Toplum zeminindeki mücadelenin her boyutuna katılmak zorundayız. Arkadaşların konuşmalarında hala, ‘özgün çalışmalarımız’, ‘özgün kadın çalışmaları’ ya da raporda yer aldığı gibi ‘özgün kadın çalışmasını suni görmek’ gibi belirlemeler çıkıyor. Bu bizim eski bakış açımızdır. Eski bakış açımız dar ve parçalıdır. Bu anlamda, önümüzdeki hedeflerden birisi, bütün çalışmaları kapsamak olmalıdır. Tabii bunu kadın kimliği, bakış açısı ve rengiyle yapmak zorundayız. Çalışmalara bu şekilde katılmalıyız. Bir kadın olarak, erkekle, toplumla, siyasetle ilişkilene biçimlerimiz olmalıdır. Ancak bu şekilde toplumu dönüştürebilir, yeni bir toplum yaratabiliriz. Kadın kimliği ile çalışmalara katılmak yaşanan tüm çelişkileri de ortadan kaldıracaktır. Ne olduğumuz belli olmadan, bu katılımı sergileyemeyiz. Önümüzdeki süreçte de cins savaşımı, toplumsal ve kültürel mücadelelerle ortak bir zeminde ilerleyecektir. Bunlar bu süreçte devam edecek, güçlenecektir. Bu anlamda, liberalizm ve bireycilik mutlak anlamda kırılmalıdır. Cins savaşımı elbette ki eski tarzda olduğu gibi, cepheleşmeler yaratarak olmaz. Bunlar zaten ortadan kalkacak. Mücadele yöntemimiz, mücadele üslubumuz, siyasetimiz parçalayan, kıran, dağıtan tarzda olmamalı. Bunlar, kadının doğallığına da uymuyor. Bu biçimiyle kadının bütün çalışmalara katılması, eski tarzı da ortadan kaldıracaktır. Ama bu da bir zihniyet gerektiriyor. Yeni bir zihniyet yapısına ulaşmak, bu yönlü mücadele içerisinde olmak gerekiyor. Bunu da farklı yöntemlerle; diyalogla, eğitimlerle yapmalı, yöntemlerimizi zenginleştirmeliyiz . Tüm bu yöntemler, özünde bir radikalliği de barındırmak zorunda. Radikalliği eskisi gibi kaba bir tarzda algılamamalıyız, ama farklı yönere sapmadan da bunu oluşturmak zorundayız. Kongreye bu esaslar üzerinden hazırlanmak gerekiyor. Yani Kadın Hareketi olarak uzun, orta ve kısa vadeli hedeflerimizi netleştirmemiz gerekiyor. Kısa vadeli hedeflerimizde neler yapacağımız ortaya somut konulmalıdır. Uzun vadeli hedeflerimiz bellidir: Demokratik Ekolojik Toplumu yaratmak. Yani böylesi somut belirlemeler olmalı.

Diğer önemli bir nokta da, dört parça somutunda bazı yaklaşımların belirlenmesidir. Bunun için belli kanunlarımız, kadın anayasamız olmalı. Bunu, hukuksal çalışmalar boyutunda geliştirebiliriz. Hukuksal alanın bir yönü de, meşru savunma hakkını kullanabilmektir. Kadına yönelik saldırı ve baskılara karşı, savunma hakkı olabilmelidir. Tecavülden çok fazla bahsediyoruz, ama yıllardır o baskı altında köleliği yaşamak da, duygulara, düşüncelere karşı yapılan kısıtlamalar da bir çeşit tecavüzdür. Bu anlamda, yürürlükte olan yasalar, bin yıllardır süren erkek bakışıyla geliştirilmiş yasalardır. İslami kanunlar, yazılı-yazısız tüm kanunlar, gelenek-

PJA IV. Konferans Tartışmaları

görenekler, namus anlayışı etrafında şekillenen tabular var. Bunun yansımalarını, yakın çevremizde de görebiliyoruz. Arkadaşlar Mahmur'da yaşanan örneği açtılar; bizim dostumuzdur, yurtseverimizdir; uzun yıllar bizim bulunduğumuz zeminlerde yaşamıştır, ama hala çocuk yaştaki kızını zorla evlendirebiliyor. Böylesi bir suça uygulanan yaptırım ise, erkek egemenlikli sistemin yaklaşımlarını aşmıyor. Sistem kendi çarkını günlük olarak çevirebilmek için her şeyi kurallara, kaidelere bağlamıştır. Bu noktada köklü bir değişime ihtiyaç var. Bizim, sistemin oluşturduğu bu yasalara karşı, alternatif yasalarımızın olması gerekiyor. Kongreye kadar hazırlık yapılmalı. Bu hazırlıkları her alanın özgünlüğüne göre yapmalıyız. Belki her alanın durumu farklı olabilir, ama neticede zihniyet birdir. Çeşitli hukuk kurallarımız olmalıdır. Bu, kadının meşru hakkıdır.

Arkadaşlar, Kadın Hareketi içerisinde askeri güç oluşturulsun diyor, fakat belirtilen biçimde bir oluşuma gitmek çok doğru olmaz. Çünkü hedeflerimizden birisi ve en önemlisi Kadın Hareketi'nin legalleşmesidir. PJA gücünün yarısı askeri çalışmalarda yer alıyordu, bunun için de yeterli düzeyde bir legalleşmeyi sağlayamadık. Yeni oluşumumuzla birlikte kesinlikle legalleşmeliyiz. Bunun için, askeri kanadın içerisinde çok fazla yer almak objektif olmaz. Kadın Hareketi içerisinde eğer meşru savunma hakkımız olursa, kadının hangi alanda eylem yapması gerektiği belli olur. Zaten böyle olursa, kadının kendisini ille de silahla savunmasına gerek kalmaz. Ama ulusal bir ordumuz, HPG var. Kadın gücünün yarısı orada yer alıyor. HPG ile aradaki bağ resmi olmamalıdır. Bağ eğer resmileşirse, hareket için iyi olmaz. O zaman yine legal alanda, siyasal alanda önümüzde birçok yol kapanacaktır. PJA bir kimliktir. PJA, bir grubun ya da bazı arkadaşların temsil ettiği bir oluşum değildir. Nerede kadın gücü varsa, orada onun ideolojisinin temsil edilmesi gerekir. Bunun için HPG içerisinde de kadın yönetiminin bu noktada sorumlulukları vardır. Orduda kadınının komutanlık tarzı, hiçbir zaman ağalık biçiminde olmamıştır. Kadın yapısı içerisinde erkeğin tarzına ve yaklaşımlarına benzeyen anlayışlarla her zaman mücadele ettik. Bunun için, anlayış boyutunda yürütülen tartışmalar kadın yapısı nerede olursa olsun geçerlidir. Tabii bazı alanların özgünlükleri var; her yönden demokrat olamazlar. Bu anlamda ordu sisteminde emir-talimat geçerlidir. Bunu farklı bir biçimde de değerlendiremeyiz. Ordu içinde de PJA kadın yapımız mevcut. Mutlaka resmi bir bağ olması gerekmemektedir. Arada kurulan bir bağ olmalı, bir ilişkilene olmalı, ancak bu, dikey örgütlenme biçiminde olduğu gibi mutlaka resmi bir formda olmayabilir. Mesela danışılabilir ve görüş alışverişinde bulunulabilir, ama bunun ötesinde olmaz. Zaten yeni oluşumlarımızda talimat düzeyinde keskin söylemler artık olmayacak; birey inisiyatifi ön plana çıkıyor. HPG için de yaklaşımlarımız bu düzeyde

olmalı. Aradaki bağ üzerine yapılan tartışmalara ilişkin görüşlerimi bu şekilde ortaya koyuyorum.

Ayrıca, Önderlik, görüşme notlarında sosyal bilimler akademilerinden bahsediyor. Dikkatlerimizi bilinç ve birikim düzeyi üzerine çekmeye çalışıyor. Önümüzdeki süreçte legal çalışmalara daha fazla kayacaksak, kendimizi bir hareket olarak örgütleyeceksek, böylesi akademi çalışmalarına ve uzmanlaşmaya gerçekten de ihtiyacımız olacak. Bundan dolayı birçok alanda resmi olarak akademi çalışmalarını yürütmek zorundayız. Örneğin tarih, felsefe, din-ilahiyat vb. alanlarda bilinç düzeyimizi zenginleştirecek araştırmalara ihtiyacımız var. Gerçekten de birçok sorunumuz var, ama bunlara donanımlı bir yaklaşımımız olmadığından, çözüm de getiremiyoruz. Ben kendimden örnek vermek istiyorum: Birçok noktada çözüm getiremediğim noktalara savunma eğitimi sonrası bir çözüm getirebildim. Bilme, bilince çıkarma insanı gerçekten de çok aydınlatıyor. Tarih bilincimizi güçlendirmek gerekiyor. Kadınlar için akademik eğitim düzeyi ve bilinçlenme çabası gerekiyor. Her alanın koşullarına göre, vakıflar altında ya da direkt akademi olarak bu çalışmaları örgütleyebiliriz. Bilim, felsefe, din, ilahiyat üzerine; hatta kadın bilimi üzerine akademik çalışmalar yapmamız gerekir. Biz, hem kendi tarihimizi bilince çıkarma noktasında hem de farklı boyutlarda derinleşmede yüzeysel, eklektik kalıyoruz. Çoğu zaman duygusal çıkışlarla, mantiki yorumlardan uzak yaklaşımlarda bulunuyoruz. Oysa kadın bilimi, dünyayı kapsayacak bir genişliktedir. Bunu da akademik bir çalışma içerisine almamız gerekir. Öte yandan, Önderlik birçok görüşme notunda ve savunmalarda, önümüze yazma hedefini koyuyor. Yazmamız gerektiğinden bahsediyor. Edebiyat çalışmalarını önümüze koyuyor; roman yazın diyor. İlk kez Önderlik, mitolojik öyküler üzerinde bu kadar duruyor, onların tarihle bağı güçlü koyuyor ve tarihe bakışı onlarla aydınlatıyor. Önderlik, “Kızlar yazsınlar” diyor. Bunun gibi birçok örnek var. Şimdi aklımda değil, ama Önderliğin bu noktada çok açık söylemleri var. 30 yıllık bir mücadele tarihimiz ve bunun içinde kadının savaşımı söz konusu. Kadının savaş içerisinde sarf ettiği emeği, gelişim düzeyini, bu aşamaya gelirken yaşadıklarını; hem sıcak savaş açısından, hem cins mücadelesi açısından mücadeleyi geliştirme düzeyini ve biçimini, verdiği bedelleri yazmak gerekiyor. Bunların romanlaştırılması önemlidir. Bundan dolayı, edebiyat akademisinin açılması gerekiyor. Kültür-sanat akademilerinin olması gerekiyor. Yani bir kadın örgütü olarak ihtiyaç duyduğumuz kurumlaşmaların hepsini bir hedef olarak önümüze koymalıyız. Böylesi kurumlaşmalarla hem bir aydınlanma sağlarız hem de genel olarak toplum içerisinde bir dönüşüm sağlayabiliriz.

Pe. ark.: Şi. arkadaşın belirttiklerine bir nokta hariç katılıyorum. Arkadaş, “Askeri çalışmalarda kadın içerisinde ağalık tarzı ya da benzeri

PJA IV. Konferans Tartışmaları

biçimler ortaya çıkmadı” dedi. Yanlış anlamadıysam, böyle bir ifade kullandı. Öyle değil tabii. Ağalık yapmanın tek bir biçimi yok. Baskının birçok yolu var. Halen orta kadememizde ya da üst yönetimlerin tarzlarında ortaya çıkan yanlışlıklar var. Belki kaba biçimiyle olmuyor, ama insan iradesini açığa çıkarma, insanı güçlendirme, yenileme noktasında doğru bir tarzın ortaya çıkmadığını da biliyoruz. Kaldı ki, biz bunun özelleştirisini çok güçlü biçimde HPG I. Kadın Konferansı’nda verdik. Çetecilik gelişirken, bunun karşısında kadın duruşunun ne olduğunu sorguladık. Ben bu belirlemeyi yanlış bulduğum için düzeltmek istedim, ama arkadaşın belirttiği diğer hususlara katılıyorum. Önemli noktalarıdır.

Örgütsel durumumuza ilişkin olan gündem tartışıldı. O yüzden, belki görüşlerimizi ifade etme durumumuz olmadı, ama ben birkaç noktayı hedeflerle bağlantılı olarak belirtmek istiyorum; birbirinden çok kopuk değil. Raporda yer alan hedefler kısmı hem konferansın misyonu hem de içinde bulunduğumuz süreç açısından en kapsamlı ele alınması gereken bölümdü. Bizim açımızdan -meclis açısından- bir özelleştirme konusudur da. Çok dar kalmış. Bu biçimiyle tam ifade etmiyor. Önerim, bu bölümün tümünden değiştirilmesi, yeniden ele alınması. Bu bölüm, raporda ifade edilen noktaların somutlaşacağı bölüm olmalıydı. Örgütsel duruma ilişkin bölümde, geçmiş örgüt tarzımıza, yaklaşımlarımıza, alışkanlıklarımıza ilişkin birçok şey belirtilmiş, ama onu aşmaya yönelik hedefler kısmında somut bir şey yok. O anlamda, yeniden yazılmasını öneriyorum. Tabii hedefler kısmı çok geniş. Örgütlenmeye dönük hedefler var. Arkadaş bazıları ortaya koydu. Ondan önce, ideolojik kimliğin yaşamsallaşmasına dönük bazı hedefler var. Önderlik bunun iki ayağını, birey ve üçüncü alan olarak koyuyor. Çağın ideolojik kimliğinin içselleştirilmesi yönünde, özgür birey, özgür toplum, özgür kadın-erkek anlamında konulması gereken hedefler var. Yine, raporda eylem çizgisi değerlendirilmişti; eylem çizgimize yönelik konulması gereken hedefler var. Belki ayrıntıda değil, ama Şi. arkadaşın belirttiği gibi uzun vadede, orta ve kısa vadede konulması gereken hedefler var. En önemlisi de, bunun anlayışını tam oturtmamız gerektiğidir. Eylem çizgimizi hangi anlayışa oturtacağımız, bununla neyi hedefleyeceğimiz konulmalı. Raporun değerlendirme kısmında var, ama hedefte somutlaştırma olmamış. Irak’ın düşüşü ile birlikte -yazılan talimatlarda da vardı- gerçekten siyaseti hep tartıştık. Kadın rengiyle siyasete katılmak; devleti, toplumu, siyaseti demokratikleştirmek; yaşamın bütün alanlarını yenilemek üzerine tartıştık. Bunun için, önemli bir saha da diploması olmaktadır. Kadın rengiyle diploması çalışmalarına girmemiz gerekiyor. Bunu geliştirmeye ihtiyacımız var. İki yıldır bu konuda önemli bir tartışma düzeyi söz konusu. Kadın gözüyle, rengiyle kadın diploması yapma

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

üzerine yoğunlaştık. Çünkü diplomasi, sistemin kendisini yeniden ürettiği, savaşlarla ve benzeri yöntemlerle yol açtığı tahribatları kamufle ettiği, siyasetin en inceltmiş sahası. Erkek egemenlikli zihniyetin kendisini en fazla kurumlaştırdığı ve bütün dünyaya, deyim yerindeyse yutturduğu bir saha. Eğer halklar adına -ki kitle diplomasisi kavramı var, farklı kullanılan kavramlar var- kitle ve kadın diplomasisini geliştirebilirsek, erkeğin egemenlikli zihniyetini en fazla incelttiği bir sahayı, onun elinden almış olacağız. O anlamda, kadın diplomasisine gerçekten ağırlık vermek gerekiyor. Tanım olarak ne kadar uyuyor bilemiyorum, ama benim kafamda biraz bu şekilde örtüşüyor. Bu alana ilişkin, koymamız gereken hedefler olmalı. Yine ilişki ve ittifaklar konusunda konulması gereken hedefler var. Sadece kadına değil, dünya çapında bütün ezilenlere mal olacak bir potansiyele sahibiz. Dün Ay. arkadaş konuşurken, “Birçok kadın mali anlamda yardım etmek istiyor, ama alamıyoruz” dedi. Bu, Türkiye sahasında da böyledir, Ortadoğu sahasında da, Avrupa sahasında da böyledir, Mesela arkadaşlar konuşmalarında, birçok kesimin uluslararası kuruluşlara, kadınlar ve diğer ezilen kesimler adına proje sunduğunu, yüklü miktarda paralar aldığını, ama bu projeler üzerine çalışmaktan ziyade, alınan paraların kendi bireysel hedefleri için harcandığını belirttiler. Bu, önemli bir noktadır ve cins tasarrufçuluğu ile de bağlantılıdır. Bu anlamıyla, ilişkiler sağlam kurulursa, ittifak anlayışı doğru oturtulursa, bütün dünyada kadınla geniş ilişkilenebilecek ortam oluşturulursa, birbirini tamamlayan ve güçlendiren bir ilişki zemini yakalanırsa, gerçekten Önderliğin, “Dünyayı kadınlar kurtaracak” belirlemesini yaşamsal kılacak önemli bir enerji düzeyi ortaya çıkacak. Önderlik, seçimlerde ‘sinerji’ diye bir kavram kullanmıştı. Böylesi bir durumda, kadın açısından da bir sinerji oluşacak. Bizde, diğer kadın hareketlerine giderken- salt Türkiye’de değil, Avrupa’da da, Ortadoğu’da -şöyle bir yaklaşım vardı: Biz güçlüyüz, bizi anlamıyorlar, tanımıyorlar; bizim kitlemiz var, onların da bir imajı var; bunları birleştirelim... Gerçekten oldukça dar ve yüzeysel bir yaklaşım. Şimdi daha geniş bir ufuk ve perspektifle bakıp, gerçekten de kadın hareketleri arasında ilişki yaratmak, ortaklık kurmak, dayanışma biçiminde-bunlar dönemsel ya da kalıcı olur- ilişkiler yaratmak, gerçekten dünyanın kurtuluşu ile ilgili bir sorundur. Daha geniş bir perspektifle ele alırsak, insanlığın kurtuluşu ile ilgili bir durumdur. Bu anlamda, bu sahaya ilişkin daha somut bazı hedefler koymalıyız. Bununla bağlantılı, örgütlenme tarzı ve genel ideolojik kimlikle ilgili birkaç noktayı koymak istiyorum: Bir kere bizim bu son üç-dört yılda yaptığımız değişiklikler -tabii Önderliğin öncülüğünde ve belirleyiciliğinde- ideolojik anlamda çok köklü değişiklikleri içerdi. Radikal bir dönüşüm söz konusu. Hatta Atina savunmalarında Önderlik, çok daha büyük bir cesaretle, “Bizim çocukluk hayallerimizdeki devlet

PJA IV. Konferans Tartışmaları

dairelerine girme ya da en üstlerde bir adam olma hayallerimiz bile, devletçi ideolojiyi aşan bir yaklaşım göstermiyordu” diyor. Bu, 30 yıllık mücadelenin hiyerarşik yapılanma ve gerçeklik açısından ele alınıp sorgulanması oluyor. Kapsamlı bir ideolojik özeleştirme ve cesur bir adım. Fakat bunu uygulamada sorumlu olan güçler olarak; kadro, çalışan ve halk açısından, ama ağırlıklı da bizim açımızdan, buna paralel bir örgütlenme modeli açığa çıkmadı. Örgütsel yapılanmayı geliştirmede, aynı radikalliği, aynı cesareti gösteremedik. Bu açıdan, hem sistem karşısında hem değişik güçler karşısında fazla inandırıcılığımız olmadı. Sistem, bazı yaklaşımlarla ya da belirlediği siyasetle, dönemselleşen ya da uzun vadede bazı adımlarla, yürüttüğü diplomasi vb. faaliyetlerle süreci tıkattı, çözüm geliştirmede. Bunu hep tartışıyoruz. Dün bir arkadaşın da dediği gibi, karşımızda bir sistem gerçekliği var, ama gerçekten bizim de daha farklı adımlar atma durumumuz olmalıydı. Belki bizim sorunumuz, sistemi inandırmak değil, ama gerçekten de ideolojik kimliğin, bilimsel düşünmenin bizi götüreceği doğal sonuç olduğuna inanarak ortaya koyacağımız örgütlenme modelimizle, en başta kendimize – birey olarak, örgüt olarak, ezilenlerin öncü gücü olarak, bir bütün ezilenler olarak kendimize- değişimden yana olduğumuzu, değişimin gerekliliğini, değişmek istediğimizi ortaya koyabilmemiz, onları inandırmamız gerekiyor. Bu anlamda, bizim bir de sistemden farkımızı ortaya koymamız gereklidir. İnsanlarda umudu ancak böyle yaratabiliriz. İstedığımız kadar, “Sistemin şu politikalarına karşıyım, sistem insanları tüketiyor, bitiriyor, yaşam sahası bırakmıyor...vb.” sayısız şeyler sayalım; ancak ortaya koyduğunuz örgütlenme düzeyi ile, örgüt araçlarıyla insanlarda bu umudu yaratırsanız, köklü bir değişim-dönüşüm ya da böyle bir potansiyeli kazanma zemini ortaya çıkarmış olursunuz. Bu anlamda, bizim örgütlenme modellerimiz, insanlarda değişim umudunu çok güçlü yaratmıyor. Önderliğin Atina savunmasında bir tespiti vardı; Önderlik, “Dönüşümün temel bir kuralı da demokratik rejimdeki kararlılıktır” diyor. Bizim örgütlenme modelimiz, o kararlılığı tam olarak ortaya koymuyor. Mesela, 8. Kongre’de KADEK olarak örgütlendik. Ancak günlük yaşamda, en ufak bir görüş belirttiğinde, bir tekmil, bir toplantı ya da bir paylaşım ortamında bunun oturmadığını, anlaşılmayacağını ya da anlaşılabilirse bile, değişik nedenlerden dolayı yaşama geçmediğini düşündüğünde, salt o anki duyguların etkilenmiyor; gerçekten de biz bu dönüşümü yapabilecek miyiz sorusu geliyor akıllara. Bazen ben buna takılıyorum. Benim yaşadıklarımın da, yansıttıklarımın da, insanlarla ilişkilendirmelerimde karşılıklı yansıyan durumlardan da böylesi bir sorgulama ortaya çıkıyor. Kısacası şunu ifade etmek istiyorum: Örgütlenme tarzımız, modelimiz bir bütün, bu inancı besleyen türden olmalıdır. Örgütlenme modelimizle, ideolojik kimliğimizi yaşama

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

geçirmeyi bir hedef olarak ortaya koymalıyız. Atina savunmalarının önümüze koyduğu temel bir görev de budur.

Bununla bağlantılı olarak, tartışmalarda da çokça belirtilen bir hususa değinmek istiyorum. Birey olarak da önemli bulduğum bir nokta olduğu için ifade edeceğim: Bir bütün örgütlenme sistemimiz, örgütlenme ile ilgili koyduğumuz hedefler, Atina savunmalarında geçen tespitlere oturmalıdır ya da bunu gerçekleştirmeye dönük olmalıdır. Bu, uzun vadeli bir hedef. Bunun, orta ve kısa vadede gerçekleşecek yönleri var, ama kendisi uzun vadeli ve çok büyük bir hedef. Bu hedef, devlet dışı sosyalitenin sistemini yaratmadır. “Beş bin yıldır başarılammış biz mi başaracağız?” denilebilir, ama bizim iddiamız odur. Önderliğin Atina savunmalarında önümüze koyduğu misyon da o. Bu açıdan hedefler konurken, bu sistematik yenilenmeyi yaratmayı önemli bir nokta olarak görüyorum. Bu, aynı zamanda örgütsel gündemde tartıştığımız hiyerarşik yapılanmanın aşılmasını da içeriyor. Hiyerarşinin gücünü küçümsemek gerekiyor. Anlayışta, zihniyette, ilişki tarzında, yaşam tarzında, örgütlenme anlayışımızda hiyerarşik yapılanmanın aşılması bir hedef olarak konulmalı. Çünkü en fazla tartıştığımız konu bu oldu ve bundan sonra her bayan arkadaş, hangi çalışmanın içinde yer alırsa alsın -ister PJA’da, ister TEJAK’da, ister HPG çalışmalarında, ister herhangi bir parça çalışması içerisinde olsun- bu hedefle yaşama yaklaşacak, bu hedefle ilişkilerini örgütleyecek, bu hedefle örgütlenme tarzını gözden geçirecek veya birey olarak örgütlülük düzeyini gözden geçirecek. Ben, bunu önemli buluyorum. Hiyerarşik yapılanmada ortaya çıkan temel bir nokta da, - başta belirttiğim gibi Önderlik, ideolojik kimliğin iki ayağını koyuyor; birey olma ve üçüncü alan gerçekliği- birey olmanın, bizim örgüt ortamımızda farklı boyutları olması. Önderliğin bireyi ortaya çıkarma, insanı yenileme ve yenilik yaratma noktasındaki bütün çabalarına, mücadelesine rağmen, bizdeki hem reel sosyalizmin hem de feodal etkilerinden dolayı -ki ben bunu daha etkili buluyorum. Reel sosyalizmin etkileri olsa da, Ortadoğu zemininde doğmuş, büyümüş bir hareket olmaktan kaynaklı, feodalizmin çok köklü etkileri var bizde- örgütsel sistemimiz özgür bireyi yaratmada çok güçlü bir sistem ortaya çıkaramadı. İdeolojimiz öyle olmayabilir, Önderliğin sergilediği çaba, mücadele düzeyi de öyle değildir. Bu konuda yapılan tartışmalarda, farklı eğilimlere düşmemek gerekiyor. Önderliğin yaptığı ’96 çözümlemesi var. Reel sosyalizme ilişkin yaptığı en köklü eleştiri, bireyi yaratmaması üzerinedir. Önderlik, bunun için çok büyük çaba da verdi. Ama maalesef bizim kendi gerçekliğimiz, bunun kültürel, sosyal düzeyi, ideolojiyi anlamayan yaklaşımlarımız, karakterimiz vb. hepsi birleştiğinde, mevcut sistemimizde özgür birey iradesinin ortaya çıkma düzeyinin zayıf olduğunu söyleyebiliriz. Bu anlamda, yeni dönemde temel olarak -buna

PJA IV. Konferans Tartışmaları

yaşamın temel yönü mü deriz, örgütlenmenin temel yönü mü ya da Önderliğin ifade ettiği gibi, ideolojinin temel bir ayağı olarak mı ele alırız-özgür bireyi açığa çıkarmak bizim temel hedefimiz olmalı. Önderlik, atomun gücünün, her zerreciğindeki enerjinin açığa çıkmasından geldiğini belirtiyordu. Yani biz gerçekten çok güçlü bir potansiyeliz, ama açığa çıkmamış birçok yetenek, yön ve enerji var. Şu an, iki yönlü bir beklentililik durumu söz konusu; bunu tehlikeli görüyorum. Kimse kimseyi, özgür birey olarak ortaya çıkarmaz. Bundan sonraki süreçte, bazı örgütsel kurumlaşmalar; başkanlık konseyi, merkez, meclis vb. kalkabilir. En nihayetinde, yöneten-yönetilen durumu da kalkabilir ya da kalkmasının mücadelesi hızlandırılabilir. Ama Önderlik, “Aylarca da, yıllarca da yanımda kalsanız, ben sizin için yalnızca bir dış etkenim; sizin kendi iç dinamiğinizin sizin kendi gelişme gücünüzü, düzeyinizi belirler” diyordu. Her bireyin, bir potansiyel güç olarak kalmasından çıkıp, aktif enerjik bir güç olarak ortaya çıkması gerçekleşmelidir. Bir sürü dış etkenden de bağımsız olarak, zihniyetimizi yenilenme anlamında kendimizi ne kadar potansiyel bir güç olmaktan çıkarıp enerjiye dönüştürebiliyoruz? Bir de tabii sistem gerçekliği var. Bu anlamda, sistemimiz hiyerarşik yapılanmayı giderek aşmaya dönük bir sistem olmalı. Özgür bireyin ortaya çıkarılması, bir hedef olarak bizim planımızda yer almalıdır.

İkinci temel nokta olarak, sosyal yaşam projesi var. Genel olarak sürece yaklaşımda, sosyal yaşam projesi bence PJA'nın temel bir hedefi olmalıdır. Arkadaşlar, “Yeni bir şey değil” diyecekler, ama bizim çok farklılaşan, zenginleşen bir sosyal dokumuz var. Önderliğin esaretiyle ve yeni stratejiyle birlikte, çok farklı kesimlerden bize bir akış oldu. Gerçekten, bir örgüt ortamında bile kaç farklı kuşaktan arkadaş bir arada yaşıyor. Şu anki toplantı bileşimiz bile, otuz yıllık bir süreci kapsıyor ve üç, dört kuşak bir arada yaşıyor. Çok farklı bir zenginlik var. Tüm bunları dikkate alarak, en fazla da insan sosyal bir varlıktır, diyebiliriz. PKK'nin 30 yıllık mücadelesi aynı zamanda bir sosyal devrim gerçeğidir. Başkan'ın '94-95 sosyal militan çözümlemeleri vardı. Bu anlamda, sosyaliteyi geliştirmek temel bir hedef olmalı. Bilinçlere yansıyan boyutuna çok girmek istemiyorum. Bir bütün, yaşama, bireyin kültür düzeyine, hatta dış alanlarda arkadaşların diplomaside, siyasette aktifleşmesine yansıyan yönleri var. Yani bunun aşılması gerekiyor. Genel örgütlenme modelinde, bulunduğumuz bütün alanlarda -ister parçalarda olsun, ister yurtdışında-Kürt halk gerçekliğinin sorunlarını her açıdan ele alacak, gündeme koyacak, bunun mücadelesini yürütecek bir örgütlenme kapsamı olmalı. Bu, adım adım gerçekleştirildi, ama bir sonuca ulaştırılmalı. Yani hem parçalarda hem yurtdışında Kürtlerin yaşadığı her alanda, Kürt halk gerçekliğini kucaklayacak bir örgütlenme kapsamının oluşturulması hedeflenmelidir. Salt siyasi açıdan değil, yaşamın hangi sahasında ihtiyaç

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

varsa, bu ihtiyacı gidermeye dönük bir örgütlenme esas alınmalıdır. Bu, kültür boyutunda da olabilir, farklı boyutlarda da olabilir. Bir de, bütün parçalarda ortaya çıkan bir düzey var. Bir parti veya oluşum içinde kadın hareketi olduğu gibi, ayrıca her parçada bağımsız kadın hareketi de var. Bunun, genelde de mutlaka böyle olması gerekiyor.

Özerkleşme kavramını biraz daha somutlaştırmamız gerekiyor. Bu, tabii program-tüzük konusudur, ona girmeyeceğim. Ama bizim bağımsız kadın hareketini kesinlikle örgütlememiz gerekiyor. Bu, bir hedef olarak da konulabilir. Bazı yönleri orta vadeli, bazı yönleri kısa, bazıları da uzun vadeli olabilir. Yani, halka ulusal boyutta cevap olacak bir örgütlenme yaratmak kadar, bunun dışında, mutlaka bağımsız kadın hareketini de geliştirmeliyiz. Bir de Başkanın üçüncü alan örgütlenmelerine ilişkin şöyle bir tespiti vardı: “Bunu örgütlemeyen siyaset yapamaz”. Halk adına, ezilenler adına siyaset yapmanın temel bir alanı olarak üçüncü alanın örgütlenmesi ve burada kadın öncülüğünün mutlaka geliştirilmesi genel bir hedef haline getirilmelidir. Kadın Hareketi açısından da, genel hareket olarak da halkın iradesini açığa çıkarma, halka dayalı siyaset yapma hedef olarak almamız gereken diğer bir noktadır. Bunun dışında, bir de meşru savunma çizgisi var. Meşru savunma demek, sadece HPG demek değildir. Meşru savunma sahası oldukça geniş bir sahadır. Yani sadece, HPG’de kadın gücümüzün olması demek, bizim meşru savunmada mükemmel örgütlendiğimiz anlamına gelmiyor. Bu konuda dar bir yaklaşım var. Biz bu konuda, HPG konferansına çok kapsamlı bir perspektif gönderdik. Arkadaşlar da o perspektif temelinde tartışılar. Ulaşılan sonuçlar da vardı. Orada da ortaya konulan temel bir espri vardı. Ortadoğu gibi bir alanda kadın siyasete giriyor. Bunun silahlı örgütlü bir gücünün olması mevcut koşullarda bir ihtiyaçtır. Ancak ileride bu da ortadan kalkacak. Biz, bütün hedeflerimizi gerçekleştirme iddiasındaysak, bunu gerçekleştirebilmek için gerekli olan ayaklardan birisi de, HPG’dir; HPG’nin güçlü durması, güçlü örgütlenmesidir. Yaşanan deneyimin bütün dünya kadınları adına güçlü bir şekilde sürdürülmesi ve bir sonuca ulaştırılması bu şekilde olacaktır. Konferansın da kararı buydu.

HPG’deki kadın gücümüz, Kürt kadınının da Ortadoğu kadınının da meşru savunma gücüdür. Bunun ötesinde, meşru savunma çizgisi, bizim bütün çalışma sahalarımızda esas alınması gereken bir çizgidir. Demokratik siyaset yapmak, meşru savunmanın bir parçasıdır. Diplomasiyi güçlü yürütmek de, sivil alanı örgütlemek de meşru savunmanın bir parçasıdır. Hatta, kendi dilinde, kendi kültüründe bazı ürünler ortaya koymak da onun bir parçasıdır. Bu anlamda, meşru savunmanın kapsamını daraltmamak gerekiyor. Hedef koyarken, meşru savunma çizgisinin daha geniş bir tanıma kavuşturulması gerekir. Bunun içerisinde HPG’deki kadın gücü de yer alabilir. Ama PJA giderek

PJA IV. Konferans Tartışmaları

yasallaşacak. PJA ismiyle değil, başka bir isimle yasallaşacak. Bir de kadın hareketinin getirdiği özgünlükler var, yüklendiği farklı sorumluluklar var. PJA'nın, HPG'deki kadın gücüyle mutlaka tüzüksel anlamda bir bağlantısının olmasına fazla katılmıyorum. Hatta böyle bir şeyin, bizi zorlayacağı yönleri de var. Bence HPG konferansının gündemi olan bir konuyu getirip burada kararlaştırmak ya da hedef kısmına koymak da çok doğru olmaz. Artık hedef kısmımıza, şu alanda dört yüz savaşı, bu alanda beş yüz savaşı gibi belirlemeleri de koymaya gerek yok. Zaten bir ayrışma, işbölümü ve uzmanlaşma sürecini yaşıyoruz. Bu açıdan, o hedefleri HPG'deki kadın gücümüz koyacak. Ama biz genel olarak, kadın ve halk karşısındaki her türlü saldırı karşısında meşru savunma temelinde mücadele etmeyi -bu yeri geldiğinde, zorunlu durumlarda şiddet de içerir- ve demokratik, barışçıl yöntemleri esas alacağız. Diğer bir nokta da şudur: Köye dayalı örgütlenme bizde sıfırdır. Önderlik de bunu iki yıldır temel bir perspektif olarak koyuyor. Kadın Hareketi olarak köylerde örgütlenmeyi esas almalıyız. Bir hedef olarak mı ya da örgütlenme tarzı olarak mı ele alınır bilemiyorum, ama kesinlikle bu geliştirilmelidir. Ben, bu gelişmeden, gerçek anlamda demokrasinin geliştirileceğine inanmıyorum. Kadının buna öncülük yapacağına da inanmıyorum. Arkadaşlar kendileri de koydular; yönetecek kimse kalmayınca birbirlerini yönetmeye kalkıyorlar. Geçen sene arkadaşlar gelmişlerdi. Biz saatlerce, hatta haftalarca tartıştık. Örgütlenme kapsamı koyduk, her sahayı ayrı ayrı tartıştık. En son bir arkadaş söz hakkı aldı, "Heval ben hepsine katılıyorum, bir şey demiyorum. Fakat İstanbul'un filan semtindeMerkezi de olacak.kadın kolları da olacak; aidatı kim alacak? Onlar mı alacak, biz mi alacağız? Falan kişiyi biz mi örgütleyeceğiz onlar mı örgütleyecek?" dedi. Yani bu, sınıflı toplumun, yetkiye yaklaşımın, hiyerarşik yapılanmanın bir yansıması oluyor. Ondan uzak bir gerçeklik değil. Açılım, önemli bir hedef olarak konulmalı. Ama ben, açılımın kapsamının da netleşmesi gerektiğini düşünüyorum. Bu konuda yanlış bir eğilim olduğunu düşünüyorum. Mesela, arkadaşlar feministlerin içine girmeyi açılım olarak algılıyorlar. Ben, feminist harekette yer alan bir kadın olsam, bunu kendim için bir hakaret sayarım. Zaten kendisi bir kadın hareketi, başka bir kadın hareketinin ona açılım yapmasını çok fazla kabul etmez. Bizim bu kadar sonsuz örgütleyebileceğimiz bir saha varken; Türk emekçileri var, Karadeniz, Ege özgünlüğü var, fuhuş sektörü çok fazla geliştiriliyor, yani bir sürü çalışma sahası varken, bir de Kürt olup da bizim açılmadığımız milyonlarca insan, milyonlarca Türkiyeli kadın dururken salt öylesi bir çerçeve üzerinden açılım yapmak ve ele almak çok sakat bir mantıktır. İşte Irak sahasında altı aylık bir çalışma oldu. Gelen bazı eleştiriler vardı. Açılım, halka inme ve farklı kesimlere ulaşma noktasında bir hedef olmalıdır. Açılımı hedef olarak koyarken, kapsamını,

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

açılımdan ne anladığımızı ortaya koymamız ve hedefler kısmında açılımda hedefleyeceğimiz kitleyi de somut belirlemek gerekiyor. Örneğin, bazı kesimler var ki, sen birkaç yılda kazanırsın, bazı kesimler de var yapacağın güçlü bir konuşmayla, tartışmayla bir günde kazanırsın. Arkadaşlar, 2001’de İstanbul’da yapılan kadın buluşmalarından bahsediyorlardı; Kürt kadınları, Türk analarıyla biraraya geliyorlar. Türkiyeli kadınlar ilk gün, “Biz onlarla bir yerde yatmayız, bir yerde kalmayız” diyorlar, sonraki gün ise birlikte kalıyor, çok güçlü paylaşımları yakalayabiliyorlar. Bize yönelik bazı ön yargılar var, fakat onlar kırılabilir. Halkın gücü ve kadının özü onu kırmaya çok yatkındır. Dı. arkadaş değerlendirmesinde, sosyal bilim merkezlerinden bahsetmişti. Kadın meclisleri bu anlamda çok önemlidir. Eğer özgür birey, özgür toplum yaratacağız diyorsak, o zaman eğitim çalışmalarını geliştirmemiz gerekiyor. Aydınlanmaya ve aydınlatmaya yol açacak eğitim çalışmasını kesinlikle kurumlaştırmamız gerekiyor. Bizim en temel sorunumuz, eğitim çalışmasını akademikleştirememektir. Der. arkadaş da geçen gün belirtti; çok büyük bir emek ve çaba var. İşin aslını koymak gerekirse bu konudaki yetersizliklerde, kadro ve yönetim gerçekliği hep birbirini besledi. 2001’de arkadaşların tıkanmalarını da, geçirdiğimiz değişim aşamalarını da göz önünde bulundurarak, kadın yapısının hepsini eğitime katalım dedik; bu, yanlış bir hedef değildi, ama eksikti. 2000’de akademiye açtık, üçüncü yılını tamamlıyor. Akademinin her alanda şubelerini açmak III. Kongre’nin kararıdır, fakat biz, o zaman diliminden bu yana, daha bu yazın Xinere’de ve bir de Maxmur’da şube açtık. Bu konuda Türkiye ve Avrupa’da çalışma yürüten arkadaşların çok ciddi eleştirilmesi gerektiğini düşünüyorum. Sun. arkadaş değerlendirmelerinde, buradaki arkadaşların daha şanslı olduğunu, kendilerinin orada fazla bir şey yapamadıklarını belirtti. Ben şunu iddia edebilirim; Türkiye’de bulunan arkadaşların eğitim olanakları bizimkinden daha fazladır. Maddi koşulları böylesi bir çalışmaya el veriyor. Fakat, örgütlenme sorunu yaşanıyor. PJA olarak da eğitim politikalarımız çok olmadı. En temel eksikliklerden biri de bu oldu. Bundan sonra eğitim sahalarına, bir eğitim politikası ve eğitim planlamasıyla yaklaşmak ve bunu da biraz ayrıştırmak gerektiğini düşünüyorum. Önderlik, sosyal bilim kurumlarını koyarken, beyin kurumları olarak koyuyor. Yine, devlet dışı sosyalitenin neden sistemleşmediğini koyarken, en fazla da uğradıkları zor ve ideolojik sapmalardan bahsediyor. Kongremizin en temel tespitlerinden birisi buydu; ideolojimiz saptırılmaya, özünden boşaltılmaya çalışılabilir; PJA olarak bunun tedbirini almak zorundayız. Yoksa Hıristiyanlık ideolojisinin başına gelenler, bizim de başımıza gelebilir; devletin eline geçtiğinde çok tehlikeli bir araç haline gelebilir. Bu anlamda, gerçekten temel hedef olarak, devlet dışı olan sosyalitenin beyinsel kurumlarını yaratmak,

PJA IV. Konferans Tartışmaları

ideolojik saptırmaya uğramasını engellemek gerekir. Bu temelde bir aydınlanma eğitimi, bilimsel temel yaratmak önemlidir. Mesela Önderlik, sivil toplum örgütlerinin çok iyi çalışmadığına değiniyor, çünkü bilimsel temeli yok. Biz, birçok şeyi almış yapıyoruz. Yanlış yaptıklarımızın yüzde doksanının altında kesinlikle bilinçten, bilimsellikten uzaklık yatıyor. Kitle eğitimi çok ciddi bir sorun. Gerçekten kitleyi eğitme noktasında hedeflerimiz olmalı. Alanlardan gelen arkadaşlar biraz açtılar, özeleştirisinin verilmesi ve eleştirisinin yapılması gereken hususlar var. İnsan, çocuk eğitimlerine yönelik olarak yapılan değerlendirmeleri dinlerken, gerçekten tüyleri diken diken oluyor. Biz çocuklarımızı sistemin eline bırakıyoruz. Bu sadece Türkiye’de öyle değil, Avrupa’da da, Irak sahasında da, Suriye’de de, İran’da da öyledir. Gerçekten çocuk eğitimini temel bir görev olarak önümüze koymamız gerekiyor.

Erkek arkadaşların eğitiminde orta vadeli bir hedef de olabilir, fakat bazı yönleriyle de uzun vadeli hedefler söz konusu. Roj. arkadaş değerlendirmesinde bazı eleştiriler getirmişti; getirilenlere ben de katılıyorum. Tüm sahalardaki kadın çalışmaları, başta bütün kadın meclisi, erkek arkadaşların eğitim çalışmasını bir özgürlük çalışması olarak görmek zorundadır. Biz Haziran’da bir talimat yazdık, buna doğru dürüst cevap bile gelmedi. Bazı alanlar bu yönlü bir duyarlılık içinde olsalar da, genel olarak yaklaşımlar yetersizdi. Tartışmaların sonuçlarının derlenip rapora dönüştürülerek bize ulaştırılması gerektiğini belirtmiştik, fakat altı ay geçmiş olmasına rağmen halen göndermeyen birçok alan var. Böyle kendi işi olarak görmeyen bir yaklaşım söz konusu. Bu konuda inançsızlık ve kendine güvensizlik var.

Yine, diplomasi sahasına yönelik olarak hedef koyarken, salt kaba anlamda bir diplomatik çalışma yürütmek anlamında olmamalı; kendimize özgürlük alanı açma, alanları erkek zihniyetinin işgallinden kurtarma şeklinde ele almamız gerekiyor. Erkek arkadaşların eğitim çalışmasını, bir özgürlük çalışması olarak görmek gerekiyor. Önderliğin de bu yönlü belirlemeleri var, “Sorun salt bir kadın sorunu değil, aynı zamanda erkek sorunudur da” diyor. Bu konuda erkek arkadaşların ağır aksak ele alan, kendi sorunu olarak göremeyen, bu konuda direnişe geçen yaklaşımları olsa da, bunda iddialı ve ısrarlı olmak önemli. Şu çok rahat denilebiliyor, “Taş fırın erkeğiyiz, gücün varsa gel beni değiştir. Sen, erkeği dönüştürme noktasında bir iddia ortaya koyuyorsun, ben özgürlükçüyüm diyorsun, gücün varsa benim gibi feodal bir erkeği dönüştür” diyor. Zihniyette aşılın birçok şey de var. Bu bile bir imkan olarak görülebilir.

Kısacası erkek arkadaşların eğitim çalışmalarının, kapsamlı bir projeye dönüşmesi gerekiyor. Kesinlikle öyle ele alınmalı. Bu eğitimler artık sadece akademi bünyesinde yürütülmüyor; farklı alanlarda da başlamış. Fakat çok yüzeysel kalıyor, derinlik kazandırılmıyor. Böylesi

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

yaklaşımlarda kadının da payı var. Şöyle bir hesapçılık da yaşıyor; diyelim bir bölükte takım komutanıdır, “Şimdi ben bu bölüğe eğitim görmeniz gerekir dersem, bu eğitimi vermesi gereken ben olacağım, ben de hazır değilim” diyor. Belki herkes bunu yaşamıyor, ama kendini yormama durumu söz konusu. Bu anlamda, erkek arkadaşların eğitimlerinin kapsamlı bir projeye dönüştürülmesi, bu konuda bazı yanlış eğilimlere cevap yaratma anlamında da daha iddialı ve ısrarlı olunması gerektiğini düşünüyorum. Önderlik de çok önemli bir çalışma olduğunu belirtiyor; “Anamlı bulduğunu” söylüyor. Buna daha çok yüklenilmesi gerektiğini düşünüyorum. Şi.arkadaş “anayasa” dedi; biz ‘Toplumsal Sözleşme’ mizi ortaya koyarken, kamuoyunda da biraz böyle tartışmıştık. Mevcut anayasaların demokratikleştirilmesi gerektiğini, aşılması gereken birçok yönünün olduğunu ortaya koyduk. Mesela Irak’ta öyle bir çalışma vardı; bazı cezalar ve hukuksal değişimlerde kadınların tavrı gündeme geldi. ‘Toplumsal Sözleşme’, kadının bütün yaşam sahalarına ilişkin katılım kapsamını belirleyen bir sözleşmedir. Bu konuda özellikle pratik sahalarda bulunan yönetimlerimizin eleştirilmesi gerekiyor. Gerçekten arkadaşların sahip çıkmadıklarını çok somut olarak belirtebilirim. Nasıl ki erkek arkadaşların eğitimlerine yüzeysel bir yaklaşım olduysa, ‘Toplumsal Sözleşme’ye de yüzeysel bir yaklaşım oldu. ‘Toplumsal Sözleşme’nin, kadın kurtuluşuyla, insanlığın kurtuluşuyla bağlantısı çok fazla görülmedi. Yani bunda da bir inançsızlık ortaya çıkıyor. Bu kadar geniş bir kapsam konulmasına rağmen, arkadaşlarımız arasından, “Biz kim, bunu yapmak kim” diyenler bile var. Belki söz düzeyinde söylenmiyor, ama kendisini küçümseyen, kendisine güvensizlikten kaynaklı yaklaşımlar bunun bir ifadesidir.

Kısa vadede ‘Toplumsal Sözleşme’ çalışmasını tasarı olmaktan çıkarıp, bütün kadınların görüşlerini alarak genel bir kadın gücüne mal etmek gerekir. Dilinin soyut olduğuna vurgu yapılmıştı, daha çok somutluk kazandırılabilir. Dile gelen görüşler temelinde halka inebilecek bir dile kavuşturulması gerekir. ‘Uluslararası Toplumsal Sözleşme Konferansı’ uzun vadeli hedefler arasına konulmalı. Bu konferansın mutlaka yapılmasını hedeflemek gerekir diye düşünüyorum. IV. Kongre’de dile gelen noktalar da zaten direkt hedeftedir. Kadın meclisleri, kadın federasyonlaşması, ileride konfederasyona dönüşme gibi öneriler de vardı. ‘Ortadoğu Demokratik Kadın Federasyonlaşması’ nı geliştirme, IV. Kongre kararlarımızda uzun vadeli bir hedef olarak zaten vardı.

Önderliğin sağlık durumunu tartışıyoruz. Kadın Hareketi hangi çalışma sahasında olursa olsun, adı ne olursa olsun, hangi özgünlükte örgütlenirse örgütlensin, Kadın Kurtuluş İdeolojisi temelinde örgütlenen her kadın hareketinin, temel hedefi Önderliğin özgürlüğü için çalışmak

olmalıdır. Bu anlamda biraz daha açıklanarak, Önderliğin özgürlüğü temel bir hedef olarak ele alınmalı.

Son olarak, özgür kadın kimliğini yaratma noktasında birkaç hususa değinmek istiyorum. Bizim, bugün bu kadar imkana ve ideolojik güce rağmen gelişmemizin temel bazı nedenler var; Bir, ideolojik düzey yakalamama, ideolojik donanım kazanmama; iki, bunun örgütlenme düzeyini yakalayamama; üç, kadın kimliğinde siyasallaşmayı yaratamama ve kendini bilimsel-entelektüel bir donanıma kavuşturamama. Bu temelde, her kadının kendisini eğitime sorununun özgün bölümünde de işlenmesi gerektiğini düşünüyorum. Kadın kimliği aslında önemli bir nokta. Kadın, siyasete girmeye son derece elverişlidir. Fakat kadın kimliği siyasallaşmıyor, siyasal alanda olgunlaşmıyor. Kadın, örgütlenme ve ideolojik donanım kazanmada zayıf kalıyor. Bunun da bir hedef olarak konulması gerektiğini düşünüyorum. Son olarak Şi.arkadaşın koyduğu bir şey vardı, onu önemli buluyorum. Önderlik, Ortadoğu rönesansını, Kürt rönesansı olarak ele alıyor. Kürt rönesansını da, kadın rönesansına oturtuyor. Doğu ve Batı anlamında ele aldığımızda, Batı'dan farkımız var. Çünkü Batı Rönesansı yaşanmış, ama içinde kadın yok. Kadın sadece sanat şeyleri olarak gün ışığına çıkıyor. Belki bir gelişme sayılabilir, ama içinde kadın yoktur. Ortadoğu Rönesansı ise kadın rönesansıdır. Önderlik bunu, çok somut olarak AİHM savunmalarında belirtiyor. Çağdaş Neolitik edebiyatının geliştirilmesine vurgu yapıyor. Bu anlamda hem kültür-sanat alanında hem de edebiyat alanında bazı çalışmaların yapılması gerekiyor. Bu, akademik çalışmalar düzeyinde de olabilir, farklı etkinlikler biçiminde de olabilir. Ama mutlaka hedef kapsamına alınması gerekir, diye düşünüyorum. Şimdilik belirteceklerim bunlar.

Şi. (G.) ark.: Ben de kısaca birkaç noktaya vurgu yapmak istiyorum. Önemli bulduğum noktalardan birisi, ülkeye yeni gelen arkadaşların eğitimlerine yönelik çalışmalarıdır. Bence şöylesi bir yaklaşımın olması gerekiyor; yeni katılım sağlamış olan arkadaşların mutlaka PJA eğitiminden geçmesi gerekir. Eksik gördüğüm bir diğer yan ise, gençlik çalışmaları içerisinde kadın çalışmalarının üzerinde yoğunca durmamıza rağmen, gençliğin kadınlı eylem çizgisinin hangi temelde olacağı. 21. yüzyılın öncü gücü kadın ve gençlik ise, bunun birlik ve bütünlüğü nasıl sağlanacak? Gençlik Hareketi olarak, bunlar gündemimizde olan ve tartıştığımız hususlardır. Arkadaş kadın boyutunda bazı hususlara değindi, ben onlara katılıyorum. Fakat değindiği konular içerisinde, gençliğe çok fazla yer vermedi. Biz bu konferanstan çıkardığımız sonuçları Gençlik Hareketi'ne de taşırayacağımız için bu yönlü bir netleşmenin olması gerekiyor, diye düşünüyorum.

Yine, genel gençlik yapısından gelen öneriler vardı. Özellikle erkek arkadaşların, PJA'nın erkeği dönüştürme projesine yönelik yapılan eğitim

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

sürelerini kısaltıp sayısını arttırması yönünde önerileri vardı. Ayrıca hiyerarşiden çok bahsediyoruz; hem PJA olarak hem de Gençlik Hareketi olarak gündemimizde olan bir konu. Eski yapıyı aşmaya dönük bazı pratik adımlar da atıyoruz. Yönetim biçimimiz koordinasyon biçiminde örgütlemiş, bir işbölümü temelinde çalışıyor. PJA da örgütsel düzenlemelerinde böylesi değişikliklere gidebilir. Hep hiyerarşinin kaldırılmasından bahsediyoruz, fakat bunu kaldırırken, yerine koyacağımız örgüt modelleri nasıl olacak? Çünkü, hiyerarşi kalk deyince, kalkmıyor. Bence bu yönlü de somut değerlendirmelerin yapılması gerekiyor.

Re. ark.: Hedeflere ilişkin arkadaşlar bazı görüşler dile getirdiler. Çoğunlukla katılıyorum. Arkadaşlar, örgütsel gündemde kadının yaşadığı sorunlar, çağın yüklediği misyon, genel olarak örgüt içinde yaşanan tıkanmaları anlayış düzeyinde dile getirdiler. Şimdi tabii ki hedefimiz, bir dönemden bir başka döneme geçiştir. Örgüt yapımızda varolan hiyerarşik yapılanmanın aşılabilmesi, kitlesel boyutta atılacak adımlarla bağlantılıdır. IV. Kongremizde de yeterli düzeyde pratikleşemediğimizin özeleştirisini verdik. Bu konferans, KHK Kongresine gideceğimiz bir süreçte yapılıyor. Burada bulunan arkadaşlar da belli bir niteliğe sahip. Bu konferans, sadece KHK kongresine bazı öneriler geliştirmek için yapılmıyor. Geçmiş dönemin özeleştirisini veriyor, yeni projeler oluşturuyor. Bu anlamda önemli buluyorum.

Hedeflere yönelik olarak da kısaca bazı şeyler dile getirmek istiyorum. Konferansımızda örgüt modeline yönelik olarak tartışmalar yapıldı. Burada yürüttüğümüz tartışmalar ve oluşturduğumuz projeler biraz da kadının somut olarak katılımının ne düzeyde olacağını belirliyor. Bana göre hedeflerimizin de daha somut olması gerekiyor. III. ve IV. Kongre’de tartıştığımız hususları çok fazla da tekrarlamamak gerekiyor. Çünkü bunlar biraz da yaşadığımız tıkanmalarla bağlantılı olarak yaşanan durumlardı. Hedefler, PJA V. Kongresine kadarki dönemi kapsasa yeterli olur diye düşünüyorum. Arkadaşlar hedefler için bazı şeyler belirttiler, bazıları birkaç yıl sonra gerçekleşebilecek düzeyde ya da PJA V. Kongresi’nde karara bağlanması gereken hususlardır. Bunun için de hedeflere PJA’nın fes edilmesi somut olarak konulmalı. Bundan önceki gündemde arkadaşlar, yaşanan siyasal gelişmeleri, özellikle parçalar düzeyinde kitleselleşmede yaşadığımız eksiklikleri ortaya koymuşlardı. Yine PJA Koordinasyonunun dağlardan çıkması da tartışıldı. Şimdi yaşanan yetersizlikler, PJA meclisi boyutunda yaşanan tıkanmalarla bağlantılıdır. İdeolojimizi yeterli düzeyde ne dünya kadınlarına ne de Kürt kadınlarına taşıradı. Eski örgüt modelinin feshi, açılımları da beraberinde getirir. Belki bunlar program konusudur. Fakat yine de değinme gereği duyuyorum. Arkadaşlar hareket modeline değindiler. Bu

PJA IV. Konferans Tartışmaları

önemli bir adımdır. Varolan sorunlara belki de böylesi bir örgütlülükle bir cevap da oluşturulabilir, yaşanan tıkanmaların önüne geçilebilir. Bu yönlü bir açılım şarttır. Diğer parçalar boyutunda kararlara da gidildi, fakat bana göre alınan kararların Konferansın onayından geçmesi gerekir. Örneğin, Doğu konferansı oldu, orada kadın örgütlülüğüne ilişkin olarak bazı kararlar alınmıştı, bu kararların öneri biçiminde konferansımıza sunulması gerekirdi. Arkadaşlar hareket mi, yoksa parti mi olsun tartışmalarını konferanslarında yaptılar; bunlar bizim konferans hedeflerimizde de somut öneriler biçiminde geçmeli. Küçük güney kongremizde de kadın örgütlülüğüne ilişkin bir karara ulaşıldı, hatta ismi de konuldu; TJAK. Bunlar karar altına da alındı, fakat somut olarak örgüt modelinin nasıl olacağı PJA konferansına bırakıldı.

Bunlar dışında, arkadaşlar Irak üzerinde durdular. Parçaların örgütlülüğü ve koordinasyonu tartışıldı. Irak'a yönelik olarak somut bir öneri geliştirmek istiyorum. Kadın partisi olarak mevcut durumda kadın çalışmalarımız TEJAK bünyesinde yürütülüyor. Ben somut olarak TEJAK'ın feshedilmesini, PJA ve TEJAK bileşiminden, ayrı bir isimle bağımsız bir kadın hareketine gidilmesini öneriyorum. Böylesi bir örgütlülüğün zeminleri de oluşturulmaya çalışılıyor. Mevcut durumda PÇDK'nin siyaset tarzı ve programı da, PÇDK'nin kadın hareketi olan TEJAK'ın kapsamı da yeterli düzeyde değildir. Bir de bu Kürdistan ismi sınırlı kalmayı beraberinde getiriyor. Parti içerisinde bir kadın hareketi var ve bu gerçekten de kadın çalışmalarının kapsamını daraltıyor. Geçen süreçte farklı sorunları da beraberinde getirdi. Bunlara fazla değinmek istemiyorum. Bütün parçalarda hareketin oluşumu için çalışmalar da geliyor. Somut olarak önerimi şu şekilde tekrardan yenilemek istiyorum; Irak'ta oluşacak partinin kadın kolunun da olmasını öneriyorum. Çünkü diğer parçalarda da bu yönlüdür. Demokratik-Ekolojik toplum koordinasyonu içerisinde ayrıca bir kadın hareketinin olmasına gerek yok. Bir zeminde iki hareketin olmasına çok fazla olanak yok. Biz bunu Küçük Güney kongresinde de tartıştık. Kısa bir zaman dilimi içerisinde Irak zemininde yeniden bağımsız bir kadın hareketinin örgütlenmesine gidilmesi daha doğru olacaktır. Arkadaşlar TEJAK var diye belki fazla tartışmadılar, ancak açılım yapma noktasında bu belli bir sınırlamayı getiriyor. Geçen süreçte PJA ismiyle bir büro açmak istedik, bunun kadroları ve zemini de vardı. Önümüzdeki süreçte hareket legalleşecek. Şimdiden bu yönlü çalışmalar yapmazsak, ileriki süreçte zorlanabiliriz; hem açılım yapmada hem de kadını eğitme noktasında zorlanmalar ortaya çıkar. Oluşturulmak istenen büronun kimliği çok netleşmediği için, bu yönlü çalışmalar da fazla yapılamadı. Yani TEJAK sadece Kürt kadınlarıyla sınırlı kalıyor. Belki bizim girişimlerimizin kapsamı arttı; Arap, Türkmen ve Asuri kadınlarını da içine alabildi, fakat şunu da

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

unutmayalım ki, bize yönelik olarak belli yargılar da var. Halen böylesi bir sorun yaşıyoruz. Bunun için de bağımsız bir kadın hareketinin Irak sahasında oluşturulması daha uygun olur.

Bunlar dışında en fazla ortaya çıkan sorunlarımızdan biri de, ekonomik sorundur. Bana göre bu, temel bir sorundur. Türkiye'den gelen arkadaşlar da değerlendirmelerde bulundular, onları dinledik. Maxmur, Suriye ve İran'da da ekonomik anlamda yaşanan sorunlar birbirine benzer. Belki şu da düşünülebilir; çalışan kadınlarla belli bir ilişki ve dayanışma geliştirilerek bazı alanlardaki ekonomik sorunlar giderilebilir. Fakat Irak sahası açısından bu geçerli değil. Çünkü müdahaleden bu yana hala Irak'ta işsiz olan binlerce insan var. Ticaretle uğraşabilecek insan sayısı çok az. Diğer alanlar açısından farklı olabilir. Fakat hareketin oluşumuyla birlikte, parçalar düzeyinde bir ekonomi politikası geliştirmek gerekiyor. Örneğin fuhuş var diyoruz, insanlar aç diyoruz, kadın aile içerisinde sorun yaşıyor, gideceği hiçbir yeri yok diyoruz, böylesi kadınlar derneklerimize çokça geldiler, fakat biz onların sorunlarına çok fazla çözüm gücü olamıyoruz. Onları tutabileceğimiz bir yerimiz bile yok. Önderlik birçok görüşme notunda buna değinmişti; somut olarak Suriye için evlerden bahsediyordu. Irak zemininde de bunlar geçerlidir. Bizim ekonomiden sorumlu bir komitemizin olması gerekiyor. Aksi halde çaresizlik, bizim için bir çözüm gibi görünebilir. Arkadaşlar genel olarak farklı farklı öneriler de getirdiler; hareket içerisinde eğitim komitelerinden ekonomiden sorumlu komitelere, diplomasiden sorumlu komitelerden hukuk komitelerine kadar çeşitli öneriler oldu. Bunların hepsi hedeflerimiz içerisinde yer alıyor. Bunların olmaması mevcut durumda birçok sorunu da beraberinde getiriyor. PJA kongresine kadar bunların hazırlıkları yapılabilirdir. Bunlar somut hedeflerdir, önümüze koyabiliriz. Bunlar dışında arkadaşlar, meclislere, kadın federasyonlarına değindiler; bunlara katılıyorum. Yapacağımız kongrede bunların daha da somutlaşması gerekiyor. Bunları belirtiyorum.

Ze. (Bo.) ark.: Ben çok fazla uzun değerlendirmek istemiyorum. Fakat yapmış olduğumuz konferans, hem KHK kongresine hem de PJA kongresine öneri sunacak. Bunun için de ben de Re. arkadaşın görüşlerine katılıyorum. Bu anlamda, hedeflerimiz altı ayı kapsamalı. Önemli bulduğum noktalardan biri -arkadaşlar da değindiler- mevcut örgüt modelimizin sadece kadro yapısını kapsamaması. Bu anlamda, 21.yüzyılın karakterine uygun bir örgüt modeline ulaşmamız gerekiyor. Bunun için de parti oluşumunun feshine gidilmeli, diye düşünüyorum. Hedefler arasına bunun konulması gerekiyor. Yani eğer KHK oluşumuna göre kendimizi konumlandırırsak, tekrardan dar kalabiliriz. Çünkü biz her oluşuma kendimizi uyarladık, bu yönlü yaşadığımız tecrübeler de var. Tekrardan buna düşmemek için bundan bağımsız bir kadın hareketinin oluşumuna gitmek gerekiyor. Bunun kongrede tartışmaya konulması gerekiyor.

PJA IV. Konferans Tartışmaları

Ancak, böylesi bir oluşumla genel kadınlara hitap edebilir. Tabii bir hareket oluşumuna giderken, bunun maddi zeminlerinin de olması gerekiyor. Maddi olanakların yaratılması, öneri olarak KHK kongresine sunulabilir. Mevcut durum belki gerilla sahası açısından herhangi bir soruna yol açmıyor, fakat dış alan çalışmalarında çok ciddi bir problem durumundadır. Örneğin bir kadın derneği oluşturmak istiyorsun, genel bu yönlü maddi destek sunarsa oluşturabilirsin, vermezse projeni hayata geçiremezsin. Kadınların yaşadığı sorunlara salt propaganda ile veya tartışmalarla çözüm olamazsın. Önderlik sığınma evlerinden bahsediyordu. Böylesi girişimlerimizin, çalışmalarımızın olması önemli. Bunlar için de maddi olanak gerekli. Bu anlamda PJA kongresine kadar bu yönlü bir yoğunlaşma da olmalı, diye düşünüyorum. Evrensel bir kimliğimiz var diyoruz, fakat mevcut durumda sadece Kürt kadınlara hitap edebiliyoruz, diğer kadınları çok fazla kapsayamıyoruz. Bu anlamda, şimdiden nasıl ki KHK kongresi için bir hazırlık komitesi oluşturulduysa, PJA kongresi için de belli yoğunlaşmaların olabilmesi için yoğunlaşma gruplarının oluşturulması gerekir, diye düşünüyorum.

Be. (H.) ark.: Raporda hedefler konulmuş. Arkadaşlar da değindiler. Tartışmalar birbirini tamamlıyor, biraz daha somutlaştırıyor. Bağımsız bir kadın örgütlenmesine gideceğiz. Bunun tartışmaları yürütülüyor, kararlaştırılmasına gidilecek. Bu anlamda, tabii ki onun altyapısının oluşturulması gerekiyor. Arkadaşların bu noktada ekonomik açıdan belirttikleri hususlar önemliydi. Kendi başına bir çalışma ve örgütlenme oluyor. Bu anlamda, altyapıdan yoksun bir örgütlenme biçimi, biraz soyut kalıyor. Biz bu konuda birçok proje oluşturabiliriz; birçok vakıf, dernek, halk evleri, kadın evleri açabiliriz; çeşitli kurumlara gidebiliriz, fakat bunların ekonomik gelir kaynaklarının olması gerekiyor. Eğer yoksa, kağıt üzerinde kalır; çok fazla yaşamsal kılınamaz. Bunun somut örnekleri de var; Lübnan Kadın Derneği buna örnektir. Biz, üç yıldır kadın derneklerinin ve vakıflarının kurulmasını tartışıyoruz. Aynı bir yer tutuldu, fakat mevcut durumda kendisini finanse edemeyecek durumda ve şu an da kapatılması tartışılıyor. Şimdi bunlar tabii ki çok ciddi sorunlardır. Onun kararı da alınabilir, içeriği ve kapsamı da belirlenebilir. Bu yönlü önerimi somut olarak yapmak istiyorum; PJA'nın maliyesinin ayrı olması gerekir. Yasallaşma esas alınıyor. Çalışmalar bağımsız yürütülecek. Birçok çalışma direkt kadın inisiyatifinde olacak. Bu anlamda, bunu yürütebilecek zeminlerin ve koşulların oluşturulması önemli oluyor. Bunun önemli bir ayağını da ekonomi tamamlayacak. Özgür Kadın Hareketi kendisini her alanda merkezileştirebilmeli. Kendi merkezi maliyesi olabilmelidir. Bununla birlikte, gelir kaynaklarını da oluşturabilmelidir. Atölyelerden tutalım, farklı çalışma alanlarına kadar kendisini örgütleyebilmelidir. Her alanın koşullarına göre gelir

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

kaynaklarını oluşturur; Türkiye’de Türkiye’nin koşullarına göre, Suriye’de Suriye’nin koşullarına göre, Irak’ta Irak’ın koşullarına göre oluşturur. Ama mutlaka olmalıdır. Gerçekten kendisini finanse edebilecek gelir düzeyini yaratabilmelidir.

Bunun dışında bazı görüşler geldi. Daha önceki örgütsel gündemde de birçok boyut belirtildi. Bazı değerlendirmeler genel kaldı, daha fazla somutlaşması gerekiyordu. Yeniden yapılandırma karar tasarısının tartışma bölümünde belki biraz daha somutlaşır. Kendimizi yeni bir örgütlenme modeline kavuşturacağız. Bu anlamda kapsamlı bir süreç gireceğiz. Geçmişin sorgulanması, özelleştirisi genel değil de, daha somut verilmeliydi. Uzun bir süreden beridir bu çalışmaların başında olan arkadaşlar var. Güçlü bir özelleştiriyse, sorgulamayla yeni sürece bir giriş olabilmelidir. Önderlik hem AIHM savunmalarında hem de Atina savunmasında güçlü bir özelleştiriyse, yeni bir zihniyeti, bakış açısını ve yeni bir paradigmayı geliştiriyor. Bunu güçlü bir sorgulama, güçlü bir özelleştirisi sonucu yapıyor. Bu, bizler açısından da geçerli. Bu boyutlar tabii yetersiz kaldı. Hedefler boyutuyla bağlantılı olduğu için belirtme gereği duyuyorum. Daha önce de birçok kongre, konferans yaptık. Çok kapsamlı kararlar aldık, önümüze projeler koyduk. Bunların yaşamsallaşması noktasında çok ciddi pratikleşme sorunları, katılım ve inisiyatif sorunları yaşadık. Kadın rengiyle, bakış açısıyla, tarzıyla, yöntemiyle güçlü bir yöntemin sahibi olamadık. Erkeğe endekslenen bir katılım ve şekillenme gelişti. Bu, projelerin ve kararların hayata geçmesinde bir engeldi, diye düşünüyorum. Şu anda da, daha önce önümüze koyduğumuz projelerin pratikleştirilmemesinin temel nedenlerinden biri budur. Ben, somut yaşadığım için söylüyorum. Lübnan açısından ortaya konulan önemli hedefler vardı. Bunların gerçekleşmemesinde de temel bir neden budur. Yine, bu noktada bayan arkadaşların yeterli düzeyde inisiyatifli olamayışları, kendi rengini çalışmalara vermeyişleri, bağımsız bir politika geliştirmeyişleri, o çalışmaların pratikleşmesinde, gelişmesinde önemli bir engel teşkil etti. Tabii ki bu birçok alanda yansımaları buluyor. Bunlar önemli konulardır. Belki daha sonra tartışılacak da, fakat ben yine de belirtme gereği duydum. Önümüzdeki süreçte kadın kongresi olacak. Hiyerarşinin aşılması, zihniyet değişiminin, vicdan devriminin gerçekleşmesi için güçlü bir sorgulamanın olması gerekiyor. Bunlar çok önemlidir.

Gençlik ve yaşlılar boyutuyla arkadaşların getirdiği görüşler oldu. Gerçekten bu sorunlara çok ciddi bir biçimde inmemiz gerekiyor. Dönemin temel dinamik gücünün kadın ve gençlik olduğunu belirtiyoruz. İkinin birliği temelinde geliştirilecek bir mücadeleden bahsediyoruz. Bu noktada, eylem ve söz birlikliğinin sağlanması önemlidir. PJA bu noktada üstte kalıyor. Her alanda gençliğin yaşadığı çok ciddi sorunlar

PJA IV. Konferans Tartışmaları

var; psikolojik, siyasal, ekonomik ve sosyal boyutta çok ciddi sorunlar yaşıyor. Fakat bu sorunları çözecek, bu sorunları tartışacak bir kapı bulamıyor. Gençliğin enerjisi gerçekten boşa akıyor. Sistem resmen sömürüyor. Gençliğin bu enerjisini mücadeleye kanalize edecek bir zemin oluşturamadık. Eğitiminden tutalım, bunun araçlarını yaratmaya kadar çok ciddi yetersizlikler söz konusudur.

Çocukların eğitimi de çok önemlidir. Bir nesil yetiştiriliyor. Mücadelenin etkisi belki birçok yerde yaşanıyor. Bunun yarattığı bir şekillenme de var, fakat gerçekten ne kadar nüfuz edebiliyoruz. Çocuk eğitimlerine yeni bir bakış açısıyla yaklaşabiliyor muyuz? Gençleri, yaşlıları ve çocukları kapsayan kurumlaşmalara gitmek gerekiyor. Onlarla ilgilenmek ve tartışmak, onları mücadeleye destek verir konuma getirmek gerekiyor.

Yine aydınlanma boyutuyla arkadaşların belirttiği bazı noktalar oldu. Özellikle Ortadoğu açısından oluşan objektif zemin, oldukça büyük avantajlar sunuyor. Bunu değerlendirmek gerekiyor. Yeni bir örgütlenmeye giderken, her alanın özgünlüğüne hitap edebilecek edebiyat çalışmalarının olması önemli. Bunun birimlerini oluşturulabilir. Hatta masal kitapları bile yazılabilir. Sadece Kürt kadınıyla sınırlı kalan bir çalışma tarzımız var. Bu noktada açılım konusu gündeme geldi. Şöyle bir şey de denenebilir; her alanda Kürt kadınının dışında hangi kesiminden kadınlar yaşıyor, bu kadınların yaşadığı sorunlar nelerdir, onlara nasıl ulaşılabilir, bunlar için nasıl projeler oluşturulabilir vb. konularda masalar oluşturulabilir. Kürt kadınlarına, Ermeni, Arap, Fars kadınlarına yönelik her alan özgünlüğünde çalışma yürütülebilir. Bunun araştırma, edebiyat, basın, kültür-sanat birimleri oluşturulabilir. Bu konuda alanlara hitap eden, çeken ve etkileyen bir tarzın daha da somutlaşması gerekiyor. Projelerin alan özgünlüğünde somutlaşması gerekiyor. Bu noktada bir yetersizlik var, soyutluk söz konusu. Bunlar önemlidir, diye düşünüyorum. Ben de kısaca bu gündeme ilişkin bunları belirtiyorum.

Pi. ark.: Tartışmalarımızın çerçevesi yine biraz dar kalıyor. Bizim yeni açılım, yenilenme, dönüşümden anlamamız gereken-ki arkadaşların tartışmalarında da bu çok açık çıktı- halkı tamamen devreye koyma, iradesini açığa çıkarma ve birçok noktada çalışmaları halka devretmek olmalıdır. Bu yaklaşımın, bizim açımızdan sindirilmesi gerekiyor. En önemlisi de yapacağımız planlamalar, alacağımız kararlar, hedefler buna yönelik olmalıdır. Kaldı ki, PJA için bir legalleşme hedefleniyor. Bu legalleşmeyi herhalde sadece buradaki kadrolarla yapmayacağız. Bunlar hedeflerimize de, planlamamıza da çok güçlü yansımalıdır. Mesela tartışmalarda da çıkıyor, çalışmalara da yansıyor ki, hala bu konuda tahammülsüzlüğümüz var. Çok basit örnekler de verebiliriz; arkadaşlar, “Esat’ın eşi kadınları örgütlemeye çalışıyor, YNK akademi açtı” diyorlar.

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

Bunlara tahammül edemiyoruz. Kadın çalışması sanki bizim tekelimizdedir. Bizim dışımızda hiç kimse, hiçbir şey yapmayacak diyoruz. Bizim çok güçlü bir hoşgörüyü sahip olmamız gerekiyor. Bütün dünya kadınlarını kapsayacak bir ideolojik yapılanmaya sahibiz diyorsak, Esat'ın karısını da kapsamalıyız. Biz kadının sadece ideolojiyle yönlendirilemeyeceğini belirtiyoruz; bunun sosyal, ekonomik, psikolojik boyutları var. Bunların hepsi olmadan, kuru kuru ideolojik bir kadın yaratmak herhalde hiçbirimizin hedefi olamaz. Bu yönlü çalışmalar varsa, bunları da destekleyebilmeliyiz. Muhafazakarlığımız çalışmalara da çok yansıyor. Bana göre bu muhafazakarlığın kaynağı çok güçlü olmaktan değil, çok zayıf ve korkak olmaktan geliyor. Biz bunu da aşmalıyız. Düşünürken, tartışırken, karar alırken, çok geniş bir yelpazeden bakabilmeliyiz. Çok daha kapsayıcı olabilmeliyiz ve bunun hoşgörüsünü taşıyabilmeliyiz. Bu kararlarımıza da, planlamalarımıza da yansımaları, sadece tartışmalarımıza değil. Ben o noktada biraz eksiklik görüyorum. Hareket olarak bizde böyle bir tutuculuk, bir muhafazakarlık var ve bu bizi çok daraltıyor. PJA'nın almış olduğu kararlar vardı; kiliselerin, çeşitli kuruluşların ziyaret edilmesi gerektiğine, diplomasi faaliyetlerin geliştirilmesine dönük kararlar. Bu yönlü girişimler oldu. Suriye'de de, Lübnan'da da oluyordu. Hatta yer yer etkili de oldu, ama aldığımız cevap hep şöyle oluyordu; "Kadın olarak evet, sizin mücadelenize birçok yönüyle katılıyoruz, yanlış yapmıyorsunuz, ama siyasetinize asla katılmıyoruz" diyorlardı. Dar buluyorlar, kendilerini içinde bulmuyorlar. Çok fazla Kürtçü oluyoruz. Çok uygun olmasa da biraz fazla militanca yaklaşıyoruz. Yani halkı çok fazla kapsamayan bir yaklaşım içinde oluyoruz. O açıdan daha kapsayıcı, daha geniş, daha hoşgörülü bir bakış açısı gereklidir. Burada hedef ve planlamalara giderken, somut olmak zorundayız. Bu somut olamama durumu, pratik sahalarda çok sancılı durumları beraberinde getiriyor. Belki pratik sahada yer almayan arkadaşlar açısından bu çok fazla gözükmemeyebilir. Fakat pratik sahada böyle olmuyor. Bir örnek vermek istiyorum; örneğin son yapılan Kültür Konferansının sonuçları ve kararları bize ulaştı. Nasıl uygulayabiliriz diye kararlarını çok yönlü inceledik. Gerçekten de çok geniş kararlar alınmış. Tam olarak üç yüz seksene yakın karar alınmış ve bunların elli tanesi somut değil. Biz bu tür tartışmalarımızı, toplantılarımızı, kararlarımızı küçümsemiyoruz, ama nasıl uygulayacağız noktasında gerçekten tam bir bocalama yaşanıyor. Örneğin Önderliğin yaşamına yönelik bir program yapılacak, ama kim yapacak, nerede yapacak, hangi kadroyla yapılacak, bunu hangi sahanın yapacağı belli değil. Sadece yapılacak denilmiş. Biz zannediyoruz ki, bunların hepsi uygulanacak; yani o "-caklar" böyle bir şeyi doğuruyor. Şimdi neden olmuyor? Çünkü somut değil. Birbirimize böyle güvensiz yaklaşmayalım, somut kararlar, somut görevlendirmeler

PJA IV. Konferans Tartışmaları

olunca, çalışacak birçok arkadaşımız var. Ben bunu, inanarak söylüyorum; işini bilen, girer içine yapar, ama işini bilmeyince kararlar ortada kalıyor. Böyle bir durum da var. Ondan sonra bir daha konferans yaparız; Partinin kararları ortada kaldı diye birbirimizi mahvederiz. Ama işin içinden böyle çıkılmıyor. PJA bu hatalara düşmemeli. Gerçekten PJA bu açıdan çok daha somut kararlar alabilmeli. Bu noktada zayıflıklarımızdan da utanmıyoruz. Yani yapamayacağımız işler konusunda karar almayız, adım atmamız. Bu noktada ne kendimizi küçük görürüz ne de kimse bizi yadırgayabilir. Biz adım adım gelişen bir hareketiz. Kürt kadını olarak da her gün hala zayıflıklarımızı aşma mücadelesi veriyoruz. Güçlü olmaya, komplekslerimizi aşmaya çalışıyoruz, tecrübe ediniyoruz, birçok alanda profesyonelleşmeye çalışıyoruz. Bunlar bizim çok rahat kabullenmemiz gereken şeyler. Ama daha gerçekleştirilebilir noktalarda karar almak önemlidir.

Arkadaşlar ekonomik ayrışmayı da gündeme getirdi, o da dahil kararlar çok net olmalıdır. Netlik olmadı mı, çok fazla karmaşa ortaya çıkıyor. Mesela Suriye’de bu çok açık yaşandı. Ayrışma gündeme geldi, ama biz altı ay nasıl ayrışacağımızı tartıştık. Yani bütün toplantılarımız bunun üzerine geçiyordu. Ne kadar ayrışma, kim kime ne kadar karışır, kimin ekonomisi kime karışır, onun kadrosu kim, halk kadrosu kim, PJA kadrosu kim? Altı ay bununla uğraşma durumu oldu. Her kurum kendisine göre yorumladı. Çünkü somutluk yoktu. Partinin üst organları tarafından somut bazı şeyler söylene, kimse tartışma zemini bulamaz. Biz, her şey bilince çıkarılmış diye bir hataya düşmeyelim. Bu açıdan, düşünürken, karar alırken, hedef planlamasına giderken daha somut, daha uygulanabilir olmaya dikkat etmemiz gerekir.

... **ark.:** Pi. arkadaşın son belirttiği noktalara katılmıyorum. Önemli bir nokta olduğu için söz hakkı almak istedim. En azından PJA somutunda konuşmak istiyorum. Yaşadığımız taktik tıkanıklığın bu zihniyetten kaynağını aldığımı düşündüğüm için değerlendirilmesi gerektiğini düşünüyorum. Şimdi bir konferans karar alırken, falan kararı Ayşe, Fatma uygulayacak diye bir karar almaz. 4. Kongre’nin çok somut kararları var; kadın meclisleri çok somut. Türkiye’de kadın meclislerini, falan falan kurumlardan oluşan, falan falan komite kuracak, diye bir karar alınmaz. O zaman Türkiye merkezine ne gerek var, PJA Suriye yönetimine, PJA Rusya yönetimine ne gerek var? Biz tabii hedefler belirleyeceğiz, somut planlama çıkaracağız. Anlayış değişikliğinden bahsediyorsak, köklü bir değişim- dönüşümü kararlaştıracaksak eleştiri-özeleştiri somut yapmak gerekiyor. İmkan olsaydı bu konferansta aynı zamanda bir eleştiri, özeleştiri platformu da yapsaydık çok daha iyi olacaktı. Bunun koşulları mevcut durumda yok. Biz somutluktan neyi anlıyoruz? Bir kere bunun anlaşılması gerekiyor. Gerçekten, “Perspektif yok; perspektif var, somut

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

değil; perspektif var, geç geldi...” bizim gerekçelerimiz haline gelmiş. Bu kadar gerekçemiz varsa, o zaman demek ki biz gerçekten iş yapamıyoruz. Kültür konferansı iki yüz seksen tane karar almışsa, bunlardan Suriye kültür yönetimi, üzerine düşen görevin ne olduğunu bence çıkarabilir. PJA konferansı da onlarca karar alacak. Alanlarda olup da hiç bu konferansa katılmayan arkadaşlar var; herhalde bu konferans belgeleri o alanlara ulaştığında, bu konferansın hangi kararları beni bağlar, diye bir düzeye de ulaştığımızdır. Bu konuda bir yanılığın olduğunu düşünüyorum. Örgütsel gündem geçti. Eksik kalan yönlerin bu gündemle tamamlanması gerekiyor. O açıdan, konuşma gereği duydum. Bir kere bu yaklaşımın aşılması gerektiğini düşünüyorum. Bu anlamda yanlış buluyorum, eleştiriyorum da.

Ayrıca arkadaşlar hedeflere PJA'nın feshedilmesini koymaktan bahsettiler. PJA'nın feshedilmesi hedeflere girer mi? Çünkü hedefleri koyarken, ideolojik, sosyal, kültürel olarak bir bütün yapmamız gerekenlerin çerçevesini oluşturuyoruz. Bu, bence bir planlama konusudur. Fakat ben şunda da net değilim, -tartışılması için belirtiyorum- şimdi biz en geç altı ay içerisinde PJA kongresini yapacağımızı söylüyoruz, ama yapamayabiliriz. Bunu da dikkate almak gerekiyor. Yapamama ihtimalini dikkate alarak, şimdiden PJA'nın feshedilmesi gibi bir karar almak ne kadar sağlıklı olur? Örgüt olarak yürüttüğümüz çalışmalar var; bunun siyasal boyutu, politik boyutu var. Bir ara süreçtir, belki de farklı durumlar gelişir. Şimdiden, hemen böyle feshedilmesine yönelik bir karar almak yerine, bu modelin bizim ihtiyaçlarımıza cevap olmayacağını, altı aylık bir zaman diliminde kongreye gidilmesini; o kongrede yeni bir örgütlenmenin kararlaştırılması daha doğru olur. Bu biçimde olması daha doğru olur. PJA'nın feshedilme bildirgesi olursa, o bildirmede yerini bulur. Sanırım neden partinin aşılması gerektiği program-tüzük raporunda biraz var. Ama hedeflerde olmaması gerektiğini düşünüyorum.

Bir de bu konferans, kongreye kadarki bir dönemi kapsıyor. Belki ifade de edildi; bu konferans aynı zamanda bizim köklü değişim, dönüşüm hazırlığımızın başlangıcı oluyor. Hedeflerin çok ayrıntılı konulması yerine, genel çerçevesinin konulmasını çok yanlış bulmuyorum. Böyle çok uzun yazmak yerine, başlıklar, kısa paragraflar biçiminde yazılması daha doğru olur. Buradan çıkacak perspektifin alanlara ulaşmasını da önemli buluyorum. Hem kurulacak olan hareketler hem değişecek olanlar hem de yeni kurulmuş hareketler var; onlara kapsamlı perspektif ve hedeflerin ulaşması çok yanlış değil diye düşünüyorum. Fakat somut önerim, PJA'nın feshedilmesinin hedefler bölümünde değil de, planlama bölümünde yer almasıdır. Ama bu da PJA'nın feshedilmesi biçiminde değil de, V. Kongre'de planlamaya alınması biçiminde olmalı. Bunun için

PJA IV. Konferans Tartışmaları

de, bir zaman diliminin belirlenmesi daha doğru olur. Şimdiden feshedilmesi beni biraz kaygılandırıyor. Yani siyasi açıdan da, politik açıdan da bizi zorlayacağını düşünüyorum. Bir de yeni bir modele tam ulaşmadan, eskisinin hemen feshedileceğini belgelere koymak, ne kadar doğru olur, o konu da tam netleşemedi. Bu yönlü görüşler de gelirse iyi olur. Bunları belirtiyorum.

Ji. ark.: Arkadaşın özellikle PJA'nın yeni örgütlenme modelinin bu gündemde nasıl ele alınması gerektiği noktasında önerisi oldu. Sanırım yoğunlaşırsa öğleden sonraki oturumlarımızda tartışabiliriz. Gündemi zaten çok uzatmayacağız, fakat görüşler varsa öğleden sonraki oturumda devam edebiliriz.

Gündemimize devam edeceğiz. Arkadaşlar çok farklı görüşleri varsa dile getirebilirler. Bu gündemde tartışılan bazı konular planlama bölümüne giriyor. Bu açıdan, genel olarak örgütlenmemizin nasıl olacağı, hedefleri üzerinde de görüşler gelirse iyi olur.

Di. ark.: ...Toplumsal mücadeleye erkeğin dahil edilmesi, bunun üzerinden eğitimin geliştirilmesi, erkeklerin eğitiminin yeniden ele alınması da hedeflere konulabilir. Önderlik, "Anlayan erkekle çalışabilirler" biçiminde bir belirleme yapmıştı. Bence bu süreç açısından erkeğin toplumsal mücadeleye dahil edilmesi, önem taşıyor. En azından bir yaklaşım olarak alınabilir. Mesela akademi çalışmaları var, birçok çalışma alanı açılacak; pratik içinde eğitmek, dönüştürmek, yaşam içinde dönüştürmek, ama onu da buna ortak etmek, bunun ölçülerini belirlemek ya da belirlenmiş ölçüler üzerinden böyle bir şeye gitmeyi bir öneri olarak getiriyorum.

Diğer bir konu da hedefler ve yaklaşımdır. Örgütlenme modelinde harekete geçiş, bir yaklaşım olarak belirlenir. Diğer bir konu da bağımsızlaşmasıdır. Bence kadın hareketinin bağımsızlığı da bir hedef olarak konulmalı. Bağımsızlaşmak, temel bir perspektiftir. Bu zaten ortaya da çıkacak. Ama bu konunun da kadın kongresine bırakılması gerektiğini düşünüyorum. Bu yönlü bir öneri getiriyorum. Hem süreç açısından hem ortam açısından birçok şeyi göz önünde bulundurduğumuzda, bu biçimde olması daha doğru olur. Ama hedeflere özerk yapılanma, kadın hareketinin giderek kendisini bağımsızlaştırabileceği bir örgütlenme modeli olarak geçebilir. Bunları belirtiyorum.

Na. ark.: Di. arkadaş da dile getirdi. Biz örgütsel gündemimizde de birçok şeyi tartıştık, ama her şeyden önce ekonomik projeler, küçük de olsa en yakın hedefler olarak konulmalıdır. Nasıl ki siyaset alanına girebilmek için güçlü bir mücadele verdiğimizde, ekonomik anlamda da böylesi bir şey olmalıdır. Böylesi bir projenin hayata geçirilmesinde zorlanmalar ortaya çıkabilir, fakat kesinlikle her alanda küçük de olsa ekonomik projelerin olması gerekiyor. Bunu kongreye de bırakmamak

gerektiyor. Uzak bir hedef olmaktan ziyade, kısa vadeli hedefler içine alınabilir. Bu yönlü, imkanları elveren alanlar da var. Maxmur alanı belki çok gündeme girdi; aslında Kürt toplumunun yaşadığı sorunların hepsini Maxmur'da somut olarak görebiliriz. Bu alan uzun süredir bizim denetimimiz altında, fakat buna rağmen henüz o alanda köklü bir değişim yaratamamışız. O alanı bir kadın alanı olarak ele alabiliriz. O alanın kadınların, çocukların, gençlerin, yaşlıların, erkeklerin eğitildiği bir eğitim alanı olarak ele alınması gerekiyor. Diğer bir nokta ise, Maxmur'da üç bin öğrenci var. Üç bin öğrenciyi demokratik kültür çerçevesinde eğitirsen, onlarla yaratacağın güçle, dünyayı bile fethedebilirsin. Bu üç bin öğrenci, kadın tarafından eğitilmelidir. Birçok öğretmen var, fakat o öğretmenlerden yüzde onu bile kadın değil. Bu öğretmenler içinde yer alanların çoğunun da okuma durumları yok. Oluşturacağımız yeni toplum modelinin ilk adımlarını orada atmalıyız. Bunu bir hedef olarak ele almalıyız. Oradaki yaşamın hepsi kadın eliyle örgütlendirilmeli. Diğer bir nokta ise, akademilerdir. Arkadaşlar erkeği dönüştürme projesini kapsamlı açtılar. Hareketimizin dağlardan çıkıp toplum içine girmesi gerekiyor. Erkeği dönüştürme projesi açısından da böyle. Bir akademi açıp halkı buna katmak gerekiyor. Türkiye'de açılabilir, Avrupa'da da açılabilir. Çünkü insan varolan ihtiyaçlara cevap olamıyor. Bunun dışında, aile eğitimlerinin de olması gerekiyor. Önderlik, toplum bilim akademilerinden bahsediyor; toplum içerisinden birçok kadını bu akademilere alabilmeliyiz. Çalışmalarımızın hepsi hemen hemen geneldir. Kültür alanında çalışmalarımızı geliştirebilmeliyiz. Ayrıca edebiyat çalışmalarında da bir açılımın sağlanması gerekiyor. Gerillada yapılan bir edebiyat çalışması var, fakat bu çok geneldir. Kadına ilişkin olarak şimdiye kadar edebi bir kitap çıkmış değil. Bu yönlü de çalışmalar geliştirilmelidir.

Roj. ark.: Genel olarak hedefler ortaya konuldu, diye düşünüyorum. Arkadaşların ortaya koydukları hedef ve planlama boyutuna alınması gerekenlere genel olarak katılıyorum. Fakat biraz daha üzerinde durmamız ve derinleştirmemiz gereken noktaların olduğunu düşünüyorum. Çünkü biz genel olarak bazı şeyleri koyarken, nerelerde eksik kaldığımızı tam tespit edemedik, diye düşünüyorum. O eksiklikleri tespit edebildiğimiz oranda, hedefler biraz daha somutlaşır. Önümüzdeki süreçte, kısa vadeli bir hedef olarak KHK'ye katılma durumumuz olacak, hedeflerimiz arasında KHK'nin kurucu üyesi olup olmayacağımızın da tartışılması gerekir, diye düşünüyorum. KHK'nin kurucu üyesi olacaksak, bizim kendi kongremizi de önceye almamız gerekecek ya da üye olacaksak farklı bir proje geliştirmemiz gerekir. Yani kurucu üye olup olmayacağımızın biraz daha netleştirilmesi gerekir. Hedefler içerisinde meşru savuma boyutu tartışıldı. Dağda geliştirilecek meşru savunma boyutunun hangi çerçevede

PJA IV. Konferans Tartışmaları

olacağı belli. Ama metropollerde ya da farklı sahalardaki meşru savunma boyutumuzun, sivil itaatsizlik biçiminde gelişmesi gerektiğini düşünüyorum. Yani sivil itaatsizlik eylemlilikleri nasıl geliştirilebilir, neleri kapsar vb. noktaların araştırılması gerekir. Kısmi oranda bilinen boyutlar var, ama daha geniş olarak bizler neler yapabiliriz? Yani Türkiye’de gelişebilecek en ufak bir sorun karşısında, sivil itaatsizlik konusunda bazı şeyleri bilmememizden kaynaklı olarak eylemlilikler geliştiremiyoruz.

Yine, ideolojimizi yaygınlaştırmada, kendimizi anlatmada pek çok sorunumuzun olduğu ifade edildi. Kendimizi anlatmanın ya da ideolojimizi yaygınlaştırmanın dışında, bir eğitim sorunumuz da var. Dış sahalardan gelen arkadaşlar, dünyada çok fazla tanınmadığımızı belirttiler. Bizim kadromuzu eğitime sorunumuz var ve bu boyutuyla hem eğitime hem de öğrenme noktasında bazı hedefleri önümüze koymamız gerekir. Ayrıca bağımsız bir harekete doğru giderken, kadromuzu daha fazla geliştirmemiz de önemli. Biraz daha tabana ulaşabilecek bir kadro yaratma sorunumuz var. Bunu da bir hedef olarak önümüze koymamız gerekir. Bir bütünen tabana inebilme, her yerdeki kadını örgütleyebilme sorunu yaşıyoruz. Nerelerde eksikliğimizin olduğunu, nerelerde örgütlülüğümüzün zayıf olduğunu çok fazla araştırıp incelemiyoruz. Örneğin, Türkiye’de belli kadın örgütlenmeleri var, fakat genel olarak kadın örgütlülükleri zayıftır; kadın tanınmıyor, PJA tanınmıyor. O yüzden, bir örgütlenme de söz konusu değil. Sadece bazı merkezlerde örgütlenmişiz. Bunlar dışında bir kadın örgütlülüğünden söz etmek mümkün değildir. O açıdan, öncelikle nerelerde örgütlü olmadığımızın tespit edilmesi gerekiyor.

Önderlik boyutunda bazı şeyler belirtmek istiyorum; Önderliğin durumu beni düşündürüyor. Bu yönlü önümüze bazı hedefler koyduk. Bir haftadan beridir süren bir kampanya var. Şimdi bazı çevreler Önderliğin İmralı’dan çıkarılıp Sincan cezaevine götürülmesini tartışıyor. Önderlik buna yönelik olarak “ev hapsi” olabilir diyor. Eğer Önderlik İmralı’dan alınıp normal bir cezaevine götürülürse, bizim tavrımız ne olacak? Bunun netleştirilmesi gerektiğini düşünüyorum. Belki yürütülen bir kampanya da var, fakat ben bunun çerçevesini bilmediğim için bunu dile getirme ihtiyacı duydum. Belirteceklerim bunlardır.

Be. (E.) ark.: Arkadaşın sabah koyduğu çerçeveye tümüyle katılıyorum. Re. arkadaşın ekonomi konusunda dile getirdiği görüşlere de katıldığımı belirtmek istiyorum. Bunlar dışında ek olarak birkaç kısa husus belirtmek istiyorum.

Şimdi hedeflerde en temel yan, Önderlik için geliştirilen kampanyayru. Bunun hedeflere konulması önemli. Bir daha vurgulama gereği duyuyorum. Belki zihniyet devrimini tartıştık, bizim için gerçekten

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

çok önemli. Çok fazla tartışılıyor, ama değişim-dönüşümde bunun pratikleştirilmesinde, bunun yaşama yansıtılmasında hala yetersizlikler, zayıflıklar var. O anlamda da zihniyet dönüşümünde özellikle demokrasi olgusuna, demokrasi bilincine öncelikle bir vurgu yapılması gerektiğini düşünüyorum. Çünkü Marksist-Leninist örgütlenmelerde tek tip düşünce tarzı ve kadro şekillenmesi ortaya çıkabiliyor. Süreçle birlikte bizim içimizde de öyle çok farklı düşüncelere, görüşlere sahip olan bireyler fazlalaşabilir. O anlamda, bunlara daha fazla hoşgörüyle yaklaşmak, özellikle zihniyet anlamında o renkliliği yakalayabilmek, onları bir potada birleştirebilmek bizim açımızdan oldukça önemlidir. Reel sosyalizmin kaybetmesinin en temel sebeplerinden bir tanesi de, demokrasi olgusunu kendi içinde oturtamamasıdır. O açıdan, demokratik bilincin oturtulması, geliştirilmesi, güçlü bir kültür haline gelmesi gerekiyor. Bu hem genele yansımaları açısından hem de bizim içimizde derinleşmesi açısından önemlidir.

Bir de HPG konusunda görüş belirtmek istiyorum. Bu yönlü tartışmalar da oluyor. Sürecin gelişmesiyle birlikte durumlar farklılaşabilir. Bizim açımızdan HPG'nin çok ayrı bir anlam ve önemi var. Kadın hareketi olarak bütün zorlanmalara, eleştirilere, eksikliklere ve yetersizliklere rağmen kendimizi bulduğumuz yerdir. HPG açısından tek yönlü bir bakış açısı da çok doğru ve yeterli olmaz. HPG alanının, kadın gücünün özgür yaşamı yaratmada, yine Demokratik-Ekolojik Toplum dediğimiz yaşam felsefesine ulaşmada çok temel bir alan olduğunun vurgulanması gerekiyor. Zaten hedefler biraz yetersiz kalmış. Yani yazılırken, meşru savunma çizgisi daha güçlü işlenebilir. Yoksa sadece kaba bir bakış açısıyla, "Hiyerarşi var, hiyerarşiden dolayı özgürlük yok" biçiminde bir yaklaşım, çok fazla yerini bulmaz. Arkadaşlar da belirtmişlerdi, ordu içerisinde ağalık veya kastlaşmanın çok fazla gelişmiş olması biraz da bizim yaklaşımlarımızdan kaynaklıdır. O alan, Önderliğin en temel yaşam felsefesini yarattığı alandır. Bu nedenle, o yaklaşımın da irdelenmesi ve oraya geçirilmesi gerekiyor. Ben bunu belirtiyorum.

Ni. ark.: Arkadaşların ortaya koydukları vardı. Belirtilenlerin birçoğuna ben de katılıyorum. Yalnız hedeflerde yetersizliklerin olduğunu düşünüyorum. Şi. arkadaş kısmen Kadın Özgürlük Mücadelesiyle, Kürdistan Özgür Gençlik Hareketi arasındaki ilişki ve ittifakların hangi düzeyde olacağını ortaya koydu. İdeolojik çizgi anlamında bir birlik ve bütünlük olduğu oranda, örgütlülük anlamında da bir bütünlüğün olması gerekiyor. Fakat örgütlülük açısından eksikliklerin olduğunu düşünüyorum. Mücadele sadece kadınlar üzerinden ele alınırsa, orada eksikliklerin olacağını düşünüyorum. Bütünlüklü bir mücadele yürütmek açısından toplum içerisinden farklı kesimlerin örgütlülüğüne de ihtiyaç var. Önceki süreçlerde de ittifak oluşturma anlamında bir takım

PJA IV. Konferans Tartışmaları

yetersizlikler ortaya çıktı. Ama önümüzdeki süreç açısından hedefler kısmına o da alınır da daha iyi olur, diye düşünüyorum. Ben de kısaca bunları belirtiyorum.

Ci. (M.) ark.: Arkadaşlar da görüşlerini dile getirdiler. Ben sadece iki noktaya vurgu yapmak istiyorum. Eğitime ilişkin birçok şey dile getirildi. Eğitim kadınlar ve çocuklar için oldukça önemli bir nokta oluyor. Güneyde birincil derecede önemli olan noktalardan biri de, kadın sağlığıdır. Sağlık ocaklarının kurulmasının hedeflenmesi iyi olur. Birçok hastane var, fakat bu hastaneleri hem erkekler hem de bayanlar kullanıyorlar. Kadının sağlığıyla ilgilenen ayrı sağlık ocaklarının ve hastanelerin olması gerekiyor. Maxmur'da da kadınlar en fazla bu noktada zorlanıyorlar. Kadın akademileri için arkadaşlar görüş belirttiler, dağlardan ziyade şehirlere inme olabilmeli. Maxmur'da yeni bir şube açıldı, o şube daha kapsamlı ele alınabilir. Gençlik kesiminden de eğitime katılma yönünde yoğunca talep var. Özgür Kadın Akademisi'ne bağlı bir şubedir, fakat kapsamının daha da genişletilmesi gerekiyor. Arkadaşlar o şubeyi resmileştirmek de istiyorlar. BM'nin de bu yönlü bir ilgisi var. Aileleriyle birlikte yaşamak istemeyen genç kızların orada toplanması önemli bir avantaj olur bizim için. Vakfın genç kızlar için önemli bir yeri vardı. Fakat gelişen o olaydan sonra genç kızların ilgisi akademi ve şubelere kaydı. Genişletmesi üzerinde de durulursa iyi olur.

Ji. (D.) ark.: Bazı çalışmaların hayata geçirilmesi, alanların planlamalarına giriyor. Bazıları karar tasarılarına, bazıları da tabii ki bizim yeni dönem örgütlenmemize giriyor. Bunun için de bir ayrılmaya gitsek iyi olur. Amacımız, kongreye kadar bazı esas hedefleri tartışmaktır. Genel olarak görüşler dile getirildi. Bu bölüm üzerine farklı öneriler yoksa, tamamlayacağız.

He. (D.) ark.: Arkadaş bir noktayı belirtmişti. Evrenselleşme ve açılım sorunlarımızı tartışırken, en temelde ideolojimizi dış alanlara yansıtma aracı olarak diploması ayağının gerçekten önemle değerlendirilmesi gerekir. Uluslararası bir açılmadan bahsediyoruz; bu anlamda, diploması ayağının geliştirilmesi gerekiyor. Yapmış olduğumuz her konferans ve kongrede diploması ayağının geliştirilmesi gerektiğini söylüyoruz, fakat bunlar sadece karar düzeyinde kalıyor. Kadın açısından da diplomasının kurumsal bir düzeye kavuşturulması, diploması kültürünün kandında da oturtulması gerekiyor. Kadın diplomatlar yetişmeli. Bu yönlü somut kararlara gitmemiz gerektiğini düşünüyorum.

Ay. ark.: Çok kısa bir noktaya dikkat çekmek istiyorum. Şimdi biz devlet dışı sosyalitenin örgütlenmesinden söz ediyoruz, ama Türkiye'de bu devlet dışı sosyalite oldukça örgütlüdür. On binlerce sivil toplum örgütü var. Bunların bir kısmı barolar, Mimar-Mühendisler Odaları Birliği, sendikalar. Böylesi örgütlerde ortak çalışmalar var. Ama bunun

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

dışında, Çağdaş Yaşamı Destekleme Derneği gibi Kemalistlerin hakim olduğu dernekler de var. Bunların dışında da birçok kurum ve kuruluş söz konusu. Türkiye'yi, dünyayı, bütün erkek egemen toplumu dönüştürmeyi hedefleyen bir hareketin, bu devlet dışı varolan kurumları da dönüştürmeyi önüne bir hedef olarak koyması gerektiğini düşünüyorum. Buralara çok gidemiyoruz. Bursa örneği var; biz kadın meclislerini tartışıyoruz, Bursa'da 21 kadın, meclisleri örgütlemiş ve bütün semtlere kadar örgütlülüğünü sağlamış. İlginçtir hiç gidip bakmıyoruz. Antalya'da benzer bir şey var; kadın meclisleri, gençlik meclisleri örgütlenmiş. Bunun gibi varolan kurumları da dönüştürmeyi bir hedef olarak koymanın önemli olduğunu düşünüyorum. Dar baktığımız için, kendi kurumlarımız dışında bu tür yerlerde çalışan arkadaşlara da biraz savrulmuş gözüyle bakıyoruz. Bunun önüne geçmek gerekiyor. Örgütlenmenin bulunduğu her alanda, oraları dönüştürmek gibi bir hedefimizin olması gerektiğini düşünüyorum.

TOPLUMSAL SÖZLEŞME RAPORUNUN TARTIŞMALARI

Güçlü Bir Toplumsal Sözleşme, Özgürlük Mücadelesinin Yoğun Verildiği Dağlardan Çıkacak

Toplumsal sözleşme raporu var, onun tartışmalarına geçeceğiz, fakat geçmeden önce arkadaşın rapora ilişkin bazı açıklamaları olacak. Onları alabiliriz..

... ark.: Kısa bir şey belirtmek istiyorum. Aslında rapor, karar tasarısından ziyade, toplumsal sözleşmenin bir yıllık çalışmalarına yöneliktir. Bu çalışmalarımız önemliydi. Bu rapor, IV. Kongre’de alınan kararlarla birlikte bu çalışmaya ilişkin bütün sahalarda nasıl bir yaklaşım geliştiğine, geline aşamada yaklaşımın ne olduğuna, Kürt toplumuna, Kürt kadınlarına ve dünya kadınlarına bu sözleşmeyi ne kadar ulaştırdığımıza ilişkin bilgileri içeriyor. Raporu tartışmak, bundan sonra çalışmaya yönelik neler yapabileceğimizin ortaya çıkması açısından önemli. Bu rapor, faaliyetlere ilişkin bir rapordur. Biz geçen sene IV. Kongreden dört-beş ay sonra Avrupa yönetimimizi bu konuda görevlendirdik. Avrupa’da, toplumsal sözleşme çalışmasını bütün alanlarda yürütecek, çalışmaları planlayacak, koordine edecek bir komisyon oluşturduk; o komisyonun raporudur. Meclis tarafından yapılan bir görevlendirmeydi. Bu çalışmada ağırlıkta Avrupa’da bulunan PJA yürütmesindeki arkadaşlar yer aldı.

As. ark.: Rapor okundu. Bir yıldır yürütülen bir çalışma vardı. Arkadaşlar, bu çalışmanın sonuçlarını diğer sahalarda aldıkları sonuçlarla birlikte rapor etmişler. Zaten yapılamayan şeyler değerlendirilmiş. Şimdiki tartışmamızın çerçevesi, daha çok önümüzdeki süreçte bu çalışmayı nasıl geliştirebileceğimize ilişkin olacak. Bu yönlü öneriler de olabilir. Bu şekilde arkadaşlara söz hakkı verebiliriz. Değerlendirme yapmak isteyen arkadaşlar...

Pe. ark.: Bir önceki gündemde örgütlenme modelini tartışırken de, toplumsal sözleşmeye yaklaşım konusunda birkaç noktaya değindim. 2001 yılının başında Önderliğin gündemimize koyma durumu oldu. Bu konuya yaklaşımımızın, özelleştirilmesini gerektirdiğini de ortaya koyduk. Mücadele tarihi boyunca kendimizi Önderliğin önümüze koyduğu her işin sahibi olarak görme, işin gerekliliğine inanarak kendini yatırma konusunda yaşadığımız yetersizlikler hep oldu. Fakat artık ulaştığımız düzey itibariyle, aşılması gereken bir noktadır. Önderlik bunu gündemimize koyduğunda, ona yaklaşımımız, her çalışmaya olduğu gibi sıcağı, heyecan duyduk. Önderlik Atina savunmasında, bilimsel birikime sahip olmanın önemini ortaya koyuyor. Ben başta kendi açımdan da

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

belirtebilirim, özeleştirisi verilmesi gereken bir nokta olarak da görüyorum, bir konuda bilimsel altyapın olmadı mı, ona dair duyduğun heyecan da, duygu da çok köklü olmuyor. Bir heves biçiminde kalıyor. Bizim de bu tarihi çalışmaya ilk bir yıllık yaklaşımımız, biraz böyleydi. Bu daha önceki süreçlerde de yaşadığımız bir şeydir. Buna, bir alışkanlık da denilebilir. Biz partileşme perspektifini de böyle algıladık. İlk başta büyük bir heyecanla, büyük bir coşkuyla karşıladık, ama gerçekten kadın partileşmesinin neyi ifade ettiği, kendisiyle birlikte yükleyeceği sorumlulukların, zorlukların ne olacağı konusunda ne yapmak gerektiğini fazla düşünmedik. Nasıl adım atmak gerektiğini, nereden başlamak gerektiğini çok derinleşerek ele almadık; yüzeysel yaklaştık. '99-2000'de yaşadığımız pratikte de ortaya çıktı; enerji kaybetti, yıprattı, kırılmalara yol açtı. O da kendi dönemi içerisinde gerçekten tarihsel bir çıkıştı, tarihsel bir çalışmaydı. Önderlik tarafından Toplumsal Sözleşmenin gündemimize konulması da bence, yine öyle tarihi bir döneme denk geliyordu. Önderliğin bu projeyi ortaya koyması, biraz da yaşadığımız tekrar, tıkanıklık, kendimizi yeterince örgütleyememeye yönelik bir cevaptı. Bilimsel düşünce gücünden yoksunluk, yine tarih bilincinin yetersizliği ve kişiliklerimizin tam oturmamış olması bizi zamanında algılamakta yüzeysel ve yetersiz kıldı. Neolitiğin doğal hukukundan sonra, tarihte ilk defa böyle bir sözleşme kadın tarafından, kadın rengiyle yaratılıyor.

Fakat bu sözleşmeyi sahip olduğumuz imkanlarla, alanlardaki gücümüzle ne kadar geliştirdiğimizin sorgulanması gerekiyor bence. III. Konferans'a kadar da bir araştırma-inceleme konusuydu. Yetersiz de olsa konferansa bir taslak sunma, sonra da o çıkan belgeyi bir broşüre dönüştürüp yayınlama kararımız yoktu. Bir ön hazırlık çalışmasıydı. Belki bir kapsam koydu ortaya, ama çok yetersizdi. AİHM savunmalarından önce yazılmıştı. AİHM savunmalarıyla birlikte, Toplumsal Sözleşmenin önemi bir kez daha daha derin hissedilmeye başlandı. Tam anlaşıldı, bilince çıkartıldı diyemem, yalnızca hissedilmeye başlandı. Fakat yaklaşımlarımız, -Önderliğin IV. Kongre öncesi uyarısına kadar- sıradan kaldı. Tarihi bir çalışma, sıradan bir yaklaşımla karşılanamaz. Önemi, kapsamı, oynayacağı rol tarihiyse, onun karşısındaki yaklaşımın da öyle olması gerekir; olağanüstü, yoğunluklu, örgütlü olması gerekir. Bizimki bununla örtüşmedi fazla. Tarihi bir çalışmaydı, önemli bir adımdı, ama yüzeysel, sıradan bir yaklaşım oldu. Bu her şeye yansdı. Arkadaşlar dikkat etmişlerse, rapor okunurken de birçok şey yansıyor. Daha önce bir taslak çıktı, onun düzeltilmesi açısından bir zaman gerekiyordu, ama uzadı; Temmuz'dan Eylül'e kadar uzadı. Belki o bir yere kadar normaldi, çünkü hazırlıklar yetersizdi. Arkadaşlar da dikkat etmişlerdir; Toplumsal Sözleşme 1 Eylül 2002'de ilan edildi. Bazı yerler, "Bize 2003 Haziran'ında ulaştı" dediler, neredeyse bir yıllık bir zaman dilimi. Bazı

PJA IV. Konferans Tartışmaları

yerlere belki hala da ulaşmamıştır. Yani insan bu raporu okuyunca, bazı yönlerden kaygı da duyuyor. Tercümede çok büyük gecikme oldu. Tercümenin gecikmesi teknik nedenlere bağlıydı. Lübnan ve Suriye sahasına defalarca gönderilmesine rağmen, iki ay sonra arkadaşlar, “Bize ulaşmadı” diye not düşüyorlardı. Çok basit nedenlerdi, ama bir tarihi çalışmayı çok geciktirdi. Bir bütün olarak bu, kendim de içinde olmak üzere PJA meclisi için temel bir özeleştirme konusudur. Sahiplenen, gerçekten çalışmanın anlamını yeterince derinliğine kavrayan bir yaklaşım olmadı; raporda da var. O, çok belirleyici bir durum oldu. Hangi çalışma sahasıyla konuştuysak ya da raporları aldıysak, “Toplumsal sözleşme çok önemli bir çalışma, biliyoruz. Ama falan çalışmamız var, ilgilenemiyoruz” diyorlardı. Bu, bizim mücadele kapsamımız, mücadele çerçevemizdir. Bu çalışmaya böylesi yaklaşımlar, “Ben belirlenen, kararlaştırılan mücadele çerçevesinin dışında bir çerçeveye mücadele ediyorum, iş yapıyorum” anlamına geliyor. Zaten alanlarda yaşadığımız temel sıkıntı da, ideolojik eksende, ideolojik yoğunlukla iş yapamamak, pratik yoğunluğun tuzağına düşmektir. Bu, en fazla Toplumsal Sözleşme çalışmasına yaklaşımda ortaya çıktı. Kısacası bugüne kadarki yaklaşımlarımız gerçekten yüzeysel kaldı. Bu, meclis açısından da, kadro açısından da böyle. Temel özeleştirme vermesi gereken kurum olarak meclis açısından, bütünlüklü bir sahiplenme yaşanmadı. Bu konuda, her bir arkadaşın bazı gerekçeleri de var; “Ulaşmadı, tercümesi olmadı veya gecikmeler var” –ki rapordaki vurgu da biraz o yönlü- deniliyor. Bu anlamıyla konulan gerekçeler, çok kabul edilebilecek gerekçeler değil. Biz IV. Kongre’ye de böyle bir özeleştirmeyle başlamıştık; “Özeleştirimizdir, gecikmemizdir, biz burada telafi edeceğiz” dedik. Bir kere bu yönü ortaya koymak gerekiyor; tarihsel bir çalışma olduğu halde, onun önemini çok fazla anlamlandıran, çok fazla yaşayan, hisseden bir durum ortaya çıkmadı. Avrupa açısından bir örnek vermek istiyorum; biz arkadaşlarla Ekim veya Kasım ayında Toplumsal Sözleşmenin planlamasını tartıştık. Tartışırken de şu temelde ele aldık: “Artık bundan sonra Avrupa’daki yönetimimiz, özellikle dış ilişkiler ve KNK’daki kadın komisyonu, kadın komitesi bu çalışmadan birinci dereceden sorumludur. Bütün alanlardan rapor alabilir, sorabilir, önüne planlama koyabilir” dedik. Kasım’dan Nisan’a kadar bekledik hiçbir rapor gelmeyince, biz kendimiz “Altı aydır bir komisyon kurulmuş, neden bu komisyonun çalışmalarına yönelik henüz bize bir rapor bile gelmemiş” diye sorduğumuzda ise suçlu konuma düşen biz olduk. Arkadaşların bize verdiği cevap, “Bize haber vermediniz, bilgi vermediniz” biçiminde oldu. Biz yeniden Nisan’da komiteyi kurmak zorunda kaldık. “Siz bir komitesiniz, Toplumsal Sözleşme çalışmasından sorumlusunuz. Bizim buradaki imkanlarımız buna el vermiyor.” dedik ve yeni bir komite kurduk. Asıl komisyon görevine Nisan ayında başladı. Birçok alandan

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

raporlar gecikmeli gitti. T...’den gelen arkadaşlar da belirtiyorlardı; bu çalışma son bir-iki aydır arkadaşların gündemine girmiş. İlk başta T... sahasına gitti, fakat genel bir yüzeysellik vardı ve aşılamadı. Her alan için de bu geçerli. Bazı alanların özgünlükleri var. Örneğin bir İran, Irak sahası diğer alanlar gibi sözleşmenin hemen gidip yerini bulacağı, oturacağı, gelişeceği bir zemin değil. Ona rağmen İran’a da gönderildi. Bu yönlü görüş belirten hem Fars hem de Kürt kadınları var. Ama Doğu Karargahındaki PJA yönetimimizin yetersizliklerinden kaynaklı olarak, o görüşleri derleyip toparlayamadık. Bazı alanların bu anlamda özgünlükleri olabilir. Müdahale sonrası yaşanan durumdan da kaynaklı olarak, Irak alanında böyle bir şey hemen oturmazdı. Ama bugün orada daha fazla geliştirebiliriz. Fakat yine de bütün bu yetersizlikleriyle birlikte, birçok dile çevrilmesi, belli kesimlere ulaştırılması, kısmi bazı görüşlerin yansımaları oldu. Bunun yanı sıra yapılan, fakat toparlayamadığımız yönler var.

Gelen bazı görüşler vardı; hem dil, hem de zaman sorunundan dolayı okunmadı. Ama benim not aldığım birkaç nokta var, onları arkadaşlara da belirtmek istiyorum. Örneğin bir kadın, “Toplumsal Sözleşme diyorsunuz da, neden bir toplumsal sözleşme? Onun nedenlerini koyuyorsunuz, ama şu soruyu da koymak gerekmiyor mu: Kadınlar böyle bir Toplumsal Sözleşmeyi gerçekten istiyorlar mı, ihtiyaç duyuyorlar mı, bu yönlü ikna var mı, bunu anlatmak gerekmez mi?” diye sorular sormuş. Bu da kendi başına bir boyut. Yine Avrupa’daki kesimlere götürülürken, daha çok Ortadoğu ve Kürt kadını eksenli olduğu, ağırlıklı Ortadoğu bakış açısıyla yazıldığı, Avrupa boyutunu çok fazla kapsamadığı, böyle bir çalışmanın uzun vadeyi kapsadığı, zorlu bir çalışma olduğu noktasında görüşler gelmişti. Çok ters değil ve anormal değil. Yine, birkaç çarpıcı şey var, onları ifade etmek istiyorum; örneğin biz Toplumsal Sözleşmeyi neolitik sürece, onun toplum gerçekliğine dayandırıyoruz. Okuyan etnolog bir dost, tarihle ilgili yapılan birçok saptamanın, henüz kanıtlanmadığı yönünde görüşlerini göndermiş. Yine, Türkiye’den bir bayan arkadaş, o tezlerin daha çok ütopyik karakterde görüş dizinleri olduğunu söylüyor. İnsan bu görüşleri okuduğunda hala kadın açısından çok parçalı bir gerçekliğin olduğunu görebiliyor. Belki içinde yaşayan arkadaşlar kendi zeminleri itibarıyla, Türkiye’dekiler Türkiye’yi, Avrupa’dakiler Avrupa’yı, Ortadoğu’dakiler Ortadoğu’yu biraz anlayabiliyor. Tümünden bir zeminde toplanması daha sağlıklı bir bakış açısını yaratmak açısından önemli. Altan başlatılarak geliştirilmesini, yaygınlaştırılmasını, bu konuda görüş alınmasını önemli bir yenilik ve alternatif olarak değerlendiren görüşler de var. Yine, belli bir çevreden başlatılıp yaygınlaştırılmasının hedeflenmesi gerektiğini de ifade eden görüşler var. Böyle bir kapsamı okuduğumuzda, -eleştirdiğimiz birçok yön olmasına rağmen- kadın

PJA IV. Konferans Tartışmaları

hareketinin temel sorununun bugüne kadar ideoloji yaratmamak olduğunun farkına varıp, bunun tartışmaya açılmasının önemli olduğunu, yine Avrupa'daki kadın açısından yeni bir örgütlenmenin ihtiyacının ortaya çıktığını ifade eden görüşler var. Birçok soru da oluyor. Örneğin bizim toplum-birey, devlet-toplum çelişmesini tanımlamamız karşısında, "Devletle yaşanması gereken çelişkinin, çatışmanın üstünü örtmek olmuyor mu?" deniliyor. Ya da işte "Siz merkeze kadını alıyorsunuz, kadına bir sınıf olma misyonu yüklüyorsunuz. Tabii böyle olunca da bunun üzerinden Kadın Kurtuluş İdeolojisi'ni kuruyorsunuz. Ama sınıfsız ideoloji olmaz, sınıfsız çelişki olmaz" yönünde görüşler de var. Klasik sol bakış açısını aşmayan yaklaşımlar da oluyor. Ama sunulan taslağın ulaştığı kesimlerde ilk etapta yarattığı izlenimler, tepkiler önemlidir. Salt sınıf bakış açısıyla ya da salt cinsel tercih üzerinden yorumlayan görüşler de var. Örneğin bir kadın, buna yönelik olarak şöyle bir görüş getirmiş, "Siz cinsel tercih diyorsunuz da, büyüklerin kendilerini çocuklar vasıtasıyla tatmin etmeleri de bir tercihtir. Fakat, topluma zarar veren bir tercihtir. Bunu da onaylıyor musunuz?" diyor. Yani bazı şeyler muğlak kalıyor. Yine lezbienliği, biz bir cinsel tercih olarak koyuyoruz, ama onun da bir tercih olmadığını, bir karar olduğunu ortaya koyuyor. Kendi siyasal yapılanmasının, düşüncesinin, erkekle bir ilişki geliştirmek istemeyişinin, onu bu karara götürdüğünü belirtiyor. Çok farklı kesimlerin görüşleri var. Bizim Toplumsal Sözleşme kapsamında kadın hareketlerini ve Marksizmin birikimini göz ardı ettiğimizi, dünyadaki kadın hareketlerini çok fazla yadsıdığımızı; örneğin bir Hindistan'da, Asya'da ve dünyada güçlü kadın hareketlerinin olduğunu ve bunun bizim tarafımızdan görülmediğini belirtiliyor. Birikim, tarihsel miras olarak bunu çok fazla içermediğimiz söyleniyor. Belki daha farklı görüşler alacağız; çok farklı kesimlerden, çok farklı tepkiler alacağız. Ama insan şunu fark edebiliyor, eğer gerçekten biz ulaştırabilirsek, insanlar ilgi duyacak. Önderliğin ekolojik toplum perspektifi geldikten sonra, biz Toplumsal Sözleşmemizin yetersizliğinin farkına vardık. Belli bir yoğunlaşma, deneyim, tecrübe oluştuğu, onun yetersiz kalan yönlerinin farkına varıyoruz. Ama o yetersiz biçimiyle bile, eğer birçok kesimde tartışmaya, sorular sormaya, eleştiri gücü ortaya çıkarmaya yol açıyorsa; yine ortak bir şeyler yapabiliriz mesajlarını yaratıyorsa, bir kez daha bu çalışmayı ciddiye almamız gerektiği ortaya çıkıyor. Belli kadın kesimlerine bir umut, bir tartışma platformu olarak yansıyor. Bu anlamda, olumlu yönden tanımlamalar da var. Güzel bir proje olarak gören, büyük bir proje olarak değerlendiren ve mutlaka ciddiye alınması gerektiğini isteyen kesimler de var. Mevcut görüşler, yetersizliklerimizin aynası oluyor. Bu hala çok sınırlı, az bir kesimden gelen eleştirilerdir. Gelen görüşler, bir kez daha bu çalışmayı önemle ele almamız gerektiğini ortaya koyuyor. Ben

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

yapılamayanlar ya da yetersiz kalan boyutlar açısından bunları belirtmek istedim. En azından kendimize şunu sormamız gerekiyor; yaptığımız işe ne kadar ciddiyetle yaklaşıyoruz, kendimize ne kadar öz güven duyuyoruz, yine yaptığımız işin büyüklüğüne ne kadar inanıyoruz?. Sonuç alma anlamında bence bunlar sorgulATICI etkenlerdir. Önemli bir çalışmadır. Bu konferansla birlikte, geçmiş yaklaşımların aşılması gerekiyor. Raporda da önemli değerlendirmeler vardı. Gelen görüşlerle çalışma daha da somutlaştırılabilir. Bu, tabii ki uzun vadeli bir çalışmadır. Ama bu konuda yapılması gerekenler oldukça fazla. Fakat bizim bu konferansla birlikte, bu yaklaşımı düzeltme noktasında bir kararlaşmayı yakalamamız gerekiyor. Her arkadaşın kendisi açısından bunu, bir özgürlük çalışması ve özgürlük yaklaşımı olarak da görmesi gerekiyor. Bazı arkadaşlar hala, “Okumadık” diyebiliyorlar. Bu ciddi bir yetersizliktir. Böylesi bir yetersizlik, erkek arkadaş yapısı açısından da yaşandı. Biz de çok yansıtamadık. Okumayan birçok arkadaş da var. Örgüt içerisinde bile henüz tam yayamadık. Bu anlamda bunun aşılması gerekiyor. Biz ciddiye almazsak, kimseye de ciddiye aldirtamayız. Ben bu Toplumsal Sözleşmeyi okumamışsam, insanları eleştiremem. Bu konuda bizim, ciddi yaklaşıma sorunumuz var. Bu projeyi uluslararası alanda kadınların gündemine koyduk, fakat projeyi gündeme koyarken bile kendimiz çok fazla hazırlıklı değildik. Akademide bir birim oluşturduk, bu yönlü önemli bir çaba da ortaya konuldu. Ama yeterince araştırma, somutlaştırma olmadı. Arkadaşlarda, “Dışarıya sunulsun, bu yönlü görüş ve tepkiler gelsin, biz gelen görüşleri toparlarız, ondan sonra üzerinde dururuz” yaklaşımı gelişti. AİHM savunması üzerinde yaşadığımız derinleşmeyle birlikte akademik bir eğitim ortamındaydık. O anlamda Toplumsal Sözleşme içerisine koyduğumuz esasları fazlalaştırabilir, daha da somutlaştırabiliriz. Bir kez daha incelediğimizde, bu anlamda gelen eleştirilerin ne kadar yerinde olduğunu görürüz. Gelen bazı eleştiriler, gerçekten yerindeydi. Gelen eleştirilere cevap yazmak gerekecek; o görüşlerin değerli olduğunu belirten; bu anlamda görüşlerle, eleştirilerle birlikte bir kapsama ulaşacağımız noktada cevaplar yazmamız gerekecek. Demokratik-ekolojik toplum modelinde bir sistem kazanmamız gerektiği kadar, Toplumsal Sözleşme açısından da böylesi bir yoğunlaşmaya girip bir sisteme ulaşmamız gerekiyor. Daha bilimsel bir temele oturtmaya ihtiyacımız var. Yine, taslağın dili konusunda ciddi bir yoğunlaşma yaşamamız gerekiyor. Bu konuda köklü bir dil değişikliğine ihtiyacımız var. Dilimizi daha fazla nasıl akışkan ve somut kılabiliriz üzerinden bir yoğunlaşma içerisine girmemiz gerekiyor. Toplumsal Sözleşme kapsamına aldığımız birçok konuya ilişkin başlıklar var. Daha sistemli bir şey olabilir. Akademi çalışmasının temel bir projesi, temel bir planlaması biçiminde eğitim programında yer alabilir. Daha geniş bir bileşimin yoğunlaşacağı ve

PJA IV. Konferans Tartışmaları

üretebileceği bir taslak üzerinden bir planlamaya gidebiliriz. Belki birçok dile tercüme edildi. Tercüme edilmeyen, ulaşılmayan alanlar da var. Mümkün olduğunca, özellikle kadın hareketlerinin güçlü olduğu söylenen alanlara hitaben, dil tespitinde bulunup, hangi dile tercüme etmek gerekiyorsa, bir an önce yapmak gerekiyor. Biraz daha farklı dillere çevrilmesi esas alınabilir. Kadın nüfusunun yoğunlukta olduğu, yine kadın hareketlerinin güçlü olduğu yerlere ulaştırabilmeliyiz. Eksik kalan temel bir nokta, tabii sözleşmenin işlenmesiydi. Toplumsal Sözleşme programları başlatıldı. Fakat Önderliğin tecrit sürecine denk geldiği için durdurduk. Ondan sonra da gündeme hiç girmedi. Daha sonra, gündeme alınması gerektiğini belirttik. Örneğin, bir hukuk boyutu vardı. Bu boyut, çok rahat bir biçimde güncel boyutta tartışılabilirdi. Önderliğe uygulanan hukuksuzluk, bununla buluşturarak işlenebilirdi. Ama bu çok fazla olmadı. Paneller yapılsın dedik, fakat konuklar ayarlanamadı. Yine Toplumsal Sözleşmeyle ilgili programlar ayarlanırsa, biz de buradan katılabiliriz dedik. Salt bizim basın-yayın organlarında değil, değişik basın-yayın organlarında da işlenebileceğini belirttik. Bu yönlü değişik dillerden çok sayıda yazı istendi. Bunlar yazıldı, ama hazırlıksızlıklar oldu. Çok derinlikli, somutlaştıran bir şekilde olmadı; genel kaldı. Bundan sonraki çalışma açısından, bu nokta çok önemli. KNK boyutunda, ulusal konferansın Toplumsal Sözleşme kapsamında yapılmasını düşünmüştük. Ulusal konferans yapılır, bu bir PJA projesi olmaktan çıkar. Kürt halkının, Kürt kadınının projesine dönüşür, daha sonra dünya kamuoyuna ve kadınlarına halkın kadınları adına sunulabilir demiştik. Fakat daha sonra Toplumsal Sözleşme taşıdığı birçok kesime gidince, doğallığında bu aşamayı atlayıp daha kapsayıcı olmayı hedefleyemez miyiz gibi bir tartışmayı da başlattık. Arkadaşlar o yönlü bir çalışmanın ancak 2004'ün baharında olabileceğini ifade ediyorlardı. Bu yönlü hazırlıkların neler olabileceği konusunda alanlardan gelen arkadaşlar da görüş belirtebilir. Ben bunları belirtiyorum.

Re. ark.: Zaten rapor yazılmış. Ben raporun içeriğine ilişkin bir şey söylemiyorum. 1 Eylül 2002'de ilan edildi. Raporda, yayınlandığı günden itibaren çalışmalar değerlendirilmiş. Bilgilendirme boyutunda bir şey dile getirmeyeceğim. Raporda sadece yapılan çalışmalar uzunca değerlendirilmiş, esas yapılması gerekenlere hiç değinilmemiş. Sade bir dil yok. Herhangi bir çalışma yapılmamış, fakat böyle bir üslupla yapılamayanların üstü kapatılmak istenmiş. Bir kez daha önemine değinilmiş. Bu tabii eleştirilmesi gereken bir yaklaşımdır. Uzun bir süredir bu çalışma Avrupa'dakilerin önüne konulmuş. Bu yönlü çalışma yapmaları gerektiği belirtilmişti. Bu çalışmaya ilişkin olarak da meclis düzeyinde özeleştiriler verilmesi gerekiyor. Yeni süreçle birlikte kadın hareketi olarak, bu çalışmayı temel bir çalışma olarak önümüze koymamız

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

gerekiyor. Bu çalışmaya stratejik bir yaklaşım gösterilemedi. Dönemsel taktik yaklaşımlar geliştirildi. Sanki yaşamımızda bazı boşluklar var da, biz o boşlukları bu çalışmayla doldurmak istiyoruz türünden bir yaklaşım ortaya çıktı. Örgütsel gündemde de, yürütülen çalışmalar boyutuyla hem meclise hem de yapıya ciddi eleştiriler geliştirildi. Arkadaşlar bunun zihniyetle bağlantılı olan boyutunu ortaya koydular. Bunlar ele alınacak en önemli hususlardır.

Yine önemli gördüğüm diğer bir nokta ise, konferansta bazı belgeler daha okundu, onlar üzerinde de duruldu. Eğer Toplumsal Sözleşme tam olarak pratikleşmemişse, bu taslağın çok teorik olarak yazılmasından kaynağını alıyor. Çok ağırdı. Nasıl ki demokratik-ekolojik toplum projesini değerlendirirken bir zorlanmayı yaşamışsak, bunda da öylesi bir zorlanmayı yaşadık. Duygu boyutunda bir canlılık yoktu. Bu da amacına ulaşmaması yönünde temel bir rol oynadı. Bu, Avrupa'da, Suriye'de, Rusya'da çokça tartışıldı. Halen de insan, dilini anlamakta çok fazla zorlanıyor. Belki diğer gündemde de tartışırız, fakat tasarı sadece Kürt kadınlarını değil, Fars, Çerkez, Türk, Arap kadınlarını da kapsamlı. Daha somut bir çerçevesi olmalı. Böylesi bir inisiyatif de verilmiş alan çalışmalarına. Parçalar boyutuyla kadının yaşadığı sorunlar ele alınmalı. Daha önce, bir yıl içerisinde Toplumsal Sözleşme konferansının yapılmasına yönelik karar alınmıştı. Böylesi bir amaca ulaşmak için de altyapısını hazırlamak gerekiyor. Halen kadrolar içerisinde bile çok fazla anlaşılabilir değildir. Bu belki yaklaşımla da bağlantılıdır. Fakat daha somut görüşlerin ortaya çıkması için, parçalar düzeyinde de toplantı ve konferanslar gerçekleştirilebilir. Daha sonra böylesi genel bir çalışmanın örgütlenmesine gidilebilir. Eğer böyle olmazsa, ayakları havada bir şey olarak kalır. Tek yönlü kalmış. Özgür yaşamın ölçüleri ve ele alınan kriterler tek boyutludur. Tasarıdaki toplum modelimiz halen tamamlanmış değildir, bir ayağı eksiktir. Erkek yapısının da tartışması gerekiyor. Böylesi bir zemini yaratmak önemli. Daha çok kadınlar tartışıyor. Yaşamsallaşması için eğitim çalışmaları olmalı. Geçen gündemde bunun sadece akademiyle sınırlı kaldığını da belirttik. Geniş bir tartışma platformunu yakalayabilmeliyiz. Benim somut önerim, alanlarda tartışma zeminlerinin güçlü bir biçimde oluşturulması yönündedir. Böylesi imkanlar da var. Bu yönlü tartışmalardan sonra genel bir konferansa gidilebilir. Sade bir dille yazılması gerekiyor; herkesin anlayabileceği bir dil kullanılmalı. Bazı kadınlar alıp tartıştı ve gerçekten de çok somut görüşler dile getirdiler. Çünkü onlar biraz da yaşamışlar. Çok yabancı olmadıkları için de anlayabildiler. Bu tasarı oluşturulduğu zaman meclis içerisinde de çok fazla tartışma gündemine girmedi. Bunun altyapısı ne genelde iyi hazırlandı ne de özelde. Kısaca bunları belirtiyorum.

Be.(E) ark.: Toplumsal Sözleşmeye yönelik olarak arkadaşın bilgilendirmesi oldu. Özellikle sahiplenmediğimize yönelik eleştiriler de var. Bunlar yerindedir. Ben onu, biraz da bizde oluşan zihniyete bağlıyorum. Toplumdan kopuk bir zihniyet yapılanması olduğu için bu çalışmayı sahiplenen ve onun gereklerini yerine getiren bir yaklaşım da çok fazla söz konusu olmuyor. Belki halka yaklaşımımızı çok fazla değerlendirmedik, ama o elit, halkın, kadının sorunlarına inmeyen, daha çok kendi çerçevesinde kalan kadro tipinin böylesi tarihi öneme sahip bir çalışmaya yaklaşımı da o temelde olur. Ben biraz mevcut durumu ona bağlıyorum. Belki halkların gerçekliğini, kadının yaşadığı gerçekliği belki teorik olarak tartışıyoruz, ama yaşananları çok fazla içselleştiremiyoruz. O yüzden de böylesi önemli bir çalışmaya kadının ne kadar ihtiyaç duyduğunu bilmiyoruz. Oysa ki çalışma, tüm alanları kapsayan tarihi bir çalışmadır. Çalışmanın bu kadar gecikmesinin de kaynağı, bizim ilgisizliklerimiz, geciktirmeci yaklaşımlarımız oluyor.

Diline yönelik Re. arkadaşın belirttiğine ben de katılıyorum. Biz bile okumakta çok zorlandık. O anlamda, dilinin yeniden gözden geçirilmesi gerekiyor. Ben somut olarak Toplumsal Sözleşmenin Akademi’de yeniden ele alınmasını öneriyorum. Yapılan bilgilendirmeden de kapsamının dar kaldığı anlaşılıyor. Avrupa kadını çok fazla kapsamıyor. O anlamıyla Avrupa’daki arkadaşlar böyle bir çalışma yürütebilir, bu yönüyle zenginleştirilebilirler. Hindistan ve diğer Asya ülkelerinden de varsa, katkı olabilir. O çalışmanın daha çok zenginleştirilmesi gerekiyor. Dili daha da sadeleştirilir; kadınların anlayabileceği daha somut, açık bir dil olursa daha iyi olur. Türkiye açısından da daha fazla gündeme koymamız gerekiyor. Doğru, demokratik-ekolojik toplum var, onu da kapsıyor, fakat yine de Toplumsal Sözleşmenin ayrıca gündemleştirilmesi gerekiyor. Çünkü biraz daha somuttur; yaşamın ayrıntılarına, inceliklerine yönelik projeler var. Gündeme alınması, bundan sonra da giderek kapsamlılaştırılması, derinleştirilmesi gerekir. Ben kısaca bunu belirtiyorum.

Em. ark.: Ben birkaç noktaya vurgu yapmak istiyorum. Bazı eleştiriler de geldi. Bence bu eleştiriler, Toplumsal Sözleşmenin yaşamsallaştırılmasına dönük yaklaşımlarımızdan da kaynaklandı. Mesela her alanda bunun biraz daha gündeme sokulması hedeflenseydi, somut sorunların tespitinden tutalım, bunların nasıl giderileceğine dönük yaklaşımlarımıza kadar biraz daha somutlaşabilirdi. Böylelikle dilde sadeleşme olabilirdi. Şimdi üslupta sadeleşelim derken, sadeleşmiyor. Yani bu kendiliğinden gelişecek bir şey değil. Neyin üzerinden sadeleşmesi gerektiği de çok önemli bir nokta oluyor. Onun için ben Toplumsal Sözleşme çalışmalarının burayla sınırlı tutulmasının, bu konuda yaşanan yetersizliklere yol açtığını düşünüyorum. Mesela birçok alanı kapsıyor; aileden tutalım, toplumsal yaşamın tümüne kadar yaşamın

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

tüm alanlarında kadının toplumla yeniden sözleşmesi tanımlanıyor. Ama bu alanların tümünü çok yetkin tanımlamak bizi aşan bir şeydir. Bizim temel rolümüz, bunun ilkesel yaklaşımını koymak olabilmelidir. Bu yaklaşımdan hareketle, birçok sivil toplum örgütünün gündemine sokmak, -özelde kadına dayalı sivil toplum kuruluşlarının- çok temel bir çalışma olmalı.

Bir de kendi içimizdeki eğitimlerde temel eğitim materyali olarak çok fazla tamamlamadık ve Kadın Kurtuluş İdeolojisiyle bağıni çok fazla kuramadık. Toplumsal Sözleşmenin gündemimize asıl geliş gerekçesi, 21. yüzyılda cins çelişkinin aldığı boyut ve kadın cephesinden yaşamın tüm sahalarda bir değerlendirmenin açığa çıkması ve sivil toplum örgütlerinin temel esprisinin aslında bu alan üzerinden yaratılmasıydı. Biz böyle bir çerçeveden bakabilmeliydik. Öyle olmayınca, birçok noktada güncel olarak açığa çıkan sorunlara karşı tavrımız, diğer çevrelerinkini aşmıyordu. Yine, kadına yönelik şiddet karşıtı eylemlerimizi hangi çerçeveye oturtacağımızı çok fazla düşünmüyoruz. Bu noktada belli girişimler olsa da, biçim ve içerik olarak toplumdaki birçok kadın örgütünün gösterdiği tepkileri aşmıyor. Bu noktada güncel her olayla bağıni kurmak gerekiyor. Örneğin, Toplumsal Sözleşmenin kapsadığı birçok konunun olduğunu söylüyoruz, fakat bu yönlü pratik adımlar çok yetersiz kalıyor. Yine Kadın Kurtuluş İdeolojisi, manifestomuzda tanımlanıyor. Toplumsal Sözleşmede bence çok fazla bağlantılı ele alınmamış. Mücadele perspektifinin nereden alınacağı nettir. Ancak, bağıni çok net konulmamış. Bu noktanın bence biraz netleşmesi gerekiyor. Özgün eğitimlerde işlenmesi gerektiğini belirtmişim. Belki bir ders materyali olarak ele alıp değerlendirdik, ama savunmalara yaklaşımdaki yanlışlarımızı, Toplumsal Sözleşmede de çok fazla aşmadık; teorik tartıştık. Sahalardaki çalışmalar, bu yönlü yaşanan sorunlar buraya çok fazla yansımada. O noktada biz de somutlaşamadık. Bence bir grup oluşturulabilir. Ama bu grubun önüne Toplumsal Sözleşmeye ilişkin olarak son noktanın konulması gibi bir görev koymak çok doğru olmaz; biraz daha kapsamının incelenip gelen eleştirilerin dikkate alınması gerekir. Eleştiriye daha açık bir hale getirilmesi bizim açımızdan önemlidir. Dışımızdaki çevreler açısından bu da bir güven oluşturabilir. Dışarıdan gelen eleştirilerle birlikte, ortak paydalara dönük yoğunlaşmaların yakalanması esas olmalıdır. Bu noktada dilde somutluktan tutalım, diğer noktalara kadar bir yeniden ele alışıni olması gerekiyor. İlkesel yaklaşımımızı güncelle buluşturabilecek yaklaşımı nasıl açığa çıkarabileceğimiz noktasında yoğunlaşmaların sağlanması önemli. Böyle ele alınırsa, hem çalışmanın sürekliliği sağlanır hem de bir tekrarı yaşamaz. Ben bunları belirtiyorum.

El.(O) ark.: Toplumsal Sözleşmenin topluma taşınması ve tartışmaların yansıtılmasında rol oynayabilecek en temel alanlardan birisi de televizyondur. Raporda da, bu yönlü belirli bir tartışmanın yürütüldüğü, ama başka gündemlerin öne geçtiği söyleniyor. Arkadaşlar özeleştirilerini verdiler. Bu açıdan kendi adıma konuşabilirim, televizyon açısından da çok sahiplenmeyen, gündeme almayan bir yaklaşım söz konusuydu. Özeleştirisi verilmesi gereken bir nokta. Ben de bunu ifade edebilirim.

Raporda bazı tartışmaların yürütüldüğünden bahsediliyor; televizyon açısından, salt Toplumsal Sözleşmenin yansıtılmasında değil, genel panellerimizde şöyle bir kıstasımız var; bizim gibi düşünen, bizim gibi konuşan insanları davet ediyoruz veya onlarla kendi gündemimiz çerçevesinde tartışmalar yürütüyoruz. Fakat bizim dışımızda, bizden farklı düşünen, ortaya konulan görüşün zıddını düşünebilen insanların da kendisini ifade edebileceği tartışma programları yürütülebilirdi. Toplumun gündemine bu şekilde girmesi ve taşınması daha etkili olacaktı. Televizyon açısından en ciddi eksiklik bu, diye düşünüyorum. Çünkü bu şekilde, sürekli eleştirdiğimiz klasik tarz aşılamıyor ve bu da çok ilgi çekmiyor. En azından bundan sonrası açısından, bu tür çalışmalar örgütlenebilir. Bir arkadaş da ifade etmişti; bu tartışmaların yansıtılmasında en ciddi rol oynayacak alanlardan birisi de, basın-yayın ve görseldir. Bu konuda ciddi yetersizlikler yaşandı. Bir de görsel boyutuyla yansıtılması ve gündeme alınması, tartışmaya açılması gereken programların merkezi planlanmayla yürütülmesini yetersiz buluyorum. Bunu bir eleştiri olarak ifade etmiyorum, sonuç itibarıyla televizyonda çalışan bayan arkadaşların, bayan örgütünün üstlenmesi gereken bir çalışmaydı. Zenginleştirilmesi gerekiyordu. İnsan burada şunu görebiliyor; ne kadar eleştirsek de, sonuç itibarıyla buradaki tartışma düzeyiyle, oradaki tartışma düzeyi arasında fark var. Neden sadece merkezi planlama yetmiyor dedim, çünkü tartışma düzeyi arasında fark olunca, bazen aynı noktalarda buluşulmuyor. Bunu, oradaki arkadaşların yoğunlaşma yetersizliği olarak da ifade edebiliriz. Burada da tartışmanın yüksek düzeyde olmasında dolayı, zaman zaman soyut kalma geliştiği söyleniyor. En azından platformda böyle ifade edildi. Bunun bir şekilde dengelenmesinin ya da birbirine aktarılmasının daha verimli sonuçlara yol açacağını düşünüyorum. Bunun için, “ne olabilir” diye düşündüğümde şöyle bir sonuca varıyorum; burada bir birimin oluşturulacağından bahsediliyor; eğer böylesi bir şey olursa, orada kadın programı yürüten arkadaşlarla, burada bu çalışmayı yürüten arkadaşlar arasında direkt bir tartışma kanalı açılabilir. Bu, yazışma yoluyla da olabilir. Bu yoğunluğun oraya taşınması ve oranın da yoğunlaştırılması, sadece burasıyla alakalı bir durum değil. Alan örgütüyle ve bireylerin çalışma tarzıyla da bağlantılıdır. Eskiden de eleştirdiğimiz bir takım eksiklikler söz konusu.

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

Ama oradan da böyle karşılıklı diyalogu sağlayarak, ortak bir seviyenin ya da ortak bir frekansın yakalanması gerektiğini düşünüyorum.

Re. ark.: Dün, Toplumsal Sözleşmeye yönelik tartışmalarımız yarıda kalmıştı, bugün tamamlayacağımızı belirtmiştik. Arkadaşların farklı görüşleri varsa dile getirebilirler.

Se. ark.: Toplumsal Sözleşme, nasıl yaşamanın cevabıdır. Bunun tam olarak bir cevap oluşturabilmesi için bir çalışma yürütüldü. Önemli bir çalışmaydı. Yapılan eleştiriler ve verilen özeleştireliler oldu. Ben bunların hepsine katılıyorum. Fakat ortada halen bir Toplumsal Sözleşme değil de, sadece bildirgesi var. IV. Kongre'de ve sonrasında yapılan tartışmalar, bir görüş ve planlamayı ortaya çıkardı. Bu bildirgeyle bir gündemin oluşturulması hedeflendi. Biz bununla, ulaşabileceğimiz alanlarda kadın kitlesinin gündemine koymak istiyorduk. Alanlarda yapılacak tartışmalarla, bu bildirgeyi derinleştirerek Toplumsal Sözleşmenin çerçevesini oluşturmayı amaçlıyorduk.

Biz, Toplumsal Sözleşmeden bahsediyoruz, fakat halen ortada bir şey yok. Bunun çalışmaları bir-iki yılda tamamlanmaz. Toplumsal Sözleşme aynı zamanda bir mücadelenin de çerçevesini ve temellerini oluşturuyor. Dün de dile getirildi, temel bir çalışmadır. Bizim toplumsal sözleşmeye yaklaşımlarımız, özgürlük mücadelesine yaklaşımımızı gösteriyor; bir ayna gibidir. Bir rapor geliştirildi. Bu konferansta biraz daha tartışacağımız husus, bunun tartışmalarını daha fazla nasıl derinleştirip geliştirebileceğimizdir. Bu çalışmayı yürütecek bir komitenin oluşumuna gidilmesi ve bu komitenin çalışma düzeyinin, sorumluluklarının neler olacağını belirlenmesi gerekiyor. Bu çalışma tabii ki komitenin insafına bırakmak yerine, daha fazla derinleştirilmesi esas alınmalı. Çalışmalarımızın merkezi dağlardır. Bunun pratik uygulaması dağlarda yapılamadığı için böylesi bir çözüme gidilmiş, fakat bu da yeterli değil. Temel bir çalışmamızdır. Bu yüzden de belki somut geliştirebileceğim bir öneri yok, fakat Toplumsal Sözleşmeyi genişletecek komitenin pratik çalışmaların içinde sürüklenen bir zeminde değil de, daha yoğunlaşmış veya ikisinin de çok aktif yürütüldüğü bir zeminde olabileceğini düşünüyorum. Bu, hareketin pratikleşmesinde de büyük bir sorundur. Toplumsal sözleşmenin çalışmaları açısından da böyle.

Oluşturacağımız yeni hareketin çalışmalarının başlamasıyla birlikte, bu çalışmanın yürütüleceği alanın da belirlenmesi gerekecek. Bildirgenin diline yönelik görüşler dile geldi, ben onlara katılıyorum. Fakat bence şunun bilinmesinde yarar olacaktır; bu bir bildirgedir ve bu bildirge toplum ve tarih çözümlemesini genel olarak yapıyor ve genel bir çözümü ortaya koyuyor. Nasıl bir toplumun, nasıl bir yaşamın ve nasıl bir insanın olması gerektiğini ortaya koyuyor. Unutmayalım ki, bu bir bildirgedir. Bana göre teorik kalması doğaldır. Ama dile yönelik getirilenler

PJA IV. Konferans Tartışmaları

yerindedir. Fakat bu bildirgeyi Küçük Güneyle halktan bir kadının anlamaması, bildirgenin anlaşılmasında olarak ele alınmamalı. Onu anlayamaması biraz da onun düzeyiyle bağlantılıdır. Çünkü teoriktir. Her ne kadar sade bir dille yazılsa da yine de teorik kalacaktır. Çünkü bir bildirgedir. Daha önce yürüttüğümüz çalışmaların hepsi parça parça kaldı. Toplumsal Sözleşmenin teorik ve ideolojik zeminini daha derin oluşturmak ve daha anlaşılır kılmak için araştırma ve incelemeler geliştiriyoruz. Fakat yine de bu çalışma bir düzeyde teorik kalacaktır. Ama Toplumsal Sözleşmenin kendisini geliştirirken somutluk gerekiyor. Yapılan tartışmalar bir araya getirilirken, daha ileri aşamada bir Toplumsal Sözleşmeyi oluştururken, somutluğun olması gerekiyor. Bildirge günlük olarak tanık olduğumu sorunları tek tek ele almaz. Bunu içeren daha çok Toplumsal Sözleşmenin kendisidir. Hem ulusal hem de uluslararası düzeyde gelişecek tartışmaların ve yapacağımız çalışmanın sorunu ne kadar somut ele aldığı, çözüm önerilerini ne kadar somut ortaya koyduğu önemlidir. Yani hem somutluğu hem de kapsayıcılığı yaklaşımlarımızla bağlantılıdır. Dili de zaten bu çalışmalarla kendiliğinden sadeleşir. Dilinin sadeleşmesi de sorunu ne kadar somut ele aldığımız ve çözümü ne kadar somut olarak ortaya koymamızla bağlantılıdır. Diline yönelik yapılan eleştiriler genel bir sorundur. Toplumsal Sözleşmeyle bağlantılı olarak oluşacak belgelerin ayrı ayrı ele alınmasını bir gereklilik olarak görüyorum. Çünkü dediğim gibi bu, bir bildirgedir; sadece Toplumsal Sözleşmenin esaslarını ortaya koymak zorundadır. Bana göre, bazı çalışmaların gerçekliklerine göre yorumlanması daha doğru olur. Ama Toplumsal Sözleşmenin kendisi hem somut olmalı hem de yaşanan genel sorunlarının hepsini içermelidir.

Yaptığımız bütün toplantılarda temel bir çalışma olarak ele almamız gerektiğinin özeleştirisini veriyoruz. Ama pratikte bir tekrarı yaşıyoruz. Fakat Toplumsal Sözleşmenin geliştirilmesinde tekrardan bir tekrarı yaşamamız, bir suç düzeyinde yorumlanacaktır. Çünkü bizim çalışmalarımızın ve mücadelemizin temelini oluşturuyor. Bence bu konferansın, tekrardan aynı noktalarda özeleştiri verilmesine yönelik bir tavır belirlemesi gerekir. Konferans bunu temel bir yaklaşım olarak belirlemeli. Bu sefer de aynı eleştiriler geldiği taktirde, hesap sorulmaya gidilmelidir. Bizim için aynı sorunları tekrarlamak artık kabul edilecek bir şey değildir. Teknik hususlar belirtildi, bütün çalışma merkezleri açısından bu geçerlidir. Sonuçta teknik bir soruna varıyor, ama teknik bir sorun değil. IV. Kongre'den sonra bir-iki ay, kimlerin yazacağı, nasıl yazılacağı ortada kaldı. Kaç kez de yeniden ele alındı. Bunlar tabii ki ciddi yaklaşımlardı. Bunun özeleştirisini birçok noktada verildi, ben tekrarlamak istemiyorum. Fakat bir kez daha ele alınışında böylesi bir tekrarı yaşanması durumunda, bunun kabul edilmemesi gerektiğini düşünüyorum.

He. (K.G) ark.: Toplumsal Sözleşme üzerine dünden beri tartışmalar oluyor. Bazı arkadaşlar görüşlerinde, dilde sadeliğin olmadığını belirttiler. Bu yönü olmakla birlikte, ondan daha önemlisi mantık sorunu var; Toplumsal Sözleşmeye yaklaşımda hatalar söz konusu. Bir yıldır çalışmaları yürütülüyor, bu süre içerisinde çok derin, başarılı bir çalışma da yapılmamış olabilir, fakat bütün bunlara rağmen yazılan raporda özelleştirilse bir yaklaşım yok. Konulan amaç ve hedeflerin ne kadar gerçekleşip gerçekleşmediği raporda çok fazla yer almamış. Rapor dinlendiğinde bile Toplumsal Sözleşmenin amaç ve hedeflerine çok uygun olarak yazılmadığı görülüyor. Toplumsal sözleşme tarihi bir projedir. Demokratikleşmeye ihtiyacı olan toplumlar böylesi bir projeye daima ihtiyaç duymuşlardır. Bugün eğer biz de böyle bir sözleşmeye ihtiyaç duyuyorsak, demokratikleşme sorunlarının olmasından kaynaklıdır. Bugün de böyle bir proje oluşturmamız ve toplumu bu proje çerçevesinde yeniden yapılandırmamız bir ihtiyaç olarak kendisini dayatmaktadır.

Mantık meselesini biraz açmak istiyorum; biz bir Kadın Hareketi olarak çalışmalarımızı hem siyasal hem de toplumsal boyutta sürdürme görüşündeysek, bunun böyle olması gerektiğini düşünüyorsak, o zaman toplumsal boyutta bunun hakkını vermek gerekiyor. Bunu da ancak Toplumsal Sözleşme yoluyla yapabiliriz. Kadın Hareketi olarak çalışma alanımız genişliyor. Siyasal çözümü hepimiz tartışıyoruz; varolan mevcut geri siyasi yaklaşımları ve çıkmazları aşmak için alternatif siyaset tarzını oluşturup, toplumsal alanı genişletmek gerekiyor. ‘Toplumsal Sözleşme’nin açılım bulacağı yer, şüphesiz toplumdur. O yüzden de biraz daha topluma inmek gerekiyor. Raporda bile çok fazla diğer toplumsal kesimlere yer verilmemiş; Kürt, Türk, Arap, Alman kadınları yer almıyor. Halbuki yönelimin en fazla da parçalanmış kadın gerçekliğine olması gerekiyor. Kürt toplumuna baktığımızda, siyasal anlamda bir gelişmişlik düzeyi yakalamış, üst düzeyde fedakarlıklar da yapıyor. Fakat toplumsal açıdan halen geri kalmışlık söz konusudur. Aile sorunundan tutalım, ekonomik sorunlara kadar birbirine destek olmak, varolan parçalılığı ortadan kaldırmak için yeterli düzey halen de yok. Bu gerçeklerin hepsi mücadele gerekçelerimizi artırıyor. Türk ve Kürt kadınları şu an ayın sahada birlikte yaşıyor, fakat birbirini tanımıyor. Fakat Toplumsal Sözleşme, bu yönlü bir yakınlaşmayı getiriyor. Toplumsal Sözleşmeyi yaşamsallaştıracığımız alanları daha geniş tutmamız gerekiyor. Bazı arkadaşlar, merkezin dağlar olduğu yönünde görüş belirttiler. Fakat daha geniş bir alanı kapsamaması gerektiğini düşünüyorum. Oluşacak komiteye de açılım imkanları verilmeli. Bu çalışmayla ilgilenen komitenin toplum içinde olması gerekiyor. Suriye’de, Türkiye’de, Avrupa’da bunun zeminleri var. Mantığını arkadaşlar da değerlendirdiler. Bence de en

temelde, mantık düzeltilmesinin yapılması gerekiyor. Genel olarak bunları belirtmek istedim.

Mi. ark.: Arkadaşlar da birçok şeyi dile getirdiler. Hemen hemen getirilen görüşlerin tümüne katılıyorum. Özellikle bazı arkadaşlar önemli görüşler dile getirdiler. Gerçekten de artık yapılan eleştirilerin tekrar edilmemesi ve bunların aşılması gerekiyor. Önderlik üçüncü alan üzerinde duruyor; değişim ve dönüşümün gerçekleştirebileceği alan olarak, üçüncü alanı koyuyor. Fakat kadroların pratiklerini ve okunan raporu biraz değerlendirdiğimizde, bundan kopukluğun çok fazla olduğunu görebiliriz. Üçüncü alanın anlam ve önemine göre bir çalışma yürütülememiştir. Bir arkadaş değerlendirmesinde, “Hepsi bir anda yapılmaz” diye görüş de getirmişti. Ama tüm alanlarda olmasa da, bazı alanlarda bu çalışmaya yönelik birçok şey yapılabilirdi. Neden yeterli düzeyde yapamadık, literatür sorunumuz çok ciddi bir sorun olarak ortaya çıktı. Bizim buradaki üslubumuzu veya birbirimize hitap ediş tarzımızı toplum içindeki kadınlar anlamayabiliyorlar. Ben kendim de biraz kitle içerisinde faaliyet yürüttüm, belli düzeyde tartışmalarım da olmuş, bazı kavramları kullandığımızda bize gülüyorlardı. Çünkü biz biraz bilimsellikten uzak tartışıyoruz. Örneğin, Önderlik değerlendirdiğinde ayrı ayrı özgünlüklere göre değerlendirip ele alıyor, fakat biz bir kadına yaklaşımımız neyse, çocuklara da, gençlere de, yaşlılara da öyle yaklaşırız. Üçüncü alana yaklaşımımız istenilene göre değil de, biraz kendimize göre oluyor. 21.yüzyıla damgamızı üçüncü alan çalışmalarıyla vurabiliriz. Fakat bana göre hala kendimizi bunu yapabilecek düzeye getirmemişiz. O yüzden de, burada demokrasiden bahsetmemiz çok fazla gerçekçi olmuyor. Bunu gerçekleştirebilecek tek alan üçüncü alandır. Sürece damgasını vuracak alan da, bu alandır. Bu yüzden de her şeyden önce ‘Toplumsal Sözleşme’yle, ‘Toplumsal Sözleşmeyi Sevme Sözleşmesi’ yapmalıyız. Bana göre bakış açımız çok yüzeysel kalıyor. Heyecan ve moral yok. Bunu aşmamız gerekiyor.

Lo.ark.: Hazırlanan bütün projelerde dikkatimi çeken en önemli husus, ne zaman dağlardan çıkacağımızdır. Yani sanki mantığımız dağlarda hapsedilmiş. Dağlardan yukarıya baktığımızda sadece gökyüzü ve yıldızları görürsün. Bizim hazırladığımız projeler de biraz gök yüzündeki yıldızlar gibi kalıyor. Bunun için de projeleri hazırlayan komitelerin toplum içine inip, bunun koşullarını yoklaması ve bu temelde projelerin hazırlanması gerekiyor. Projeler sadece kitap sayfalarında kalsın diye hazırlanmıyor. Bizim burada en temel sorunumuz budur. Bir aralar zindandaki arkadaşların çok soyut ve hayalci kaldıkları söylenirdi. Son süreçte gerillada hazırlanan projelerin de çok soyut ve hayalci kaldığını görebiliyoruz. Bunu sadece PJA'nın hazırladığı projeler açısından belirtmiyorum. Örneğin hazırlanan projelerde dikkat çeken bir cümle var,

'kadının duygu yüklü zekası' deniliyor. Fakat hazırlanan projelerin içeriğine baktığımda bu cümleyi karşılayabilecek bir düzey yok. Toplumsal Sözleşme ilk geldiğinde ben hem Türkçe'sini hem de Arapça'sını okudum, fakat Arapça'sından hiçbir şey anlamadığımı belirtebilirim. Ben anlamadığıma göre, halk nasıl anlayacak? Anlayamama durumunun tercümeden kaynaklı olabileceğini düşündüm. Türkçe okuduğumda biraz anlayabildim, fakat toplum bunu nasıl anlayacak? Örneğin Suriye'de yaşayanlar Türkçe okuyamıyorlar; Arapça biliyorlar ve Arapça'sının tercümesi de iyi olmadığı için anlayamazlar. Barış annelerine bu yönlü bir eğitim verilmişti, fakat eğitimi veren komisyonun kendisi bile tam olarak anlayamamış. Bunun için de halka inebilecek bir dilin yakalanması gerekiyor. Arkadaş teorik olması gerektiğini belirtti. Zaten yeterli düzeyde bir teorikliği var. Önderlik de teoriyi geliştiriyor, öne çıkarıyor, fakat konuştuğu dil toplum dilidir. O noktada insan teoriyi reddetmiyor. Fakat teoride de toplumun anlayabileceği bir dili esas alırsan, bir sonuca ulaşırsın.

Biz Toplumsal Sözleşmeyi Küçük Güney'de önemli bir eğitim konusu da yaptık. Fakat eğitim görmemize rağmen, şu çelişkiden bir uzaklığı yaşıyorduk; neden Toplumsal Sözleşme, niçin böyle bir sözleşme? Son olarak, biraz ağır da olabilir, fakat vadilerden çıkmamız gerektiğini düşünüyorum.

Ro. (Tigra) ark.: Ben de genel belirtilenlere katılıyorum. Yalnız ben gerilla yapısı açısından bir iki noktayı değerlendireceğim; Toplumsal Sözleşme hazırlanıyor, en geniş alanlara taşırılıyor. En öncelikli, en derin anlaması gereken kesim bizleriz. Yani bizde de anlama noktasında ciddi yetersizlikler oldu. Dün arkadaşlar bazı eleştiriler dile getirdiler. Gerçekten de öyledir. En başta 'Toplumsal Sözleşme'nin amacının iyi anlaşılması gerekiyordu. O noktada ben, kaldığım yerde de ciddi bir eksiklik yaşadığımı düşünüyorum. Bildirge bütün alanlara gönderilmişti, bütün alanlardan yoğunlaşma ve görüş istenmişti, -biz orada da tartıştık- fakat 'Toplumsal Sözleşme'nin esas alanını belirlemede, kavramada oldukça zorlandığımız için eleştirilerimiz de ona denk gelişti. Daha somut şöyle ifade edebilirim; diyelim ki, bir kadın hareketi olarak kendimizi örgütüyoruz, bir manifestomuz var. Bizim ideolojik çerçevemizi manifesto ortaya koyuyor, onun dışında bir program var; hareket olarak mücadele yöntemlerimizi, hedeflerimizi, araçlarımızı işliyor. Tüm bunlar içerisinde biz, üçüncü bir belge olarak 'Toplumsal Sözleşme'yi nereye koyuyoruz, ona nasıl bir misyon biçiyoruz? Mesela sözleşmenin giriş kısmında "Tüm kadınların mücadele çerçevesini bununla belirlemek" diye bir cümle var. Demek ki ideolojik alandan biraz çıkıyor, onu da içermekle birlikte daha çok pratiğe dönüktür. Öyleyse biraz daha politik bir içeriğinin olması gerektiğini düşünüyorum. Sanıyorum böyle bir belgenin yeri ve

PJA IV. Konferans Tartışmaları

önemi, önümüzdeki örgütlenme modellerine geçişle birlikte daha fazla önem kazanacak, biraz daha da anlaşılacak. Kürdistan'daki dört parçadan başlamak üzere, dünyanın birçok farklı yerinde en temel mücadele belgesi olarak onu işlemek gerekecek. Mesela hareket olarak bir manifestonun programı oluyor, fakat bir program her örgüt için aynı düzeyde geçerli olmuyor, fakat 'Toplumsal Sözleşme' normal bir derneğin, herhangi bir vakfın bile, yani demokratik ilkeler ölçüsünde mücadeleyi esas alan herhangi bir kurumun bile esas alıp, mücadelesini onun kapsamına oturtması gerektiği bir belge olma niteliği taşıyor. İçeriğinde bazı tamamlamalar yaparak, bu amaca biraz daha hizmet eder düzeye getirmek gerektiğine inanıyorum. Sanıyorum bu sözleşmede başarının ölçüsü, onu en geniş dünya kadınlarına mal etmeyi başarmak olacak. Bunun için de çeşitli derneklerden kurumlara, diğer ülkelerin hareketlerine kadar en geniş kadın kesimlerinin sahiplendiği ve örgütlemek için halka giderken ele aldıkları bir materyal olarak kullanmaları çok belirleyici. Biz ideolojimizi bütün dünya kadınlarına, oradan insanlığa mal etmeyi hedefliyoruz. Birinci nokta bu.

İkinci bir nokta olarak da, basında işlemede gerçekten yetersiz kaldığımızı düşünüyorum. Bizim bulunduğumuz alandan takip edebildiğim kadarıyla, şu noktada biraz daha bence güncelleştirmek mümkün; diyelim belli dönemlerde kendini tekrar eden sorunlar gündeme giriyor, tartışılıyor, bu tartışmalar karşısında güncel bir alternatif olarak da, bir çözüm modeli olarak da onu gündeme getirmek gerekiyordu. Belki bu kısmi oranda yapıldı, hiç yapılmadığı söylenemez, fakat yetersiz kaldı. Örneğin bir dönem kadına yönelik, namus anlayışı eksenindeki saldırılar çok yoğunlaştı. Bu yönlü katliamlara varan durumlar da oldu. Buna karşı, 'Toplumsal Sözleşme'nin en temel perspektifi sunduğunu, çözümleri içerdiğini yansıtmak gerekirdi. Bunları belirtiyorum.

De.(T.): Se. arkadaş kendi değerlendirmesiyle, özeleştirme vermenin önünü kapattı. Ancak en fazla özeleştirme vermesi gereken, eleştirilmesi gereken alanlardan biri de Türkiye alanıdır, diye düşünüyorum. Arkadaşlar, bunun bir bildirge, bir taslak olduğunu belirttiler. Bu anlamda bu taslağın içeriğinin çeşitli alanlarda doldurulması gerekirdi. Birçok noktada soyut kalması veya halk gerçekliğine, kadın gerçekliğine tam anlamıyla inmemesi teorik düzeyde kalmasından kaynaklanıyor. Bu yönlü zaten eleştiriler de yapıldı. Ama ben bu konuda, en temel görevin dış sahalara, metropollerdeki çalışanlara veya oradaki kurumlara düştüğünü düşünüyorum. Bu anlamda, çok ciddi yanlışların yaşandığını belirtmek gerekiyor. Bu taslak geldiğinde, bunun ön hazırlık olduğu, bu anlamda herkesin kendi cephesinden katkı sunması, zenginleştirilmesi gerektiği belirtilmişti. Ancak bu çok fazla hayata geçirilemedi. Belki 'Toplumsal Sözleşme'ye en yakıcı olarak ihtiyaç duyan alanlardan biri de

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

bizim alanımızdı. Alanda fuhuş sektörünün çok gelişkin olması, yine tecavüz ve taciz olaylarının kadın açısından çok yoğun yaşanması, insan haklarının ihlalinin çok yoğun olarak yaşanması, bizim açımızdan bunu daha fazla ihtiyaç haline getiriyordu. Fakat biz çok fazla bu gereklilikleri göz önünde bulundurarak hareket etmedik. Bu anlamda, bu sahanın çok yalnız bırakıldığını düşünüyorum; çalışma sadece buraya ait olarak görüldü. Bu alanda geliştirilmesi, bu alanda zenginleştirilmesi gerektiği belirtildi. Bu anlamda, bu alanı çok yalnızlaştırdık. Tabii ki bunun özeleştirisini vermek gerekiyor. Gerçekten bu anlamda sahamız, kendi misyonunu oynayamadı. Üzerine düşen görevleri bilince çıkarmada, bunun aciliyetini, yakıcılığını hissetmede çok geri kaldı. Bunu çok açık ve net bir şekilde belirtmek gerekiyor. Her ne kadar çalışma bir taslak olarak değerlendirilmişse de, çok yoğun bir biçimde eğitim materyali olarak kullanıldı. Doğru, bir eğitim materyali olarak kullanılması, işlenmesi gerekiyordu, ama sadece bu alanla sınırlı kalması en temel yanlışlarımızdan bir tanesiydi. Belki kurumların hemen hemen hepsinde eğitim konusu olarak işlendi. Fakat, alandaki çeşitli akademisyen ve meslek gruplarından kadınlarla ciddi anlamda bir tartışma yürütülüp onlardan da görüş alınmış olsaydı, daha kapsamlı olabilirdi. T. alanında Toplumsal Sözleşme, yedi bölüm halinde yayınlandı. Bununla birlikte ek yazılar ve röportajlar da yayınlandı, ama yine de basın ayağı çok eksik kaldı. Toplumsal Sözleşme, çeşitli çevrelerin tartışmalarına sunulurken, bu konuda görüşler alınıp daha çok zenginleştirilebilirdi. Böylelikle farklı kesimlere de ulaştırılabilirdi. Bu anlamda da, çok ciddi ele alınmadı. Bu, dönem dönem emekçilere de eğitim olarak verildi, ama o cepheden de çok ciddi bir yaklaşımın olmadığını belirtmek gerekiyor. Genelde bir eğitim materyali olarak algılandı, kendi sorumluluğunun dışında görüldü. En son yaptığımız konferansta bunun özeleştirisini verilerek, bundan sonra nasıl olmalı diye bir tartışma yürüttük. Konferansımızda hem kadın meclislerine ilişkin hem de Toplumsal Sözleşmenin içerdiği konular olan ‘toplumbirey’, ‘hukuk’, ‘kadın-toplum’, ‘kadın-çocuk’, ‘kadın-doğa’ vb. noktalarda konunun uzmanlarıyla, bizden arkadaşların da içinde olduğu çeşitli araştırma grupları oluşturma, bu grupların ulaştığı sonuçları buraya aktarma konusunda bazı kararlar aldık. Belki bu kararlar daha önce alınmış olsaydı, bugünkü sonuç daha farklı olacaktı. Arkadaşlar dar kaldığı yönünde eleştiriler getirdiler, ama bundan daha fazlasını da ortaya çıkarmak pek mümkün olamazdı. Toplumun ihtiyaçlarını da gözeterek, topluma nasıl yedirileceği konusunda yürütülen tartışmalar belgelerle birlikte buraya ulaştırılmış olsaydı, proje daha fazla zenginleştirilebilirdi. Bu, bizden kaynaklı yaşanan eksiklikten dolayı, fazla yerine getirilemedi. Bence her alan kendi konferansını gerçekleştirebilir ve ulaşılan tartışma sonuçlarının buraya aktarılmasıyla yeniden şekil verilebilir. Bu, çok daha

PJA IV. Konferans Tartışmaları

iyi sonuçlar çıkarabilir. Her alanın kendi konferansını yapması gerektiğini düşünüyorum. Türkiye’de yaklaşık son iki ay içinde 200 kadına ulaştık. ‘Toplumsal Sözleşme’yi verdik ve görüş almak istediğimizi de belirttik. Bu anlamda, bu görüşler bize ulaştıkça, buraya aktarılması da sağlanacak. Ancak tekrar tekrar bunun alanlardan eksik ve yetersiz bırakıldığını belirtmek istiyorum. Ciddi ele alınmadı.

Ana: Biz de ‘Toplumsal Sözleşme’ üzerine eğitim gördük. Fakat bunu derinleştiremedik. Önemli olan toplumla ne kadar sözleşmiş olduğumuzdur. Burada öneriler de yapılıyor, her şey güllük gülistanlıkmiş gibi gösteriliyor. Ben böylesi değerlendirmelere katılmıyorum. Yani oluşturduğumuz projeleri ne kadar topluma yedirebildik, ne kadar devleti dönüştürmenin bir aracı yaptık? Biraz önemli olan bu oluyor. Bizim bu yönlü eksikliklerimiz oldukça fazla. Toplumla yeterli düzeyde bütünleşemedik. Yazılanlarla birlikte öneriler de dikkate alınarak yeniden yazılması gerekiyor.

He.(D.) ark: Genel mücadele içinde örgütlenme çalışmalarımızı tartışırken, bazı temel çalışmalarımızın genel çalışmalar içinde tali kaldığını söylemiştik. Ama şimdi bu bizim kendi çalışmalarımız için de geçerli. Bunu en çok da Toplumsal Sözleşme için belirtiyorum. Çünkü rapora, Toplumsal Sözleşmenin ek bir çalışma olduğu yansımış. Yani en başta bu noktanın eleştirilmesi gerekiyor. Bu projeler, dağda kalmakla ya da topluma karışmakla çıkmaz. Dilline ve teorik kaldığına yönelik getirilen eleştirilere katılıyorum. Ama her şeyden önce önemli olan, bu projenin ek bir çalışma olarak değil de, birincil bir çalışma olarak gündeme girmesidir. Temel bir çalışma olmasına rağmen, böyle ek bir çalışma olarak yaklaşılması temel ve tali gündemlerimizin de birbirine karışmasını beraberinde getiriyor. Bu anlamda, genel mücadeleye böyle bir eleştiri getirirken, kendi mücadelemiz içinde de bu yaklaşımların netleşmesi gerekiyor. Yine, her dört parçada ve kitlemizin yoğun olduğu alanlarda konferans yapma imkanı yoksa, maddi zemin her yerde var, salt akademi bünyesinde değil de bu alanların hepsinde temel bir çalışma noktası olarak komitelerin oluşturularak eş güdümlü bir çalışmanın esas alınması sağlanabilir. Her parçada bir komite oluşturulabilir. El. arkadaş, dağdakilerin tartışma düzeyi farklı, toplumdakilerin tartışma düzeyi farklıdır dedi. Ben bu biçimde de ele alınmasını doğru bulmuyorum. Bu anlamda, somut olarak uzmanlaşma açısından da bu komiteler üzerinden bir örgütlenmeye gidilmesini öneriyorum.

Pe. ark.: Birkaç noktada görüş getirmek ve başlamadan önce şuna vurgu yapmak istiyorum; sisteme alternatif olacak kadar güçlü bir Toplumsal Sözleşme, özgürlük mücadelesinin en yoğun verildiği, bunun zorluklarının çekildiği, acılarının yaşandığı dağlardan çıkacaktır. Çerçevesinin dar kalması, üslubunun teorik kalması vb. ayrı bir konu.

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

Ama bu projeyi alternatif yapan şey, dağdan çıkmış olmasıdır. Ben böyle ele alıyorum. En büyük yetersizlik, konferansın başlamasından iki gün sonra projeye yönelik somut değerlendirmelerin elimize ulaşmış olmasıdır. Türkiye ve Avrupa gönderdi; bunlar gerçekten somut ve önemli belgeler, ancak bunlar bir yıl önce elimize ulaşmış olsaydı ve üzerinde tartışmış olsaydık, -ki taslak yazılmıştı ve bir yıla yakın akademide bunun üzerine bir çalışma yürüttük- şimdi çok daha somut sonuçlar elde edebilirdik. Bu noktada bir arkadaşın da belirttiği gibi dil, pratikte somutlaşır. Hangi projeyi hazırlarsan hazırla başlangıçta mutlaka hataları ve yetersizlikleri ortaya çıkar. Mesela şu anda sunulan taslak esas proje olsaydı bile mutlaka eksiklikleri olurdu, üzerinde tartışırdık. Yani mükemmel olsun ve topluma ondan sonra sunalım yaklaşımını çok gerçekçi bulmuyorum. Üslup üzerine gelen eleştiriler konusunda bir şey söyleyemiyorum, ama mükemmeliyetçi yaklaşım da çok sonuç alıcı olmaz. Başlangıçta da belirttiğim gibi bu projeyi alternatif yapan şey, projenin dağdan çıkmış olmasıdır. Burayı merkez olarak ele aldığımdan değil, ama “Toplumunu anlamak için mutlaka toplumun içinde olmak gerekir”, düşüncesine de katılmıyorum. Eğitimlerde de tartıştık; projenin hayata geçirilmesinde en çok yetersizlikleri yaşayan yine toplum içinde olan arkadaşlarımızdır. Türkiye’deki, Irak’taki, İran’daki, Avrupa’daki arkadaşlarımız günlük olarak halkın yaşadığı acıları görüyorlar, ama onları hissetmede ve Toplumsal Sözleşmeyi hayata geçirmede sorun yaşıyorlar. Bu, dağda yaşayan arkadaşlar için bir yere kadar normal karışlanabilir, ama toplumda yaşayan arkadaşlar için bunun normal karşılanması gerektiğini söyleyemeyiz. De. arkadaş Türkiye açısından bazı şeyler belirtti, bunlar İran açısından da geçerli, yani İran’da da fuhuş var, yine uyuşturucu kullananlar var. Irak’ta bunlardan daha beter şeyler yaşanıyor. Yani önemli olan, halkın acil şekilde bir özgürlük sözleşmesine ihtiyacı olduğunu hissedebilmektir. Özgür Kadın Hareketi olarak, ulaşılan düzeyi toplumla paylaşabilmeli ve onları özgürlük mücadelesine çekebilmeliyiz. Esas sorunların bu noktada yaşandığını düşünüyorum. Ne kadar uygun düşer bilmiyorum, ama bu konuda somut bir öneri sunmak istiyorum; arkadaşların belirttiği eşgüdümlü komiteler zaten var. Bu yönlü bilgilendirme yapmakta yetersizlikler olmuş olabilir, ama zaten böylesi bir komite söz konusu. Bu komite yalnızca Avrupa’da değil, belki merkezi düzeyde Avrupa’yı sorumlu kıldık, ama her dört parçada bu çalışmayı yürütebilecek alt komitelerin olması gerektiğini belirtmiştik. Çalışmalar da zaten bu yönlü sürdürülüyor. Tartışmalardan da, mutlaka bu yönlü çalışma yürütecek özel bir birimin olması gerektiği yönünde görüşler çıktı. Benim buna yönelik olarak somut görüşüm, ‘Toplumsal Sözleşme İnisiyatifi’ adı altında bir komitenin oluşturulmasıdır. Bu komitenin de hem ekonomik imkanların hem de iletişim olanaklarının olduğu bir yerde olması

PJA IV. Konferans Tartışmaları

gerekiyor. Zaten çalışmaları var, ama bunun meşruluk da kazanması gerekiyor. O yüzden de, önerdiğim isim altında çalışmalarını legalleştirerek yürütmeleri gerekiyor. Gelen raporda da merkezin bir yerde oluşturulup oradan kendisini diğer alanlara yayması gerektiği belirtiliyor. Burada temelleri atıldı, dış alanlarda da bunu derinleştirip bütün dünyaya yayabilmeliyiz. Bunun için de ‘Toplumsal Sözleşme İnisiyatifi’ adı altında bir çalışmayı başlatıp, bunun kollarını her yerde oluşturabilmeliyiz. Parçalarda olan komiteler var. Örneğin bunun Türkiye’ye yansması olmuş. Yine en somut görüşlerin geldiği alan, Türkiye ve Avrupa alanıydı. Böylesi bir komitenin oluşmasının temelleri de var. BDT’de var, Suriye’de var. Toplumsal Sözleşmenin inisiyatifinin bir kolunun da ülkede olması gerekiyor. Koşullarımızın ne zaman değişeceği de çok belli değil. PJA çalışmalarının *** sahasına taşınması gerektiğini merkez toplantısında tartışmıştık. Bu yönlü bir değişim de olabilir. Yer çok önemli değil, fakat mutlaka ülkede bir merkezi olacak. Ama Toplumsal Sözleşmeyi esas yürütecek inisiyatifin de dış alanlarda olması gerekiyor. Arkadaşların tartışmalarında ortaya çıkardığım sonuçlardan biri de, bu alan üzerine yeterince kadro yoğunlaşmasının sağlanamamasıdır. Bu çalışmayı da bir inisiyatif olarak ele alıp, diğer çalışmalarda olduğu gibi bu alan çalışması için de kadro yetiştirip takviye etmek gerekiyor. Şu an mevcut durumda bu komitede yer alan arkadaşlar, hem farklı çalışma alanlarında yer alıyorlar hem de bu çalışmayla ilgileniyorlar. Biz parçalara komitelerinizi oluşturun demiştik, arkadaşlar da bu yönlü çalışma yürütebilecek çok fazla kimsenin olmadığını belirtmişlerdi. Şimdi bundan dolayı da bütün sahalarda varolan Toplumsal Sözleşme komitelerini PJA yönetimlerimiz oluşturuyor; BDT yönetimi aynı zamanda Toplumsal Sözleşmenin komitesi oluyor, yine Suriye’nin aynı şekilde. Tabii bu biçimiyle yürümeyecek. Toplumsal Sözleşme çalışmasının ayrı bir inisiyatif şeklinde örgütlenmesini somut öneri olarak getiriyorum. Yine arkadaşlar, konferansının yapılmasına değindiler; ulaştığım bir sonuç olarak şunu belirtmek istiyorum, hiçbir alan kendisini henüz konferans yapabilecek düzeye getirmemiş. Yani konferansı yapsak bile neyi değerlendireceğiz? Bundan bir yıl önce belirlediğimiz şeyleri bile hala hayata geçirememişiz, nasıl konferans yapacağız? Yine Toplumsal Sözleşmeye yönelik olarak kısa kısa toplantıların yapılması gerektiği belirtilmişti. Ben dün de, Toplumsal Sözleşme içerisinde yer alan bölümlerin her birinin üzerine ayrı ayrı bilimsel tartışmaların yapılması gerektiğini dile getirmiştik. Bunu, oluşacak Toplumsal Sözleşme inisiyatifi düzenleyebilir. Biz, Toplumsal Sözleşmeye ilişkin olarak bazı çevrelerden görüş istedik, fakat gelen görüşlerde de kendisini merkeze alma durumu var. Örneğin lezbiyen biri “Neden bizim ismimiz geçmiyor?” diye görüş belirtiyor. Yine bir eşcinsel aynı şekilde. Yani

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

herkes görüş getirirken, kendisini merkeze koyarak görüş getiriyor. Fakat yine de önemli buluyoruz. Toplumda büyük bir kesim, Toplumsal Sözleşmeyi eline alıp okuduğu zaman, onun eksik kalan yönlerini eleştiriyor. Bunun için de her konuda bilimsel araştırmaların olması gerekiyor. Bunu bir öneri olarak da getiriyorum. Bu çalışma için dün de görüş belirttim, tabii ki kısa süreçte sonuç almayı bekleyemeyiz. Bunu bir özeleştiriler olarak da koyduk. Bir yıl içerisinde Toplumsal Sözleşme tümünden anlaşılıp amacına ulaşacak diye bir şey yok, fakat bir yıllık süreç içerisinde önümüze koyduğumuz hedefleri ne kadar yerine getirebildik? Bu noktadan ele aldığımızda eksik kaldığımızı görebiliyoruz. Bu yönlü de özeleştiriler geliyor. Değerlendirme yapan her arkadaş özeleştirisini de verdi. Önemli olan bunu aşabilmektir. Önemli bir zemin oluşmuş. Yani en azından görüşler gelmiş, onlar üzerinden tartışabiliriz. Toplumsal Sözleşmenin içeriğini eleştirelim adı altında da tümünden hiçleştirmemek gerekiyor. Ben bunu da önemli görüyorum. En son bunu belirtiyorum.

Re. ark.: ‘Toplumsal Sözleşme’ye dönük tartışmalar oldu ve çeşitli eleştiriler yapıldı. Arkadaşların, özellikle rapor kapsamında eksik kalan noktalara, dil konusunda ve teorik kalmasına yönelik çeşitli görüşleri oldu. Buna dönük, alternatif çözümün ne olacağı konusunda değerlendirmeler yapıldı. Özeleştirisel bir yaklaşım da vardı. Somut çerçeveye dönük gelen öneriler oldu. Ancak bunları tek tek oylamaya koymayacağız. Çünkü planlama gündemimiz var. Gelen öneriler bunun içinde genel ele alınır. Önümüzdeki gündemde örgütsel modelimiz parçalar açısından somut olarak tartışılacak. Bu nedenle parçalara ve komitelerin nasıl bir çalışma yapacağına dönük gelen görüşlerin planlamada ele alınmasını uygun bulduk. Bu temelde arkadaşlar uygun buluyorlarsa geçeceğiz.

SOSYAL YAŞAM PROJESİNİN TARTIŞMALARI

Sevgi, Savaş Gerektirir

Şi ark.: Örgüt içi sosyal yaşam adı altında böyle bir proje ele alındı. Maddelerin sadece iki bireyin ilişkilenebilmesine bağlanması dikkatimi çekti. Tek yönlü ele alınmış. Böyle ele alınması çok doğru değil. Bizim, örgüt içi

PJA IV. Konferans Tartışmaları

sosyal ilişkilerimiz sadece iki bireyin ilişkileneğine bağlanmamalı. Bu anlamda daha kapsamlı açıklanması gerekiyordu. Bilimsel, felsefik ve kültürel yönden daha fazla derinleştirilebilir. Sadece iki kişinin ilişkileneğine değil, genel olarak nasıl bir yaşam yaratacağımız, topluma alternatif olarak nasıl bir yaşam öngördüğümüz yönünde kapsamlı değerlendirmeler olmalı.

Xo. ark.: Bu konuda daha önce farklı yoğunlaşmalarımız yoktu. Konferans başından bu yana gündemimize giren bir konu. Eksik anladığımız ya da anlayamadığımız noktalar da olabilir. Değerlendirmelerimde bunun dikkate alınması gerektiğini belirtmek istiyorum. Fakat bir bütün olarak projede dile getirilen bazı noktalara dönük görüşlerimi belirteceğim. Her şeyden önce, bu projenin geliştirilme amacına yönelik, yazılan gerekçe yetersiz olmuş. Yetersiz olmasının yanı sıra, ideolojik rotamıza göre yetersiz yanlarının olduğunu da söylemek istiyorum. Her şeyden önce bunların düzeltilmesi gerekiyor. Bir ideolojik yaklaşımın yansıması gerekiyor. Biz, örgüt içinde kadın ve erkeğin nasıl ilişkileneceğini ortaya koymak için ya da gelmiş olduğumuz aşamanın ortaya çıkardığı ihtiyacın sonucu bir zorunluluk olarak mı bu projeye gidiyoruz? Yoksa, Önderliğin daha önce ortaya koyduğu belli değerlendirmeleri, kadının önüne koyduğu bazı seçenekleri daha da somutlaştırmaya mı çalışıyoruz? Bence bunun daha da somutlaşması gerekiyor. Bu esas, biraz kaybolmuş. Bir diğer konu ise, yapılan tespitlerdir. İlk okunduğunda yanlış anlaşılmalara beraberinde getiriyor. Örneğin, “Bu gerçeklik içinde kadının özgücü yeterince açığa çıkarılamamış; savaşa, örgütsel yaşama ve ilişkilere fazla yansıtamamıştır. Özgürlüğü aşırı idealize eden, ‘özgürlükçüler ve işbirlikçiler’ şeklinde kategorize eden küçük burjuva yaklaşımlar gelişimin önüne set koymuştur” deniliyor. İçimizde özgürlükçüler ve işbirlikçiler ayrışmasının, kategorisinin ya da bununla bağlantılı gelişen hiyerarşik mantığın ne gibi sonuçlar doğurduğu pratikte yeterince açığa çıktı. Bu bir gerçek. Ama bunlar bizim pratikte yaşadığımız yanlısamalardı. Fakat işbirlikçi kavramı, ideolojik bir tespiti ve Önderlik bunu ortaya koydu. Ve hala da karşısında mücadele etmemiz gereken bir örgüt anlayışı oluyor. Bu noktada, ‘özgürlükçüler ve işbirlikçiler’ kavramı, sanki küçük burjuva ve feodal yaklaşımlar tarafından çıkarılmış gibi anlaşılıyor. Belki konuluş amacı bu değildi, ama böyle anlaşılıyor. İfade düzeltilmesine gitmek gerekiyor. Çünkü bu tespit, Önderliğin koyduğu bir tespiti. ‘İçimizdeki yanlısamalar’ olarak düzeltililebilir. Ben de bunun çok fazla tahribat doğurduğuna katılıyorum. Fakat ifade ediş bence yanlış ve yetersiz olmuş. Bir diğeri, “Savunmalarla birlikte bu yaşamı yaratmanın zeminleri hem kadın hem de erkek açısından daha da gelişmiştir. Uzun ve çetin bir mücadele gerçeği içinde gelişen kadın ve erkek gerçeği, özü itibarıyla yeni bir ilişki ve

yaşam biçimi yaratacak düzeye ulaşmıştır” tarzında kesin tespitler var. Ben burada ‘acaba?’ diyorum. Bence biraz daha gerçekçi tespitler yapmak gerekiyor. Gerçekten bu düzeye ulaşılmış mıdır? Bir bütün ulaşılmamıştır, demiyorum. Kesinlikle ulaşılan düzeyi ve gelinen aşamayı reddetme anlamında ele almıyorum, ama sanki o düzeye ulaşıldı tarzında bir belirlemeye gitmek de bir hata olur. Son paragrafın bence bir bütün olarak ele alınıp düzenlenmesi gerekiyor. Çünkü son derece meşurlaştırma yaklaşımı var. Bu bir hata bence. Önderlik, özgürlüğü sadece burada belirtilen tanımlama kapsamında koymadı. Önderlik, özgürlüğü her şeyden önce ‘tarihsel olarak kendisini kurumlaştırmış tüm gelenekselliklere karşı bir anlam gücü yaratmak’ olarak alıyor. Bizim esas alacağımız perspektif de budur. Özgürlüğü tanımlarken de, aşkı tanımlarken de bundan yola çıkmak gerekiyor.

Diğer bir nokta da, Önderliğin önümüze koymuş olduğu seçeneklerdir. Bunun formülasyonunun nasıl olabileceği bir tartışma konusudur. Gereğede ortaya çıkan, sanki bir düzeye ulaşılmış, bir özgürlük düzeyi yaratılmış ve bu özgürlük düzeyi artık ilişkileri normal ya da olması gereken kılıyor. En azından ben öyle anladım. İlk bakışta öyle anlaşılıyor. Bunun sonucunda artık ilişkiler olacak. Oysa Önderlik, daha değişik tanımlamalar yaptı, seçenekler koydu. Bu seçenekleri dışlayan, reddeden, hiyerarşik boyuta getiren anlamlara gelecek yaklaşımlara yönelik de bazı tedbir kararlar alınabilir. Ama bence o farkın konulması gerekiyor. Daha öncesinde de tartışılmış sanırım, ama bence ortaya koyuş biçimine göre değişir. İyi formüle edilirse, bence farklı yaklaşımları doğurmaz. Çünkü bizi kadın hareketi olarak da, diğer dünya kadın hareketlerinden ayıran en özgün yanımız budur. Ayırt ediciliğimizi aynılaştırırsak, bizim açımızdan önemli bir geriye düşüş olur, bunu görmek gerekiyor.

Önderlik, seçenekleri üç başlıkta belirlemişti. İnsan, o anlayışı da oturtabilir. İlişki yaşayanların geçmişteki gibi yargılanmasının ortadan kalkmasına, özgür tercihlerin olması gerektiğine ben de katılıyorum. Ama mantığını oturtmak gerekiyor. Bu, biraz eksik ve yetersiz kalmış. Bu anlamda bir bütün gerekçe bölümünün daha güçlü oturtularak ve Önderliğin o temel belirlemelerinin çarpıcı şekilde ele alınarak konulması daha doğru olabilir, diye düşünüyorum. Yoksa yanılgılara götürür. Örneğin, “Özgürlük hareketimizin mirası üzerinden bu temelde geliştirilecek açılımlar, özgürlüğü daha geniş kesimlere yayacak, derinleştirecek ve yeni dönem örgütlenme modelimizin ihtiyaçlarına somut bir cevap olacaktır.” deniliyor. Yani sanki dönüp dolaşıp her şey orada kilitleniyor gibi bir durum ortaya çıkıyor. Bunların hepsi bence hatalı tespitler. Daha farklı noktalar da var, ancak zaman açısından hepsini tek tek ele alıp okumak istemiyorum. Ama bunların tekrar ele alınıp

değiştirilmesi gerekir. Bir diğer nokta, örgüt içi sosyal yaşamın ilkelerini getirip sadece kadın-erkek ilişkilerine dayandırmak çok geri bir yaklaşımdır. Yetersiz kalıyor. Daha doğrusu eksik kalıyor. Sosyalitenin bir tanımını yapmak gerekiyor. Önderlik o kadar devlet içi ve devlet dışı sosyaliteden bahsediyor ve konferans boyunca da sosyalite tartışıldı. O zaman bizim örgüt içi yaşamımızdaki sosyal düzeyimiz, sosyal yaşam kriterlerimiz ne olacak? Ağırlıkta bunun ortaya konulması gerekiyor. Mesela projenin sonunda amaçlar bölümünde projenin amacı konuluyor, ama projenin ilk üç sayfası tamamen bu diğer konuya dönük. Bunun bence biraz daha açılınması ve somutlaştırılması gerekir. O seçeneklerden tercihini birliktelikten ya da ilişkileneden yapan birinin esas alacağı kriterler olarak geçebilir, ama projenin esasını oluşturursa, bu bir yanılığ olur. Bunun da düzeltilmesi gerektiğini düşünüyorum. Genel açısından belirtebileceğim hususlar bunlar.

Maddelerde kendi içinde çelişkili yerler var. 12. maddede, ‘özgürlük ilkelerine ve ahlakına ters düşen ilişkilennemeler’ denirken, diğer şıkta ‘tutarlı ve dürüst olmayan’ diyor. Neye göre tutarlı ve dürüst olmayan? Çok genel bir kavram.

Diğer bir nokta ise, ‘geline özgürlük düzeyine inançsızlık taşıyan’ ya da ‘ulaşılan özgürlük düzeyiyle yetinen’ vb. maddeler soyut ve çok genel kalan kavramlar ve esas olanı kaybettirebiliyor. Bunların yeniden düzenlenmesinin olumlu olacağını düşünüyorum.

Be.(H.) ark.: Birey olarak ve ilkesel olarak bu tarz bir projenin geliştirilmesine karşıyım. Uzun süredir burada bunun tartışması yürütülüyor. Bu tartışmalar, belli projelerde de somutluk kazanıyor. Fakat özgürlüğün, sevginin, aşkın belli sınırlar, çerçeveler konularak belli projelerle sınırlandırılması özgürlük anlayışıyla çok fazla bağdaşmıyor. Bizim savaş gerekçemiz zaten sevgidir, aşktır. Doğru olana, güzel olana, gerçekten özgürlükçü olana ulaşma mücadelesidir. “Gerçeğe ulaşma mücadelesi” diyoruz. Bu, tabii ki böyle projelerle ortaya konulamaz, tanım böyle yapılamaz. Özgürlüğün, sevginin tanımı ve onun sınırları böyle belirlenemez. Bir anlayış, bir iradeleşme, bir gelişme, bir güzelleşme, bir yaratma olayıdır; özgürlüğün kendisi bu, sevginin kendisi budur. Bu düzeyin yakalanmasıyla birlikte zaten bireyler de kendi tercihini yapar. Şu anda proje yok, ama tercihini yapanlar yine var. En alt düzeyde ilişki düzeyini yapıp geliştirenler, daha farklı arayışlar içinde yaşama katılanlar var. Önderliğin, ‘Nasıl yaşamalı?’ çözümlenmesi biliniyor. Birçok çözümlenmede sevgi, ilişki çözümlenmeleri yapılıyor. Bizim açımızdan illa da bir proje olacaksa, projenin kendisi bunlardır. ‘Nasıl yaşamalı’nın kendisi ‘nasıl ilişkilendir’ in cevabıdır. Bir proje oluşturulacaksa, Önderliğin şimdiye kadar sevgi, ilişki, sosyal yaşam üzerine yaptığı çözümlenmelerle birlikte, özellikle ‘Nasıl Yaşamalı’ kitapları esas alınarak bir proje

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

çıkartılabilir; bu, bir broşür şeklinde de olabilir. Her yerde bunun üzerine eğitimler görülebilir, tartışmalar yürütülebilir. Örgüt içinde çok yanlış ilişkiler gelişti. Bunlar gerçekten çok uç şekilde, çok insani olmayan şekilde, geri temelde yaşandı ve özgürlüğe aykırı temelde ele alışlar oldu. Elbette buna karşı farklı şekillerde cezalandırmalar gelişti. Bu da özgürlük anlayışına terstir. Bunlar da elbette kabul edilemez, doğru değil. Bir anlayışın, geri bir zihniyetin, içimizdeki gelişim düzeyinin bir sonucu olarak bütün bunlar gelişti. Önderliğin çözümlenmelerinde bunlara da cevap olan belirlemeler, değerlendirmeler var. Sevgi ve ilişki olgusuna olan yanlış yaklaşımları da ele alan bütünlüklü bir proje oluşturulabilir, diye düşünüyorum. Projenin mantığını ilkesel olarak ters buluyorum. Projenin kendisi oldukça klasik. Bu açıdan, belirttiğim çerçevede ele alınmasını öneriyorum.

Se. ark.: Arkadaşların belirttiklerine öz itibariyle katılıyorum. Projenin ortaya çıkarılış ve yazılış mantığına, -ki bunun içinde doğruları ifade eden cümleler olsa da, hatta bazı paragraflar olduğu gibi doğru olsa da- katılmıyorum. Her şeyden önce anlamlandırmak, yaşadığımız şeyin ne olduğunu belirlemek gerekiyor. Biz, daha bundan birkaç ay öncesine kadar bu ilişkileri meşrulaştırmak isteyen arkadaşlara, çok keskin belirlemelerle çizgimize, Önderliğe ihanet ettiklerini söyledik. Bugün, çok daha farklı bir şekilde, çok rahat şekilde aşkı, sevgiyi yaşayacak düzeye geldik ve bu nedenle böyle bir proje çıkartıyoruz, artık zamanıdır diyoruz. O zaman biz bunu üç, dört ay içinde mi anladık? “Biz aslında bu düzeye gelmiştik de anlayamadık, bugün fark ediyoruz.” mu diyoruz. Bu, bana bir çelişki olarak geliyor. Böyle bir projeye nasıl geldik, bunun temeline hangi mantığı oturtmalıydık? Bunlar yeniden tartışılması gereken konular. Bir sosyal yaşam projesi özü itibariyle bizim bütün belgelerimizde vardır. Bunu tartışmalar doğrultusunda, Be. arkadaşın da belirttiği gibi Önderlik çözümlenmelerinden yeniden düzenleyerek, çok daha farklı düzeylerde sosyal devrimi daha güçlü ifade eden bir materyale dönüştürebilirdik. Bazı konulardaki bilgisizliğimizi ve cehaletimizi çeşitli araştırmalarla, mesela cinsellik konusunda yaşadığımız cehaleti, bir düzeyde giderip bununla ilgili çok daha güçlü materyalleri ortaya çıkarabilirdik. Şu anda tarihsel ve toplumsal olarak yaşadığımız gerçekleri daha güçlü, daha somut tariflere kavuşturabilir, -ki Önderlik bunu ortaya koymuştur- kendimizin yaşadığı boyutları da ortaya koyabilirdik. Bu, daha öncesinden yapılması gereken bir şeydi. Önderlik, bu konuda bizi hareket olarak giderek daha fazla somutlaşan, daha fazla güncelleştirebileceğimiz bir yaklaşıma yöneltmeye çalışıyordu. Mesela bu projede, Önderliğin bu konudaki gündemleştirmeye dönük belirlemeleri yok. En son görüşme notlarında Önderlik, “Kadın-erkek ilişkisi beyin ilişkisidir” diyordu. Bunu bir cinsellik ilişkisi olarak koymadı ve bence bu bir ölçüdür. Projede bu

PJA IV. Konferans Tartışmaları

ölçünün özü itibariyle yer almamış olması bir talihsizliktir bence. Bu noktaya içten ve dıştan bazı tartışmalarla geldiğimiz biliniyor. Bazı tartışmalar yapılabilir, ama bu tartışmaların neyin üzerinden yapıldığı önemli. Çünkü nasıl bir sonuca ulaşacağımızı bu belirler. Bu tartışmaları çeşitli kesimlerin baskısı ve yönlendirmesi altında yapmamak gerekir; ben bu projede bunun izlerini gördüğümü belirtmek istiyorum. “Başkan APO, geliştirdiği demokratik ekolojik cinsiyet devrimiyle bu sorunların çözüm perspektifini ortaya koymuştur.” deniliyor Önderlik bu esasları bize yıllardır söylüyor. Bu, yeni bir şey değil. Önderlik cinsiyet devrimini sadece son görüşme notlarında, Atina savunmalarında dile getirmede; orada somut bazı formülasyonlara kavuşturdu, ama biz bunları yıllardır tartışıyoruz, bir devrim olarak ele alıyoruz. Biz bunun hareketiyiz. Bunu yeni bir şeymiş gibi ele almak doğru değil. Nasıl bir mantıkla ele alındığını ben çok fazla anlayamıyorum.

Yapılan belirlemelerin birinde, “Gelenin siyasal, sosyal gelişim aşamasında yenilenen ve derinleşen ideolojik gerçekliğimize denk bir sosyal yaşam düzenlemesi, bir ihtiyaç olarak karşımızda durmaktadır” deniliyor. “Gelenin aşamada” diye belirtiliyor; sadece gelenin aşamada değil, tarihsel ve toplumsal gerçeklerimiz ve böyle bir ihtiyacın nereden geldiği, yıllardır tartıştığımız konular. Buna benzer birçok şey var. Arkadaşlar da bazı belirlemeleri okudular. Bazı şeyler doğru da dile getirilmiş, ama bu tarzda ele alınması yerinde olmuyor. Bizim başlangıcı, esası nereden ele aldığımız, neyin üzerine kurduğumuz önemli bence. Yaşadığımız mücadelenin kadında da, erkekte de yaratmış olduğu önemli kazanımlar var. Bunlar inkar edilemez. Bunların tespit edilmesi, bir değer olarak belirtilmesi, bunlar doğrultusunda ilişki düzeneklerimizde daha gelişkin modellerimizin ortaya çıkarılması gerekli. Ama belirtildiği gibi, tüm bunları aşkı, sevgiyi yaşayacak düzeye geldik, anlamına gelecek biçimde görmüyorum ben. Ulaştığımız düzeyle birlikte özgürlüğü herkese bir zorlama gibi dayatan yaklaşımları aşmak zorundayız. İnsanları kategorize eden, bir takım şeyleri bireylerde ya da kesimlerde merkeze alan, başkalarını bazı adlandırmalarla dışlayan yaklaşımları aşmak gerekir. Ama her yaşayışın bir adı vardır; bu, hiyerarşik bir kategorize ediş değildir. Kaldı ki eğer öyleyse, Önderlik neden üç ayrı biçim koydu? Ben, Önderliğin belirlemelerinde kategorize eden bir yaklaşım görmüyorum. Fakat ayrı yaşayış biçimleridir. Farklılıklar vardır ve farklılıklar yokmuş ya da olmaması gerekmiş gibi ele almak doğru değil. Yaşanan geriliklerin aşılması gerektiğine ben de katılıyorum. Mahkum ediş biçimlerimizin, ilişki yaşayan insanların tamamen özgürlük arayışlarının bitmiş olduğu şeklindeki değerlendirmelerimizin aşılması gerekiyor. Ahlaken uygun olmayan kavramlar da kullandık, çok farklı mahkumiyetler de yaptık; ulaştığımız kadın ve erkek düzeyiyle tüm bunlar

ortadan kalkmalı. Bu tür yaklaşımlar, demokratik değil. Böyle ilişkilerin yaşanması, ‘yasaklama, mahkumiyet, sınıflandırma olarak ele alınmamalıdır’, şeklinde geçen noktalar projede yer almalıdır.

Bir noktayı daha belirtmek istiyorum; her iki cins arasında demokratik kriterleri esas alan sosyal yaşam modelinden bahsediliyor. Yani özgürlükçü kriter yok, demokratik kriter var. Ya da “Özgür ilişkilerin yaratılması, özgürlük bilincinin derinleştirilmesi ve süreklileştirilmesi ile mümkündür” deniliyor. ‘Bilincinin ve mücadelesinin’ değil, sadece ‘bilincinin’ diye belirtilmiş. Bu, bir güç, irade, inanç ve mücadeleyi gerektirir. Nasıl bir güç, nasıl bir irade, nasıl bir inanç? Neye inanç? İdeolojik olarak bizi belirleyen kavramlar önemlidir. Projede bu kavramlar genel ve yüzeysel kalmış. Mücadele olmadan bilinç derinleşmesini tamamlayabilir miyiz? Özgürlüğü ifadelendirmeden iradeden bahsederseniz, bu nasıl bir irade olur? Bunlar önemlidir. Bir de proje, bakış açısı olarak sadece erkeğe ölçüler koymuş, kadına ölçüler koymamış. Tahakküm etmeyi yadsınması gereken bir şey olarak koymuş, ama tabii olmayı koymamış. Genel olarak erkeğe ölçü koyan, ama kadına hiçbir ölçü koymayan bir mantık ortaya çıkıyor. Bu, başlı başına yanlış bir yaklaşım. Böyle bir proje ele alınacaksa, kadın için de belirlenmesi gereken ölçüleri var. Yoksa yaklaşımlarımız tek ayaklı kalır ve yersiz olur. Aileye ilişkin de benzer şeyler belirtmek istiyorum. Ele alış diğeri gibi tersinden olmamış, ama orada da diğeri konuyu andıran noktalar var. Bu, özellikle çocuklar ve yaşlılarla ilgili bölümlerde daha belirgin. Söylemde, aile içinde bir mücadeleciliği esas alan değil de, bir eğitim sorunu, bilinçlenme sorunu şeklinde ele alan ve mücadeleyi fazla işlemeyen bir yaklaşım var. Bu, maddelerde özellikle çok belirgin. Bunun, genel mücadeleyi bir şekilde durdurmayı ifade ettiğini düşünüyorum. İnsan, mücadele duruyormuş gibi bir sonuca varıyor. Mücadele çok sınırlı olarak ortaya konulmuş veya ideolojik içeriği fazla belirlenmemiş bazı ifadelerde dile gelmiş. Bu nedenle, projenin yeniden ele alınması gerektiğini düşünüyorum. Önderliğin ‘Sosyal devrim ve Yeni Yaşam’ adlı çözümlemesini okuma fırsatımız oldu. Bu bile yeterli geliyor bana. Önderlik, kadın ve erkek için çok sade, çok somut, çok net ölçüler koymuştu. Eğer biz bu çözümlemeleri ele alırsak çok somut, çok net özgürlükçü ölçüleri görebiliriz ve ortaya koyabiliriz. Aslında biz sosyal devrim projesini şimdi geliştirmiyoruz. Mücadelemiz zaten bu proje üzerinden doğmuştur. Sadece onu biraz daha topluma taşımak, kendi içimizde yaşanan gerilikleri aşarak, yeni olanı somutlaştırmak, yeniden güncelleştirmek için ele alıyoruz. Toplumsal Sözleşmenin kendisi önemli boyutlarıyla bir sosyal devrim materyalidir. Güncelleştirme amacıyla böyle bir proje gerekli olabilir. Sadece böyle algılıyorum. Özgürlük herkesin kendi bilinçli seçimidir. Bundan kendisi sorumludur. Onu dıştan dayatmalarla

PJA IV. Konferans Tartışmaları

tercihe dönüştürmenin özgürlükçü bir yaklaşım olmadığı, bunların aşılması gerektiği üzerinden bazı düzenlemeler olur. Bu, bir devrim değil, bir düzeltme olur. Hatta buna reform da demiyorum, ancak bir düzeltme olabilir. Bunun çerçevesi bellidir ve bu şekilde ele alınmalıdır.

Pe. ark.: Tartışırken ve projeyi ele alırken çok daraltmamak gerekir, diye düşünüyorum. Bu taslak konferansa sunulmak üzere Akademi'de hazırlandı. Bu anlamda ret de gelişebilir, kabul de edilebilir. Gelen görüşler çerçevesinde yeni bir proje hazırlanacak. Ama sorun ne çok yeni ne de bu soruna yönelik çözümler ilk kez yapılıyor. Sosyal yaşam, toplum için de önemli bir sorun olmaktadır. Bu anlamda, yaklaşımlarımızda esas almamız gereken, bu sorunu daha derinlikli ve kapsamlı tartışmak olmalıdır. Bizim sorunumuz, bu proje yeterlidir, değildir sorunu değildir. Ben, arkadaşların görüşlerini reddetmiyorum, fakat derinlikli ele almamız gerektiğini düşünüyorum. Kadın Hareketi olarak, sosyal boyutta olsun, örgütsel boyutta olsun oluşturulan her projeyi hayata geçirmede öncülük rolümüzün olduğunu, yaşanan sorunlara çözüm gücü olabileceğimizi belirtiyoruz. Örgüt ve toplum içinde bu yönlü yaşanan sorunları çok fazla birbirinden ayrı şeyler olarak ele almıyoruz. Bu projenin topluma mı, yoksa örgüt içine yönelik mi olduğunu, yürüteceğimiz tartışmalarda netleştireceğiz. Fakat hangisi için olursa olsun, bu yönlü yaşanan sorunlar özde benzerdir. Bu sorun, siyaseti, örgütlenmeyi etkiliyor. Ben bunu sadece ilişki boyutuyla ele almıyorum. Arkadaşlar da belirttiler, bir sosyalite tanımına gitmemiz, sorunların hangi düzeyde yaşandığını tespit etmemiz gerekiyor. Sorun, özgür yaşam adına oluşturduğumuz projelerin topluma ya da örgüte ne kadar cevap olabileceği sorunu değil. Bunu belirtirken dile gelen görüşleri reddetme anlamında belirtmiyorum. Mesela projede, Kürt toplumu açısından eksik kalan yönler, yine kendisiyle birlikte yaratmış olduğu gelişmeler çok somut olarak yok; genel kalmış. Bunun da tartışılması gerekiyor. Bana göre örgütsel modelden sonra en geniş bir biçimde tartışmamız, bu temelde bir somutluk kazanarak KHK kongresine katılmamız gereken en önemli maddelerden birisi budur. Diğer önemli bir husus ise, örgüt modelimizin değişmesi. Sadece biçimsel anlamda söylemiyorum, genişleme anlamında da üyelik tanımını PKK 8. Kongresi'nde ve PJA 4. Kongresi'nde değiştirdik. Yarı profesyonelleri de üye olarak kabul ettik. Şimdi mücadele alanında da kadronun ve üyeliğin tanımı değişiyor, daha fazla kapsayıcı oluyor. Eğer projelerimizi somutlaştıracağız diyorsak, o zaman yaşam içerisinde de bunun somutluğunu ortaya koymamız gerekiyor. Bugüne kadar eksik kaldığımız, tıkanılmış noktaları iyi tespit etmemiz önemli. Ama bu konuda değerlendirme yapmamdaki amaç, örgütsel modelimizin açılımı önündeki engelleri doğru tespit etmektir.

Bunları doğru tespit ettiğimiz taktirde, çözüm projeleri geliştirebiliriz. Ben kısaca bu noktaya dikkat çekmek istedim.

Sı. ark.: Sosyal reform tartışmalarını ilk duyduğumuzda, bizim de tepkilerimiz çok farklı oldu. Neden? Çünkü yaşamı geniş ve kapsayıcı ele almıyorduk. Bende ilk yarattığı şey, “Herkes bundan sonra birbiriyle uğraşacak, artık kimse mücadeleyle uğraşmaz” oldu. Böyle olunca, içimizdeki gerilikleri ve yaşananları da düşündükçe, çok fazla kabul edemiyorsun. Kendimi hazır görmediğim kadar, buna öncülük edecek, bunun mücadelesini sürdüreceği yapıyı da çok fazla hazır görmedim. Bu yüzden de reddetme durumum gelişti. Bu anlamda, görüşlerde bir mutlaklığın olmaması gerekiyor. Bugün doğru bulduğumuz bir şeyin, yarın doğruluğu olmayabilir. Bugün yanlış olarak düşündüğümüz bir şeyin, yarın gerçek olduğu daha fazla ortaya çıkabilir. Yani kısaca demek istediğim, değişimlerin olabilmesi için bir bilincin olması gerekiyor. Yaşam anlamında da bir hazırlığın olması önemli. Bu yönlü, bireyin de kararlılık düzeyinin olması gerekiyor. Bu yüzden de görüşlerimizde çok fazla katı olmamız gerektiğini düşünüyorum. Ben kendim bu projeye katılıyorum. ‘Neden’ denilecekse; KHK hazırlık komitesinin hazırladığı proje bize geldi; onun üzerine de tartıştık, PJA’nın hazırladığı projeyi de tartıştık. İçeriğinin değiştirilmesi gerektiğine ben de katılıyorum. Önderliğin aşk ve sevgi anlayışı üzerine belirmeleri vardı. Onlarla güçlendirilmesi gerektiğini düşünüyorum. Mücadeleyi daha fazla yüceltmemiz, geliştirmemiz anlamında da böyle ifadelerin olması gerekiyor, diye düşünüyorum. Ayrıca yaşadığımız sorunlara da yer vermeli. Kadın ve erkek ilişkilerini ya çok basit ya da çok dar ele alıyoruz. Bu iki cinsin geliştirdiği ilişkinin kutsallığını görmemiz gerekiyor. Kaldı ki Önderlik de bahsediyor; bunu sadece savunmalarında belirtmiyor, çocukluğundan başlayarak ele alıyor. Anlamli bir ilişki için savaşıyor. Önderlik, “Geleneksel geri toplumsal yaklaşımları kadının özgürlük, kimlik ve doğru bir sevgi anlayışına ulaşma mücadelesinde bir gerekçe yaptım” diyor. Belli bir düzey kazanılmış. Bu düzey de inkar edilemez. Bilimsel olarak da ele aldığımızda, hiç kimse bizim gibi yaşamamış, kimse bizim kadar zorluklara katlanmamış ve değişim dönüşümleri yaşamamış. Özgürlük adına çıkan birçok hareketin olduğu nokta çöküş oldu. Bunun en basit örneği, reel sosyalizmdir. Kadın mücadele içerisinde o kadar yer almasına rağmen, hiçbir değer verilmedi. Çünkü bazı şeylerde dar kaldılar, dogmatik kaldılar. Fakat Önderlik, bir önder adına bunların hepsinin özeleştirisini verdi. Yanlışlarımızın, yetersizliklerimizin özeleştirisini verdi. Bizim de vermemiz gerekiyor. Arkadaşlar özgürlüğün kategorilerinden bahsettiler; sevgide de bu kategoriler oluşturuldu. Bazılarına hak görüldü, bazılarına görülmedi. Neden bunun tahlilleri doğru yapılmadı? Yaşayanlar çok fazla tahlil etmediler, yaşamayanlar da

PJA IV. Konferans Tartışmaları

içten içe kendisini terbiye etti, fakat o da yetirince çözümlemedi. Eğer biz PJA olarak bunu somut olarak önümüze koymazsak, başkaları koyacaktır. Başkalarının bize dayatmasındansa, kendimiz bazı şeyler yapmalıyız. Bu yönlü bir gelişme yaratmamız gerekiyor. Neden başkaları bize böyle bir şeyi dayatsın? Aralarda da tartıştık; içimizde bu sorunu yaşamayanların olmadığını düşünüyorum. Bunu hangi anlamda belirtiyorum; bazıları güç kaynağı yaptı, bazıları geriliklerinin zemini yaptı. Böylesi sorunlar her düzeyde içimizde yaşandı. Fakat çözümlenme düzeyi yetersizdi. Önemli olan bunu burada çözümleyebilmemizdir. Ben projeye katılıyorum, fakat içeriğinin güçlendirilmesi gerekiyor. İlişkilerde bile ideolojik, ahlaki, ilkesel bir düzey vardır. Bunların bence daha somut konulması ve Önderliğin çözümlendiği düzeyde ele alınması gerekiyor. Önderlik de, katı kuralların olduğu yerde, köle bir zihniyetin yaratıldığına vurgu yapıyor. Bunları aşmamız gerekiyor. Arkadaşlar da görüşlerini belirttiler, ben bunu özgürlük karşıtı bir şey olarak görmüyorum. Eğer bugün erkeği dönüştürme projesini önümüze koyuyor, onu dönüştürecekimize inanıyorsak, neden bir aşk düzeyini yaratacağımıza inanmayalım ki? Önderlik, kutsal olan birçok şeyin kirletildiğini belirtiyordu. Çünkü birçok şey dinin etkisi altındaydı. Sevmek, cinsellik erkeğe ait olan şeylerdi. Kadının sevme hakkı yoktu. Bu konularda kategorileşme yaşandı. İlk duygular, sevgi, ilk toplumsal yaşam... bunların hepsi kadına ait olan şeylerdi. Kadının bunları geliştirdiğini hep söyleriz. Bunun için de sahip çıkmak gerekiyor. Nikaragualı bir kadının yaşadıklarını okumuştum; ilk başta çok geleneksel bir sevgi anlayışıyla seviyor, fakat daha sonra mücadele ettikçe, kendisini geliştiriyor. Projeler oluşturuyor, bunları uyguluyor, her zaman bir arayış içerisinde ve son olarak da bir çözüme ulaşıyor. Hem erkeğe bağlılığını çözümlüyor hem de erkeğin ona olan yaklaşımlarını. Fakat biz birey olarak böyle tahlillere gidemedik. Çünkü biz onun yaşanmasına izin vermedik, kendi içimizde hep bastırdık. Artık bazı şeylerin yaşanması gerektiğine inanıyorum. Arkadaşlar bu yönlü kaygı ve korkularını dile getiriyorlar. Ben şahsen korkmuyorum. Çünkü biz birçok şeyi aştık. Pey. gibileri de çıktı, Önderliğin felsefesiyle oynamak isteyenler de çıktı karşımıza; '99'da bazıları evlenmek bile istedi. Yani böyle şeyler de yaşandı. Fakat bunlara rağmen bir düzey de yakalandı. O yüzden de ben korkmadığımı belirtmek istiyorum. Fatma gibi kişilikler de çıktı bu örgüt içerisinde, fakat bu örgüt dağılmadı. Değişimler oldu. Bunun için de korkulmaması gerekiyor. Diğer bir husus da; benim tercihlerim var ve yaşamak istemiyorsam, yaşamam. Eğer ben bütün enerjimin hepsini bu mücadeleye aktarmak istiyorsam, aktarırım. Biri çok yanlış da yaşayabilir, ama önemli olan doğru olanı kavratmaktır.

Şe. ark.: Arkadaşlar birçok konuda düşüncelerini dile getirdiler. Şimdi elbette Önderliğin özgür kadınla özgür ülkede yaşama hayali bu mücadelenin gerekçesi oldu ve bugüne kadar geldik. Komplo da erkekle, kadınla, toplumla yaşadığımız yeni ilişkilene düzeyine karşı geliştirildi. Bunların tümü gerçek. Arkadaşların dile getirdiği şeylerin birçoğuna içerik olarak katılıyorum. Fakat şunu sorgulamamız gerekiyor; ‘Nasıl Yaşamalı’ sorusu gündemimizdeydi, gündemimizdedir ve gündemimizde olacak. Fakat bugüne kadar nasıl yaşadığımızı da biraz sorgulamamız gerekiyor. Mevcut toplumsal gerçeklikten çok ileri bir düzeyde olduğumuz doğrudur. Fakat aynı zamanda bütün toplumsal gerilikleri, ilişkilerimize yansıttığımız da bir gerçek. Bunun sorgulanması gerekir. Arkadaşlar “Dar kaldı, sadece kadın-erkek ilişkileri boyutuyla sınırlı kaldı” diyorlar. Değerlendirmeler de o yönlü geliyor. Özellikle erkekle ya da toplumla ilişkilenemenin kendi cinsimizle ilişkileneekten geçtiği gerçekliğinden yola çıkarsak; hiyerarşiyi tartıştık, insana yaklaşımı tartıştık, bunun bir bütün olarak ilişkilerimize nasıl yansıdığını az da olsa ortaya koyduk. Daha da derinlikli ortaya koymamız gerekiyor. Buralarda çeşitli problemler var. Bunlar, sosyaliteyi etkiliyor. Yine feodal zihniyetin içimize uzantıları var. Bu hem erkek tarafından dayatıldı hem de geleneksel kadın tarafından dayatıldı. Biz bu geri ilişki düzeylerini birbirimize dayattık. Şimdi açılım konusunda hepimiz hemfikir olduk. Sanırım kimse buna tezat bir düşünce içerisinde değildir. Yine yakaladığımız bu düzeyin, açılmadığımız taktirde marjinalleştireceği ve giderek bizi tarikatlaştıracağı konusunda da düşünceler belirtildi. Eğer böyleyse, hem yetersizliklerimizi aşmak hem de yakaladığımız özgürlük düzeyini taşımak için geleceğe yönelik daha gerçekçi, açılımcı ve ilişkilerimizi topluma taşıracak yaklaşımlar içerisine girmemiz gerekiyor. Yakaladığımız düzeyin topluma yansıtılması açısından, bazı adımların atılması gerektiğini düşünüyorum. Şimdi baştan itibaren arayışımız, ilişkiler arayışıydı, özgürlük arayışıydı. Farkında olsak da olmasak da bizi buralara kadar getirdi. Önderlik, bunu derinleştirdi. Fakat Önderlik son değerlendirmelerinde önümüze üç tercih koydu. Bu, bir aşamadır. Bence bu tercihler, ilişkilerin özgürlük düzeyini, yeni ilişki biçimlerini derinleştirmemize yönelikti. Bizi o yönlü kanalize ediyordu. Ancak gelinen düzeyle birlikte, Önderlik bu noktada bize güvenerek, şu üç tercihi ortaya koydu. Ben bu üç tercihin bir arınma, kişinin kararlaşma düzeyi olarak ele alınması gerektiğine inanıyorum. Duygu ve düşüncelerde rafine değildir. Kim tercihinin hangi yönden yaparsa, artık bundan sonra yürüyüşünü ona göre belirleyecektir. Buna karşı da saygı duyma gibi bir kültürümüzün de gelişmiş olması gerekir. Fakat bütün bunları söylerken, geri ilişkilerin yaşanmasına izin verilsin anlamında söylemiyorum. Biz uzun yıllar cezaevinde kaldık, - yaşadığımız dogmatiklikleri de biliyoruz-

PJA IV. Konferans Tartışmaları

kendimizi o kadar kapattık ki, erkek arkadaşlara bir selam bile verme problem oluyordu. Yakaladığımız özgürlük düzeyini bunların gölgesinde bırakmamak için, ister proje tarzında olsun isterse de farklı bir tarzda olsun, bizim tekrardan ilişkilerimizi sorgulamamız gerekiyor. Şimdi toplumun tümünün bize gelmesinin önünde engel olan şeyler olduğu söylendi. Ben ona çok fazla katılmıyorum. Çünkü yakaladığımız özgürlük düzeyi de katılımı arttırmıştır. Fakat büyük bir kesim de var ki, bu koşullarda, bu düzeyde yaşayamıyor. Böyle bir şey içerisine giremiyor. Biz, bunu örgüt üyesi olarak kabul edecek miyiz? Şimdiye kadar etmiyorduk ve açılacağımızı söylüyorduk. Bu karşımızda bir çelişki olarak duruyor. Yani örgüt üyesi olarak kabul edeceksek, o zaman bu nasıl olacak? Bizim durumumuz nasıl olacak? Bunların da netleştirilmesi gerekiyor. Üye olarak almayacaksak, onlarla ilişkilerimiz nasıl olacak? Açılım nasıl sağlanacak? Bu tür sorunlarımız var. Bu bizim yine mantık yapımızdan kaynaklıydı. Örneğin ben kendim bile defalarca şunu söylediğimi hatırlıyorum, “Arkadaşın kendisine saygılı değilim, temsil ettiği kuruma saygılıyım” demişimdir. Yani insanı hiçeştiren, insana değer vermeyen, bu vb. bir sürü yaklaşımız oldu. Şimdi böylesi bir yaklaşım içerisinde hemcinsini sevmeye başlayacak olan ilişkilene nasıl gerçekleşecek? Bunu bir bütün olarak ele aldığımızda ciddi anlamda sorgulamamız gerekecek. ‘Nasıl Yaşamalı’ sorusunu gündemimize aldık ve bu bizim arayışımızdı. Fakat günlük olarak da bunun yansıma düzeyini çok fazla sorgulamadık. Ben bu platformu, bunun sorgulaması, yeniden düzenlemesi olarak değerlendirmemiz gerektiğini düşünüyorum. Yoksa, bu platformdan kadınla erkek birbiriyle evlenecek mi sonucu çıksın, tarzındaki dar bir yaklaşım bizi tartışmalarda da daraltacak. Yeniden birbirimizle ilişkilene memizi gözden geçireceğimiz bir platform olması gerektiğine inanıyorum.

He.(B.) ark.: Her şeyden önce bu konferansta doğru bir çizginin ortaya çıkacağı inancındayım. Görüşlerde bazı yanlışlıklar da ortaya çıkabilir. Fakat ben görüşlerimi olduğu gibi dile getirmek istiyorum. Bundan önceki oturumda arkadaşlar bazı değerlendirmeler yaptılar. Arkadaşların görüşlerine büyük bir saygı duydum. Arkadaşların düşüncelerini paylaşıyorum da. Fakat arkadaşların dile getirdikleri görüşlerde, daha çok bireysel kaygıları gördüm. Yapmış olduğumuz bu konferansta Kadın Özgürlük İdeolojisini ve toplumu tartışıyoruz. Önümüze koyduğumuz birkaç konuyu tartışıyoruz. Bunun için de burada aldığımız kararlar sadece bireysel olarak bizi ilgilendirmeyecek, bir toplumu, bütün kadınları ilgilendirecek. Ben arkadaşların görüşlerinden şöyle bir sonuca vardım; yani sanki akademide tartışılmış, bu akademideki arkadaşların bir sorunuymuş gibi yansıtıldı. Ben bunu doğru bulmuyorum. Tartıştığımız husus, genel örgütün gündemindedir. Arkadaşların tümü,

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

doğru bir gelecek için doğru bir yaşam çizgisini ortaya çıkarmak zorundalar. Diğer bir gerçeklik ise, sosyal yaşam dediğimiz zaman ilk aklımıza gelen şeyin, ya erkek ya da kadın olmasıdır. Unutmayalım ki şöylesi bir gerçeklik de var; insan yaşamının sürdürülmesi kadın ve erkekle oluyor. İkinci bir husus ise, biz ekolojik toplumu tartışırken, - ekoloji kavramını çok derinlikli olarak bilmiyor olabilirim de- fakat anladığım kadarıyla bütün canlılar arasında yeniden bir ilişkinin ya da paylaşımcı bir yaşamın yaratılmasıdır. Bir yandan bunu tartışırken, bir yandan da kaçtığımız bir gerçeklik var. Bunun sorumluluğu ağırdır. İlk tartışıldığında ben kendim de, “Beni ilgilendirmez, bireysel tercihimizi ortaya koyabiliriz” dedim. Şimdiye kadar yaşadıklarımızdan bir tecrübe çıkardık; bundan sonra kendi başıma karar verebilecek düzeydim. Fakat daha sonra düşündüğümde, beni ilgilendiren bir husus olduğunu gördüm. Eğer bu devrim, bu toplum beni ilgilendiriyorsa, daha mantıklı düşünmek zorundayım da. Burada tartışacağımız hususlar son noktayı da oluşturmaz. Bu, bazı şeylere hazırlık sürecini oluşturuyor. Geleceğe bir hazırlık yapıyoruz. Şimdi hareket olarak kendimizi çok ideolojik ve ilerici görüyoruz. Tabii ki bu noktada bazı şeylere daha derin ve gerçekçi yaklaşmak gerekiyor. Avrupa’dan örnek vermek istiyorum; bize İslam dini kılıç zoruyla kabul ettirildiği için, insanlar bir kere etkisi altına girmiş, çıkamıyor. Ama Hıristiyanlık her ne kadar ondan üç yüz yıl sonra gelişmiş olsa da, insanlar gönüllü olarak benimsedikleri için, Avrupa bilim-teknik anlamında çok gelişmiş olmasına rağmen, onlarda dine bağlılık bizden daha fazladır. Daha gerçekçidir. Onların dinin gerekliliklerine bağlı oldukları kadar, bir müslüman bağlı değildir. Bundan da şunun anlaşılmasını istiyorum; yani Kadın Özgürlük İdeolojisi’nin, Önderlik ideolojisinin insanlara zorla değil de, gönüllü kabul ettirilmesi gerekiyor. Kendi tercihleri temelinde kabul etmeleri gerekiyor ki, gelecekte benimsediği bu ilkeler üzerinden yürüyebilsin. Fakat dayatmalarla olursa, insanları yasaklara iter. Bastırılan şeyler, onun için dikkat çekici olur. Ben bunu da hareket olarak bize layık görmüyorum. Ben de bazı şeyler için halen çok erken olduğunu düşünüyorum. Fakat bazı şeyler tartışılıyor ve biz de duyuyoruz; bana bir hakaret gibi de geldi; bazıları, “Eğer bayan arkadaşlar istenilen kararları konferansta çıkarmazlarsa, bilmem erkekler ne yapacak” diyorlarmış. Ben bunları hiç doğru bulmuyorum. Yani sanki bu proje kabul edilmezse, başka şeyler dayatılacakmış gibi bir yaklaşım gördüm. Bu da doğru değil. Bu konferansta da, gelecekte de tartışılması gereken en önemli şey, doğru olanın ne olması gerektiğidir. Yani yüzde yüz bu doğrudur, böyle olması gerekir desek de doğru olmaz. Açık olması gerekiyor ki, tartışılsın ve yapılan bu tartışmalarla daha da derinleştirilebilsin. Siyasal gündemde de bazı şeyler ortaya konuldu; Önderlik üzerinde tecritlik bir durum var ve biz bunları göz ardı ederek

PJA IV. Konferans Tartışmaları

yaşama ilişkin kararlara gidemeyiz. Bir de, “Bundan sonra savaş olmayacak, artık sadece yaşamı düşünmemiz gerekiyor” dememek lazım. Bu anlamda açık kalması gerekiyor.

AİHM savunmalarını okurken, Önderliğin tarihe bakış açısı dikkatimi çekmişti. Daha önce ele aldığı tarih yaklaşımını, yeniden ele alıyor ve yeniden derinleştiriyor. Önderlik bazı şeylere çok dogmatik yaklaştığımızın özelleştirisini de veriyor. Yanlış yorumlanan hususları, yeniden ele alıyor ve yerli yerine oturtuyor. Bu, bizim açımızdan da önemli. Yine Önderlik küçük tarikatlara dikkat çekiyor. Biz Avrupa’da bir süre kaldık; bizim çok genç ailelerimiz var, bazıları ailelerinin izni olmadan evlenmişler, küçük bir grup oluşturmuşlar; bizim kurumlarımıza gelmiyorlar, ama dergilerini de alıyorlar, yürüyüşlere de katılıyorlar. “Yaşamınız bizi çok sıkıyor, daraltıyor. Aranıza geldiğimizde kendimizi baskı altında hissediyoruz” diyorlar. Biz gidip o aileleri gördük, mesela birbirleriyle belli ilişkileri de var. Kendi ölçülerine göre bir sosyalite yaratmışlar. Eğer biz bu toplumu tatmin edecek bir yaşam tarzını önlerine koymazsak, kaybederiz. Bu insanlar kendi aralarında karar almış ve bu yönlü yaklaşıyorlar. Yine Avrupa’da dini kurumlarımız oldukça iyi çalışıyorlar, fakat genel kurumlarımız çok fazla işlemiyor. Neden? Çünkü onlara şu an verdiğimiz şeyler, onları tatmin etmiyor. Artık bir doyuma ulaşmış. Her ay başı bir toplantı yapıyoruz ya da bir şey varsa, onları bilgilendiriyoruz. Bir yürüyüş varsa, yürüyüşe gelir, ama diğer yönlü ailesini, evini ilgilendiren bir şey yapamıyoruz. Dindar olan daha fazla camiye gider; caminin aidatı diğer kurumlarımızın aidatından daha fazladır. Bu tabii ki bizim eksikliğimizdir. Böylesi süreçlerde eğer biz bazı şeyler yapmazsak, böylesi küçük tarikatlar gelişecektir. Ve bunlar bizim ideolojimiz üzerinden gerçekleşecektir. Bu cesareti alıyorlar. Çok fazla da uzatmak istemiyorum. Kaygısız tartışmak, fakat çok fazla da hayalci yaklaşmamak gerekiyor. Tercih hakkının olması bir anlamda olumlu. Fakat şunu unutmayalım ki, bu halka vermiş olduğumuz sözü halen yerine getirmiş değiliz. Bu çerçevede bir yaklaşım olursa, bu konferansın böylesi bir kararı çıkaracak gücü olduğuna inanıyorum. Ben şimdilik bunu belirtiyorum.

Em. ark.: Öğlenden önce de bazı görüşler dile geldi. Her şeyden önce tartışmanın doğrultusu noktasında bazı şeyler belirtmek istiyorum. Tartışmada temel kaygı, sürecin ihtiyaçlarına yanıt olmak mıdır, yoksa böyle ilkesel yaklaşım adına süreci göz ardı eden yaklaşımlara girmek midir? Bu noktada, ilkesel tutumumuzu netleştirme midir, yoksa çağın gerektirdiği politik tutumu yakalama kaygımızdan mı kaynaklanıyor? Bir defa bunda çok fazla netleşmek gerektiğini düşünüyorum. İçinden geçtiğimiz süreçte ilkesel duruşumuzu netleştirmemiz ve geçmiş süreçlerin de çok temel özelleştirilerini vermemiz gerekiyor. III. Kongre

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

öncesinde zirveleşen ve III. Kongre sonrası içerisine girilen yanılıklı yaklaşımlar boyutuyla da özeleştirisi verilmesi gereken noktalar oldu. Ama en temelde Kadın Kurtuluş İdeolojisi'nin yaşamsallaştırılmasında içine girdiğimiz zayıflıklar boyutuyla özellikle özeleştirisi verilmesi gereken noktalar var. Kendi adıma şunu düşünüyorum; çatışmaları çok uç boyutta 7. Kongre süreci gibi olmasa da, benzeri bir süreçten geçtiğimizi hissediyorum. İçinden geçtiğimiz süreç, bende öyle bir his uyandırıyor. Bunu, sosyal yaşam projesinin gündemimize nasıl girdiğine dayandırıyorum. Bizler açısından, başta bunun özeleştirisinin verilmesi gerekiyor. Mesela Önderlik bir görüşme notunda üç kategori biçiminde önümüze koydu ve yaklaşık bir yılı da aşan bir süreç oldu. 15 Şubatın hemen ertesinde, “Yarım kalan projem” diye nitelendirdi. Bu noktada gündemimize sokmak istedi. Bunların her biri, Kadın Kurtuluş İdeolojisi'nin yaşamsallaşmasına dönük adımların hızlandırılması noktasında Önderliğin attığı adımlardı. Ama bizde geçmiş yaklaşımlar çok fazla aşılmadı. III. Kongre'nin örgütsel birliği yaratmadaki rolü üzerine hem ideolojik ilkesel anlamdaki derinliği yakalama hem onun politik gücünü açığa çıkarma noktasında kendi adıma çok derin yanılıgıları yaşadığımı belirtebilirim. Bir başka uçtan da, cins çelişkinin yetkin boyutlarda çözümlenmesi çok fazla yaşanmadı. Bu, birçok alanımızda yaşanan zayıflıklardı. III. Kongre sonrası süreçte *** alanında özellikle kadın-erkek ilişkilerinde yaşanan çözümsüzlüklerin yarattığı kaçışlar söz konusu oldu. Bu kaçışlarda, katı dogmatik dayatmalara varan yaklaşımlarla liberal yaklaşımlar çok büyük rol oynadı. O yüzden bu ikisinin ayırımının çok net yapılması gerekiyor. Değişimi hangi noktadan tartıştığımızın, neyi geliştirmeye çalıştığımızın bu anlamda netleştirilmesi gerekiyor. Biz böyle yapamayınca, gerilik kendisini her düzeyde konuşturdu. Bunu bir biçimde teorize de etti. Mesela 15 Şubat'tan hemen sonra gündemimize gelen ‘anı yaşama felsefesi’ ve bunun etrafında gelişen sosyal reform anlayışları vardı. Örgüt bunlarla çok mücadele etti. Bu anlamda III. Kadın Kongresi'yle biz bu süreci kurtardık. O süreç, gerçekten örgütsel varoluş sorunumuzun söz konusu olduğu bir süreçti. O noktada, çok stratejik bazı ihtiyaçlarımıza yanıt verdi. Ama onun yaşamsallaştırılmasına dönük zorlanmamız, bu sorunun kendisini tekrar etmesine yol açtı. Böyle geri dayatmaları çok yakın süreçte de yaşadık, hala da yaşıyoruz. Bunlar çeşitli reformlarla da kendilerini ifade ediyorlar, karşımıza öyle de çıkıyorlar. Bunu ele alıpta çok zorlandık. Dışarıdan bakılınca, ideolojik kimliğimizden çok, göze çarpan yaşam biçimimizdir. Bu da bizden kaynaklanıyor. Bunu da çok iyi görmek gerekiyor. Bu noktada, Kadın Kurtuluş İdeolojisi'ni çok fazla yansıtmadık. Önderlik sıkça sosyal bir ideoloji olduğunu vurguladı. Biz ise feodal değer yargılarının içinden çok fazla çıkamadık. Ben kendi adıma konuşmak

PJA IV. Konferans Tartışmaları

istiyorum; kadın özgürlüğünü, biraz namus bekleliğinde gördüm. Bu katılımımı çoğu zaman sınırlandıran bir nokta da oldu. Bizim bu ele alış tarzımız, dışımızdaki bireylerin mücadeleye katılımsızlığına yol açtığı kadar, mücadeleyi sınırlandırmamıza da neden oldu. Çünkü sosyal alanı sınırlandırdık. Sınırlandırdığımız için kendi katılımımızı da zayıflattı bu. Bunu geçmişte çok yaşadık. Bunu ele alış tarzımızın darlığının yansıdığı en önemli sonuçlardan bir tanesi de, geri çekilme sonrası Kürdistan'da yaşanan durumdu. Biz mücadeleyi alternatif yaratma olarak değil, karşıtlık temelinde algıladık. İki bloklu dünya sistemine dayalı ideolojik kimliğin de aslında bunda rolü vardı. Bir de bizim zor yaklaşımlarımız, kendi dönemi içerisinde yanılıgılı bazı kazanımlara da götürüyordu. Yani bazı şeyleri kurtarma gibi yansiyordu. Ama kendi dönemi içerisinde bunlar, yeterince dönüştürücü rol oynamıyordu. Özellikle geri çekilme sonrası bu sorunun çok fazla yoğunlaşması bence şunu açığa çıkardı; sıcak savaş koşullarının yarattığı ortam ve bundan yararlanarak bizim birbirimize dayattığımız dönüşüm, dıştan dayattığımız dönüşümdü. İçsel yanı çok zayıf kaldı. Hiç olmadı demeyeceğim, bu çok fazla inkar anlamına, biraz da ilkesel yaklaşımların reddi anlamına gelir. Bunu içselleştiremedik ve geri çekilme sonrası Kürdistan'da feodal yapının tekrar dirilişinden tutalım, kadına yönelik şiddetin gündemimize girişine, bizim o alanda sivil toplum örgütlerini geliştiremeyişimize kadar yaşanan şeyler bir bütünen aslında bizim Kadın Kurtuluş İdeolojisi'ne yaklaşımımızdan kaynaklanıyordu. Yaşam sahasını, feodal değer yargılarının çok da dışında görmeyen bir yaklaşımdan dolayıydı. O noktada, kopuş teorisi salt fiziksel sınırlarda bir yerde kaldı. Ben gelişimleri reddetmiyorum; yaşanan yetersizlikleri dile getirmek açısından belirtiyorum. Bu noktada çeşitli dönemlerde arayışlarımız da gelişti, biraz daha esnek yaklaşan, çözümlenmeye çalışan yaklaşımlarımız da oldu, ama biz bunu çok temel bir yaklaşıma dönüştürmedik. Mesela bir süredir, 'Erkeği dönüştürme projesi' gündemimizdedir, zaten özgür yaşam projesi gündemimizden düşmüyor. Kadın Kurtuluş İdeolojisi'nin yaşam sahasını nasıl geliştirebileceğimiz gündemimizdedir; tartışılıyor, ama bunu örgütsel yeniden yapılanma kapsamında ele alıp değerlendiremezsek, çok fazla genelleşen bir açılımımız olmayacak. Şöyle de dile getirmek mümkün; geçmişte yaşanan bir yöntem sorunuydu.'93 sonrası özellikle içimizde, sınıf mücadelesinde, cins mücadelesinde yaşanan çelişkiler ve bunların çözüm noktalarında yaşanan darlıklar aslında sürecin doğru değerlendirilememesinden kaynaklıydı. O süreçte kendi içimizde ele alış tarzımız, halklaşmamızın önünde engelledi. Mesela bu, halkın her boyutta, her düzeyde yaşadığı çelişkilerin tüm kapsam ve derinliğiyle içimize yansımaları anlamına geliyordu. İçimizde buna dönüştürücü bir biçimde yaklaşmak, halklaşma anlamına da gelecekti. Fakat bunu çok fazla yakalayamadık. Çünkü o

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

noktada çözüm yöntemimiz çok fazla doğru değildi. Bu anlamda, yöntemin gözden geçirilmesi, ideolojik kimliğe de bağlı bir olaydır. Bugün savunmalarda en temel vurgulanan nokta, ‘İdeolojik kimlik’ tir. Uygarlığın gelişmesinde zordan çok, ideolojik kimliğin belirgin rol oynadığına vurgu yapılıyor. “İdeolojik kimlik belirgindir” tespitini yaptığımızda, önümüze şöyle bir şey çıkıyor; dönüşüm de o noktada ideolojiktir ve düşünceye dayalı olmak zorundadır. Bu da en temelde gönüllü katılımı açığa çıkarıyor. Ama kimin ne olacağını netleşeceği bir sürece de biz çok fazla girmiyoruz. Böyle ele alırsak, bu da tersinden bir yığın yanılığını yaşamamıza götürür ve içine gireceğimiz süreçte bizi birçok kayba da uğratacaktır. Asıl açığa çıkan şey, yöntemimizin dönüştürme ekseninde yoğunlaşması gerektiğidir. Projenin böylesi bir anlamı var. Kendim de proje komisyonunda yer alıyorum, getirilen birçok eleştiriye katılıyorum. Bizim mantığımızda savunma psikolojisi çok fazla ağırlıktaydı ve bu noktada sürecin gereklilikleri üzerine çok fazla yoğunlaşıp derinleşmedik. Projeyi geliştirme süreci içerisinde en temel yaklaşımımız, birbirimizi ikna etmeye yönelikti. Çünkü geçmişte yaşadıklarımızı bu noktada değerlendirmek, doğru bir rotaya oturtmak çok zor bir olaydı. Ama şunun kaygısını da taşıyorum; bu noktada geliştirilecek eleştirilerin hem ilkesel düzeyimizi yansıtmada rol oynaması gerekiyor, bir o kadar da bunun pratiğe nasıl dönüştürüleceğinin dilinin yakalanması gerekiyor. Bu anlamda örgütsel yeniden yapılanma bir açılımı ifade ediyor. Açılımın kendisi bizi dönüşüm alanlarına açmak zorunda ve bu noktada, bu alanda bir yenilenmeye ihtiyacımız olduğunu düşünüyorum. Ama bu, daha büyük ilkesel bir duruşla tamamlanabilir. Bunun bilincinde olarak böyle bir sürece girmek önemli. Örgütsel yeniden yapılanma değerlendirilirken, bunun gerekçesi konulurken, savrulma tehlikesine de dikkat çekilmişti. Bu çok fazla bilince çıkarılmazsa, şöyle bir tehlike de var; kimin ne olduğu netleşsin ya da ben bireysel tercihim geliştireyim adına, içerisine girilen mücadelesizlik tutumu çok daha fazla geriletebilir bizi. Açılım yapalım derken, marjinalleşebiliriz. Eğer biz açılımdan salt niceliksel büyümeyi anlamıyorsak, niteliksel bir derinleşmeyi de anlıyorsak, ideolojinin yaşamsallaştırılmasını da anlıyorsak, o noktada ilkesel duruş da bir o kadar önemlidir. Ben bu noktada yetersiz kaldığının bilincindeyim. O konuda eleştiriler çok fazla gelişmedi, ama sürece en fazla da böyle bir kaygıyla yaklaşmak gerektiğini düşünüyorum. Bunları belirtiyorum.

Sa.(V.) ark.: Önderlik, savunmalarında sınıflı toplum tarihini, hiçbir ideologun, toplum bilimcinin ele almadığı kadar açık ve çözümleyici olarak ele aldı. Her ne kadar varolan ideologlar ve filozoflar kadına yönelik birçok değerlendirme yapmışlarsa da, ama hiçbiri kadını, Önderliğin ele aldığı tarzda ele almamıştır. Önderlik, “Ezilen en eski sınıf kadındır” dedi. Bu tespit yeni bir tespitti. Önderlik de daha çok ‘98’den

PJA IV. Konferans Tartışmaları

sonra bu alan üzerine yoğunlaştığımızı söylüyor. Daha önce de bu alana yönelik yoğunlaşmalarının olduğunu, birçok yönden gelişmelere açık gördüğünü, bu yüzden de en çok umudu o alanda gördüğünü, bundan dolayı da ağırlığı daha çok bu alana verdiğini belirtiyor. Bu tespitler üzerinde durmak gerekiyor. Önderlik, yine savunmalarında sosyoloji dalının bu alan üzerine araştırmalarını derinleştirmesi gerektiğini söylüyor. Çünkü aydınlatılmayan, keşfedilmeyen birçok yönü var. İçinde birçok keşfin yapılabileceği kadar derin bir alandır. Direnişlerle dolu bir alandır. Tarihe doğru bir bakış açısıyla bakmak tabii ki önemlidir. Kadının kaybedişiyle, insanlığın kaybedişinin birbiriyle nasıl bağlantılı olduğunu iyi anlamak gerekiyor. Bu anlamda ele aldığımızda daha önce her şey kadın ekseninde gelişti, fakat kadının kaybedişiyle, toplum da bir kaybedişi yaşadı. Kadın, bu yenilgiyi kolay kolay kabul etmedi. Halen de kabul etmiş değildir. Kadın cephesinden geliştirilen direnişler de bunun ifadesidir. Bunun için de kadının geliştirdiği direniş, anlamlıdır ve biz de kadın cephesi içerisinde bu mücadeleyi sürdürmek isteyen önemli bir gücüz. Önderliğimizin bu sorunu ele alış biçimi daha farklıydı ve onu diğer önderlerden ayıran da bu yönüydü. Bunu da herkes biliyor. Fakat halen de derinliğine anlamış değiliz. Önderlik, “Yaşamım, oluşturmak istediğim demokrasinin bir modelidir” diyordu. Çocukluğundan ele alıyor, bugüne kadar getiriyor. Önderliğin yaşamına damgasını vuran bu arayışlar, böylesi bir sistemin oluşumunda temel etkidir. Önderliği en fazla kadın sorununda derinleştiren, yaşadığı ilişki gerçeğidir. Belki daha öncesinde de arayışları var, ama temelde kadın özgürlük düşüncesi Fatma’yla olan ilişkisiyle daha fazla ön plana çıkıyor. Çünkü o zamana kadar hep sezgileriyle hareket ediyordu. Çocukken ne toplumun kural ve kaidelerine gelmiş, ne de annesinin baskılarına boyun eğmiş. Başkalarının ilişkilerini belirlemesine izin vermiyor; “Hiçbir zaman verili ilişkileri kabul etmedim” diyor. Yine “Fatma’ya karşı böyle bir duruşu sergilememde bilinç ögesi yok” diyor. ‘93’lerde yapmış olduğu bir çözümlemede bu ilişkide başarılı olmadığını ortaya koyuyor; “On yıl uğraştım fakat başaramadım” diyor. Sonuçta Fatma’ya karşı yenilmiyor, fakat Fatma’yı da çizgisine çekemiyor. O yönlü başarısızlığımı da, bu temelde ortaya koyuyor. Bundan yola çıkarak daha derin araştırma ve incelemeler yapıp, Kadın Özgürlük Hareketi’nin temellerini atıyor. Kadın boyutuyla derinleşmenin gerekliliğini ortaya koyuyor.

Kadın sorunu, devrimimizde çok yakıcı bir sorundu. Bugün sosyal yaşamı düzenlemeye yönelik tartışıyoruz diye, bu sorunu da bir kenara atacak değiliz. Bu sorun, bugün olduğu gibi yarın da en temel sorunumuz olacaktır. Sanki bu sorunun cevabını vermişiz, bu yönlü arayışlarımız bitmiş, bir kişilik oluşumuna gitmişiz, özgürlüğe ulaşmışız türünden bir yaklaşım çıkıyor. Kimse böyle olduğunu iddia edemez. Bunu iddia edenler

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

de, büyük bir yanlışlık içerisindeyler. Kısacası bu sorun, dün olduğu gibi bugün de, yarın da gündemimizdeki yerini koruyacaktır. Bu konuya ilişkin halen de çok derin cevaplar vermiş değiliz. Bu konuyu değerlendirmeyi önemli gördüm. Bir de bunun yanında cevap aranması gereken diğer bir husus ise, örgütümüz içinde neden böylesi ilişkilere gidildiğidir. Neden kadın ve erkek ilişkilerinin böyle olması bir gereklilik olarak görüldü? Bunlar da cevap bekleyen sorulardır. Doğrudur, hepimiz de sosyalitenin sadece kadın ve erkek ilişkileri olmadığını söyleriz. Fakat bunu bildiğimiz halde, hepimiz bu ekseninde tartışıyoruz. Arkadaşlar, ilişkilerin bu yönlü gelişimini, sadece devrimin koşullarına bağladılar. Bu, tek başına yeterli bir değerlendirme değildir. Yine bazı arkadaşlar, düşman gerçekliğiyle, savaşla, toplumsal gerçekliğimizle bağlantısını kurdular. Bunlar da tek başına yeterli düzeyde bir cevabı oluşturmuyor. Bunların hepsi tek başına birer gerçek, fakat hepsi bu gerçekliğin bir yönünü oluşturuyor. Yine böylesi bir değişimin gerekliliğini içinde bulduğumuz süreçle bağlantılı ele alırsak, o da tek başına yeterli olmaz. Şüphesiz bunun da bir etkisi var, fakat içinden geldiğimiz toplumsal gerçeklik bizi bu yönlü koşullandırdı. Devrim içerisinde gelişen ilişki biçimi, böylesi bir durumu zorunlu kıldı. Bunun nedenleri çok kapsamlı olarak konulabilir. Bu ilişki tarzını bir sürece kadar da yaşattık. Eski arkadaşlar daha iyi biliyor olabilirler, fakat bir süreden sonra bu ilişki biçimi bugünkü biçimini alıyor. Neden? Çünkü sorunlar yakıcı bir biçimde kendisini dayatıyor. Biz, bunların hepsini değerlendirdik. Dünyadaki devrim hareketleri içerisinde en fazla aile kurumuna karşı savaşan örgütün, PKK olduğunu hepimiz çok iyi biliyoruz. APOCU Hareket, aile için de bir devrimin gerekli olduğuna ısrarla vurgu yaptı. Hepimiz, devrimsel bir değişimi yaşaması gereken böylesi aile gerçeklikleri içerisinde şekillendik. Kendimizi ele aldığımızda, bu kurumu temsil eden birçok yanımızın olduğu görülecektir. Toplumsal gerçekliğin dayattığı verili ilişkileri olduğu gibi kabul edip uyguladık ve bu ilişki biçimlerimizle örgüt içerisine geldik. Şimdi aile kurumunda da bir devrimin olması gerektiğini belirten bir örgüt yapılanmasının, kalkıp bir aile kurması çok tutarlı bir yaklaşım olmayacaktır.

Ben parti içerisine ilk geldiğimde, kadın özgürlüğünden hiçbir şey anlamıyordum. Kadın yoldaşlarımızın hepsi bu düzeydeydi. Bize, “Niçin geldiniz” diye sorsalardı, “Ülkemiz için savaşmaya geldik” derdik. Genel olarak böylesi bir değerlendirmeyi yapardık. Kadın özgürlük sorununun olduğunu parti içerisine geldikten sonra fark ettik. Önderlik, kadın özgürlük sorununu ve ordulaşmasını bir gereklilik olarak önümüze koydu. Böylesi bir şey, ne bizim istemimiz, ne de erkek arkadaşların istemi üzerine gerçekleşti. Eğer bize o konuyla ilgili bir şey sorulsaydı bile, bizim o yönlü hiçbir görüşümüz olmayacaktı. İlk başlarda bir zorunluluk olarak dayatılan bu konu, daha sonra birçok şeyi bilince çıkarmamızda belirleyici

PJA IV. Konferans Tartışmaları

oldu. Kopuş teorisini şimdi daha iyi anlamamız gerekiyor. Çünkü bununla çok bağlantılı. Önderlik kopuşu gündemimize koydu. Ordulaşma aşamasında, bazı arkadaşlarımız Kaşura'da elleri kolları bağlanarak getirildiler; "Biz kadın ortamına gelmeyiz" diyorlardı. Bu, net bir biçimde dayatıldı. Bazıları, "Erkek olmadan yaşayamam" diyordu. Bize kalsaydı belki de kadın ordulaşması olmayacaktı. Önderliğe, erkekten ayrılmak istiyoruz tarzında bir dayatmamız olmamıştı. Önderlik, kadın için böylesi bir şeyin gerekli olduğunu biliyordu. "Kadın böyle devam ederse bu sistem içersinde kişiliğini yaratamaz" dedi ve böylesi bir karara gitti. Bunun için de fiziki bir kopuşu gerekli gördü. Biz kopuşla birçok şeyi kazandık. Arkadaşlar yaşamamış olabilirler, fakat biz yaşadık; on dakikalık bir yere erkek arkadaşlar bizi götürüyordu, erkek arkadaşlar bizi spora götürüp getiriyorlardı. Fiziki kopuş süreci kendisiyle birlikte birçok şeyi getirdi. Her şeye rağmen, kopuşla gücümüzün farkına vardık; erkek arkadaşlar olmadan da yürüyebileceğimizi, eğitim görebileceğimizi, mangalarımızı yapabileceğimizi gördük. Bunlar çok basit şeyler olarak da görülebilir, fakat benim için devrim niteliğinde şeylerdi. Önderlik, kısa bir ayrılıktan sonra tekrar karma birlikler oluşturdu. Bununla da Önderlik, başka şeyleri gündemimize koymak istedi; düşünsel anlamdaki kopuşu sağlamak istiyordu. Fiziki kopuş bir anlamda kendimize olan güvenimizi geliştirse de, içselleşmiş bazı şeyleri gidermeye yetmiyordu. Bu anlamda düşünsel olarak da bir kopuşun sağlanması gerekiyordu. Fiziki kopuş sürecinde bazı bayan arkadaşlarımızda farklı eğilimler çıktı. O dönemde bazı bayan arkadaşlarımız, karma birlikler içerisinde kendilerini göze sokmak için ağır yükten tutalım, erkeğin yapabileceği tüm kaba işlere kadar her şeyi yapıyorlardı. Fakat kadın ortamına geldiklerinde adeta köreldiler. Hiçbir şey yapamazlarmış izlenimini veriyorlardı. Çünkü kadın ortamı içerisinde artık kendisini kimseye beğendirme gibi bir sorunu yoktu. Bu tür yaklaşımlardan sonra fiziki kopuş olsa da, düşünsel anlamda bir kopuş olmazsa kilometrelerce uzak olsan bile yine erkeği yaşarsın sonucuna ulaştık. Bu çok net bir biçimde açığa çıktı. Bunun için de kopuş teorisi, düşünsel anlamda derinleştirilmeye çalışıldı. Bu da bize, irade, kişilik kazandırdı. Bu yönlü de çok adım atıldı. Geldiğimiz aşamada da kopuş teorisinde daha fazla derinleşmemiz gerektiği inancındayım. Bugüne kadar anlayamadığımız yönleri, daha fazla anlayıp derinleşmemiz gerekiyor. '99'da bayan arkadaşlar gazeteye yapmış oldukları bir röportajda Önderliğin İmralı'da çözüme yönelik geliştirdiği yol ve yöntemleri, biz de cinsiyet alanında geliştirmek istiyoruz diyorlardı. Erkeğin de kadından kopması gerekiyordu. Kadın, bir kopuşu yaşadktan sonra tercihlerini yapabiliirdi; kimliğini ortaya çıkarması için böylesi bir şey gerekiyordu. Önderlik halen de "yarım bıraktığım proje" diyor. Önderlik, bu yüzden bize "Hiçbir zaman arayışlarınızı durdurmayın,

sürekli aşkı, sevgiyi arayın, buna inanın. Eğer arayışa, gerçek sevgiye ulaşmaya inancın yoksa neden savaşıyorsun?” diyordu. Burada da sevginin savaş gerektirdiği yazılmış. Bu öyle boşuna söylenmiş bir söz değil, oldukça derindir.

Kadın ve erkekte gelişen özgürlük tercihini görmemiz gerekiyor. Başta bize rağmen gelişen bir modeldir. Fakat daha sonra tercihimiz haline geldi. Bilinçli olarak tercih ettik. Bir süreden sonra zorunlu dayatımdan çıktı, bilinçli tercihler haline geldi. Tümünden özgürlüğe ulaşmamışsak da, belli noktalarda ipuçlarını yakaladık. Bunları da inkar etmemek gerekiyor. En düşkün kadın ve erkeği saymazsak, bu mücadelenin bir şeyler anlayan bir insana altın bile versen, herhalde geleneksel bir ilişki biçimini yaşamak istemez. Ulaşılan özgürlük düzeyiyle tekrardan böyle bir ilişki biçimini yaşamak düşkünlük olur. Burada aradığımız tabii ki geleneksel ölçüler değildir. Ölçülerimiz özgürlükten yanaydı ve netti. Bu yönlü cesaretli de yaklaşmamız gerekiyor.

Bugün açısından da ne dogmatik, ne de pragmatik yaklaşımlara girmemiz gerekiyor. Özellikle bu projeye yaklaşım konusunda, bu iki yaklaşım kendisini belli boyutlarda dayatıyor. Örneğin “Önderlik eskiden de bunları söylüyordu” diyoruz. Ben de Önderliğin bunları eskiden söylediğine katılıyorum. Ama Atina savunmasıyla birlikte yeni bir paradigmayı koyuyor. Eğer biz bugün kalkıp Önderlik bunları eskiden de söylüyordu dersek, o zaman bunun yeniliği nerede kalıyor? O noktada insan bir açıklık görüyor. Önderlik daha önce de reel sosyalizm gerçekliğini, kadın gerçekliğini, devlet ve birey gerçekliğini çokça değerlendirip çözümlenmiş. Önderlik, “İmralı sürecine kadar da bu sorunlarda tam netleşmemiştim. İmralı koşulları öğreticidir. Burada sistemimin iskeletini yarattım. Artık cevapsız bırakacağım hiçbir soru kalmamıştır.” diyor. O yüzden bugün atılan adımların da temelsiz olduğunu düşünmemek gerekiyor. Önderlik bu yönlü hazırlık yaptı. ‘92’den bu yana barıştan, Türkiye’de nasıl bir çözümün gelişeceğinden bahsediyordu. Ama ilk kez böyle bir sistemin adını koyuyor. Bunun için de Önderliğin yarattığı yenilikleri görmemiz gerekiyor. Bu konularda dogmatik yaklaşımlara düşmememiz gerekiyor. Önderlik özeleştirisini veriyor, biz daha neyi koruyoruz? Bazıları “Önderliğin örgüt içerisindeki bu yaklaşımlardan haberi vardı” diyor. Neredeyse bazıları, “Bütün bunlara Önderlik sebep oldu” diyecek. Bu düzeyde pragmatik ve faydacı yaklaşımlar çıkıyor. Bazıları yeni bir şey olmadığını söylerken, bazıları da her şeyimizi değiştirmemiz gerektiğini belirtiyor. Yani inkarcılığa dayalı bir hastalık da çıkıyor. Bizi bugünlere getiren geçmişimizdir, onun ölçüleri üzerinden bugüne kadar geldik. Bundan on iki yıl önce böylesi bir proje geliştirilmiş olsaydı, belki de ölçülerimiz toplumun ölçülerinden çok farklı olmayacaktı. Kendimizi toplumun geleneksel ölçülerinden kurtaramazdık.

PJA IV. Konferans Tartışmaları

Fakat şimdi özgürlük ölçüleri geliyor. Örneğin Gülbahar Gündüz'e yönelik bir saldırı gelişti, yetmiş yaşındaki bir ana "Gülbahar hiç utanmasın, düşman yaptığıyla Gülbahar'ın başını önüne eğmek istedi." derken, biri de "Tecavüz edilmeyen neyiz kaldı ki?" diyordu. Kadın da tecavüz olgusunu cinsellik olgusundan çıkarmış. Yani zaten halk olarak eziliyorsun, sömürülüyorsun, bütün haklarına tecavüz edilmiş, cinsel olarak tecavüze uğramışsın uğramamışsın ne fark eder. Bu öyle çok basit bir şey değildir. Geleneksel ölçülerle büyümüş yetmiş yaşındaki bir ana bunları söyleyebiliyorsa, bu devrimci hareketin içinde yer alan militanlar olarak tabii ki bir düzey kazanmışızdır. Bunun için de bırak bizi, normal toplumdaki insanlarımız bile geleneksel ölçülerde bir ilişki yaşamayı kabul etmiyorlar. Batman'da yaşanan intiharlar bir anlamda da toplumsal ölçülere karşı bir eylemdir. Bir yönüyle çaresizliği ifade etse de, bir yönüyle de yaşadıklarına "dur" demektir. Bu boyutlarını da görmek gerekiyor. Kadın artık kolay kolay bunları kabul etmiyor. Gülbaharı destekleyen yaklaşımlarda insan bunu çok net görebiliyor. Kadın cephesi olaya böyle yaklaşıırken, erkek cephesi ise, "Onun hatasıydı" dedi. Bu anlamda kadının ulaştığı bu düzeyi inkar etmemek gerekiyor. Bir adım atacaksak da, bunlar üzerinden atacağız. Geçmişini inkar ederek, bir ilişki arayışına girersek, o ilişki çok fazla doğru sonuçlar ortaya çıkarmaz. Arayışlarımızın üstünde geliştiği temelleri soyutlamamız gerekiyor. Nasıl ki doğada mutlak bir şey yok ise, bu noktada da mutlak yaklaşımların olmaması gerekiyor. Sorun iki insanın birbirini güdusel veya duygusal temelde sevmesi değildir. Örneğin ben Erdal arkadaşı, bir yoldaş, bir insan olarak çok seviyordum. Fakat hiçbir zaman sevgimi gösteremedim. Neden? Çünkü genel hassasiyetlerimiz vardı. Bir insanı sevmen, ona değer vermen sevgilin olduğu anlamına gelmez. Günlük sevgi ölçülerinde bile ön plana çıkan bu oluyor. Bizim kendi cinsimizle ilişkilerimizde, diğer cinsle ilişkilerimizde, her şeyde öne çıkan bu yaklaşım oluyor. Bu bir tabu haline gelmişti aramızda. Tabulaştırdığımız şeyleri sayarsak sayısının altından çıkamayız. Bir zamanlar kitap yazmak bile bir tabuydu. Berjin Haki, 'Kavalın Ezgisi'ni yazana kadar neler yaşamadı ki, diyar diyar gezdi, oportünist denildi, fakat o her şeye rağmen yazdı. Doğayı sevmek bile bir aralar tabuydu. Bunların hepsi askerlikten uzaklaşmanın emareleri olarak görülüyordu. Bunları da yaşadık. Bu anlamda tabularımız oldukça fazla ve derindi. Bunlar bizi çok farklı yerlere de götürdü. Meşru savunma anlayışımızda da bunu biraz görüyorum. PKK, çıkış itibarıyla de meşru savunmayla başlayan bir hareketti. Türk devleti bize siyasetin yollarını açmış olsaydı, biz dağlara çıkmak zorunda kalmayacaktık. Bizi kabul etmediği için biz de bir tercih olarak değil, bir zorunluluk olarak dağları seçtik. Silahlı mücadele tarihimizde çeteciler de çıktı. Onların çıkmış olması, yürüttüğümüz savaşa

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

küfretme anlamına gelir mi? Tabii ki hayır. Bir yandan çetecilik yaşanırken, bir yandan da büyük kahramanlıklar yaşandı. Çeteciliğin silahlı mücadele tarihimize yarattığı tahribatlar oldukça fazla, hatta teröristlik damgasını bile onların pratikleri sonucu aldık. İlişkiler anlamında da aşırıya kaçan yaklaşımlar oldu. İlişkilerimize de toplumdan aldığımız geri geleneksel ve küçük burjuva ölçüler damgasını vurdu. Gelişen bu ilişki biçimlerini tabii ki harekete mal etmek doğru olmaz. Fakat bunlar gelişmedi de diyemeyiz. Bazen bir bakış bile suç sayılabilecek düzeye getirildi. Çetecilik özellikle ilişkilerle çok oynadı. Göz koydukları bazı bayanlar, onlara karşılık vermedikleri için düşkünlükle suçlandılar. Birçok genç kıızı böyle saf dışı bıraktılar. Bunların hepsi yaşandı. Yaşanan ilişki düzeyi kendi dönemi içerisinde yanlış değildi. Bize birçok şey de kazandırdı. Eğer o düzey olmamış olsaydı, biz bugün bu düzeye gelmiş olmayacaktık. İlişki tarzımız farklı olsaydı, Türk sol hareketleri gibi olurduk. Kadımları gelip bir süre dağlarda kalıyor, daha sonra çekip gidiyorlar. Savaş dışı kalıyorlar. Devrim içerisinde bu kadar yıl kalmamıza yol açan şey, ilişki tarzımızdı. Bunu tabii ki sahiplenmemiz, korumamız gerekiyordu. Ben de geçmişin bize birçok şey kazandırdığına katılıyorum. Böylesi bir projeyi gündemimize almamız, ilişkilerde ilkesizleşeceğimiz anlamına gelmez. “İlkelerimizi bırakma anlamına geliyor” diyen yaklaşımı çok yerinde bulmuyorum. İçimizde ihanete götüren, o derecede ele alınacak yaklaşımlar olduğu gibi çok masum olduğunu söyleyebileceğimiz yaklaşımlar da ceza gördü. ‘Masum’ tanımını bilinçsizlikten kendi duygularına yenik düşenler için söylüyorum. Fakat bu noktada bunu masum yaşayanlar da, deyim yerinde ise düşkünlük derecesinde yaşayanlar da aynı cezaya çaptırıldılar. Örneğin, savaş yıllarında çatışma esnasında arkadaşı yanında şehit düşmesine rağmen, mevzilerde çeşitli ilişkilere girenler oldu. ’92 savaşında bu sıkça yaşanıyordu. Bu tarz ilişkileri, insani ölçülerin hiçbir yerine oturtamıyorsun. Gerçekten bu tarz ilişkilerde çok büyük bir egoizm yaşanıyor. Şimdi bu tarz ilişkileri de, yalnızca bir bakıştan ibaret olan ilişkileri de aynı kefeye koyduk. Dolayısıyla çok büyük uygulama hatalarına düştük. Fakat bu da tüm uygulamalarımızın yanlış olduğu anlamına gelmiyor, gelmemeli. Bazıları belli yaklaşımları gerçekten hakketmişlerdi. Ölüm vb. anlamda söylemiyorum, ama çeşitli yaptırımları hak eden yaklaşımlar da oldu. Çünkü ihanete kadar giden ilişki biçimleri ortaya çıktı. Önderlik, “Ben kızları seviyorum. Benim sevdiğim kızlar gidip karakol kaldırıyor. Siz ise sevdiğiniz kızlar ile el ele karakollara gidiyorsunuz” diyordu. Dolayısıyla iki yaklaşım arasındaki farkları ortaya koymalı ve birbirinden ayırmalıyız. Ancak böylelikle uygulamalarda ortaya çıkan haksızlıkları değerlendirebiliriz. Karar da bunun üzerine getiriliyor. Arkadaşlar, Önderliğin ortaya koyduğu kategorilerden

PJA IV. Konferans Tartışmaları

bahsettiler. Bu kategorilerin de iyi anlaşılması gerektiğini düşünüyorum. Burada Önderlik, İştârin torunlarından söz ediyor. Sümerler üzerine yapılan çeşitli araştırmaları konu edinen kitaplarda İştârah rahibelerinin bir tapınakta yaşadıkları ve onlarla belirli zamanlarda ilişkiye geçen insanların kutsandıkları yazılıyor. Onlarla ilişkiye geçmek, kutsal bir olay olarak algılanıyor. Şimdi kendimize böyle bir isim taktığımız (İştârin kızları) zaman, kendimizi belli bir kategoriye koymuş oluyoruz. Hiyerarşik sistem yaklaşımına düşüyoruz. İştârin kızları toplumu dışalamıyor. Toplumu kapsama gibi bir özellikleri var. Kimse onlardan rahatsız değil ve kimsenin gelişimi önünde engel değil. Dolayısıyla bu noktada kendimizi bu durumdan kurtarmamız gerekiyor. Kendimize böyle bir kategori biçeceksek, -ki bana göre olması zorunludur- farklı tercihlerin düşkünlük olarak algılanmaması için, ona uygun bir biçim ve form kazandırmak zorundayız. Bazılarının tercihlerinin ilkel, bazılarının ise ilkesiz ve düşkün olarak değerlendirilmesi kategorilendirmeyi beraberinde getirir. Önderliğin de böylesi bir kategorilendirmeyi kastetmediğini düşünüyorum. Bundan, bu üç kategoriye doğru bulmadığım anlaşılmalı. Bunlar oldukça yerinde olan tercih sıralamalarıdır. Fakat asıl önemli olan, pratik yaşamda geliştirdiğimiz yaklaşımlarımızla ve anlayışlarımızla buna ters düşmemektir. Öte yandan tercihini ilişkilerden yana kullanan kesimler ise özgürlükten yana kullananlar için, “Bunlar muhafazakardır” biçiminde tanımlamalara gitmemeliler. Şimdi sanki iki cephe oluşmuş durumda: Muhafazakar ve reformist cephe deniliyor. Bu yaklaşımlar çok doğru değil. Ne bazıları çok fazla muhafazakar ne de bazıları tam anlamıyla reformist. Dolayısıyla böylesi yanlış yaklaşımlara düşmek yerine birey tercihlerini tam olarak öne çıkarabilmek için, sürecin ve örgütün ihtiyaçlarını düşünmek yeterli olacaktır. Bu, sağlıklı bir düşünce düzeyini yaratacaktır. Direkt ilkelerden başlarsak burada bir tartışma düzeyi yaratamayız. O nedenle örgütün ihtiyaçları nelerdir, sorusu üzerinde düşünmeliyiz. Daha öncesinden de Önderlik çözümlerleri vardı. Önderlik bizimle çok tartışıyordu. Hatta Başkan, “Ne yapmalıyım, ne yapmalıyız? Acaba onları evlendirsek mi ya da evler mi kursak?” gibi sorular dahi soruyordu. Bu konuda bir çözümsüzlüğümüz vardı. Özgür yaşam için bir formül vardı, ama herkes buna gelemiyordu. Geçmişten günümüze kadar bu devam ediyor. Bunun çok büyük kopmalara yol açmaması, ayrılıklar yaratmaması için belli reformlara gidilmesi gerekiyor. Bunun yanında bu projeyi salt, “İhtiyaç var, bu noktada yaşanan zorlanmalar ve kaçışlar var. Bunu önlemek gerekir” mantığıyla sınırlamak istemiyorum. Bu belki projenin geliştirilmesinin bir yönü olabilir, ama tüm yönleri değildir. Belki arkadaşlar daralabilirler, ama küçük görmemek gerekir. Bu da bir sebeptir. İnsan ister istemez bunları değerlendirmek zorundadır. Burada intihar eden B. arkadaş vardı. Biraktığı mektupta,

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

“Birisine ilgi duyuyordum. Bunu söylersem arkadaşlar bana düşkün derler, o yüzden korktum, söyleyemedim” diye yazıyor. Yani bazı tabularımız, yaşanan bu tür yetmezliklerin doğal bir biçimde tartışılmasının önüne geçiyor. Bunlar hiçbir zaman yasak değildi. İnsanın duyguları ve güdüleri vardır. Sonuçta insan, duygusal bir varlıktır. Fakat biz, bunları inkar ettik. İnkarcılığın ne anlama geldiğini Önderlik, Atina savunmasında açıyor. Böylesine bir inkar durumu yaşandı. Öyle ki hiç kimse yaşadığı bu tarz sorunları gelip yönetimiyle tartışmadı. Gelip, “Ben, şu arkadaşına şöyle bir ilgi duyuyorum” deseydi elbette onunla bir tartışma düzeyi geliirdi. Ama arkadaş kendisince böyle anlıyor. Şimdi yapımızda bu düzeyde olan arkadaşlar çoktur. Bana göre de bu proje öyle kolay kolay yaşamsallaşmaz. Örneğin, neden arkadaşlar ‘kimse yetkisine dayanarak bir başkasına hükmedemez’ maddesini koymuşlar? Çünkü bu bir tehlikeyi arz ediyor. Yüzde seksenimiz enstest ilişki yaşamış. Bu ilişkiyi geliştirenler, “Bu durumu kimseye söylersen seni öldürürüm ya da senin kızkardeşine de öyle yaparım” diyor. Böyle bir tehdit var üzerinde. O da böylesi tehditler altında gizlemeyi yeğliyor. Şimdi parti içerisinde bazı arkadaşlar var ki on, on beş yıldır parti içerisinde fakat yeni yeni yaşadıkları bu durumları anlatmaya çalışıyorlar. Yıllarca yaşadıkları bu durumu bir sır olarak saklamışlar. Demek ki bu, öyle basit bir şey değil. Böylesi bir psikolojiyi yaşayan bir genç kız, bu yönlü dayatmaları kaldıramaz. Bunun için de ya B. gibi yapıyor, ya ilişkiye giriyor ya da kaçıyor. Yani köklü bir çözüm bulamıyor. Bunun için de böylesi durumlar karşısında tedbir kararlar olmalıdır. Böylesi durumları da görmemiz gerekiyor.

Son olarak bir iki noktaya daha değinmek istiyorum. Şimdi kadın cephesinden yaşananları biraz ortaya koymaya çalıştım, fakat erkek cephesinin geçen süreci nasıl değerlendirdiğini de biraz ortaya koymak istiyorum. Şimdi bazı arkadaşlar yaptıklarını “fedakarlık yaptık” biçiminde değerlendiriyorlar. İşte bilmem “savaştı, fedakarlık yapmamız gerekiyordu, o yüzden de bazı şeylerimizden ödün verdik. Fakat şimdi durumlar değişti, farklı adımlar atabiliriz” deniliyor. Bu yönlü atılan adımları bu biçimde bir değerlendirilmeye tabi tutmak tabii ki doğru değildir. Erkek, kadının verdiği mücadelenin dışında kaldı. Son yıllarda erkeği dönüştürme projesiyle erkek biraz daha bu mücadelenin içine girmiş durumda. Bu yönlü yanlış yaklaşımlar çıkabilir. Yani bıraktığı yerden başlamak isteyenler olabilir. Böylesi yaklaşımlara karşı kadının tavrı çok önemlidir. Böylesi durumlar karşısında uyanık olmamız gerekiyor. Erdal arkadaş, “Bazı arkadaşlarımız şimdi kadını sevmekten bahsediyorlar, bunu söylemeden önce taş altı ettikleri kadınların hesabını versinler.” dedi. Bu, bana göre bir vasiyetti. Bizim de bu noktada erkek gerçekliğini tanımamız gerekiyor. Bu adımları neye dayanarak attığımızı

PJA IV. Konferans Tartışmaları

iyi ortaya koymamız gerekiyor. Bazı erkek arkadaşlarla mentalitemizde ayrılıklar var. Böylesi inkarcı yaklaşımların dayatımda bulunulmaması için güçlü bir duruş sergilemeliyiz. Tercihlerimizde net olmamız gerekiyor. Birçok kez tepki gösteriyoruz, savunma psikolojisine de giriyoruz. Dar, tepkisel ve savunmacı yaklaşım, güçsüzlükten, çözümsüzlükten kaynağını alıyor. Bu açıdan da bu yönlü bir korkuya hiç gerek yok, bunu aşabilecek kadar güçlü olduğumuzu düşünüyorum. İnançlıysak, doğru tercih geliştirebilirsek, hiçbir erkek bizi kendisine göre ne şekillendirebilir, ne de irademize hükmedebilir. Bu yönlü biz irade sahibiyiz diyorsak, o zaman hiçbir şeyden korkmamız gerekiyor. Ben de arkadaşlara katılıyorum, bundan bir yıl önce Önderlik üç kategoriye belirirken neden tartışmadığımızın özeleştirisini verebilmeliyiz. Şimdi şakır şakır tartışıyorlar. Biz de çizgimizde derinleşip netleşseydik, daha güçlü bir pozisyonda olurduk. Fakat halen de geç kalmış değiliz. Bu proje de bunun için tartışılıyor, bu tartışmalar bugün buna hizmet ediyor. Kökten de değiştirebiliriz. Fakat geliştireceğimiz ilişkiler özgürlük ölçülerine dayanmalı.

Çok güçlü arayışlarımız yoktu. Önderlik çoğu kez arayışlarımız olsun demesine rağmen, biz arayış sahibi olmadık. Özgür olanı arayamadık. Birçok kez aradığımız şeyi bulduğumuza inandık. Önderlik rahip ve rahibeler gibi yaşamaktan bahsediyordu. Önderliğin geliştirmek istediği projeleri çok fazla derinliğine anlayamadık. Kadın tarafından da biçilmesi gereken, verilmesi gereken anlam verilmedi. Bundan bir süre önce iki arkadaş birbirine mektup yazmış diye onları yedi-sekiz ay tutukladık. Fakat bu yıl bazı arkadaşlarımız cinsel ilişki düzeyinde bazı şeyler yaşadılar, biz bunları bir ay yoğunlaştırabiliriz. Şimdi bu insan bu şeyi yaşadktan sonra sen onu öldürsen bile bu çözüm olmaz. Bir arkadaş parti tarihini anlatırken, bir örnek veriyor, “İki kişi ilişki geliştirmişti, biz de bu duruma yönelik bir soruşturma komisyonu oluşturduk. Komisyonda bulunan bayan arkadaşla erkek arkadaş da aynı ilişkiyi geliştirdiler” dedi. Yani şimdi böyle bir sorundu. Önderlik de hiç dar öyle yaklaşmadı. Yani cezalandırsan da çözüm olmuyor. Çözüm, değişim ve dönüşümdür. İki insan birbiriyle ilişki geliştirmiş diye, radikalizm adına biz o insanları yerden yere vuruyorduk. Bizim bu yönlü çok aşırıya kaçan yaklaşımlarımız oldu. Bu yönlü ilişki geliştiren insanlara platformlarda küfür bile ettik. O ortam içerisinde biri kalkıp, “Neden küfrediyorsun” deseydi, kesinlikle o da düşkünlüğün savunuculuğunu yapıyor diye suçlanırdı. Bu düzeye ulaştırmamız gerekmiyordu. İdeolojik anlamda çözmemiz gerekirken, küfürlerle olayın üzerine gittik. Önderlik ilişki geliştiren iki insanı iki yüz, üç yüz insanın karşısına getirip çözümlerdi. Bazıları geliştirdiği ilişkinin doğruluğunu bile savunuyordu. Fakat Önderlik her şeye rağmen ilişkiyi çözümler, yanlış yanlarını ortaya

koyardı. Her şeyi yerli yerine oturtmamız gerekiyor. Önderliğin değerlendirmelerini de yerinde kullanmak gerekiyor. Önderlik bu kategorileri boşu boşuna gündemimize koymadı. Önderlik son iki görüşme notunda bugün tartıştığımız konulardan bahsediyordu. O da gündemimizin ne olduğunu çok iyi biliyor. Artık bazı şeyler değişecek. Örneğin, KHK tüzüğünde üyeliğe alma ve üyelikten çıkma var, üyelikten atılma yok. Atma var, fakat disiplin suçu işledi mi atılıyorsun. Yani girmek de çıkmak da bireyin iradesiyle olan bir şey. Yarın öbür gün bazıları bu durumdan faydalanıp kalkıp “Biz bu hareketle olmak istemiyoruz” diyebilirler. Bu da kayıplara yol açabilir. Bu durumda da özgürlükten yana tercihlerini yapacaklar olacağı gibi geleneksel ilişkileri de yaşamak isteyenler de olacaktır. Ben çok fazla hayalci de yaklaşmak istemiyorum, fakat kesin çıkar. Bu yönlü ciddi sorunlar da yaşanabilir. Bu süreci, bir geçiş süreci olarak da değerlendirebiliriz. Bireysel tercihlerimiz dışında, genel bir sorundur. M. Alanında üç yüz, dört yüz kadromuz var ve bu yönlü çok ciddi sorunlar söz konusu. Yine Avrupa aynı şekilde. Kendi içimizde tabular oluşturduğumuz yetmiyormuş gibi bir de topluma da taşırdık bunları. Aile ilişkilerinde çok ciddi savrulmalar yaşanıyor. Bizim birçok çalışanımız aile ve parti arasında gidip geliyor. İki arada bir derede kalmış gibi. Örneğin gelip bize katılıyor, eş, çocuk sorunundan kurtuluyor. Bir çanta atıyor koluna ev ev dolaşip kitap satıyor. Çünkü aile sorunları içerisine girse çıkamayacağını biliyor. İnsanlar o kadar ağır sorunlar yaşıyorlar ki artık kaldıramayacak düzeye geliyorlar. Tercihleri sadece ilişki boyutunda değil, çalışma alanlarında da belirgin kılmak gerekiyor. Örneğin biz ‘97’de ***’yı getirdik, dört yıl dağlarda kaldı, fakat onu asker yapamadık. Önderlik, “Ülkeye gitsin, gerçekliğimizi görsün”dedi, fakat ülkedeki arkadaşlarla Önderliğin tavrı çok farklıydı. Bu yönlü yanlış yaklaşımlar da oldu. O anlamda tercihleri sadece kadın-erkek ilişkileri boyutunda değil, çok yönlü değerlendirmemiz gerekiyor.

Son üç-dört yılda yaşanan değişimleri görmek ve inkar etmemek gerekiyor. Çok büyük değişiklikler oldu. ‘92’de Beritan arkadaş bir eyleme gidecekleri sırada halay başında ‘Esmerim biçim biçim’ şarkısını söylediği için, arkadaşlarımız özel savaşın uzantıları olarak değerlendirip ondan rapor istediler. Bu bir trajedidir. Belki arkadaşlar gülüyor, fakat ben bu örnekleri verirken, arkadaşlar gülsünler diye vermiyorum. Bu son üç-dört yılda atılan adımların da görülmesi gerekiyor.

Özgürlüğe Sevgiyle Başlayan Bir Devrim Hareketiyiz

Za. ark.: Yaklaşık bir yıldır Özgür Kadın Akademisinde kadının zemininde belli bir eğitime, yoğunlaşmaya alındık. Birey olarak bu eğitimlerden çıkardığım sonuç, mantık yapımı da etkiledi diyebilirim.

PJA IV. Konferans Tartışmaları

Çünkü eğitime gelmeden önceki mantık yapımıyla şu anki mantık yapım arasında fark var. O yönlü değişimlerin olduğunu görebiliyorum. O anlamda biraz daha somut konuşmaya çalışacağım.

Bu tartışmaların yürütülmesinin kendisi bir sosyalitedir. Bu, kadının ulaştığı düzeyi gösteriyor. Şunun da altını çizmek gerekiyor; dışarıdaki erkek yapısı bu konferansın bitimini bekliyor. İlginçtir, ama gözler, kulaklar buradadır. Bunu bir erkek olarak söylüyorum; belki içindeyim fazla yabancı değiliz, tartışmaları olumlu-olumsuz izliyoruz, duyuyoruz. Ama dışarıdaki yapı gerçekliğimiz çok farklı. Ben yadsıma anlamında belirtmiyorum. Beklentiler, tercihler farklıdır. Kimi politik hesaplar, kimi siyasal hesaplar, kimisi bireysel hesaplar peşinde. Böyle iç içe girmiş bir gerçeklik var. O anlamda, burada yürütülen tartışmalardan çıkacak düzeyin veya sonucun başta örgütümüz için, yapımız için, özelde de kadın gücünün açığa çıkardığı düzey anlamında büyük bir anlam ifade edeceğini düşünüyorum. Birkaç noktada görüş sunacağım: Birincisi, buna 'sosyal reform' deniliyor. Ben sosyal reform kelimesine fazla sıcak bakmıyorum. Çünkü Önderlik Atina savunmalarında devrimsel değişimlerden, çözümlerden bahsediyor. O anlamıyla bundan sonra özellikle kadın ekseninde gelişecek olan tüm dönüşümler devrimsel nitelik taşımaktadır. Bunun içe ve dışa yansımaları, hatta bireyin kendisine yansımaları özünde devrimseldir. Bu tartışmaların gündemimize girişi -yapı gerçekliğinde tartışılıyor, ortamımızda tartışılıyor- dışın dayatması mıdır, bir ihtiyaç mıdır yoksa örgütümüzün, özelde de Özgür Kadın Hareketi'nin ulaştığı düzey midir? Bu ihtiyacı doğuran nedenler nelerdir? Dış etkinin rolü nedir? Şüphesiz dış faktörleri yadsımak doğru olmaz, çünkü bu dünyada yaşıyoruz ve bu dünyada siyaset yürüteceğiz, yürütüyoruz. Direkt ve indirekt etkileri olacaktır. Salt bu etkilere dayanarak, Amerika, Avrupa istiyor veya içimizde belli bir kesim istiyor diye bir düzenlemeye ya da bir yenilenmeye gitmiyoruz. Bunların da rolü var, ama Önderliğin özellikle AİHM savunmaları ve Atina savunmalarında ortaya koyduğu bir düzey söz konusu. O düzeyin kapsamı bizleri aşıyor, örgütü de aşıyor. Öyle bir aşkınlık ki, aslında buna ulaşabilmek için çok köklü, kapsamlı değişimleri, dönüşümleri çok hızlı gerçekleştirmek gerekiyor. İkincisi, tüm bunların özellikle Özgür Kadın Hareketi'nin hem bilinç anlamında hem de sosyalite anlamında geldiği düzey, elde ettiği kazanımlarla gelişmiş olmasıdır. Bir mücadele tarihi, bir direniş geleneği var. Kadının bu çağda her anlamda öncülük yapması bir zorunluluktur. Bundan önce Toplumsal Sözleşme tartışıldı, özgürlük bilincinin toplumlara yedirilmesine değinildi. Şimdi eğer bu espriyle hareket edilecekse, özgür kadının ya da bu ideolojinin de kendisini aşkınlığa ulaştırması gerekir. Daha akışkan, daha dinamik ve daha çok yeniliğe açık olması gerekir. Bu yenilik tercihleri yadsımamalı. Arkadaşlar bu yönlü de görüş belirttiler, hoşgörülü olmak

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

önemlidir. Tercihler çok farklı da olabilir, çok ters de olabilir. Eğer demokratik bir kültür geliştireceksek, bunu topluma yeni bir model olarak sunacaksak, bunlara da açık olmak lazım. Gelişecek sosyalitede bu hoşgörü kültürü, demokrasi kültürü bence ağırlık kazanıyor. Şimdi gelinen düzeyde Özgür Kadın Hareketi, -ki bir harekete dönüşüyor- kendi sosyalitesini yaratmazsa ne olur? Bir sosyalite yaratılmak zorundadır. Sosyalite, salt cinsler arası ilişki olarak algılanıyor. İnsanın sosyal bir varlık olduğu söyleniyor. O zaman sosyalite, insanlar arasında gelişecek bir gerçeklik, bir olgudur. Şimdi ikisinin toplumlar içerisinde doğru ilişkilenebilmesi, doğru bir ilişki gerçeğine ulaşması; uyumluluk, hoşgörü, eşitlikçi, özgürlükçü bir düzeye ulaşması doğru bir sosyalitedir. Doğru ve gerçek sosyalite biraz budur. Demokratik-ekolojik toplum sosyalitesinin temeli de budur. Kadın ve erkek cinsinin doğru, uyumlu, özgür, eşitlikçi ve paylaşımcı bir şekilde beraber yaşamasıdır. Bizim artık salt canlı varlıklarla değil, doğayla da, cansız varlıklarla da bir ilişki geliştirmemiz gerekiyor. Ki, yeni evrim esrimizde ek olarak bu da vardır. Salt insan olgusuna dayalı bir sosyalite değil, bunun kültürü ve sanatı da var. Her boyutuyla doğru bir ilişkiyi gerçekleştirmek gerekiyor. PKK'nin kendisi bir sistem yarattı. Bu sistem topluma da mal oldu; kültürüyle, yaşam biçimiyle, ilişkileriyle, üslubuyla topluma mal oldu. Kendi sosyalitesini yarattı. Biz yeniden bir sosyalite yaratmıyoruz, yeni bir sosyalite anlayışına ulaşacağız. Bunun temelleri sağlam olduğu kadar, yetersizlikleri de vardır. PKK'nin kültürü, ahlakı, Önderlik felsefesi özgürlükçü, eşitlikçidir, sosyaliteden uzak bir sosyalite değildir. PKK'de olumsuzluklar da, olumluluklar da öne çıktı. Bugün mevcut durumuyla bile ortamımızda yaşanan sosyalleşme gerçeği, -sadece kadın ve erkek duygusal ilişkisi anlamda belirtmiyorum. Sosyal ilişki bir tek o değildir- Avrupa'daki, Amerika'daki kadın-erkek ilişki gerçeğinden çok çok öndedir. İdeolojik olarak öndedir, sosyal olarak öndedir, kültürel olarak öndedir. Her boyutuyla bir düzeyi ifade ediyor. Ama bazı şeyleri aşamadığımızı da görmemiz lazım. Feodalizmin bazı dogmalarını ve tabularını aşamadık. Biz örgüte gelirken, ailede kazandığımız sosyaliteyle geldik; toplumda, okulda, üniversitede, şurada, burada kazandığımız sosyaliteyle örgüt içerisine geldik. Bu sosyalitelerle örgüt içerisinde bir gerçeklik ortaya çıktı. Bu gerçeklik, Önderlik sosyalitesini geriye çekti. Önderliğin kadınlı ilişkisi, kadınlı yaşamı bizim yaşadığımız, ilişkilendiğimiz tarzda değil. O zaman bu sosyaliteyi yaratan biziz ve demek ki şimdi aşacak olan da biziz. Bu, reddederek, inkar ederek de aşılamaz. Bu, ancak üzerine katacaklarımızla aşılabılır. Önderlik, "Bir şeyi değiştireceksek tarihi ve geleneği iyi bilmek gerekir" diyor. PKK tarihini, geleneğini iyi bilmek gerekir. Şimdi yeni bir sosyaliteyi yaratmak da bunları inkar ederek değil, bunların üzerine yenisini ekleyerek olur.

PJA IV. Konferans Tartışmaları

Yapılmaya çalışılan da budur. Biz yapı olarak bu cesareti gösteremedik, birey olarak gösteremedik. Bu cesareti örgüt gösterdi. Yine üstten dayatıldı. Bugün eleştirdiğimiz hiyerarşinin en üstündeki kesimi bunu bize dayattı ve biz öyle tartışıyoruz. Yapımızda, bireylerde bu tartışılmıyor mu? Tartışılıyor. Ama nasıl? Köşe bucak, ürkek tartışılıyordu. Cesaretle tartışılmıyordu. Şimdi örgüt bunun önünü de açıyor. Birey olarak doğal gelişiminden yanayım. Bir şey doğallığında gelişirse bir anlam ifade eder. Zorla veya dayatmalarla bir gelişme olsa bile, kısmi olur. Ben bunu belirtirken, şu anki durumu yadsımak anlamında belirtmiyorum. Ama kendi doğallitesinde gelişmesi en mantıklı, en kalıcıdır. Bu süreçte atacağımız her güçlü adım, sonucu belirleyecektir. Yeni bir giriş yapılıyor. Özgür Kadın Hareketi, bir hareket olmaya, biraz daha evrenselleşmeye, biraz daha sınırlarını aşmaya yönelik bir adım atıyor, onun hazırlıklarını yapıyor. Aynı süreçte bunun gündemde olması, bence atılacak adıma büyük bir güç de katabilir. Doğru ele alınıp, değerlendirilirse, güçlü sonuçlar elde edilebilir. Hareket, güçlü bir potansiyeli bağrında taşıyor. Kadının gücünü, ayrıca erkeğin gücünü yanına alarak bir adım atmak, biraz da hareketin hem kararlılığını hem de izleyeceği perspektifi ortaya çıkarıyor. Geriye çeken yanlarımız şüphesiz var. Bir sosyalite geliştirilecekse, içimizde yaşanan bazı tabular, dogmalar aşılacaksa; onun yerine ortak birliktelik ya da özgür uyumlu bir yaşam yaratılacaksa öncelikle yaşadığımız dogmalardan, tabulardan arınmak gerekiyor. Yeni süreçte biz, 'biz' olarak yer alamayız. Bunu eksiklikler, kalıntılar anlamında söylüyorum. Kişiliklerin de yenilenmesi gerekiyor. Biz yatay örgütlenmeye geçiyoruz, birey iradesi açığa çıkacak derken de, bireyin iradesi eskinin üzerinde açığa çıkmaz dedik. Eski birey üzerinden eski iradeler açığa çıkar, geleneksellik, kölelik açığa çıkar. O birey eğer kendi öz iradesine sahip değilse, özgür iradesine sahip değilse göstereceği tavır, ilişki gerçeği ulaştığı düzeyle orantılı olur. O anlamda, bence eğer bu süreçte bazı yeni olgulara ulaşılabilecekse, birey gerçekliğimizin iyi sorgulanması gerekiyor. Özelde erkek gerçekliğinin iyi sorgulanması gerekiyor. Bu eğitime gelmeden önce kadına yaklaşımım, hatta erkeğe yaklaşımım, bu yönlü yaşadığım sosyalite çok farklıydı. Kadın zemininde biraz daha bazı şeyleri anladıkça, bilince çıkardıkça, tanıdıkça, gözledikçe insanda gerçekten inanç gelişiyor. Kadına inanç gelişiyor, Önderlik çizgisine inanç gelişiyor. O anlamda, sanki hiçbir düzey yakalanmamış, sanki ortamımızda hiç ölçü gelişmemiş, kadının ölçüsü hiç gelişmemiş gibi biraz ürkek, kaygılı bir yaklaşım görüyorum. Bir düzey yakalanmış, ama bu düzeyin biraz daha örgütlenmesi gerekiyor. Bu düzeyin pratikleşmesi gerekiyor. Kadın Özgürlük Hareketi ya da ideolojisi yaşamsallaştığı oranda sosyaliteye kavuşur. Yeni sosyalite, alternatif sosyalite öyle ortaya çıkar. Belki biz bugün tartışıyoruz, tartışma gündemi

olarak da yenidir. Ama hareketin bundan sonraki örgütlenmesinde, pratikleşmesinde istesek de, istemesek de, zorlansak da, zorlanmasak da bir sosyalite gelişecektir. “Kadının rengi, kadının siyaset anlayışı, kadına dayalı diplomasi” diyoruz. Bu dağlardan şehirlere, ülkelere indikçe kendi sosyalitesini yaratacaktır. Biz kabul etmesek de, bu ortaya çıkacaktır. Şimdi önemli olan, bu sosyalitenin doğru, bilinçli bir temelde yapılabilmesidir. Ben biraz bunu anlıyorum. Örgüt yapımız bunu dile getirmese de, bunu bekliyor. Bizim örgüt yapımız da, çok geri bir örgüt yapısı değil. Anlayabilecek, kavrayabilecek ve hatta bu yönlü öncülüğü seçecek bir düzeye gelmiştir. Gerilikleri olmasına rağmen, bir düzeye ulaşmıştır. Erkek yapısı olarak, kadının bu düzeyi görülüyor. Önderlikten biraz anlayan bir kadın, kendisini doğallığına bırakırsa bile çevresine ölçü verebilecek bir düzeydedir. Yaklaşık üç devreyi bayan arkadaşlarla geçirdik. Doğallığında, ölçü veren bir konumu var. Şimdi bunu örgütlerse, sistemleştirirse ve kaygısız, biraz da cesaretli adım atarsa, başarı sağlayacaktır. Biz toplumu kazanacağımızdan, açılım sağlayacağımızdan söz ediyoruz. Topluma açılım, güçlü olmayı, iradeli olmayı ister. Biraz da kaygı olarak belirttiğim buydu. Açılım noktasında da belki kararlar alınacak, bazı şeyler burada kararlaşıyor. Bu konu da kongrede kararlaşıyor. Onun tartışmasının bile güçlü geçmesi gerekiyor. İçimizde gerçekten çok basit, normal toplumda dahi bulunmayan bazı şeyler var. Bunu tabu olarak da belirtmiyorsun. Dağda olmanın getirdiği bir koşul mudur, yine geldiğimiz ortamlardan getirdiğimiz kalıntılar mıdır bilmiyorum, ama gerçekten bazı yaklaşımlarımız, bazı ilişki gerçekliklerimiz toplumun da gerisinde. Ben basit bir örnek vermek istiyorum; burada konferanstayız, oturumlar oluyor, ara veriliyor; bizim erkek arkadaşlar bir tarafa çekiliyor, bayan arkadaşlar bir tarafa. Bunun psikolojik boyutu var. Buna azınlık psikolojisi, yine farklı psikolojiler denildi. Ama bir gerçekliği de ifade ediyor. Bir bayanla ya da bir erkekle normal, yoldaşça bir ilişkilenebiliriz. Oturup rahat sohbet edebilme kaygısını aşamadık. Normal toplumlarda bile öyle değildir. Toplumun düzeyi, yaşam biçimi farklıdır. Orası doğru, ama bu gerçekliğimizle biçimsel olarak dahi onların gerisindeyiz. Onu da bırakalım; gerçekten bir kadın bir erkekle konuşurken, onun gözlerine kaygısızca bakabiliyor mu ya da bir erkek bir kadına bakarak konuşunca gözlerinin içine bakabiliyor mu? O kaygıları hepimiz yaşıyoruz. Buna feodalizmin etkisi, utanma, içe kapanıklık desek bile, özünde bir sosyalite gerçekliği, bir ilişki gerçekliğidir. Biz bunu yaşıyoruz. Acaba birbirimize kaygısızca bakma düzeyine ulaştık mı? Bunun cesaretini gösterebiliyor muyuz? Bu, bir bilinç olayıdır. Bir bilince ulaştıktan sonra kaygılar ve korkular ortadan kalkar. Ama ne yazık ki, birey olarak da yaşadığımız bir gerçeklik, gördüğümüz, gözlemlediğimiz bir gerçekliktir; biz bunları

PJA IV. Konferans Tartışmaları

aşamamışız. Şimdi aşmak için bir güç, irade sahibi olmak gerekiyor. Yatay örgütlenmelerde birey iradesi açığa çıkar ve bireyin yaşamını sen kontrol edemezsin. Bir başkası o bireyin yaşamını kontrol edemez. Birey ön plandadır. Bireyin kendi gücüyle, kendi iradesiyle ayakta durma, kendi yeteneklerini açığa çıkarma ve bunu bir çizgiye seferber etme gerçeği var. Şimdi dikey örgütlenme modelinde yaşadığımız örgüt gerçekliği farklıydı. Bir bireyin yaşamına müdahale etme hakkına sahipti, sahip olmalıydı. Mevcut örgütlenme sisteminde, hiyerarşik örgütlenmelerde, birini alta, birini üste koyarsın, üst altı denetlemek zorunda kalır. Şimdi biz bunu aşyoruz. Hiyerarşinin kökeninde korku vardır. Biz yeni sistemde korkuları da aşmak zorundayız. Temel vurgu yapmak istediğim nokta, gelişecek yeni bir hareket oluşumunda hiyerarşik korkuların aşılması gerekir. Açılım korkusu, iş yapma korkusu, pratikleşme korkusu, ilişkilene korkusu aşılsa bir hareket esprisine ulaşılabilir. Kazanımlar daha somut, daha gerçekçi ortaya çıkabilir. O anlamda, bence PJA bunu karşılayacak bir düzeye gelmiştir. Kaldığım süreç içerisinde bu iradeyi gördüğümü belirtebilirim. Mevcut durumda ortamımızdaki bir kadın, çok rahatlıkla erkeğe ölçü verecek konumdadır ve erkek bu konuda zayıftır. Bu, yaşadığımız bir gerçekliktir. Bu anlamıyla, yeni bir toplumsal modele gidiliyor ve bunun öncülüğünü PJA yapacak. Bunun ilişki gerçeğini en başta kadının sorgulaması, ele alması, uygulaması gerekiyor. Bunu erkeğin insafına bırakmak fazla gerçekçi değildir. Kendi sosyalitesini yaratacağı -ki yaratacağı sosyalite ortadır-. O anlamıyla bence PJA burada cesaretli davranıp, kadının alternatif sosyalitesini başlatabilir. Bunun iradesini gösterebilir. Ben bu konuda kadının ulaştığı düzeye güveniyorum. O anlamda, bundan sonra atacağı adımların da hem örgütü güçlendireceğini hem de Önderliğe en doğru cevabı geliştireceğini; yeni örgüt modeliyle, onun yaşam biçimiyle, sosyalitesiyle, mantığıyla, ideolojisiyle cevap olacağına inanıyorum. Bunu belirtiyorum.

Be.W. ark: Arkadaşlar görüşlerini dile getirdiler. Böylesi bir ortamda, böylesi bir konuyu tartışmak oldukça önemli. Arkadaşlar bazı görüşler dile getirdiler; ben bunlar üzerine görüşlerimi belirtmek istiyorum. Erkek egemenlikli sisteme yönelik tartışmalar yapılıyor. Bunlar PJA'nın uygulamaya koyduğu erkeği dönüştürme projesiyle daha da derinleşiyor. Fakat ben, çok dıştalanayan, hiçleştirilen bir yaklaşım gördüm. Bu mücadelenin sadece kadının omuzlarında gelişmediği, erkeğin de bu mücadeleye kadın kadar katkısının olduğu bilinmeli. Mücadelemiz otuz yıldır sürdürülüyor ve bu mücadele süreci içerisinde yüzlerce erkek arkadaş da şehit düşmüş. Fakat buna rağmen halen bazı arkadaşlar değerlendirmelerinde, Enkidu'ya benzetiyorlar. Böylesi bir yargılama varsa da, ben bunu yanlış buluyorum. Arkadaş, birçok örnek verdi, görüşlerini çok rahat ve kaygısız dile getirdi. Böylesi görüşler insanın

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

hoşuna da gidiyor. Daha önce özellikle ekolojik toplum ve örgüt içi yapılacak değişiklikler üzerine yoğunlaşmamıştık. Bu birkaç gündür biraz yoğunlaşabiliyoruz. Ben buna yönelik olarak görüşlerimi şöyle ifade edebilirim; her şeyin geri zihniyet yapılanmamız ve erkek egemenlikli sistemle bağlantılı olduğunu ve mutlaka bunların aşılarak bir dönüşümün olması gerektiğini söyledik. O zaman mutlaka geçen süreç içerisinde ortaya çıkan yaklaşımlarımızı bilince çıkarmamız gerekiyor. Bilince çıkarma olmazsa, sosyal yaşamın formülünü yaratsan da sonuçsuz kalır. Örneğin, iki insan birbirini sevmişse, yapımız hemen teşhir eder. Bu yönlü gerçekten uzmanlaşmış artık. Ben uzun yıllardır bu örgüt içerisindeyim; örneğin biz başka bir eyalette olmuş olsak bile, bir başka eyalette yaşanan iki insan arasındaki ilişkiyi duyardık. Fakat bu ilişkinin boyutlarını hiçbir zaman düşünmedik. Hep, “Alçaklar, yargılanmaları gerekir” diyorduk. Fakat bu yaklaşımların örgütle, ideolojiyle hiçbir bağlantısı yoktu. Kendisinin de yaşadığı bazı zayıflıklar var, yaşadığı zayıflıkları açığa vurmamak için böylesi yaklaşımlara gidiyordu. Onlarca insan o yönlü ceza alıp, teşhir edildi. Onlarca insanın onuru platformlarda ayaklar altına alındı. Hiç kimse yapılan platformlarda, kadın-erkek ilişki düzeyini cesaretlece ortaya koymamıştır. Halen de bu böyledir. Herkes kaygılıdır.

Bir bayan ve erkeğin hangi çerçevede ilişki geliştireceklerinin formüleştirmesine karşıyım. Bunu çok fazla yerinde de bulmuyorum. Zaten taslakta ortaya konulanlar da, örgütün mevcut durumda bu soruna ideolojik yaklaşımıdır. PKK ideolojisi, zaten bugün tartışılanları reddetmemiştir. Belki program ve tüzükte yer alan bir husus değildi, fakat reddedilmiyordu da. Bizim yaklaşımlarımızın hepsi ideolojik çerçevede kaldı. Eğer kadın-erkek ilişkilerine sakat yaklaşımı zihniyetinden söküp atamazsan, bir özgür ilişkiyi geliştiremezsin. Üzerinde durulmasının önemli olduğunu düşündüğüm noktalardan biri de budur. Böylesi bir şeyi geliştirmek için mutlaka geçmişin özeleştirisini veren kapsamlı bir değerlendirmenin olması gerekiyor. Böylesi bir özeleştirme söz konusu olmazsa, buna yönelik olarak binlerce formül geliştiren de bir anlam ifade etmez. Arkadaş, “Hesap verecek kimsenin bulunmadığını” belirti. Ben de arkadaşın bu görüşlerine katılıyorum. Madem ortada hesap verecek kimse yok, o zaman hepimizin bu yönlü kendimizi sorgulayıp yaklaşımlarımızı değerlendirmemiz gerekiyor. Bizim birbirimizden hesap sormamız gerekiyor. Mahkemelerde, platformlarda kalkıp insanlar üzerine değerlendirme yapıp insanların onurlarını ayaklar altına almışsınız. Bundan herkes sorumludur. Bu yönlü yaklaşımlara karşı birçok mücadele yöntemi geliştirilebilirdi. Şunu da söyleyebiliriz; o koşullarda böylesi bir mücadeleyi yürütmek imkansızdı, o koşullar onu gerektiriyordu; katılıyorum, fakat bugün tartışıldığı biçimde olmasa da farklı bir mücadele yöntemi geliştirilebilirdi. Farklı tedbirler alınabilirdi. Biz o yönlü çok atıl

PJA IV. Konferans Tartışmaları

kaldık, çok dar ve yanlış ele aldık.’98-’99’dan sonra örgüt içerisinde bunun bir sorun olduğu ve bundan sonra bir çözüm bulunması gerektiği yönünde yavaş yavaş tartışmalar gelişti. Öngörülen bu çözüm de hiçbir platformda tartışılmadı. Sadece ikili ilişkiler boyutunda tartışıldı. Yani evliliği serbest bıraksan örgüt çöker, serbest bırakmazsan da zaten örgüt bu noktada çürüyor. Nasıl bir formül geliştireceği yönünde hiçbir zaman bir görüş dile getiremedi. Çünkü böylesi bir ortam yoktu. Bireysel olarak çokça tartışılmıştır. Halen de tartışılıyor. Bazı arkadaşların değerlendirmeleri bana itham gibi geldi. Özellikle erkeğe yönelik değerlendirmelerinden, hani bir barajın önüne set koyarsın da akmaz, fakat birden önünü açtın mı da, önünde kimse duramaz gibisinden bir yaklaşım çıktı. Böylesi bir yaklaşımımızın olmadığını da belirtmek istiyorum. Zaten seven sevmiş, kaçan kaçmış, öldürülen öldürülmüş, tercihini yapanlar da zaten yapmış. Yani şimdiye kadar kimse kendisini bastırıp da böylesi bir tasarımı beklememiş. Bu yönlü bir yaklaşımın olmadığını da belirtmek istiyorum. Arkadaşların ilgisi varsa bile, bu, nasıl bir biçim verileceği yönündedir. Bu erkek arkadaşlar açısından geçerli olduğu kadar, bayan arkadaşlar açısından da geçerlidir. Bir pişmanlık anlayışıyla çıksın da, herkes ona göre tercihini yapsın türünden bir yaklaşımı doğru bulmuyorum. Önyargılı bir yaklaşım olarak değerlendiriyorum. Biz, Meclis toplantısından sonra bu sorunun gündeme girmesiyle birlikte, yapının içine de girdik, fakat belirtilen boyutta bir yaklaşımla karşılaşmadık. Nasıl tartışılacağı merak ediliyor. Fakat bu merak da, kimsenin kendisine dönük beklentilerinden kaynaklanmıyor. Bunu doğru bir biçimde pratikleştirdiğimiz taktirde, yapımız da çok rahatlayacaktır. Eğer biz bu platformda böylesi bir projeyi kabul edip kendimizi bu yönlü ikna edersek, rahatlıkla bunu yapıya da kavratabiliriz. Şimdiye kadar örgüt önünde engel oluşturan bu sorunu da artık çözüme ulaştırmış oluruz. Yok, eğer hepimiz kaygılı yaklaşır, yorumlara açık bırakırsak, yapı da netleşmez ve böylesi bir şeyi de çıkarmak anlamsızlaşır. Böylesi bir sonuç, Kadın Özgürlük İdeolojisi’nin bunu çıkaracak bir gücünün olmadığı düşüncesine götürür. Eğer biz bu noktada kendimize güveniyor ve inanıyorsak, o zaman bugün platformda hazır olan arkadaşların hepsinin kendisini bu yönlü ikna etmeleri gerekiyor. Benim kaygım sadece bu yönlüydü. Önemli olan eski, geri zihniyeti aşmaktır. Zaten arkadaşların gelmiş olduğu belli bir özgürlük düzeyi de var. Eğer bir insan şu ana kadar ilişkilerinin çerçevesini belirleyememişse, sen bu yönlü binlerce proje de hazırla, o insan yine olduğu gibi kalır. Zaten örgüte de mal olmaz. Arkadaşların belli bir özgürlük düzeyi varsa, ideolojik olarak bir birikimi varsa, zaten böyle bir kuralın çıkmasına da gerek yok. Konferansta bunun formüleştirilmesini halen erken buluyorum. PJA bünyesinde buna yönelik olarak daha fazla bir tartışma düzeyinin olması gerekiyor. Her arkadaş bu

yönlü görüş de sunamıyor. Kongreye kadar bir eğitim aracı yapılabilir. O zaman insan daha fazla formülleştirebilir. Eğer öneri hakkım varsa, bu yönlü önerimi yapmak istedim. Belirteceklerim bunlardır.

Re. ark.: Dinleyici olan arkadaşların öneri hakları vardır. Bu yönlü arkadaşlar rahat yaklaşabilirler.

Lo. ark.: Tarihten bir örnekle başlamak istiyorum; şimdi Adem ve Havva'nın hikayesini herkes bilir. Fakat Kur'an, Tevrat ve İncil'de Havva bir günahkar olarak tanımlanır. O hikayenin gerçekliğine baktığımız zaman, Allah onlara cennette her şeyi serbest bırakmış, sadece bir ağacın meyvesini yememeleri gerekiyor. Yılan da gelip –yılan da marifetin sembolüdür- Havva'ya bu ağacın marifet ağacı olduğunu söylüyor. Aslında Havva'nın elmayı getirdikten sonraki yaklaşımı çok dikkat çekicidir. Elmayı tek başına yemiyor. İkiye bölüyor; yarısını kendisi, yarısını da Adem yiyor. Elmayı yedikten sonra artık cennet mantığı ortadan kalkmıştır. Havva örneğinde de görüldüğü gibi insana ilk marifeti veren kadındır. Enkidu'dan bahsedildi; Enkidu'yu insanlaştıran yine kadındır. Gılgamış, Enkidu'yu evcilleştirmek için o kadını gönderdikten sonra, Enkidu onunla ilişkiye giriyor ve Enkidu tekrardan hayvanlar arasına döndüğü zaman hayvanlar ondan kaçıyor. Artık o insanlaşmaya doğru adım atıyor. Bu anlamda, insanlığa ilk adımı atan kadındır. Bir kez daha her yönüyle 21. yüzyıla yine öncülük yapacak olan kadındır diyoruz. Öncülük sadece eylemsellikler boyutuyla ele alınmamalı, insanlık mücadelesinin öncülüğünü yapma anlamında ele alınmalı. Bu mücadelenin bir boyutunu oluşturan toplumdur. Toplumu dönüştürme mücadelesinde, insanlar arasındaki ilişkinin, insan ve toplum arasındaki ilişkinin yeniden nasıl düzenlenmesi gerektiği üzerinde durulursa daha iyi olur. Ekolojik toplum projesine yönelik yaptığımız eleştiri, erkeğin projede yer almamış olmasına yönelikti. Yani toplumun bir parçasıdır, fakat içinde yer almıyor. Şimdi ilişkiler boyutu ele alınıyor, fakat neden bu ilişkilere korkuyla yaklaşma var? Bu yönlü projeyi ele aldığımızda, biraz kaygıyla yazılmış. Kaygılı bir mantık var. Diğer bir nokta ise, hemen hemen her satırında özgürlük kelimesi yer alması. Fakat nasıl bir özgürlük? Önderlik bir görüşme notunda “Özgürlüğe susamış bir insan gibi düşünün” diyor. O zaman özgürlüğün sabit bir ölçüsü yoktur. Özgürlük, kendini her gün yenilemektir. Yani bugün ben kendimi yenilemişsem, özgürümdür; fakat kendimi ondan sonraki gün yenilememişsem, o zaman demek ki ben o günün kölesi olmuştumdur. Bu anlamda, özgürlüğü dar bir çerçevede ele almak yanlış olur. Özgürlüğü çok idealize etmişiz, göklere çıkarmışız. Fakat özgürlük, bence yoldaşlık ilişkilerimizdeki paylaşımdadır. Bu yönlü bakıldığında birçok gerçeklikle karşılaşmak mümkün. KHK hazırlık komitesinin hazırlamış olduğu belge Doğu konferansına gitmeden önce elimize ulaştı. Ona dönük tartışmalar da oldu. Neden böylesi bir şey

PJA IV. Konferans Tartışmaları

gidildiği de yeniden yapılanmamızla bağlantılıdır. Kimisi çok reŕi yaklaştı. Bazı yurtseverler de oradaydı, herhalde onlarla o proje üzerine tartışılmıştı; çok ürkütler, nasıl olacağı yönünde kaygıya girdiler. Bazıları görüşlerini net bir biçimde dile getirdi, “Eğer merkeze girsem, bu partinin kadrosuna talimat veremem” dediler. Bunun nedenini de, “Bu insanlar yıllardır yirmi dört saatini bu örgüte vermişler, ben ise bir bütün katılmamışım, kalkıp bu insanlara talimat verme cesaretini gösteremem” biçiminde koyuyordu. Yani burada da yine öne çıkan tercih meselesi oluyor. Yeni oluşumda halka da yer verilecek. Dar bir yapıdan çıkıp genişliyorsun. O zaman demek ki senin toplumsal ölçülerinin de netleşmesi gerekiyor. Önderliğin bu yönlü yapmış olduğu çözümler var. ‘95’te sosyal militan üzerine yapmış olduğu bir çözümleme söz konusu. O zaman bile sosyal yaşam üzerine tartışmalar yapıldı. Yemesinden, içmesine kadar her şey çok tartışıldı, fakat dar bir çerçevede kaldı. Geri yaklaşımları zihniyetimizden attık mı, bir sosyaliteyi yakalayabiliriz. Sosyaliteyi getirip kadın-erkek ilişkilerinde boğuyoruz. Bu da bir parçasıdır, onu inkar edemeyiz, ama ondan da öte düşünsel, felsefik, yaşamsal, duygu boyutu var. Bunların göz önünde bulundurulması gerekiyor. Önderlik eskiden de “Birbirinizi sevin” diyordu. Önderlik, “Doğru bir sevgi anlayışına ulaşırsanız sizi alkışlarım” diyordu. Acaba gerçekten birbirimizi sevemez miydik? İş buraya geldiğinde tıkanıyordu. Biri diğerini sevdiğinde mücadeleden kaçış oluyordu. Yani “sevmek” deniliyordu, fakat orada öldürülen sevgi oluyordu. Sevmek, mücadeleyi daha fazla ilerletmenin bir etkeni olacağına, mücadeleden kaçışı ifade etti. Bu yönlü yaşanan eksiklikler çok fazla oldu. Buna yönelik olarak biraz da ülkede yürütülen tarz, bireysel tarzları. Köylü olan kendi tarzını, küçük burjuva olan kendi tarzını dayatıyordu. Bir de bunların karşısında Önderlik tarzı vardı.

‘90’lı yıllarda Önderlik sahasına gidip eğitim gördüğümüzde, bayan ve erkek arkadaşlar iç içe oturup eğitim görüyorlardı. On, on beş yıldan sonra Şam’a tekrardan gittiğimde, baktım ki bayan arkadaşlar ayrı, erkek arkadaşlar ayrı oturuyor. Kadının iradesinin açığa çıkması esas bir yaklaşımdı, fakat ayrı bir yerde oturmayı herkes kendine göre farklı farklı değerlendiriyordu. Özgürlükten bahsettiğimiz zaman biçimsel anlamda da bazı şeylere dikkat etmemiz gerekiyor. Biçim ve öz bir olmadı mı, gelişme de sağlanamaz. Biçimin hep önemli olmadığını söyleriz, fakat biçimi olmayan bir öz nasıl tanınır? Bunlara dikkat ettiğimizde pratikte hiçbir sorun yaşanmaz. Bu harekette yer alan biri olarak, ben sevmeyi kabul etmiyorum dersem, o zaman insanlığı kabul etmemişimdir. Reddetmek çözüm değildir. Fakat çözüme götürecek bir tartışmanın olması gerekiyor. Bizim örgütsel gelişim dinamiklerimiz böylesi bir yeniliği dayatıyor. Bu

gerçekleştirildi mi, kadın hem ideolojik hem örgütsel hem de toplumsal boyuttaki öncülüğünü yerine getirmiş olur ve bir başarıya da ulaşır.

Pi ark.: Tartışmalar derinleşiyor. Bu, bir anlamıyla çok öğretici de oluyor. Bu tartışma başlamadan önce birçok arkadaş, “Kafamız karışık” diyordu. Bu tartışma konusu, pat diye gündemimize oturmadi. “Bu nereden çıktı” dercesine çok soyut yaklaşmayalım. Bu, her zaman yaşadığımız, bir anlamda arkadaşların belirttiği nedenlerle gündeme getirmediğimiz bir problem oluyor. Geçmişe asla inkarcı yaklaşmamak lazım. Geçmişte yaşanan birçok şey zorunluymuş ve koşulların sonucuydu. “Neden yaşandı” diyerek, çok fazla geçmişe girip yargılamaya, suçlamaya, yaşanan her şeyi reddetmeye kalkarsak, gelecekte de çok ciddi hatalar yapabiliriz. Bu noktada böyle düşündüğümü belirtmek istedim. Geçmişin psikolojisi, o zaman ki değer yargıları, ulusal mücadeleye bakış açısı, kadın-erkek ilişkileri ve gelinen toplumsal özelliklerin hepsinin toplamı, o sonuçlara neden oldu. Ama tümünden “Sosyaliteden uzaktık, hiç tartışmadık, gündemimize girmedi, sevmedik, hiç bu tür olaylar, duygular yaşanmadı” demek çok ciddi bir inkarcılıktır. Bunlar hep yaşandı, fakat açık yapmadık. Kim “Bu noktada ilgisizdim” derse, o zaman ben de “Ciddi bir anormalliğin var” derim. Onu öyle değerlendirmek daha doğru olur. Kendimizi gerçekten ikna ettiğimiz noktalar vardı. Bu noktada arkadaşların belirttiklerine katılıyorum. İlişkilerin nasıl yasaklandığının sebepleri arkadaşlar tarafından çok iyi biliniyor. İlk başta “İlişki yasağı” diye bir olay yoktu. Hatta ’91-’92’lerde partiye katılan çoğu arkadaş ikili ikili geliyordu. Şimdi bunu inkar etmenin hiç gereği yok. Her arkadaş ya nişanlısıyla ya da sevgilisıyla katılıyordu. Bu, Önderlik tarafından da hiç yadırganmadı. Biz Önderlik sahasındaydık ve bu konular Önderlik tarafından çok yönlü değerlendiriliyordu. “Neden sevdiniz” diye hiçbir yargılanmayla karşı karşıya kalınmadı. Sonradan bunun kullanım tarzı, bu ilişkiye yaklaşım, çok kölelik kokan yaklaşımlar, kaçışlar, ihanetler, basitleştirme, savaşı unutmama, ulusal değerleri unutmama sonucunda böyle bir doğal sonuç ortaya çıktı. Önderlik her zaman “Ben sevgilere karşı değilim, ben ihanetlere karşıyım. Birbirini alıp kaçırmalara karşıyım” diyordu. Bu, çok netti. O açıdan, pat diye gündemimize oturmuş bir şey olmadığını belirttim. Arkadaşlar da belirtti, bu konuda önyargılı yaklaşımlar ortaya çıktı, insanlar haksız yaklaşımlarla karşı karşıya kaldılar. Çok eğitici, kazanımcı yaklaşılabilecekken, çok kestirmeci yaklaşıldı. Bunlar çok ağır vicdanı sorumluluklar da yüklüyor. Buna karşılık, çok doğru sevgileri, doğru ilişkileri yaratmak gerekiyor. Arkadaşlar, ‘kaygısız yaklaşım’ dediler. Ben katılıyorum, her zaman kaygısız tartışmak en doğru olanıdır.

Açık şeyler, en tehlikesiz, en risksiz olan şeylerdir. Bastırılan şeylerden hep çok ciddi tehlikeler doğmuştur. En çarpık ilişki biçimi, en çarpık yaşam biçimi en derin feodaliteyi yaşayan aile ve toplumlarda olur;

PJA IV. Konferans Tartışmaları

en geri, en bastırılmış ortamlarda olur. Bizim böyle bir şeye ihtiyacımız yok. Çok daha rahat, açık, çok daha kaygısız tartışmak gerekiyor. Kalkan her arkadaş daha farklı düşünebilir, düşündüklerinden dolayı kaygıya düşebilir. Ama atılacak adımların güvenle atılması gerekiyor. “Ben biraz kaygı taşıyorum” demenin altında “Ben kendime güveniyorum, ama sizlere güvenmiyorum” mantığı yatar. Bu konuda kendimize güveniyorsak, başkalarına da güvenebilmeliyiz. Mutlaka geriye çeken, zorlayan nedenler gündeme gelecektir, kendine göre yorumlamalar olacaktır.

Bir de biz birey olmaktan bahsediyoruz. Ben, sosyal ilişkinin sadece kadın-erkek ilişkisi olmadığına katılıyorum, fakat sosyal ilişkinin önemli bir yanını oluşturuyor ve biz bunu çok önemsiz bir konuymuş gibi de tartışamayız. Çok önemli bir yanını ifade ediyor. Toplumsal yapılanmada önemsiz bir alan değil. Öyle olmadığı zaten sonuçlarıyla da ortaya çıkıyor. Sorumluluk bilinciyle tartışmanın önemini olduğuna inanıyorum. Birey olarak birçok arkadaşın görüşü, niyeti farklı olabilir. Hepimiz de çok iyi biliyoruz ki, bazı arkadaşlara dayatsan da gidip evlenmez. Çünkü evlilik olayını aşmış. Gerçekten onun için artık o çok geri bir kurum olarak işlev görüyordur. Karar sürecine katılan her arkadaş, “Ben sadece kendi duygularımdan, düşüncelerimden yola çıkarak konuşurum” biçiminde bir mantığa gitmemeli. Geneli bağlayan, örgütsel gelişmeleri bağlayan bir konuyu tartışıyoruz. O açıdan “Ben sadece bunu düşünüyorum” demek yeterli olmayacaktır. Geneli düşünerek katılmak gerekir.

Bu sorun şimdiye kadar, sadece bir kadın sorunu olarak ele alındı. Kadın cezalandırıldı, ahlaksız bulundu. Fakat erkek, çok ucuz bir biçimde işin içinden sıyrıldı. Kadın, Önderlik yaşam kültürüyle yetişti. Yaşamı deneyimleriyle öğrendi. Peki erkek ne yaptı? Bunlardan geçmedi mi? Tabii ki o da geçti. Kadın kadar, erkeğin de özgür bir birlikteliği geliştirebilmek için çaba sahibi olması gerekiyor. Böylesi bir sorumluktan kaçmamak gerekiyor. Bunun daha iyi anlaşılması için bir örnek vermek istiyorum; bizim aktif çalışanlardan biri olan yirmi yedi yaşındaki bir genç kıza bir gün, “Toplum içerisinde bu yaşa gelip de evlenmeyen genç kız sayısı çok az, neden bu yaşa kadar evlenmedin” diye sorduğumda, genç kız, “Toplumdaki herhangi bir erkekle evlenemem. Bu yönlü benim gibi düşünen yüzlerce genç kız var. En aydınım diyeni bile çok geri. Böyle insanlarla hayatımı birleştiremem. Avrupa kültürüyle yetişmiş, kendisini çok ileri gören insanlar da beni istemeye geldiler. Bu tip insanlarla yaşamayacağımı hep belirtiyordum. Bunu söylerken, “Ben arkadaşları da eleştiriyorum, düzeylerini çok çok yeterli görmüyorum” diyordu. Toplum içerisindeki bir bayan bunu söyleyebiliyor. Kadının öncülüğü, dönüştürücü gücü zaten ispatlanmış. Erkek arkadaşlar açısından bunun arkasına sığınma olmamalı. Bu noktada arkadaşların da öncülük

misyonu ile hareket etmeleri gerekiyor. Bir sosyal gelişme olacaksa, özgür birliklilikler gelişecekse, bu konuda en az kadın kadar, erkeğin de kendisini sorumluluk sahibi hissetmesi gerekir. Şimdilik bunları belirtiyorum.

Sar. ark.: Dünden beri tartışıyoruz. Önemli bir gündem maddesidir. Bu tartışma, gündemimize bir süreden beridir girmiş bulunmakta. Burada da bazı konularda birey olarak somutlaşacağımız kadar, örgüt olarak da somutlaşmamız gerekiyor. Bakış açımıza uygun değişimi gerçekleştirmemiz önemli. Yeni paradigmamıza “evet” diyorsak, onu dillendiriyorsak, o zaman kendimizde ona uygun değişiklikleri de gerçekleştirmek durumundayız. Aksi halde, büyük bir tutarsızlık içerisine gireriz. Bir de zamanında değişimi yaratmamış olur, bu yönlü gecikmeleri yaşarız. Değişimi hep kabul ettik, ama kendimizde değişimi yaratmada aynı çabayı göstermediğimiz için çoğu kez başarılı olamadık. Bunun özelleştirisini veriyoruz. Geçmiş ele alırken, yürüyen bir mücadele tarzı vardı; onun ideolojik boyutu, örgütsel boyutu, sosyal boyutu, kültürel-ahlaki ve moral boyutu bir bütün olarak birlikte yürüdü, her biri yeni anlam da kazandı. Ama tekrar değerlendirdiğimizde, eksik kalanları, yetersiz olanı, tamamlayamadıklarımızı tamamlamak istiyoruz. Yeni paradigma da bunun üzerinde oluştu. Yeni paradigmayı bir bütün sürecin yerine koyup, böyle yeni bir şey olarak ele alamayız. Eskiye tamamlayan bir paradigma olarak ele alırsak anlam bulur. Kavram olarak da paradigmanın birçok tanımı vardır. Bir bakış açısı, kuram, model olarak ele alınıyor. Birçok yazar, bilim adamı onu harita olarak ele alıyor. Arazinin ve coğrafyanın tümü olarak ele almıyor. Bu yönlü birçok tanım ve değerlendirme var. Biz de yeni paradigmayı, özgürlük mücadelemizi, onun yarattıklarını tamamlayan, hedeflerine ve amaçlarına uygun yeni gelişmeleri yaratacak bir olgu olarak ele alıyorsak, o zaman geçmiş ele alırken inkarcı yaklaşmamak gerekiyor. Bunu genel olarak söylüyorum. Yanlış anlaşılmasın, herhangi bir arkadaşına cevap olarak söylemiyorum. Arkadaşların yapmış olduğu değerlendirmelerden bazılarına, özellikle bizim bugüne kadar yarattıklarımızı soyut kavramlar olarak ele alan yaklaşımlara katılmıyorum. Bugün eğer birleşen bir halk iradesinden, ulusal birlikten; onun örgütlülüğünden, yeni ahlak ve kültüründen bahsediyorsak, bunlar somutlaştığı için bahsediyoruz. Bu, sosyal yaşam alanında da böyledir. Bu hareket, güçlü bir sevgiyle başladı. Bunlar, mücadelemize övgü dizen kavramlar değildir. Zaten böylesi bir şeye ihtiyaç da yok. Gerçekten halka, insanlığa ve özgürlüğe sevgiyle başlayan bir hareketiz. Bir devrim hareketiyiz. Bu sevgiyle bütün zorluklar ve mücadele süreçleri göğüslemedi. En zor devrim süreçlerini yaşadık. Devrim süreçlerimizi tek tek ele alıp değerlendirdiğimizde, belki de hiçbir devrimde yaşanmayan zorluklar yaşandı. Bu zorlukları göğüslemek, bu

PJA IV. Konferans Tartışmaları

zorlukları bilerek mücadele içerisinde yer almak, herhalde sadece ideolojik, teorik etkilenmeyle olmuyor. Önderlik ve şehitlerimiz şahsında bunun somutta ortaya çıkan sonuçları oldu. Her arkadaş değerlendirirken de mücadele değerlerimizden bahsediyor. Hiçbir arkadaşın niyetsel olarak değerleri bir tarafa bırakarak yeni süreci, değişimi ele aldığını iddia etmiyorum. Ama eğer doğru ele alamazsak; yaşananları, yaratılanları yerli yerine oturtamazsak, niyetlerimiz, değerlendirmelerimiz ne olursa olsun, çok teorik, ideolojik ve iyi izahlarla dile getirmiş olsak bile gölgelemiş, inkar etmiş oluruz. Bu, mücadele pratiğimiz içinde de ortaya çıktı. O açıdan bu konuda doğru değerlendirmeler yapmamız gerekiyor. Arkadaşlar süreçlere değindiler. Birey olarak bu tartışmaları dinlerken yer yer zorlanıyorum. Belki her birimiz çok değişik süreçlerde zorlandık, her bir arkadaşın yaşadığı farklı sorunlar var. Onları daha bilimsel, daha sorumlu bir tarzda ele alıp değerlendirmek, sorgulamak ve sonuç çıkarmak gerekiyor. Yoksa onların suçlusunu aramak çok gerçekçi bir yaklaşım olmaz. Yer yer, sonuç olarak “Bireyler yapmadı, bu sistem sorumludur, bu sistemin başında Önderlik vardı, Önderlik sorumludur” tarzından bir yaklaşım ortaya çıkıyor. Önderlik zaten bu yönlü özeleştirisini veriyor. Bir bu yön var. Bir de gelişmeleri anlatırken, belki bağlılığımızdan dolayı söylüyoruz ya da belki bir gerçekliği ifade etmeye çalışıyoruz, ama “Bu özgürlük mücadelesini Önderlik bize zorunlu olarak dayattı. Biz bu işin içine girdik, sonradan da fark ettik. Şimdi götürüyoruz.” diyoruz. Arkadaşların anlatımlarını daraltmak istemiyorum. Ama her iki sonuç da gidip Önderliği suçlu konuma düşürüyor. Bir yönüyle Önderliğin büyüklüğü ve bu mücadeleyi yaratmadaki belirleyiciliği ifade ediliyor. Hangi şekilde dile getirirsek getirelim,-yanılgılı, birbirinden kopuk yaklaşımlarımızdan, ifade yetersizliğinden kaynaklı da olabilir- tam ifade edemiyoruz. Sonuç olarak buraya gidiyor. Bundan sakınmak gerekiyor. Bu konuda daha vicdanlı, daha bilimsel yaklaşmak gerekiyor. Bunların bütünlüğünü bozmadan, karşı karşıya getirmeden, sorumluluğu bir yerlere yüklemeyen, paylaşarak, olumsuzluklar ve yetersizliklerde de derin bir sorgulamayı yaşayarak yaklaşmamız gerekiyor. Biz Kadın Hareketi olarak dönem dönem bu sorgulamayı hem genel hem de bireyler düzeyinde yapmaya çalıştık. PJA’da ifadesini bulan böyle bir çalışmanın doğru sahiplenilmesi nasıl olacak diye dönem dönem tartışmalar yürüttük ve bu yönlü sorgulamalar yaşadık. Hem görev ve sorumluluklarımızı daha iyi yerine getirmek açısından hem de yaratılan bu değerleri daha iyi anlamak açısından böylesi bir sorgulamayı sürekli yapmaya çalıştık. Çünkü çok önemli sonuçlar ortaya çıkardı. Sosyal devrim diyorsak, bu en fazla ifadesini kadın çalışmasında buldu. Bu, toplumu etkiledi. Farklılık ve özgünlük biraz da bu alanda ortaya çıktı. Bazı değerlendirmeler yapılırken, sanki sosyal alanda hep geriliği yaşadık tarzında yaklaşımlar ortaya çıktı.

Geri yanlarımız var, biz bunu inkar etmiyoruz. Ama yapmak istediğimiz sosyal değişimle bu alanı temize çıkaracağız.

Yani sorunlarımızın ortadan kaldırılması, sorunlarımızın tartışılması, buna çözüm bulunması ayrı, ama sosyaliteyi böyle zaman dilimlerini kopararak ele almak farklı oluyor. Çünkü bizim toplumsal gerçekliğimiz, aile yapımız, kadın ve erkek gerçekliğimiz sistemin yarattığıydı. Bizim duygularımız, güdülerimiz, sevgilerimiz, düşünce yapımız, zihniyetimiz, hatta estetiğimiz, günlük yaşamımız bu sistemin zihniyeti tarafından şekillendi. Bunun etkileriyle ortaya çıktı, yaşam buldu. ‘Kimliksizlik’ diyoruz; en büyük kimsizliği yaşadık. Bu kimsizlik bizde çok büyük duygular geliştirmede. Arkadaşlar konuşmalarında genel olarak, “Biz yaşadık” dediler. Herkesin ilgileri vardı. O zaman biz bunları nasıl ele alacağız? Bunların sorgulanması üzerinden doğru sevgiyi yaratmak, doğru duyguları yaratmak gerekiyordu. Hareket olarak, toplumu, kadın ve erkeği ele alırken bu gerçeklikle ele aldık. Sistemin bizde yitirdikleri ve yarattıkları ile ele alındı, eleştirildi. Bu eleştiri temelinde mücadele gerçekleşti. Bu, bir haksızlık değildi. Eğer sevgilerimiz, duygularımız sistemden etkilenmediyse, o zaman bizim bir bütün olarak yaşadıklarımızın hepsi doğrudu ya da hepsi insaniydi. Tek tek insana yönelik, arkadaşlara yönelik tavırlar, tutumlar anlamında ele aldığımızda farklıdır, ama genelleştirirsek, o biraz daha farklı bir anlam taşır. Yetersizlikleri ayrı ele alıp sorgulayalım. Bu konuda belki de suçlarımız, günahlarımız gerçekten çoktur. Bunun vicdani muhasebesini her birimizin yapması gerekiyor. Bu ister bu tür durumları yaşayan arkadaşlar açısından olsun, ister tavır ve tutum gösteren arkadaşlar açısından olsun, yaşam felsefemize, yaklaşım felsefemize yakışmayan, ona uymayan yaklaşımlardı. Onları sorgulamak, hatta romanını bile yazmak gerekiyor. Bunları romanla, filmle ve tiyatroyla ifade edelim. Biz mücadeleyi sadece düşmanın ya da sistemin belli kurumlarına karşı yürütmedik. En çok da kendi kişiliklerimize karşı mücadele yürüttük. Kadının ve erkeğin kendisini ele alışı yanlıştı; bunun için böyle bir mücadele gündeme geldi. Kadın Hareketi de bu gerekçeyle ortaya çıktı. Hedefleri, kapsamı bu kadar geniş, bu kadar kimlik kazanan bir hareket bu gerekçeyle ortaya çıktı. Bu anlamda, yaşadıklarımızı sorgulamamız gerektiğine inanıyorum. Gerçekten ilgilerimiz ne kadar doğru gelişti, siyasal ve toplumsal amaçlarımıza ne kadar uygundu? İlişkilerimiz örgüdü, mücadeleyi ne kadar geliştirdi? Ne kadar içinde bulunduğumuz koşulları aştı ve genelleşti? Birine ilgi duyarken, yüzlerce kişiye tepki duymak ne kadar sevgi oluyor? Yine birine enerjiyi yöneltirken, bütün görevleri, sorumlukları bir tarafa bırakmak ne kadar sevgi oluyor? Gizlilik, sahtekarlık, yalancılık, iki yüzlülük temelindeki yaklaşımlar, tek yanlı yaklaşımlar ne kadar sevgi oluyor? Bunların sorgulanması gerekiyor.

PJA IV. Konferans Tartışmaları

Bütün mücadele tarihi boyunca yargılanan ve sorgulananlar bunlardı. Ama bunlar nasıl ele alındı? Süreç içerisinde ele alış tarzı, onu politika haline getirmede çok ciddi sapmalar yaşandı. Biz, partinin pratik politikası haline getirdik. Dikkat edilirse, bütün eyaletlerde ve alanlarda yaklaşımlar çok birbirinden farklı değildi. Bir yerde bir ilişkiden dolayı kadın idam edilmiş, bir yerde tutuklanmış. Yani kısacası yaklaşımlar çok birbirinden farklı değil. Kaba anlamda ele alındığında farklılıklar olabilir. Ama özde yaklaşımı saptırdık. Doğru mücadele yerine, onu doğru geliştirme yerine, bir sapmayı yaşadık. Bu, bir tarz haline geldi. Onun için de ele aldığımızda, esas olarak onun sistem haline gelen, bir tarza dönüşen boyutunu eleştiriyoruz ve onun özeleştirisini veriyoruz. Bu konuda en başta özeleştirme vermesi gereken, örgüt kadrosudur. Bununla doğru mücadele etmek gerekiyor. Önderlik, Kadın Hareketini de bu yönlü geliştirmek istedi. Önderlik, sistemin erkekte somutlaşan boyutunu, onun savaşa, yaşama yansımalarını Kadın Hareketi'ni geliştirerek ortadan kaldırmak istedi. Kadın Hareketi için irade, öz güç, bilinç, sorumluluk derken, bunları boşuna söylemedi. Kadın Hareketi'ni geliştirerek bunlarla mücadele etmek istedi. Kadın Hareketi'ne doğru ilişkiyi, birliği yaratma rolü ve misyonu yüklendi. Biz birçok şeyi aynılaştırıyoruz ve birçok noktada birbirimize benzeşiyoruz. Bu hareket belli bir dönemden sonra bu sorunu gündeme getirmedi. Bu sorun baştan beri de vardı. Önderlik Fatma'yla ilişkisinde somut olarak ortaya koydu. Fatma'yla ilişkisinde erkeğin yaklaşımını, kadına yaklaşımı, klasik, geleneksel yaklaşımların tümünü çözümlendi. Sevgi ve duygu olayı, baştan beri de bir tabu değildi. Bu yönlü yaklaşımlar olsa da bunları yıkma, açığa çıkarma yönlü de mücadele vardı.

Daha önceki süreçte de Önderliğin ve bazı arkadaşların ilişkileri oldu. Bunlar yürümedi. Tartışıldı, kadrolar içerisinde tartışıldı. Çok kapalı, çok gizli saklı şeyler değildi. Bu mücadele, sevgi mücadelesi ve doğru ilişkiyi geliştirme mücadelesiydi. Bu yönlü bir model yaratmak gerekiyordu. Bir bakış açısı vardı ve o temelde bir değişim yaratılmak isteniyordu. Mesela bazı arkadaşlar evlendiler de. Fakat koşullar, mücadelenin gerektirdiği sorumluluklar böyle bir ilişkinin daha fazla sürdürülemeyeceğini beraberinde getirdi. Öyle bir ilişki tarzı ayak bağı oldu, geliştirici olmadı. Yaratılan yeni aile modelleri eskiyi aşan tarzda değildi. Bakış açısı ve düşünce olarak farklılıkları olsa da, yaşam tarzı olarak ondan çok farklılaşmıyordu. Bunlar tartışılıyordu ve birçok arkadaş bunlar üzerinden karar verdi. Bu mücadelede eğer gerçekten militanca yürümek gerekiyorsa, engel olan bazı şeyleri bir tarafa bırakmak gerekiyordu. Çünkü görev ve sorumluluklar farklıdır. Bir yerde çalışmak, ilişki kurmak kolay değildi. Sistem kadar, ailenin kendisi de bir engeldi. Çevrenin kendisi bir engeldi. Her yapı bir engel durumundaydı. Böyle koşullarda o

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

evliliğin pratik olarak yürümesi mümkün değildi. Dediğim gibi, bazı arkadaşlar evlendi, fakat ikinci gün farklı alanlara gitti ve bir daha dönmedi. Birçok arkadaş şehit düştü. Bunlar sanki hiç olmamış gibi ya da bazı şeyler engellenmiş tarzında değerlendirmeler oldu. Tabii ki doğru değil. Arkadaşların bu yönlü arayışları ve yaklaşımları engellenmedi. Ama doğruya ulaşılabilmesi için eleştirildi, düzeltilmeye çalışıldı, mücadele edildi. Çünkü bu da bir mücadeleydi. Biz eğer yeni bir sosyaliteyi, yeni bir ilişki tarzını yaratacaksak, onu kendimizden başlatmak durumundayız. Bu, her dönemde farklı bir biçimde gelişti. Her dönemin kendi içinde sorunları ve zorlukları vardı. Her dönemin çözümleri de vardı.

Bu hareket böyle bir mücadeleyi yürüttü. Belki bireyler düzeyinde herkes onu aynı oranda somutlaştırmadı, ama bu, mücadelemizin en temel yanıydı. Özgür bireyi, kadını, erkeği yaratmak özgürlük mücadelemizin en temel özelliği idi. Belki bu bir döneme kadar kişilik sorunu olarak ele alındı. Belli bir dönemden sonra, somut olarak kadın ve erkek sorunu olarak ele alındı. Ama baştan beri de bir kişilik sorunu idi ve bununla mücadele edildi. Her dönemde de belli kazanımlar oldu. Bu kazanımları, bunun yarattıklarını inkar edemeyiz. Çünkü bu, sürekliliği yaratan, bu kadar yıl bu mücadeleyi yürüten bir gerçek, bir olgu haline geldi. Militan kişilik, onun ölçüleri, ahlakı, temel moral değerleri ortaya çıktı. Başta ideolojik olarak birçok insan benimsiyordu, fakat yaşam tarzımız zor olduğu için gelmiyorlardı. Baştan beri hem halk hem de diğer hareketler arasında en çok saygı duyulan, yaşam tarzımız oldu. Bu harekette ortaya çıkan militan ölçüler, Önderlik tarzı; onun felsefesi vardır. Birçok arkadaşta somutlaşmış, billurlaşmış gerçeklikler söz konusudur. Bunların hepsini devrimci bir sosyalite olarak ele almak durumundayız. Bunun temelinde doğru sevgi vardır. Bir bütün olarak ele almak gerekiyor. Şimdi bir şeylerden feragat ederek bir gelişme yaratmıyoruz. Değişimi bu temelde koymuyoruz. Bizdeki gelişme ve değişim yaratılanlar üzerindedir. Değişimi, gelişme üzerinden ele almak gerekiyor. Patlamaya yol açan, bizi bunalımlara sokan sorunlar üzerinden değişime gitmiyoruz. Genel olarak bu yönlü de tartışmalar olabiliyor. Bu da terstir. Sorunlarımız var, çoğu kez gündemlerimizi de aldı. Birey olarak da, örgüt olarak da çoğu kez enerjimizi buna yönelttik. Çünkü mücadele etmek, çözmek gerekiyordu. Yanlış çözüldüğü, çözüm getirilmediği zaman da sürece yayıldı ve derinleşti. Bu anlamda, sorun haline geldi. Bunların hepsi var. O açıdan, her değişikliği yarattığımızda illa da büyük değerlerden farklı şekilde söz etmek gerekmiyor, ama yaratılanların hakkını teslim ederek, gelişimi onların bir sonucu olarak görmek gerekiyor. Doğru olan da budur. Biz böyle bir gelişmenin sonucu değişimi yaşıyoruz.

Önderlik, KNK'yle KADEK'in birleşmesinin koşullarını belirledi. Bizim ya da KNK'nin bütün olumsuzluklarını sayıp dökerek böyle bir

PJA IV. Konferans Tartışmaları

zorunluluğu getirmedi. Yetersizlikler var, onlar ayırıdır. Ama örgütsel zeminlerimiz, çalışma ve mücadele zeminlerimiz ortaktır. Önderlik, her iki Kongre'nin de çalışma alanlarının daha da geliştirilmesini ve birbirini tamamlamasını belirtti. Bu birliği, birbirine benzeşme anlamında değil, birbirini tamamlama anlamında ele aldı. Bunu, "Hiçbiri diğerine girmeyecek" tarzında koydu. Bu, "Birleşme, tamamlama, yeniye ulaşma temelindedir" dedi. Onun için de böyle bir sosyal gelişmeyi, sosyal açılımı hem toplumda hem de örgütsel olarak en başta kendimizde yaratmamız gerekiyordu. Bu da gelişen değerler üzerinden olacak bir şeydir. Bunun yanında, bir de sorgulayan temelde olmak zorundadır. Sorgulamayı esas alırken, sadece hataları, eksiklikleri ortaya dökersek içinden çıkamayız. Bu, büyük bir karamsarlık da yaratır. Bazı olayları dile getirdiğimizde, büyük bir öfke ve tepki de uyanıyor. Bunlar, bizim yarattıklarımızdı. Ama bunlardan doğru sonuçlar çıkarmak gerekiyor. Örneğin bayan arkadaşlar daha önce gerillada sayı olarak az oldukları için, fark edilmesinler diye kefiye takıyorlar. Çünkü o zaman halkın bakış açısı da çok farklı. Fakat bu daha sonra tam bir feodal yaklaşıma dönüşüyor. Toplumda olduğu gibi tam bir namus anlayışı biçiminde ele alınıyor. Nasıl ki toplumda bir kadın saçını açık oldu mu horlanıyorsa, arkadaşlar içerisinde de kefiye takmayan arkadaşlar horlanıyorlar; o noktaya geliyor. Buna benzer daha birçok şey var. Arkadaşlar, Mahsum Korkmaz Akademisi'ne ilk gittiklerinde, kıyafetleri biraz daha modern. O zamanki giyim tarzı da, Rus giyim tarzına yakın; formalar giyiliyordu. Bir döneme kadar da öyleydi. Bizim dönemimizde de vardı, fakat biraz daha farklıydı. Daha sonra ülkeye geçiş oldu. Bu sefer de KDP'nin giyim tarzından etkilenme oldu. Örneğin zaman zaman kıyafetlerimize, taktığımız şütikê kızıyoruz. Şütik, raxtı tutmak içindi. Bu yönlü zaman zaman farklı arayışlar da oldu. Yani kısacası anlatmak istersek, bu yönlü onlarca, yüzlerce örnek var. Bunlardan bazılarını yaşam alışkanlığı, kural haline getirdik.

Bu, ilişkilerde de böyleydi. Arkadaşlar dün kopuşu koydular. Kopuşun anlamını, ideolojik, örgütsel ve eylemsel olarak da ortaya koyduk. Kadının her alanda kendi öz gücüne dayalı, kendi yeteneklerini açığa çıkaran, birbirini tamamlayan, güçlendiren bir örgütlenme tarzıydı. Ama biz ne yaptık? Dün de arkadaşlar örnek verdiler; hala erkek arkadaşlarla yan yana gelemiyoruz. Bu, bizde bir alışkanlık haline gelmiş. Alışkanlıklar, benzeşme, ayrıksılık onu öne çıkardı. Yine bizim bir araya gelişimiz, örgütsel gücümüzü ve iradeyi ortaya çıkarma temelindeydi. Ama biz ne yaptık? Çoğu kez yaşamda birbirimize özenmeyi öne çıkardık. Birbirini taklit etme gelişti. Bunlar Özgür Kadın Hareketi'nin özüne uymuyordu. Farklı bir bağımlılıktır ve orada yaratıcılık yoktur; farklılık ve zenginlikler yoktur. Bu anlamda, ortak değerler de yarattık, ama birbirimize de benzeştik. Olumsuz yönden de birbirimize benzeştik. Hala

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

de sürüyor. Örneğin biz konferanstayız, değişimi tartışıyoruz. Önümüzdeki süreçte hem kadın açısından hem de genel hareket açısından gelişme yaratacak bir sürecin kararlaştırma düzeyini yaşıyoruz. Ama bunun yanında günlük olarak bu düzeyimize ters düşen davranışlarımız da oluyor. Birbirine benzeşme gelişebiliyor. Bu tür yaklaşımların doğallıkla hiçbir alakası olamaz. Ekolojiyi, doğallığı tartışıyorsak, ona denk düşecek bir değişimi de yakalamamız gerekiyor. Kadın olarak birbirimize olan bağlılığımızı daha çok bu noktalar üzerinden ele aldık. Çünkü bu bize daha kolay geliyordu. Bunun yerine yaratıcılıklarımızla, renklerimizle katılsaydık geçirdiğimiz süreçlerin negatif yanları daha az olurdu. Biz sosyal düzeyi de o şekilde ele alıyoruz. Eğer eleştirdiğimiz o geri yanları da yaşamamış olsaydık, kesinlikle bugünkü sosyalite düzeyimiz çok daha farklı olurdu. Bunu her arkadaş da dile getiriyordu. Bugün ulaştığımız düzeyi de yeterli görmemek gerekiyor. Çoğu zaman bunda da kendimizi birçok şeyin merkezine koyuyoruz. Yaratılan değerler var, ama kendimizi bunların merkeze koyarak ele alıyoruz. Bu, kendini yeterli görme anlamına da geliyor. Özgürlük ölçülerimizi, sosyalite düzeyimizi, örgüt gücümüzü vs. yeterli görüyoruz. Bunlar yanılgılardır, mevcut düzeyde yetmiyor. Biz onun için örgütsel dönüşümü yaratıyoruz, yeniden örgütleniyoruz. Kazandığımız değerler, değişimler olmasına rağmen, birey olarak yetmiyoruz. Önderlik sinerjiyi koyarken, biraz da bu noktada koydu. Sinerjiyi farklılıkların bir araya gelmesi, birbirini tamamlaması olarak ele aldı. Önderlik, mücadelenin ilk süreçlerinden bugüne kadar kadını da bir moral güç, devrimin güvencesi olarak gördü. Sinerji olayı da buradaydı. Yani mevcut değişimin de üstünde bir değişimi yaratan güç, kadının özgürleşmesiydi. Ben bugünkü değişimi bu anlamda ele alıyorum. Bu, kadın açısından da böyledir. Kaldı ki, kadın bu değişimi esas alırsa, sinerji denilen olay daha çok açığa çıkmış olur.

Geçmişte birçok şey tabu haline geldi, tartışmadık. Bugün tartışmalar daha açık ve daha nettir. Arkadaşlar geçmişte varolan yasakları açtılar. Ben ona tekrar değinmeyeceğim. Fakat o yasakları biraz da zihniyetlerimiz oluşturdu. Onu şimdi aşıyoruz. Ben bu temelde değişimin sakınca yaratmayacağını, tam tersine böyle bir değişimin gerekli olduğunu düşünüyorum. Bu süreci, devrimi tamamlayan, ölçülerimizi tamamlayan, özgürlük ölçülerimizi daha çok geliştiren bir süreç olarak ele alıyorum.

Re. ark.: Bu tartışma bölümünü ilk iki saat tartışıp tamamlamak istiyorduk. Çünkü tartışmamız gereken başka konular da var. Bu anlamda arkadaşlar görüşlerini kısa ve tekrara girmeden dile getirseler iyi olur. Tartışmalara devam edeceğiz...

Şir. ark.: Yeni bir mücadele sürecine giriyoruz. Mücadele biçimimiz daha çok derinleşiyor ve kapsayıcı oluyor. Tartışmalarımızı da bu çerçevede ele almamız gerekiyor, diye düşünüyorum. Biraz daha bireyin

PJA IV. Konferans Tartışmaları

kendisiyle, yüzyılların yarattığı tabularla, yine kendi cinsiyle ve karşı cinsle mücadelesini daha çok keskinleştirdiği bir aşamaya giriyoruz. Bu anlamda, geçmiş değerlendiren, ne günah çıkartıcı bir tarzla ne de muhafazakar bir tarzla tartışabiliriz. Bunu gerçekten tarih de kaldırmaz. Bizim tartışmalarımız derinleştikçe daha çok anlam kazanacak. Kendisini yaşamsallaştırdıkça, daha çok anlam kazanacak. Bu anlamda, duygusal yaklaşımlar da, muhafazakar yaklaşımlar da çok fazla kabul görmez. Yaşam bunu kaldırmaz, arayışlarımız, ulaşılan akıl ve duygu düzeyi bunu kaldırmaz. Bunu önemli bulduğum için başta belirtmek istedim.

Bence biz bu tartışmalara yeni yeni girmiyoruz. Önderliğin AİHM savunmalarıyla beraber yer yer bu tartışmalar açıldı, ama hemen kapandı. Yer yer kapısı aralandı, ama hemen ürkütüp o tartışmalardan uzaklaşıldı. Yaşamda belki gizli, belki de açık bazı tartışmalar oldu. Fakat gerçekten zihinsel anlamda ulaştığımız düzey, yoğunlaşma düzeyimiz bunu çok fazla kaldıracak düzeyde olmadığı için, bir sonuca ulaşamadı. Mevcut durumda bugün eğer bunu tartışıyorsak, bu bir yoğunlaşmanın ürünü olarak kendisini açığa çıkarıyor. Bu tartışmaları, ne örgütün üst yönetimi ne de örgüt kadrosu gündeme koydu. Bu tartışmaları, Önderlik gündeme koydu. Biz bunu böyle algılamak durumundayız. AİHM savunmalarıyla demokratik-ekolojik toplumu tanımladı, bunun formülü koydu; “Özgürlük ile zorunluluğun diyalektiği” dedi. Ama biz bunu çok fazla algılayamadık. Çok fazla derinliğine anlayamadığımız için bunun sorumluluğunu üstlenemedik. Önderlik tekrardan gündemimize koydu. Biz konferansta bunu tartışsak da, bunu bir karar altına almazsak da ya da bunun yoğunlaşmasını yaşamazsak da, kendi iç dinamiklerimiz, yaşamımız bizi aşar. Bu temelde de yaklaşmak gerekiyor.

Otuz yıllık mücadele gerçekliğimiz var. Bu, mücadelenin yoğunlaşmasının bir ifadesi oluyor. Her birimiz geçmiş pratik süreçleri çok fazla değerlendirebiliriz; değerlendirilmesi de gerekiyor. Önderlik halk ve adalet mahkemelerinin kurulmasına dönük bazı şeyler belirtti. Belki de bu mahkemelerde en çok yargılanacak konular, yaşamda kaybettiğimiz boyutlar olacak. Ya da insanların yaşamını, iradesini tehdit eden, bunu hiçe sayan, trajik sonlarla sonuçlanan olaylar olacak. Geçmişimizi değerlendirirken, ne acılarımızı içimize gömmek ne de bunları günah çıkarır tarzda itiraf etme gereğini duymamalıyız. Biz bunun tartışmalarını belki şu an burada başlatıyoruz, fakat ileriki mücadele tarihimizde ya da yaşam gerçekliğimizde çokça tartışılacak konulardır. Özellikle yaşamdaki tartışmalara hakim olmak önemlidir. Ne böyle geçmişini reddeden ne çok fazla ütöpikleştiren bir yaklaşım olmamalı. Biz bu konferansta da, özgürlük felsefesini sahiplendiğimiz, sahiplenmeye dair aday olduğumuzun ilanını yapıyoruz. Bunu geliştirmeye, yüceltmeye, yaşamsallaştırmaya dönük aday olduğumuzu koyuyoruz. Bunun

kararlaşmasını yaşıyoruz. Bu kararlaşma, salt bir kağıt üzerinde ya da belge üzerinde geliştirilecek olan bir kararlaşma değil. Her şeyden önce zihinde, ruhta, düşüncede yaratacağımız bir kararlaşma düzeyine gidiyoruz.

Bizim bugün tartışıklarımızı Önderlik, ta '92-'93'lerde belirtmiş. Fakat bizim zihinlerimiz, uygulama biçimlerimiz birçok tahribatı yarattı. Hala da hem birebir üzerimizde hem de genel örgüt içerisinde yaratılan tahribatların onarılması çok fazla kolay olmuyor. Benzeştirmeden bahsettik, doğru. Ama benzemeyenleri de hep yargıladık. Öylesi bir gerçeklik de var. Kendimiz benzemeye çalıştık, bize benzememeye çalışanları da yargıladık. Bunu salt duygusal anlamda da ele alamayız. Bu bir zihniyet olayıdır. Ortadoğu gerçekliğini ele aldığımızda, iki doktrin olduğundan bahsederiz. Bunlardan biri, erkek şovenizmi; diğeri ise, feodal-dini doktrinler. Bunlar hala da geçerliliğini koruyor. Biz, kendi zihinlerimizle bunların uygulayıcısı olduk. Kadın olarak da, erkek şovenizminin uygulayıcısı olduk. Yine diyelim ki din doktrinleri; o kanunlar bizim açımızdan çok geçerli oldu. Kimse, bugün yargıladığımız noktaları bize, “yap” demedi. Zaten zihinlerimiz bunu yapmaya hazır. Bu, salt örgüt içerisinde aldığımız bir şekillenme değildi; aileden, sistemden aldığımız şekillenme vardı, yine bin yıllara varan tarihsel bir gerçekliğimiz var. Biz bu kararlaşmayla, ne liberal ve postmodern bir tarzda, “Bırakınız yapsınlar, bırakınız geçsinler” politikasının bir yürütücüsü ne de zihnimizde yer eden feodal yargılarla bir yaşamın devamcısı olmayacağımızın ilanının yapıyoruz. Bu ikisine de alternatif olabilecek bir yaşam çabası var. Bence biraz öyle değerlendirmek gerekiyor. Bir de bu konuyu ele alırken, içimizdeki kaçışları engellemek açısından idari bir tedbir ya da bizi katı, dogmatik görüp de katılmayanların katılmama gerekçesini ortadan kaldıran bir yaklaşım olarak da ele almamak gerekiyor. Böyle değil. Bu proje, salt bize katılmak istemeyenlere kendimizi kabul ettirmek için oluşturduğumuz bir proje değil. Hepimiz de tanık olmuşuzdur; böylesi geri bir tercihi olan zaten tercihini yapıp gitmiştir. Bütün bunları geliştirirken, kendimizde ahlak ve vicdan devrimi denilen olayı da geliştirmemiz gerekiyor. Bunu ahlaklı, sorumlu, vicdanlı olmak ve bireyin kendisine, cinsine ve karşı cinse karşı sorumluluğunu geliştirme temelinde bir arayış olarak da değerlendirmek gerekiyor. Biz ahlakı, yüzyıllardır zihnimizde şekillen en dar anlamda algılama yerine, her bakımdan bir sorumluluk olarak algılasak, bu bir devrimsel sıçramaya dönüşmeyi de beraberinde getirir. Bu projeyi geliştirirken, her şeyden önce kendi yaşam psikolojimizi düzenlemeye dönük bir proje geliştiriyoruz. Psikolojilerimiz şimdiye kadar çok fazla kaldırmıyordu. Bu projeyi, birbirimizle yaşamayı bilmeyen yönlerimizi, hem kendi cinsimizle hem de karşı cinsle yaşamayı bilmediğimiz yaşam

PJA IV. Konferans Tartışmaları

gerçekliğimizi düzeltmeye dönük bir proje olarak da ele almak gerekiyor. Halen yaşamımızda kendi tabularımızdan ya da yaşam gerçekliğinin yarattığı tabulardan kaynaklı bizi geriye çeken birçok yön var. Bu nedenle de, psikolojik anlamda bir düzenlenişe gitme arayışıdır. Bunu da önemli buluyorum. Ben kısaca bunu belirtiyorum.

Sevgi, Bir Bilimdir

Pe. ark.: Tartışmalar belli bir rotaya giriyor. Fakat hala etrafında dönüp dolaşıyoruz. Bizim açımızdan yaşamsal bir konudur. “Nereden çıktı, kim başlattı, içten mi başladı, dıştan mı başladı, yeni mi tartışıyoruz, eskiden mi tartışıyoruz?” demek, on yıl boyunca ortaya koyduğumuz mücadele kapsamını anlamsızlaştırmak olur. APOCU Hareket içerisinde Kadın Hareketi olarak ‘93’le birlikte derinleşen bir düzey var. Arkadaşlar, bazı yanlış eğilimleri, yaklaşımları, tartışmaları ifade ettiler. Özgür Yaşam Partisi olan bir partiyi, tersinden göstermeye çalışan yaklaşımlar, eğilimler de söz konusu. Birikmiş sorunlarını, tabularını, dogmalarını, bunu aşamamanın faturasını PJA’ya çıkarmaya çalışılan yaklaşımlar, tartışmalar da oluyor. Bu, genel bir durum değil, fakat grup grup, kesim kesim, bireyler şahsında yürütülen tartışmalardır. Yürüttüğümüz mücadelenin anlamını, adını doğru koymazsak; açığa çıkardığı değerleri, karşı karşıya olduğumuz değişim dönüşüm sürecinin diyalektiğini anlayarak daha farklı bir niteliksel düzeye sıçratamazsak, o eğilimlerin dediği noktaya geliriz. Sosyal yaşam, özgür yaşam boyutunda altına imza attığımız projeler var. Bunlar, yürürlükten kalkmış projeler değil. Birbirimizi böyle şeylerle suçlamak çok kolay bir şey değil. Ortada yaratılan bir düzey ve değerler var. Kitle açısından da kadınların umudu haline gelmiş bir parti, bir örgüt gerçekliği söz konusu. Bu, öyle kolay gelişmediği gibi, kolay da vazgeçeceğimiz bir konu değil. Birbirimizi yeniden bundan birkaç yıl öncesi gibi dar ve kısır tartışmaların tuzağına çekmeyelim. Bu noktayı gerçekten önemli buluyorum. Tartışma biçimimizle, yaklaşımlarımızla ‘özgürlükçüler ve özgürlük karşıtları’ yaratmayalım. Özgür tercihin olması gerektiğini tartışıyoruz. Geline düzeyin bunu kaldırdığını, bunu yürütebileceğini tartışıyoruz. İnsanlara artık zorla, “Şu ölçüye, bu ölçüye gel” diyemeyeceğimizi tartışıyoruz. O zaman, tartışırken de bu eksen kaybetmemek gerekiyor. Sosyalleşme diyorsak, bir kere özgür tartışmaktan, bağımsız düşünmekten başlamak durumundayız. Şir. arkadaş, “Psikolojilerimizin yeniden düzenlenişi” dedi. Ben tamamen katılıyorum. Çünkü en kapsamlı ideolojik düzeyi, ideolojik gücü, en yaşamsal kılınabilecek projeleri bu süzgeçten geçirdik. Yani kendi süzgecimizden geçirdik. Bugün tıkanma olarak değerlendirebileceğimiz, pratik çözüm yaratamadığımız noktalar varsa, bununla bağlantılıdır.

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

Şimdi birçok arkadaş, “Sosyal yaşamı salt kadın-erkek ilişkisi olarak ele almak yanlıştır. Bunun psikolojik, kültürel vs. boyutları var.” dediler. Ben buna katılmıyorum. Bir kere sosyal yaşamın merkezi, kadın-erkek ilişkileridir. Bu konuda bir düzeltmenin yapılması gerektiğini düşünüyorum. Bu, yan çizmek, işin özüne girmemek oluyor. Kadın-erkek ilişkilerinin düzenlenmesinin gerektirdiği mücadele kapsamına kendini yatırmamak oluyor. Bu en büyük özeleştirici kapsamıdır. Biz bunu yıllarca yaptık. Önderlik bize bir mücadele kapsamı dayattı, biz ise bildiğimiz gibi uyguladık. Kendi alışkanlıklarımızla ele aldık.

Özgürlük mücadelesi, 21. yüzyılı kapsayacak, hatta belki de 21. yüzyılı aşacak bir mücadele olacak. PKK tarihinde Önderliğimizin koyduğu, bu tespit ile bağlantılıdır. Buna gerek görüldüğü için projeler oluşturuldu, örgütlenmelere gidildi, kadro gerçeği açığa çıkarıldı. Yine kopuş teorisi, Kadın Kurtuluş İdeolojisi bundan bağımsız değildir. Önderliğin çözümlerinin merkezinde, kadın-erkek ilişkisine dayalı çözümler vardır. Önderlik ‘87’den başlayıp bu güne kadar yapmış olduğu çözümlerinin merkezine, kadın-erkek ilişkilerini koydu ve bu temelde Kürt halkının sosyolojisini, psikolojisini çözümlendi. Mücadele bunun etrafında gelişti. Bunu temel bir nokta olarak ele almazsak, yanılıya düşmüş oluruz. Biz, ilk karşı devrimin cinsler arası ilişkide yaşandığını kabul ediyoruz. Bunu devrim olarak ele aldık. İlk karşı devrim, cinsler arası ilişkilerde yaşandığı için, cinsiyet devrimi diyoruz. Bunu da kabul ediyorsak, o zaman demokratik uygarlık da bu ilişkilerin düzenlenişinden yükselecek. Merkezinde yine bu olacak. Bu, siyasete, örgüt kültürüne, psikolojiye, davranış gücümüze, mimiklerimize yansıyor; öyle bir gerçeklik. Yoksa, yokmuş gibi tartışmak çok anlamlı olmuyor. Tartışmada birçok arkadaş öyle olmadığını belirttiği halde, tartışma o ekseninde gelişti. O ekseninde geçmeli, ama hangi kapsamda? Şu doğru; kadın-erkek ilişkilerini salt duygusallık, cinsellik boyutuna indirgememek gerekiyor; iki cins arasındaki ilişki yalnız bu değildir, ama temel bir noktadır. Mücadelemizin, etrafında çözümlendiği bir nokta. Önderlik, “Kördüğüm” dedi. Kördüğüm nedir? Kadın-erkek arasındaki ilişkidir, cinsellik olgusudur. Önderlik, bu kördüğümü çözmeyi esas aldıysa, bizim bu gün yapacağımız tartışmalar, bu kördüğümün ne kadar çözüldüğü ve nereye getirildiği boyutunda olmalıdır. Önderlik, “Fatma’yla yaşadığım on yıllık mücadele tarihi PKK’yi PKK yapan mücadele tarihidir” diyordu. Bunun da özünde ve merkezinde kadın-erkek ilişkileri var. Yine Önderlik, birçok noktadaki başarısızlıklarımızı ve başarılarımızı ele alıp çözümlerken, kadını kadın olma gerçekliği üzerinden, erkeği erkek olma gerçeği üzerinden ele alarak çözümlendi ve ölçüyü biraz da bunlar üzerinden geliştirmeye çalıştı.

PJA IV. Konferans Tartışmaları

Mücadelenin aşamaları var. Onları, kısa kısa koymaya çalışacağım. Kadın cinsi açısından saflara bir akış oldu; bir düzey, bir nicelik gelişti. Kadın-erkek ilişkileri anlamında bir düzen yoktu; bir eşitsizlik ve adaletsizlik söz konusuydu. Kadında da, erkekte de yansıyan bir feodalizm ve geleneksellik vardı. Önderlik, bunun düzenlenişi açısından keskin bir yöntem buldu. İlişkiler o kadar karmaşık, o kadar içiçe geçmiş ve düzenlenmeyecek durumdaydı ki, Önderlik fiziksel kopuşu bir çözüm olarak önümüze koydu. Bu yönlü, '95-'96 yıllarına kadar birçok sorun yaşandı. Bu, özellikle iç eyaletler boyutunda çok daha fazla ortaya çıktı. Bu ilişkilerde gerçekten bir dengesizlik, ölçüsüzlük ve biçimsizlik vardı. Sistemin binlerce yıl düzenlediği ilişki düzeneğinin dışına çıkan bir ilişki düzeneği yoktu. Sistem kadın-erkek ilişkilerini beş-altı bin yıl düzenledi ve hala da kendisini bu düzen üzerinden götürüyor. Önderlik, bunun devrimi yutabilecek kadar büyük bir kaos olduğunun farkına vardığı anda, çözümü ideolojik olarak tartışmaya koydu. Sosyal boyutta çözümlenmeler yaptı. '93-'94 yılının başında yapılan çözümlenmeler, çok kapsamlı ideolojik, psikolojik, sosyolojik çözümlenmelerdir. Kürt erkeği ve kadınında cinsellik nasıl yaşanıyor? Feodal yaklaşımda nasıl yaşanıyor, küçük burjuvalık adı altında yaşanan ilişkilerde cinsellik kadını ve erkeği bitiren bir durum haline nasıl geliyor? Bunların hepsini çözümlendi. Önderlik, sevgiye karşı olmadığını, birbirimizi sevebileceğimizi sürekli söylüyordu. Yalnız bunları söylerken de, sevgi adı altında yaşananları, bunların saflara yansımalarını da ortaya koyuyordu. Önderlik, "Bunları bilerek ve gözeterek 'gücüm var, bunu yaşayabilirim, özgürleştim' diyorsanız, yaşayabilirsiniz" diyordu. Bunlar çözümlenmelerde var ve hala da çok günceldir. Önderlik salt ideolojik çözümlenmelerle kalmadı, buna dönük pratik adımlar geliştirdi. Önderlikte ideolojik ve pratik çözümlenme, denemeler her zaman içiçeydi. Siyasal gündemde, cesaret sorunumuzun olduğunu tartıştık. Önderlik, bu yönlü cesareti hep gösterdi. Sorunu hem ideolojik olarak gündemimize koydu hem de bunun pratik adımlarını attı. Yaşanan kopuş süreci de, binlerce yıllık düzenlenişe bir darbeydi. Kadın-erkek ilişkisindeki klasikliğe bir darbe ve ondan bir kopuştu. Biz, kadınlar ve erkekler olarak daha farklı ilişkilenebileceğimizi ortaya koyduk.

Hepimiz ilk geldiğimiz zaman içinden geldiğimiz sosyal çevrede kesinlikle kabul etmeyeceğimiz birçok davranışı, arkadaşlar bizi birkaç ayda, 'eski arkadaş, komutan' adı altında kabul ettirdiler. Sivil yaşamdayken, babamızın ters bir sözünü asla kabul etmezdik. Kavgayı, evi terk etmeyi ve daha birçok şeyi göze alanlarımız olmuştur hatta. Ama örgüt adı altında, büyüklük, eski arkadaşlar adı altında birçok şeyi kabul ettirdiler. Bunu sorguladığımda şunu gördüm; PKK'nin gelişimi karşısında, kendi gelenekselliğimizi konuşturduk. Çünkü orada mücadele etmek ve bedel ödemek gerekiyordu. Geçmişte babamıza rest çekip

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

gitmek bize çok fazla bir şeye mal olmuyordu. Sonuçta o aile bağları bizi koruyordu. Ama PKK ortamında, -hele bir de savaş ortamında- kabul etmediğin bir ölçüye karşı başkaldırmak, ona tavır koymak bir bedel, emek ve mücadele istiyordu. Biz bunun zorluğunu gördüğümüzde ise, kendi gelenekselliğimizi konuşuyorduk. Birçoğumuz bunu yaşadık. Erkek de, çok fazla değişmeyen, bilinç kazanmamış olan kadın gerçekliğine karşı olabildiğince egemenliğini konuştu. Kısacası o dönemdeki kadın-erkek ilişkilerinde karşılıklı olarak geleneksellik ve tutuculuk vardı. Erkek egemenliğinin kendisini pervasızca konuşurma durumu yaşanıyor. Cinsellik boyutundan tutalım, pratik yaklaşımlara, mülkleştirmeye kadar gidebiliyordu bu. Kopuş sürecindeki ayrışma bize güçsüzlüğümüzü gösterdi, kendi farkımıza varmamızı sağladı. Kopuş süreci çok önemlidir. Çok tartıştık, ama hala da anlamlandıramadığımız birçok şey var. Bizim tarafımızdan bu on yılın kapsamlı çözümlenip analizinin yapılması gerekiyor.

Diğer bir hamlesel çıkış ise, ideolojik boyuttaydı. Önderlik, Zilan arkadaşın eylemini, bir manifesto niteliğinde tanımladı. O güne kadar pratik olarak yaşadığımız kopuşun ideolojik kapsamı derinleşti. Kadın-erkek ilişkilerinin düzenlenişindeki pratik çözüm, '93'ten '96'ya kadar farklı bir boyuttaydı. '96'dan '98'e kadarki süreçte cinsler arası ilişkilerin yeniden düzenlenişinde ideolojik yoğunluk daha ağırlıktaydı. Zilan arkadaşın eylemi yeni bir ufuk açmıştı. Yani cinsler arası ilişkilerin düzenlenişinde yeni bir tartışma gündemi oluştu ve bu kendisiyle birlikte örgütlenme modelinden tutalım, kendimizi düzenlemeye kadar bir düzen getirdi. Önderlik '98'de cinsler arası ilişkilere daha farklı bir düzey kazandıracaktı. '98'de biraz daha ayrıştırdı. Özgür temelde birlikte olabilmek için bir ayrışma gerekiyordu. Önderlik, '93'ten '98'e kadarki beş yıllık ayrışma sürecinde açığa çıkan deneyimleri, bilinçlenme düzeyini ve değerleri '98'den sonra farklı ele alacaktı. Bu, benim bireysel görüşümdür. Önderlik, bu anlamda bazı ortak yaşam zeminlerini yaratmaya çalıştı. Örneğin, daha önce yoğunlaşma evlerine çok az sayıda erkek arkadaş alırdı. Fakat '96-'97 ile birlikte erkek arkadaşların sayısını arttırdı. Bizim kaldığımız süreçlerde ayrı ayrı çözümlüyordu. Ortak bir yaşam sahası açığa çıkartıyordu. Örneğin sporu bazen tam bir savaş gibi yapıyorduk. Önderlik orada erkeği ve kadını çözümlüyordu; erkeğin kaba gücü karşısında, kadının geriye çekilen yanlarını ele alıyordu. Bize, birbirimizle yaşamının ilkelerini kazandırıyor. O da bu düzenlenişin bir parçasıydı. Önderlik, bunu genel bir düzeye sıçratacaktı. '98'de YAJK ortamındaki tartışmalarınızı, paylaşımlarınızı haftanın belirli günleri erkek arkadaşlarla paylaşmamız temelinde bir perspektif koydu. Fakat bizim cinsler arası ilişkilerin düzenlenişindeki mücadeleyi üstlenmeme gibi bir sorumsuzluğumuz oldu. Biz bugün özeleştiriyi tartışacaksak,

PJA IV. Konferans Tartışmaları

özeleştirimizin temelini buna oturtmak zorundayız. Bu öyle emeksiz, öyle isteyince olabilecek bir şey değil. Bunu söylerken, hiç olmaz anlamında koymuyorum. Birey olarak hiçbir zaman da böyle ele almadım. Nihai anlamda “kadın-erkek ilişkisi yaşanmaz” diye bir yaklaşımım da yok. Ama bunun en başta bir felsefik sorun, bir yaşam felsefesi sorunu olduğunu hemen hemen hepimiz biliyoruz. Önderlik, “Bir yaşam felsefesinin tasarısı” diyordu. Yine, “Kendinizi kandırmayın, biz hala özgür yaşam planı diyoruz” diyordu. Biz planı geliştirme üzerine tartışıyoruz. Önderlik, adım adım bazı zeminlerde o planı nasıl yaşamsal kılınacağına deneylerini de sergiliyordu. Önderlik kendi zeminine laboratuvar diyordu ve orada deneyler yaptığını belirtiyordu. Oradan çıkan sonuçlardan emin olduktan sonra, bunu bütün örgüt yapısına özümsetmeye çalışıyor, çözümlenmelerle ikna etmeyi ve bilinçlendirmeyi esas alıyordu.

Bizim yapamadığımız, zorlandığımız ve önümüzü tıkatan temel nokta, sorunu bir mücadele sorunu olarak ele almayıp, buna yüzeysel yaklaşmamızdır. Önderlik bir değerlendirmesinde, “Günlük olarak sizin erkekler karşısında vermeniz gereken cevapları ben veriyorum ve bu beni zorluyor” diyordu. Erkeğin egemenlikli yaklaşımlarına cevap vermemiz gerekirken, biz bunları şikayet konusu yaptık ya da tahrik unsuru olarak ele aldık. Tam olarak, bizim mücadelemiz olarak özümseyemedik. Bu anlamda, Kadın Kurtuluş İdeolojisi’ni, Erkeği Dönüştürme Projesi’ni, Özgür Yaşam Projesi’ni, kopuşun ideolojik ve pratik boyutlarını bireylere indirgeyemedik. Hiç olmadı değil, fakat bu yönü gerçekten zayıf kaldı. Önderlik, Kürt halkının yaşadıklarını tanımlarken, büyük bir sosyal çıkmazın yaşandığını belirtiyordu ve bu sosyal çıkmazı aşdırtmak istiyordu. Ama biz çok fazla bunun içerisine girmedik. Bu sorun hala da gündemimizde ve bizi meşgul eden bir durumda. Diğer temel bir sorun da, bu konuda Önderliği yalnız bırakmamız oldu. Bu, kadında da, erkekte de yaşandı. Bizim Önderlik sahasındaki gerçekliğimiz var. Dicle suyunu geçtikten sonraki gerçekliğimiz biliniyor. Kadındaki kemikleşmiş, kurumlaşmış öncülük düzeyi ‘96-‘97 ile birlikte biraz ortaya çıktı. O anlamda yapıyı yanlış şekillendirmede çok büyük roller de oynadı. Çok büyük tahribatlar açığa çıktı. Bu, III. Kongre ile bir yere kadar bitiyor. Değişim-dönüşüm öncülüğünden başlamasa, etkisi olmuyor. Erkek, kadımla eşzamanlı Özgür Yaşam Projesi ve planlamasına girmede. Bu da, çok temel bazı sorunları gündeme getirdi ve tahribatlar yarattı. Erkek arkadaşlar şahsında taktik öncülüğedeki yaklaşım, taktik öncülüğedeki ele alış ve değerlendirme Önderlik felsefesiyle, özgürlük felsefesiyle örtüşmüyordu. Erkek arkadaşlar, taktik öncülüğedeki şekillenmeyle Önderlik gerçekliği arasında sıkışıp kaldı. Bir erkek arkadaşın kadın ortamına girme istemi, kadını anlama yaklaşımı çok farklı değerlendirildi.

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

Bu anlamda, geriye çeken birçok yaklaşım oldu. Demek istediğim biraz da şu; özgürlük projesini dilimiz kabul ettiği kadar, yüreğimiz kabul etmedi. Kadında da, erkekte de bu böyle oldu. Hala bunu önemli bir nokta olarak görüyorum. Günlük olarak kadınla da, erkekle de ilişkilieniyorum. Dilim çok radikal, ölçülerin değişmesi gerektiğini, doğru temelde bir sosyalitenin olması gerektiğini söylüyorum, ama bir erkek arkadaşla ilişkilienirken yüzüm, bakışım, onunla gülüşüm, ilişkilene mantığım, onunla ilişkilene ölçülerim çok farklı bir şeyi konuşturuyor. Bu, yaşadığımız parçalılıktır. Düşmana karşı da ortak bir duruşu yansıtmadık. '96'da gazi olan birisi kaçmıştı; televizyonda günlerce verdiler, "PKK ortamındaki kadınla erkek, ateşle barut gibidir. Sadece ateşlemek gerekir. Herkes bu sorundan dolayı artık patlama noktasına gelmiş" diyordu. Önderlik, bunun üzerine çok büyük bir üzüntü duydu ve günlerce üzerine değerlendirmeler yaptı. Bizim düşman karşısındaki duruşumuzu da, bu anlamda parçalı kaldı ve Önderlikle örtüşmedi. Önderlik, "Beş yılınızı benim istediğim temelde bu devrime yatırın, devrim sorunu çözülür" diyordu. Ama biz, Önderliğin istediği anlamda kendimizi yatıramadık. Bu anlamda, bir bütün PKK sosyal yapılanmasından ve PKK örgütlülüğünden verilen mesaj da parçalı kaldı. PKK içinde de bu dönüşümün motor gücü olan kadından, erkeğe yansıyan da parçalı kaldı. Kimimizin ağzı konuşuyordu, davranış dili konuşmuyordu; kimimizde ise her ikisi konuşmuyordu. Bizde de çok güçlü bir duruş olmadı. Biz kendimizi doğru yatıramadığımız için erkeği de çözemedik. Bir de, bizde bazı toplumlarda olmayan ilginç olaylar da var. Çok ilginç tabular ve korkular oluşmuş. Bunlar da eklenince sorunun tartışılması, gündeme alınması zorlaşıyor.

Biz şu anda cinsler arası ilişkilerde yeni bir aşamaya geldik. Bunu görmez ve yeni bir aşamayı yaşama gerekliliği olarak ele almazsak gerileriz. Arkadaşlar, cinsler arası ilişkilerin düzenlemesine ve yeniden ele alınmasına ihtiyaç duyduğumuzu bilmelidir. Biz iki yıldır erkek arkadaşları eğitiyoruz. Bunun bu tartışmayla hiç bağlantısı yok mu ? Bunun bir gerçekliğin farkına varmakla bağlantısı yok mu? Tabii ki var. Bu tartışmalar sonucunda erkek arkadaşlarla ortak yaşam zeminini yaratmamız, yaşanan bu yabancılaşmayı ortadan kaldırmamız gerekiyor. Kadın ortamında bu ilişkileri doğallığına kavuşturmamız gerekiyor. Erkek arkadaşların ilk devresini başlatırken, "Nasıl ki Mezopotamya tarihin başlangıcında gerçek ve büyük aşkların yaşandığı topraklar olduysa, bu çalışma da gerçek aşkı, sevgiyi yaratma çalışmasıdır. Kadın ve erkeğin ortak zemini olan PJA'da 'Nasıl Yaşamalı'nın cevabını yaratma çalışmasıdır" dedik. Hala da öyledir. Bu çalışmayı da değerlendirmeye ihtiyaç var. Erkek arkadaşların da değerlendirmesi gerekir. O zemini yaratan PJA yapısı ve yönetimi olarak da değerlendirmemiz önemlidir. Bu gün ortaya çıkan gerçekliği yaratmada payı olan, Kürt gerçekliğindeki

PJA IV. Konferans Tartışmaları

erkek olgusunu ele almamız gerekir. Önderliğin çözümlediği gerçekliği kendimize yediremedik. Aynı şey kadın açısından da geçerli. Bu gerçeklik, PKK ve Önderlik sosyalitesine ait değil. Bütün yaşananlara rağmen erkek arkadaşların devreye alınışı, cesur bir adımdı. Ama o cesur adımın içini hem devreye gelen erkek arkadaşlar hem de o dönem devrede bulunan bayan arkadaşlar ne kadar doldurabildi? Bunu, ne kadar bu tikanıklığı aşmanın bir çıkış noktası, bir nefes borusu haline getirebildik? Bunları sorgulamamız gerekiyor.

Yine, neden yeni bir aşamaya ihtiyaç var? Bizde cinsler arası ilişki özgür müdür? Kadının kadınla, erkeğin erkekle ve kadının erkekle arasındaki ilişki dogmalardan ve tabulardan uzak mıdır? Güçlü bir diyaloga dayanıyor mu? Özgür ve doğal mıdır? Yok. Bunları söylerken, yakalanan düzeyi inkar anlamında belirtmiyorum. Önderlik '98'de "Ben PKK ortamındaki erkeğin kadın karşısındaki saldırganlığını kırdım." diyordu. Bunu sadece ortamımız açısından belirtmiyorum. Bu, erkek gerçekliği olarak toplumda yaşanan bir şeydir. Sokakta yürürken bile on tane laf yiyorsun. Bu, açıktan yapılıyor. Toplumun içerisinde, seni hiç tanımayan bir erkek sana laf atıp, el uzatmayı kendisi için çok doğal bir hak olarak görüyor. Bu, PKK'de aşıldı. Bir de dağlardaydık, sosyal bir ortamda toplumun yaşadığı bir ortamda olmak farklıdır, dağlarda doğanın ve düşmanın vahşeti karşısında olmak farklıdır. Önderlik, "Dağların vahşileştirici gücü karşısında bunu başardık. Bu, küçümsenecek bir şey değil" diyordu. Eskiden bir grupla bir bayan arkadaşı bir yere gönderirken, korku ve kaygıyla yaklaşıyorduk, ama şimdi öyle değil. Bu konuda bir düzey yakalanmış, ama belirttiğim yön de var. Bu açıdan bizim bu ilişkileri yeniden ele almaya ihtiyacımız var. Uygarlık eğer bu iki cins arasındaki ilişki dengesinin bozulmasıysa bugüne kadar kurumlaşarak geldiyse, bu tespitle de bağlantılı ele almamız gerekiyor. Bu anlamda kapsamlı bir tartışma sürecinin başlaması gerektiğini düşünüyorum. Bizim ortamımızda ilişkilerin yaşayış düzeyini olumlu olumsuz yönleriyle; sosyolojik, psikolojik ve ideolojik açıdan kapsamlı bir çözümlemeye tabi tutma, yine kapsamlı bir tartışma sürecini başlatmaya ihtiyaç var. Biz burada bu kapsamın ana hatlarını belirleyeceğiz, ama bu bir süreç olarak yaşanmak zorunda. Bir erkek arkadaş raporunda, reform mu, devrim mi tartışmasından önce, iki yıllık bir normalleşme süreci gerekiyor diye önermişti. Doğallığımızdan çıkmışız. Bu tartışma, bir konferans ortamına sığdıracığımız bir tartışma değildir. O kadar çok karmaşık hale getirilmiş ki, ancak yoğun bir sorgulama ve tartışmayla içinden çıkabiliriz. Bunda hepimizin payı var. Burada hepsini tartışma imkanımız yok. Fakat bu tartışmayı sadece örgüt kadrosuyla değil, farklı kesimlerle de hızlandırmamız gerekiyor. Toplumsal Sözleşme tartışmasında, çok sınırlı ve yetersiz de olsa, düşünce anlamında önemli şeyler geliyor. Her

parçadaki bayan arkadaşların bu tartışma sürecine katılması ve buna öncülük etmesi gerekiyor.

Diğer bir nokta kaba retçiliktir. Bizde mahkum edildi, ama onun yarattığı bir kültür var. Biz hala o kültürden çıkmadık. Reflekslerimiz, tepkilerimiz, sempati ve antipatilerimiz hep o kültür üzerinden şekilleniyor. Son iki yılda zorlandığımız en temel noktalardan biri de budur. Bazı şeyler kökleşmiş, kıramıyorsun. Ret ve kabul ölçüleri dilimize biraz oturdu, fakat yüreğimize oturmadı. Bir dönemin gerekliliği idi ve yaşanmalıydı. Bazı şeylerin alternatifini oluşturarak, ret etmek bir zaman için gerekliydi. Ama bizde ret, içselleşmiş. Bu anlamda, cinsler arası ilişkilerde, tartışma zeminini esas alarak özgür bir paylaşım gücünü yaratmayı esas almak, projenin diğer bir yanı olabilir. Bu proje açısından bireyin öncülüğünü de önemli görüyorum. Cinsler arası mücadele önemli bir aşamaya gelmiş. III. Kongre'nin kararlaştırdığı mücadele kapsamına belli bir dönem merkez yapımız da kendisini tam yatırmadı. O aşılıktan sonra, bir dönem de kongre yapımız kendisini yatırmadı. Arkadaşlar, "III. Kongre sonrasında bu işi biraz da işin merkezine havale ettik. Bir politika belirlenecekse, bir yaklaşım sergilenecekse bu işin bir merkezi vardır." şeklinde yaklaştılar. Hiç kimse kendisine düşen sorumluluktan kaçamaz; tartışmayarak, görmezden gelerek kaçamazsın. Bu sorun, artık bireylerin kendisinde bir mücadele vererek açacağı bir aşamaya gelmiş. Bundan hem genel olarak hem de kadın olarak bir kaçış oldu. Elimizi, taşın altına olması gerektiği gibi koymadık. Uluslararası komplo süreci, bizi bu mücadeleyi göğüsleme göreviyle karşı karşıya bıraktı. Fakat biz hazır değildik. O yüzden de kırılmalar yaşadık. Oysa Önderlik, '95'ten bu yana bu işin kadın tarafından yapılması gerektiğini defalarca belirtti. Bizleri sorunun ve çözümün muhatabı kılmaya çalıştı. Fakat biz sürekli sorunu Önderliğe havale ettik. '99'da birdenbire sorunla karşı karşıya kaldık. Sorunun bütün kapsamı önümüze döküldüğünde, bir ürkmeyi ve korkmayı yaşadık. Şimdi örgüt birçok açıdan açılımlar yaşayacak. Birçok parçada kadın örgütlenmesi var. Çeşitli çalışma zeminleri açılıyor. Bireyler artık mücadelenin bütün kapsamını olduğu gibi göğüsleme ile karşı karşıya, kaçış yok. Süreç, bireyin de mücadele düzeyini göz önünde bulundurması ve somutlaştırması gereken bir süreçtir. Ret-kabul ölçüleri anlamında bizde değişmesi ve tartışılması gereken yönler varsa, tartışılmalıdır. Birey artık bunu içselleştirmeli. Genç Soran bir arkadaş vardı, şehit düştü. Bir toplantıda, erkek arkadaşlardan biri karşısına oturup ona bir erkeğin bir kadına baktığı gibi bakıyor. Genç arkadaş takım komutanına "Heval ... bak, bana nasıl bakıyor. Bir şey söylesene" diyor; komutanı ise, "Sen bakışlarınla ona cevap vereceksin" diyor. Arkadaş bakışlarıyla ona cevap veremez ki. Bizim bazı şeylerimiz gerçekten çok geri. Biz bunları bu zeminde yaşadık. Bu son bir yılda cinsler arası ilişkilerde yaşadıklarımız

PJA IV. Konferans Tartışmaları

çok inceltilmiş ve kurnazlaştırılmış. Kadının da, erkeğin de bu yönlü bir dengeyi yakaladığı bir uzlaşma zemini var. Mücadele gerçekliği karşısında bir uzlaşma var; “Çok fazla beni zorlama, ben de çok fazla seni zorlamayayım” deniliyor. Bunun özünde gerçekten çok çirkin bir uzlaşma var. Burada kışın yaşadık. Günlük olarak birlikte çalıştığı erkek arkadaşlar var. Her şeyini ölçü olarak benimsiyor. Ama bireysel olarak bir şey onun işine gelmedi mi, damarına basıldı mı, bakıyorsun aynı gün, aynı saatte senin kapında hazır, “Heval bizim şubedeki erkek arkadaş çok kadın karşıtı bir erkek arkadaş” diyor. Aylardır birlikte yaşıyorsun, bugüne kadar kadın karşıtı olduğunu fark etmedin de, şimdi nereden çıktı kadın karşıtı olduğu? Bu anlamda birey olarak hangi çalışma sahasında olursan ol, içten içe herkes bunu hissediyor. HPG konferansı oldu, buradan da arkadaşlar gittiler. Arkadaşlar gider gitmez alelacele bize “Heval ne olacak, biz ayrılacağız” diye sordular. Ona yakın merkezden arkadaş vardık ve tartışmıştık. En köklü olduğumuz yer HPG’dir. Biz o zemindeki değerlerimizi kanla yarattık. Her sahadan sökülüp atılabiliriz ama HPG bizim zeminimizdir. Bizim en fazla öz güvenli olmamız gereken zemindir. Bundan sonraki örgütlenme biçimimiz de yatay bir örgütlenme olacak. Eşgüdümlü örgütlenmeler olacak. Bu, herkesin daha farklı bir sorumluluk taşımaması da gerektiriyor.

Özgür bireyin özgür tercihi noktasında çözümlemenin güçlü olması gerekir. Bu ilişkilerin yaşanmasına ilişkin olarak da; bu bir mücadele sorunu, bir düzenleniş sorunu. İlişkilerde yaşadığımız kopukluğu, diyalogsuzluğu, yabancılaşmayı ve bunların ortadan kaldırılmasını bir maddede doğru tanımlayamayız. Bunu da tartışmaya açmak gerekiyor. Diğer bir madde olarak da, arkadaşlar da belirttiler, bu projenin çıkışını kaçışlara, yaşanan sorunların gündemimizi pratik olarak belirlemesine dayandırmak doğru değil. Cinsler arası ilişkilerin yeni bir devrimsel yaklaşımla ele alınmasına ihtiyaç var. Bugüne kadar oluşan yaklaşımların gözden geçirilmesi gerekiyor. Önderlik, cinsler arası ilişkilerde esas olanın bilimsel yaklaşım olduğunu söyledi. Sevgi de bir bilimdir. Ben bu bilimi kendime göre anladım, yaşama geçirmek istiyorum, tercihini yapan yapabilir. Ama bunun yanında bir de, derinleşmek isteyenlerin de farklı bir yaklaşımla ele alınmaması gerekir. Sak. arkadaş, biz tartışmaya başlamadan adımız konuldu dedi. Bir görüş belirtiyorsun, muhafazakar oluyorsun. Arkadaşlar “Bu partiye ikili gelenler var” dediler. Arkadaşlar bu konuları bile kullanarak, “Falankesler, filankesler bu partiye bir erkekle geldiler, şimdi niye bu konunun tartışılmasına bu kadar muhafazakar yaklaşıyorlar” diyebilirler. Bundan sonrasını nasıl düzenleyeceğimize dönük bilimsel bir yaklaşım ortaya koymazsak ve bu konuda tercihimizi somutlaştırmazsak bir zorlanma ortaya çıkar. Projede maddeler biçiminde vardı, ama arkadaşlar iyi formüle edememişlerdi.

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

Yine bir cümle vardı, biz kendimiz de okurken rahatsız olduk, “İştar’ın torunları” denilmiş, altına da “Cinselliği, özgür kadının özgür eylemi biçiminde yaşar” yazılmış. Yani bir şey anlamıyorsun. Birisi için eylem oluyor, birisi için de başka bir şey oluyor. Bunun düzenlenmesi gerektiğini belirttik. Yani özgür tercihler temelinde ilişki geliştirilebilir. Bunu bir tercih olarak koymak gerekir. Örneğin ben sevgiyi bir bilim olarak görüyorum ve ben bu bilimdeki yoğunlaşma düzeyimi yeterli görmüyorum, yoğunlaşmak istiyorum. Sevgiyi yaşamak için de yoğunlaşmak gerekir. Bu konudaki tercihe katılıyorum. Ama tercihini özgürlükten yana yapan, bütün enerjisini, bütün yoğunlaşmasını özgürlük tercihinden yana koymakta kararlı olan bir kesimin de varlığı söz konusu. Bu da projenin bir parçasıdır. Sistem hala kadın-erkek ilişkilerinde kendisinin belirlediği düzenlenişle yürüyorsa ve biz de devrimci bir kadın hareketiysek, o zaman bizim de mücadelemizin üzerinde yoğunlaşması gereken temel saha, bu sahadır. Bireyin hem toplumda olsun hem de örgüt içerisinde olsun, özgür tercih yapabilmesi, bu yönlü eğitilmesi, bilinçlendirilmesi ve yetkinleştirilmesi için projelerimizin devam etmesi gerekiyor. Ben tercihlerin biraz o biçimde yer alması gerektiğini düşünüyorum.

Bir de bu projeye, sosyal yaşam tartışmalarını farklı biçimde ele alan yaklaşımların mahkum edilmesi de konulmalı. “Eğer sevgi gelişmediyse, doğallık gelişmediyse, ilişki gelişmediyse, bunun sorumlusu PJA’dır, özgürlüğü siz bu kadar mutlaklaştırdınız” diyen yaklaşımların önünü almak için de böylesi bir yaklaşımın projede yer alması gerekiyor. Özgürlüğü muğlaklaştırdığımız, soyutlaştırdığımız doğru. Bu yönlü özelleştirisini vermemiz gereken noktalar da var. Ama biz bir hareket olarak, özgürlük düzeyinin gelişmesi için de, çok büyük bir bedel, mücadele ortaya koyduk. Bu konuda hala ısrarlıyız. Bu tür söylemler bir anlamda şuna da dayanıyor; PJA yanlış yaptı, yanlış yaptığını kabul etsin. Bu, bir anlamda pişmanlık duyma oluyor. Yanlış yaptığımızı kabul edeceğimiz yönleri burada tartışıyoruz. Yetersiz yaklaşımsa; bu bir tartışma süreci olarak derinleşmek durumunda. Yine, bu tartışmalara hazırlıksız yakalandığımız da doğru. Daha fazla cesaretle yaklaşabilirdik. Projede bunun izleri var. Daha bağımsız, daha korkusuz ve bugüne kadar ortaya koyduğumuz projenin özünü sahiplenen ve o özün bundan sonra nasıl pratikleşmesi gerektiğini ortaya koyan bir yaklaşımımız olmalı. Yoksa bu mevcut tartışma zemini üzerinden PJA’nın bugüne kadarki yürüttüğü mücadeleyi farklı bir değerlendirmeye oturtan yaklaşımlar çıkarsa, bu bizim açımızdan kabul edilebilecek bir durum olmaz. Bir de projenin demokratik aileye ilişkin kısmı dar kalmış. Belki yeni örgütlenme modelinde ‘çalışan’ tanımı da biraz değişecek, ama arkadaşlar kadro olmayıp da bizimle çalışan birçok insanın da yaşamının bize göre

şekillendiğini ortaya koydular. Bunu da bir biçimde çözümleyen, özleştirisel yaklaşan ve bundan sonra nasıl düzenleneceğini belirleyen bir çerçeve olmalı.

Yine bu sosyal yaşam projesi eğer bütün toplumu kapsayacaksa, arkadaşlar toplumda az sayılmayacak düzeyde eşcinsellerin olduğunu belirttiler. Bu yönlü gelen bazı bilgiler de var. İstanbul'da yaşayan eşcinsellerin yüzde seksenin Kürt gençleri olduğu yönünde bilgiler de geldi. Eğer sosyal yaşam projesi diyorsak ve bunu cinsler arası ilişkilerin düzenlenmesi kapsamında ele alıyorsak; bu konuda da hem değerlendirmelerimizi ortaya koyan hem eleştirisel olabilen hem de o kesimler de ortak bir çalışma zeminini, eğitim zeminini yakalamayı hedefleyen bir madde olabilir ya da bir paragrafta yer alabilir. Toplumun çok farklı kesimlerini kapsayacağını düşünerek, proje daha da genişletilebilir. Ama KHK kongresine sunacağımız proje olduğu için burada açığa çıkacak şeylerin kısa zamanda somutlaşması önemli. Bu yüzden benim önerim, burada gelen eleştirilerle ve somut önerilerle birlikte gerekçesinin baştan yazılması. Örneğin bireysel görüşlerini gönderen bazı arkadaşların değerlendirmelerinde, "Biz cinsler arası ilişkileri PKK'nin başlangıcından bugüne kadar neden bu şekilde düzenledik, bunun mücadeleye, düşman gerçeğiyle bağlantısı neydi?". şeklinde bazı sorular oldu. Bunların da projeye koyulması gerektiğini belirtmişlerdi. Bizim projemizde Kürt toplumsal gerçekliğinin belirtilen biçimde somutluğu çok fazla yok. Bu anlamda, projenin tümünden yeniden yazılması gerekiyor. Yine bazı şeylerde dili soyut ve genellemecidir. O başlıklar biraz daha net konulabilir ve içi biraz daha somut doldurulabilir, diye düşünüyorum. Tercih noktasının belirgin olarak konulmasına ben de katılıyorum.

Ay. ark.: Kapsamlıca konuldu. Ben belirtilenler dışında birkaç yanına değinmek istiyorum. Kadınların yaşam tercihlerine bağlı olarak, tek yaşamı tercih etmeleri toplumda çok yaygınlaştı. Bu eğilime dikkat çekmek istiyorum. Bu, Türkiye'de, bütün dünyada, hatta Amerika'da da böyledir. Yaşam tercihini bir iş kadını olma, kültürel, akademik çalışma yapma konusunda yapan kadınların büyük bir çoğunluğu tek başına yaşamayı tercih ediyor. Çünkü geleneksel aile bağları, toplumsal işbölümü onların gelişmelerine engel oluyor. Yani kopuş sorunu sadece burada değil, toplumda da yaşanan bir olgudur. Hatta bu ciddi biçimde yasalara da girdi. Eskiden tek başına yaşayan bir kadın, bir çocuğu evlat edinemezdi. Şimdi artık evlat edinebiliyor. Bu, doğrudan doğruya yaşam tercihiyle ilişkili bir durum.

Yine, çeşitli gerekçelerle evlenmiş, ailenin baskısından kaçmanın bir yolu olarak evlenmeyi tercih etmiş kadınlar da, belli bir noktaya geldikten sonra ayrılmaya tercih ediyorlar. Bu da toplumda çok yaygın bir eğilim.

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

Kadın, “Ben hayattan ne istiyorum?” sorusunu kendisine sormaya başladığında, “Ben henüz kendimi gerçekleştiremedim” noktasına geliyor ve ayrılığı tercih edebiliyor. Çünkü mevcut verili, mülkiyetçi, baskıcı, kadını toplumsal işbölümüne mahkum eden aile, kadının gelişmesinin ve erkekle özgür bir ilişki kurmasının önüne bir engel olarak çıkıyor. Benzer eğilimler toplumda da yaşanıyor. Sadece buna bir şekilde değinmek istedim. Şimdi bu, ailenin demokratikleştirilmesi meselesini çok önemli bir nokta olarak önümüze koyuyor. Çünkü bu projeler sadece burada değil, genel olarak toplumda da tartışılıyor ve PJA'nın bu konuda nasıl bir görüş sahibi olduğu bekleniyor. Ben bu konuya biraz değinmek istiyorum. Yaptığımız *** da iki çarpıcı cümleyi aktarmak istiyorum. *** hep sorunlar tartışılıyor, arkadaşlardan biri kalkıp, “Evlü kadınlar için de projelerimizin olması lazım. Onlar için hiçbir şey söylemiyor muyuz?” dedi. Yine yeni bir arkadaş, arada bir tartışma konusunda çok ilginç bir şey söyledi, “Biz mücadeleye katıldık, kendimizi gerçekleştiriyoruz, eşten de ayrıldık, çocuktan ayrılmıyoruz. Çocuk bizim yaşamımızın bir parçasıdır” dedi. Bu açıdan çocuk bakımı ve çocuğun eğitimi konusundaki önlemlerin çok önemli olduğunu düşünüyorum. Şimdi demokratik aile modelinin ilkeleri konusunda biraz muğlak olan ve geleneksel aile ya da geleneksel ilişkiler tarafından çarpıtılması muhtemel bazı değimler var. Örneğin paylaşımcılık meselesi. Erkekler genellikle şöyle diyorlar, “Biz yaşamı paylaşıyoruz, ben gidiyorum dışarıda çalışıyorum, o da evde çalışıyor. Ne güzel paylaşıyoruz işte” diyorlar. Bence bu paylaşım meselenin biraz aşılması ve açılması gerekiyor. Kadını toplumsal işbölümüne mahkum eden, eve kapatan, ev işleriyle dünyasını çerçeveleyen ve çocuk bakımını da sadece kadının görevi olarak gören yaklaşımları bir biçimde formüle edip bu konuda maddeler koymalıyız. Kadının çalışma yaşamına, toplumsal yaşama girmesini destekleyen maddeler olmalı. Çocuk bakımının sadece kadının görevi olmadığını koyabilmeliyiz. Bunlar, demokratik-ekolojik toplumun çeşitli maddelerinde var. Ama bizim bunu, demokratik aile projesiyle birleştirmemiz lazım. Çünkü sorunun burada aktarıldığı gibi eğitim yönü ve bir de yasalara kavuşması açısından siyasal yönü var. Çocuk bakımı için kreşlerin açılması yönünde maddeler olabilir. Çünkü ağlaya ağlaya işe gelen kadınlar var, çocuğu olduğu için eyleme, çeşitli faaliyetlere gelemeyen kadınlar var. Bunlara da bir çözüm getirmemiz gerekiyor.

İkincisi, kadının ekonomik özgürlüğüne de sahip olmasını destekleyici birkaç cümle koymamız gerekiyor. Çünkü geleneksel aileyi üreten kadının ekonomik güçsüzlüğü. Bu, birçok ailede, toplumda yaşanıyor. Hiçbir güvencesi yok. Hiçbir güvencesi olmayan kadının özgür iradesinin olması da mümkün değil. Bunu da somutlaştırmamız gerekiyor, diye düşünüyorum. Savaşın kadın üzerinde yarattığı tahribatların giderilmesi

PJA IV. Konferans Tartışmaları

bölümünde, kadın danışma kurulları, hukuk büroları, kadının hukuksal alanları var, psikolojik, sosyal, ekonomik kooperatif türü gelişmeler var, ama bu sadece savaşın yarattığı tahribatların bir sonucu olaşan oluşumlar değil. Örneğin İstanbul’da yapılan bir araştırma sonucu, Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesine başvuran kadınların yüzde seksenin ev kadınları olduğu belirtilmiş. Ev kadınlarının da buna ihtiyacı var. Kadının bir şekilde ayakta durmasını sağlamak için kooperatifler meselesi de gündemde, bunun da genişletilmesi gerektiğini düşünüyorum. Çünkü birkaç yıl çalışan kadınlarda, çocuğuna bakmak için eve kapanmanın getirdiği psikolojik etkilenmeler, daralmalar, bunalımlar, depresyonlar söz konusu. Bu açıdan, bunun genelleştirilmesi gerekir.

Demokratik aile modelinin de, sadece eğitim yoluyla değil, önlemleriyle tekrar ele alınması gerektiğini düşünüyorum.

Se. ark.: Bence tartışma öz olarak tamamlanmıştır. Kendi açımdan bir-iki noktaya yeniden vurgu yapma ihtiyacı duyuyorum. Doğru anlamaya çalışmak, anlam vermeye çalışmak önemli olduğu kadar, doğru anlatmak da önemlidir. Bazı görüşlerimi biraz izah etmek istiyorum. Ben belirttiğim bir noktaya açıklık getirmek istiyorum; “Neden üç ay önce tartışmıyorduk da, bugün tartışıyoruz. Üç ay önce başkaydık” derken, onu bugün tartışmayalım anlamında söylemedim. O andaki söylemlerimde de böyle kullanmadım. Bu tartışmalar, hareketimizin varlık nedenleriyle bağlantılı tartışmalar. O nedenle, en başta bizim yapmamız gereken tartışmalardır. Arkadaşlar da belirttiler, Önderlik bu tartışmaları hemen hemen bir buçuk yıldır somut olarak gündemimize koymuş. Ama bizim cesaretle yaklaşıp, tartışma zemini olduğu halde, bunu yapmayıp sonunda bıçak kemiğe dayandığında tartışmaya koymamız çok doğru bir ele alış tarzı değil. Dışımızda yapılan bazı inkarcı tartışmalara karşı oluşmuş bir savunma mantığının etkisinde kalan belgenin dayandığı mantığı doğru bulmadığım için belirtme gereği duyuyorum. Belgenin dayandığı mantık, “Özgürleştik, özgürleşildi, birey iradesine ulaşıldı” üzerine kurulu. Buna dayalı olarak ilişki yaşanabilir demek, mücadeleyi durdurmaktır. ‘Demokratik’ kelimesinin yanına, ‘özgürlükçülüğü’ sosyal ilişkinin bir esası olarak koymazsak, doğru olmaz. Bu, mücadeleciliği ortadan kaldırır. Oluşturulan belgenin mantık yapısının sadece ilişki sorunu üzerinden kurulması, başka tercihleri esas almayan bir yaklaşımın doğru olmadığını düşünüyorum. Bu önemlidir. Belge, varolan düzeyi yeterli görmenin bir sonucu olarak ele alınmış, ama belgenin üzerine oturduğu mantık bunun tersini de koyuyor. Özellikle giriş bölümü öyledir. O açıdan bence belirlemeler önemli. Mücadelenin ortaya çıkardığı değerler üzerinden tartışıyoruz, bu cesareti gösteriyoruz. Kimse bunu ne inkar edebilir, ne de yetersiz görebilir. Fakat tartışmaları, “Özgürleştik, artık aşkı, sevgiyi yaşayabilir düzeye geldik. O zaman bu proje olsun” üzerinden yaparsak

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

yanlış olur. Mücadeleyi durduracak, sınırlandıracak, aksatacak bir bakış açısından kesinlikle sakınmak gerekir. Bunu söylerken, insanların bireysel tercihlerini şu veya bu şekilde kategorize etme anlamında söylemiyorum. O yönlü görüşlerimi koyduğum için tekrar değinme gereği duymuyorum. Ama bu çok önemli bir nokta.

Yoğun tartışmalı bir sürece giriyoruz. Pe. arkadaşın getirdiği o öneri yerinde. Bir tartışma süreci söz konusu olmalı ve bu çok yoğun da yaşanacak. Şu anki tartışmalarımıza, onun ilk adımları da denilebilir. Çok daha kapsamlı, ayrıntıda, şimdiye kadar üzerinde söz söylemediğimiz konularda tartışacağız. Biz konferansa gelmeden önce arkadaşlarla bu konu üzerine bir tartışma yürüttük ve üç gün boyunca arkadaşları bu yönlü ikna etmeye çalıştık. Bazı arkadaşlara bir insan olarak, kadın olarak fizyolojik varlıklarını ikna ettirmeye çalıştık. Bizde bu düzeyde tabular oluşmuş. Senin de bir cinsel yapın var, cinsellik bir gerçekliktir; bir insan gerçeğidir. Bunu bile bazı arkadaşlara kabul ettirmeye çalıştık. Bu düzeye gelmiş arkadaşlar var. Bazı arkadaşlar da, “Eğer bu partide böyle şeyler olacaksa biz bu partide kalmayız. İlişkiler birileri için serbest olacaksa, onlar için başka bir kamp kuralım. Onları başka bir statüye alalım.” diyorlardı. Bu düzeyde tartışmalar yaşandı. Zamanında ve yerinde tartışmadığımız için, tartışmalarımız geçmişin tabularından, yanlış ele alışlarından kendisini kurtaramıyor. O yüzden bir tartışma süreci gereklidir. Bu tartışmalar henüz yeni başlıyor. “Bir düzeye ulaştık, hemen haydi bu da bizim ilişki düzeyimiz olsun” diyerek, esaslarını bile yeteri kadar gerekli ölçülerde belirleyemediğimiz bir tartışmaya girmek bana sakıncalı geliyor. Ben görüşlerimi öz olarak bu şekilde tekrar belirtme gereğini duyuyorum. Bir konuya daha değinmek istiyorum. Dün bir arkadaş, kopuş sorunuyla ilgi akademide gördükleri bir değişikliği ifade etmişti. Önderlik sahasında eskiden bayan ve erkek arkadaşlar ortak oturuyorlarmış, sonra tekrar gittiğinde ayrı oturduklarını görmüş. Bununla ilgili Önderliğin Mahir Sayın’la bir diyalogu var. Bir örnek vererek biraz açmak istiyorum; bir arkadaş bu diyalogun son cümlesini söylemeden birçok arkadaşta, “Mahir Sayın Önderliğe, ‘Bu kadar kadın-erkek sorununa eğiliyorsunuz, özgürlük sorununu ele alıyorsunuz, ama özgürlük tartışmalarını yaptığımız bu ortamda kadınlar ve erkekler feodal yargıların bir sonucu olarak ayrı oturuyorlar. Bunu nasıl açıklıyorsunuz’ diyor. “Peki size sorarsak siz nasıl açıklayacaksınız” dedi ve hepimiz bu sorunun yanıtını, “Bizde tabular var. Feodaliz, bizde alışkanlıklar var” biçiminde verdik. Fakat orada Önderliğin cevabı da, “Bu insanları böyle oturtan, bir çelişkinin varlığıdır” biçiminde olmuştu. Bence kopuşu yeniden ele alırken, çok güçlü tartışmamız lazım. Kopuş sürecinde derin yanılgılar yaşasak da, ortaya çıkarmış olduğu değerler var. Bugün de hala kadın ve erkek açısından, egemenlikli sistemin zihniyet yapısından,

PJA IV. Konferans Tartışmaları

davranışlarından, algılayışlarından, ahlakından, duygularından, cinsel ilişki biçiminden kurtulması gereken çok şey var ve bu, bu süreçle birlikte daha derin tartışılacak. İlk defa belki de hiç tartışmadığımız bir düzeyde kopuşu, yeniden bu süreçte ele alacağız. Ben o yüzden projede, bu konunun, hem ortaya çıkan hatalı, yetersiz, yanlış yaklaşımlar boyutuyla hem de geliştirdiği birikim, ortaya çıkardığı düzey boyutuyla da ele alınması gerektiğini düşünüyorum.

Re. ark.: Dünden bu yana önemli tartışmalar yürütüldü. Bütün arkadaşlar da ifade ettiler, hareketin gelmiş olduğu düzey, kendisiyle birlikte böylesi bir tartışma düzeyini yaratmış. Belki Konferansımızda bir taslakla gündeme girdi. Fakat bu tartışmaların temeli uzun bir döneme dayanıyor. Hem süreçle bağlantılı olarak hem de mücadelenin gelmiş olduğu düzeyle bağlantılı olarak, atmamız gereken önemli adımlar var. Böylesi bir tartışma gündemi sadece kadro yapımız içerisinde değil, toplumda da gündeme girmiş. Birçok çelişki var. Mücadelenin devam edebilmesi için bir tartışma sürecinin gelişmesi gerekir. Bu tartışma süreci tabii ki sürecek. Arkadaşların dile getirdiği görüşlerle birlikte, tartışmayı burada tamamlamak istiyoruz.

ÖRGÜTSEL YENİDEN YAPILANMA KARAR TASARISININ TARTIŞMALARI

Özgürlük Mücadelemiz Dünya Kadınlarıyla Buluşuyor

Pe. ark.: Örgütsel yeniden yapılanma gündemine geçiyoruz. Biraz da en net ve somut tartışmamız gereken bir gündem maddesi oluyor. Konferansımızın yapılış amaçlarından en önemli olanı, yeniden yapılanma ve örgüt modelini yeniden belirlemedir. Biz daha önce neden bir değişime ihtiyaç duyduğumuzu tartıştık. Arkadaşlar, kısa ve öz bir biçimde gerekçe dahil, genel tasarıya ilişkin görüşlerini belirtebilirler.

Em. ark.: Gerekçe bölümünde “Marksist örgütlenme modelinin etkisinden kaynaklı hiyerarşik zihniyet” diyor. Bence bu tam içeriği vermiyor. O, değiştirebilir. Marksist model bunun dışına çıkamamıştır, o ayrı, ama hiyerarşik zihniyeti tartışmıştık. O kapsamda düzeltilebilir. Yine “Ulusal bazda özerk, açılım hedefiyle bağımsız örgütlenme” şeklinde belirleniyor. Bağımsız kadın örgütlenmesiyle, özerk kadın örgütlenmesi arasındaki bağ nasıl olacak? KHK içerisindeki örgütlülüğü açısından özerk, genel olarak da bağımsız olarak örgütlenmesi biçiminde tanımlanıyor. Bu aradaki ilişki nasıl olacak? Arkadaşlar bunu biraz daha açılırsa, daha sağlıklı görüş belirtebiliriz.

Der. ark.: Biz tartışırken de, KHK sosyal komitesi içerisinde yer alan kadın birliğiyle bağlantısının olmaması daha doğru olur diye düşündük. Fakat bunun dışında, açılım hedefine uygun bir örgütlülüğün geliştirilmesi açısından da bağımsız bir biçimde, kadın kimliği ekseninde bir mücadelenin yürütülmesi de gerekiyor. Her ikisi arasında ‘eşgüdüm’ ibaresini de kullanmıştık. Fakat bağımsız kadın hareketinin KHK’yle bağının olup olmayacağı konusunda bir sonuca varamadık. Çünkü bu daha çok kongrede netleştirilecek. Özerk ve bağımsız kadın hareketi boyutuyla da kendi arasında bir eşgüdüm çalışmasını esas alacak.

Pe. ark.: Tasarıda, evrensel ve ulusal boyutta ikili bir karaktere sahip olan kadın hareketinin, ulusal boyutta özerk, açılım hedefleriyle de bağımsız bir kadın hareketi olması belirtiliyor. Bunların eşgüdümünün sağlanması biçiminde konulmuş. Bağımsız kadın hareketinin KHK’yle direkt bir bağı yok. Bu biraz da parçalardaki bağımsız kadın hareketlerinin bir koordinasyonu biçiminde olacak. Genel hareket koordinasyonu denilen şey budur. Hareket isim alırsa, o isim geçecek. Parçalardaki bağımsız kadın hareketinin koordinasyonu biçiminde işlev görecek bir hareket olacak. Ulusal boyutta da, her parçada örgütlenen partilerdeki kadın kollarının, KHK içindeki sosyal komitede yer alan kadın birliğine bağlı olarak çalışması şeklinde ele alınıyor.

Sa. ark.: KHK'ye kurumların üye olup olmayacaklarını biz çok tartıştık. Arkadaşlar zaten oluşturulan tüzüğü okumuşlar. Bunun içerisinde kurumların da üyeliği vardır. Partilerden tutalım kurumlara kadar hepsi, içinde yer alıyor. Üyelik şartı olarak da; üye olmak isteyen partilerin, kurum ve kuruluşların tüzük ve programları incelenecek; KHK ilkelerine ters düşen bir durum yoksa, üyelikleri kabul edilecektir. Biz bu yönlü bir prosedür hazırlamak istedik, hazırlanan prosedüre göre KADEK sürecinde oluşan bütün yapılanmaların KHK'ye üye olabilmek için başvuru yapmaları gerekecek. Daha önce böyle değildi. Örneğin KADEK kongresi olduğunda kurumların tümü otomatikmen üye oldular. Fakat bu kez öyle olmayacak. Bu açıdan da KHK'ye üye olmak isteyen her oluşum tüzel kişiliğiyle katılacak. KHK'nin tüzüğü, üye olmak isteyen kurum ve kuruluşların üye olabilmek için kendilerine bir biçim vermelerini gerektiriyor. KADEK oluşumuna gidilirken, kadın hareketinin de bağımsız bir hareket olarak örgütlenmesini kabul ettiremedik. Önderlik, KHK içerisinde nasıl ki HPG özerk bir örgütlenmeye sahip olacaksa, PJA'nın da özerk örgütlenebileceğini belirtiyor. Böyle bir oluşuma gittiği takdirde, ancak tüm yapısıyla üye olma kararını aldıktan sonra KHK'ye üye olabilecek. Örneğin Kongremizde kabul edilmeyebilir. Bizim tüzüğümüz o hakkı veriyor bize. Bunun için de KHK oluşumu içerisinde kadın hareketinin gelişimi önünde hiçbir engel yok. Örneğin PÇDK, KHK'ye üye olursa, PÇDK'de yer alan kadın örgütlülüğü de otomatikmen üye olmuş olacak. Çünkü o kadın örgütlülüğü partisine tabidir, ayrı değildir. Bunun için de kadın kollarının içinde yer aldığı parti oluşumları üye oldular mı, onlar da otomatikmen üye oluyorlar. Ama bağımsız kadın hareketi, illa tüm yapısını üye yapmak zorunda değil, kişiler düzeyinde ya da grup biçiminde üye olabilir. Bu artık kadın özgürlük hareketinin kararına bağlı. Bunun için de ortaya konulan biçimiyle fazla anlaşılıyor. Daha iyi anlaşılması için o ifadenin daha açık konulması gerekir. KHK içerisinde yer alan kadın komitesi, PJA'nın çalışmaları üzerinde belirleyici değildir. Böylesi bir tartışma yürütüldü. O komite eşgüdümlü çalışır. Farklı farklı partiler içerisinde yer alan kadın kolları için bu komite daha fazla belirleyici olabilir, fakat bağımsız kadın hareketi için böylesi bir belirleyiciliği yok. Bunun için de bu ayrımın net konulması gerekir. Temmuz ayında yapmış olduğumuz yönetim kurulu toplantısında, bağımsız kadın hareketinin geliştirilmesini karara bağladık. Kongreyle kendimizi feshedip, bir parti oluşumundan hareket oluşumuna geçtiğimiz zaman, KHK'ye üye olmak için başvuru yapacak mıyız, yapmayacak mıyız, bunun kararı alınır. Bunun için de bağımsız kadın hareketi ayrı olur, ama diğer partilerde yer alan kadın kolları KHK içerisindeki komitelere katılabilirler. Tartışmalarımızda da bu biçimde somutlaştırdık. Bunu açıklamak istedim.

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

Bir de gerekçenin dili bazı yerlerde dolaylıdır. Daha net ifadeler kullanılabilir. Cümleler gereksiz şekilde uzatılmış. Cümleleri daha fazla sadeleştirilebilir. Bir de kongreye sunacağımız tasarıya tam olarak bir cevap olamıyor. Çünkü PJA'nın hangi alanda nasıl örgütleneceği pek fazla KHK'yi ilgilendirmiyor. PJA'dan istediği, onunla nasıl bir ilişki içinde olacağıdır. Bunun için de sadece genel kongreyi bağlayan boyutları olursa daha iyi olur. Tasarıya, PJA ve KHK'nin ilişki düzeyinin nasıl olması gerektiğinin konulması gerekir. Bunları belirtiyorum.

Sar. ark.: Sa. arkadaşta katılıyorum. Gerekçe biraz daha sadeleştirilebilir. Biz, IV. Kongre'de PJA'nın çatı örgütü olması gerektiğini vurgulamıştık. Böyle bir karar alındı. Hedef ve kapsam olarak bu yanlış değildi. Bütün uluslararası kadın örgütleriyle, yine dört parçadaki kadın örgütlenmeleriyle ilişkilerinin olması gerektiği belirtilmişti. O zaman henüz her dört parçada kadın örgütlülüğümüz somut oluşmamıştı, fakat yine de öyle bir kararımız vardı. Hedef ve kapsam çok değişmiyor. Belki çalışmalar kapsamlaşıyor, ama ilkesel olarak, prensip olarak değişen fazla bir şey yok. Parti yapılanması, bu çalışmaların tümüne cevap olmuyor. İstenilen ilişki düzenini kuramıyor. Bunu değiştirmek gerekir. O açıdan, hem bağımsız olma hem de özerklik rolü yüklemeye biraz karıştırıyor. Özerk olması, onun bağımsız hareket etmesini gerektiriyor, engel değil. Özerk olunca KHK ile ilişkiler daha sağlıklı kurulabilir. KHK'nin program ve tüzüğünde bütün örgütlere, partilere bir açıklık var. Bu konuda sorun olacağını sanmıyorum.

Çalışmaların uluslar arası çapta bağımsız, ulusal çapta da özerk olması beni çok fazla ikna etmiyor. Zaten özerklik, onu karşılıyor. Bu, HPG için de geçerlidir. Onun ayrı program tüzüğü, işleyiş tarzı doğal olarak değişir. Aynı çizgi temelinde bir de KHK'nin demokratik çizgisi vardır. KHK'ye üyelik, KHK ile ilişki bu temeldedir. Onun dışında, sınırı örgütün kendisi belirliyor. Ama demokratik uygarlık çizgisi temelinde bir buluşma var. Esas birleştiren budur. Üyelik şartı da biraz buraya dayanıyor. O açıdan Kadın Kurtuluş İdeolojimiz, demokratik uygarlık çizgisini esas alıyor. Ondan ayrı değil, onun özüdür. Bağımsız olunca farklılığı da gerektiriyor. İdeolojik bir farklılık yoktur. Öyle bir karışıklılığa meydan vermemek gerekir. Ben özerk bir hareket olarak kendisini örgütlemesini daha doğru buluyorum. Bir de önümüzde bir kongre var. En doğru olan kongrede karar almaktır. Madem böyle bir örgütlenmeyi tartışıyoruz, KHK oluşumuna üye olmayı, nasıl ilişki kuracağımızı da belirlememiz gerekiyor. O açıdan, isim konusunda da önerilerin burada gelişmesini yanlış bulmuyorum. Çünkü harekete burada karar veriyoruz. En azından böyle bir netlik de olur. Özerk olması konusunda net olduğumu belirtiyorum. Diğerleri biraz daha karışık oluyor. Dünyada da böyle ikili karakterde bir kadın hareketinin olup olmadığını pek fazla bilmiyorum. Bu

PJA IV. Konferans Tartışmaları

konuda bilgisi olan arkadaşlar da açıklık getirebilirler. Bu anlamda tartışmamız yararlı olacaktır. Görüşler, somut ve net konulursa daha anlaşılır olur.

Pe. ark.: Yeniden yapılanmadaki amaç, ihtiyaçlarımızı tespit etmektir. Bu zaten örgütsel gündemde tartışıldı. İhtiyaçlarımıza göre yeni bir örgüt yapılanmasına giderken, illa dünyada denenmiş örgüt modellerini esas alarak bir örgütlenmeye gitmemiz gerekmiyor. Model olarak da biz bu konuda bir ilki yaratabiliriz. Bu çok fazla bir sorun yaratmaz. Sar. arkadaşın getirdiği görüşe bir şey demiyorum, fakat bu mantıkla yaklaşırsak sonuç alamayız. Önemli olan ulaşacağımız örgüt modeliyle ne kadar yasallaşabileceğimiz, yine çalışma alanlarımızı hem ulusal hem de uluslar arası çapta ne kadar genişletebileceğimizdir. Bu şekilde kendimiz de yeni bir modeli deneyebiliriz.

Xa. ark: İçerde ulusal, dışarıda da bağımsız olmasını biraz fazla görüyorum. Örneğin oluşturacağımız modelde şunun esas alınması gerekiyor; zaten her dört parçada kadın örgütlülüğü olacak, fakat üstten bunu denetleyen, dönem politikasını belirleyen ve perspektif sunan bir koordinasyonun olması gerekiyor. Yine üstten dikey, alttan yataydır. Parçalar düzeyinde biraz daha özerktir. Bu biçimde olması daha doğru olur. Yine bir kadın hareketinin bir partiye bağlı olması, uluslar arası çaptaki örgütlülüklerin ona yaklaşımlarını da biraz belirliyor. Uluslar arası alanda, o parti içerisinde yer alan kadın hareketine biraz gölge de düşürüyor. Yani “Siz ne dersiniz deyin, bağımsız değilsiniz. Bir yerlere bağlısınız” diyebilirler. Kaldı ki böylesi bir görüş var. Uluslar arası alanda bir açılım yapma hedefimiz varsa, buna dikkat etmemiz gerekiyor. Bağımsız bir yapılanmaya gitmemiz, uluslar arası alanda daha fazla güçlenmemizi sağlar. KHK'yle olan ilişkilerde iki şeye dikkat edilebilir; bir, bağımsızlığını koruması gerekir; iki, KHK'ye üye olan kadınlar, KHK içerisinde varolan komitelerde yer alabilirler. Bu, kadın hareketinin çalışmalarına da bir zenginlik katar. İnsan uluslar arası alandaki örgütlenmelerden tecrübe alabilir. Onların yarattığı birçok şey bizim açımızdan da geçerli olabilir. Ama kendi gerçeğimize, özgünlüğümüze göre de yeni oluşumlara gidebiliriz. Önemli olan amaç ve hedeflerine göre bir örgütlülüğü yakalayabilmektir.

Dor. ark: Örgütsel gündemi tartışırken, PJA Kongresi için bir hazırlığımızın olması gerektiği bir gereklilik olarak ortaya çıktı. Genel örgüt de bir değişim içerisinde. Bu açıdan bizim de bir değişim içerisine girmemiz gerektiğini vurguladık. Yaptığımız tartışmalar, daha çok yeni örgüt modelimizin nasıl olması gerektiği yönündeydi. Önümüzde bir KHK kongresi de var. O oluşuma katılımımızın nasıl olacağını da buradaki tartışmalarla netleştirmemiz gerekiyor. Arkadaşlar da dile getirdi, bir gerekçe yazılmış, bir model de belirlenmiş, fakat belirlediğimiz model,

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

kendi kongremize sunacağımız modeldir. Belirlediğimiz modeli genel kongrenin onayına sunmamıza gerek yok. Bu yönlü sadece bir bilgilendirme yapılabilir. Esas olarak yeni örgüt modelimizi PJA Kongresinde netleştireceğiz. Hazırlanan tasarımı burada tartışabilir, daha fazla da derinleştirebiliriz. Fakat KHK kongresine sunacağımız tasarımın farklı bir biçimde hazırlanması gerektiğine ben de katılıyorum. Bu yönlü yetersizlikler var. Gerekçe bölümünde, özellikle örgütlenme sorunlarımıza dönük kapsamlı tartışmalar yaptık. Yapılan tartışmalara rağmen, yazılanlar eksik kalmış. Özellikle Marksist-Leninist örgüt modelinin nasıl olduğunu, hangi sonuçları ortaya çıkardığını, yeni süreçteki örgüt modelimizin nasıl olacağını çokça tartıştık. Fakat bunlar yine de çok fazla yer almamış. Birkaç kelimeyle konulması, yaptığımız tartışmalara cevap olmuyor. Bu anlamda, örgütsel gündemde tartıştığımız hususların daha fazla yer alması gerektiğini düşünüyorum.

Yine örgütlenmenin ilkeleri bölümünde, halkın karar ve uygulama sürecine katılımının sağlanması konulmuş; bu çok karşılamıyor. Bu ifadenin değişmesi gerekiyor. Zaten oluşacak hareket, halk tabanıyla oluşacaktır. Yeniden yapılanmasındaki esas neden de budur. Yine ilişki ve ittifak bölümünde, bir biçime sıkıştırılmaması, mahkum olmaması gerektiği belirtiyor. O ifade de biraz muğlak kalıyor. İfade edilen biçim, çok fazla anlaşılmıyor. Bu anlamda, biçiminin anlaşılır bir ifadeyle konulması gerekiyor. Yine hareket koordinasyonunun ismi, 'Hareketin Genel Koordinasyonu' biçiminde konulmuş, ismi öyle değil de, 'Koordinasyon Kurulu' biçiminde olursa daha doğru olur. Yine modeller bölümünde, örneğin Suriye'ye yönelik model konulmuş, fakat bir de bunun yanında Lübnan sahası var. Lübnan'ı, Suriye parçası içinde mi ele alacağız, yoksa ayrı mı ele alacağız? Orada oluşturacağımız örgüt modeli, federasyon mu, yoksa hareket mi olacak? Bunun da netleştirilmesi gerekiyor. Bu anlamda, bence Lübnan'ın ayrı ele alınması daha yerindedir. O Yine Ermenistan sahası var. Biz Bağımsız Devletler Topluluğu derken, sadece Rusya'yı kastetmiyoruz; Rusya, Kazakistan, Kırgızistan, Ukrayna'yı da içine alıyor. Fakat Ermenistan biraz daha farklı bir alan oluyor. Onu da Bağımsız Devletler Topluluğu için de mi ele alacağız, yoksa ayrı mı ele alacağız, o yönlü de bir netleşme olursa iyi olur. Lübnan ve Ermenistan sahası biraz daha dışında kalmış.

Bir de, biz daha önce yapmış olduğumuz tartışmalarda PJA'nın bağımsız olarak örgütlenmesini tartışmış, bu yönlü ortak bir görüşe de varmıştık. O yüzden şimdi bağımsız olacak mıyız, olmayacak mıyız tartışmalarına çok fazla gerek yok. Bu yönlü ortak bir görüş var. Bağımsızlık ters bir şey değildir. PJA Kongresi zaten bu kararı alacak. Öylesi bir oluşum kararına gittikten sonra, kendisi KHK'ye üye olup olmayacağına karar verir. Örgütlenme bölümünde bizi en çok zorlayan

PJA IV. Konferans Tartışmaları

hususları açmıştık. Kadın Hareketi olarak kırk yerden bağlı olduğumuzu, bunun da açılım yapma noktasında bizi zorladığını ortaya koymuştuk. Dünyadaki kadın örgütlerine açılmıyoruz. Hem bir partiydik, ama aynı zamanda başka bir partiye de bağlıydık. Bu, önümüzde büyük bir engeldi. Bunun için de bağımsız örgütlenmeyi esas alabilmeliyiz. Bunun da kararını Kongre almalı. Bunun dışında KHK içerisinde kendimizi nasıl örgütleyeceğimiz de önemli bir husus oluyor. Bunu ayrı bir bölüm olarak da ele alabiliriz. Zaten KHK içerisinde bir icra kurulu, yine farklı farklı komiteler de olacak. Bu komitelere kadının da katılımı olacak. Bunlar dışında bir de sosyal komite var. Bu komite biraz daha yakından kadın sorunlarıyla ilgileniyor. KHK içerisinde en fazla ön plana çıkan sosyal komite oluyor. Sosyal komite içerisinde bir birlik şeklinde yer alması gerekiyor. Çünkü KHK bir ulusal oluşumdur. Sosyal komite içerisinde özerk bir örgütlenme biçiminde yer alabiliriz. Konferans hazırlık sürecinde ayrı ayrı modelleri de inceledik. Bazı şeyler kongrede karar altına alınacak, fakat biz önerilerimizi sunabiliriz. Arkadaşlar da belirttiler, her dört parçada partiler var. O partiler içerisinde de kadın örgütlenmeleri yer alıyor. O partiler KHK'ye üye olduklarında doğal olarak o kadın örgütlülükleri de üye olmuş olacaklar. Sosyal komitede yer alan kadın örgütlülüğü, bu partiler içerisinde yer alan kadın örgütlülükleriyle eşgüdümlü bir çalışma içerisinde girebilir. Tasarımızda böylesi ifadelere yer verebiliriz.

Re. ark: KHK oluşumu içerisinde yer alan sosyal komitenin işlevi biraz açılırsa iyi olur. Çünkü bu yönlü bir bilgiye sahip değiliz, o yüzden de görüş belirtirken tam ifade edemeyebiliriz.

Sa. ark.: Biz kadın ve gençlik komitesini ayrı koyduk. Formülasyonlarını ayrı ayrı yaptık. Kadın komitesinin işlevinin ne olacağını çok tartıştık. Tartışıldığında; yürütülen kadın çalışmalarının en üst koordinasyonu olsun denilmişti. Fakat daha sonra, bağımsız bir kadın hareketi oluşumuna gidileceğini de gözeterek, KHK kadın komitesi biçiminde netleştirdik. Bu komite daha çok kadın özgürlük sorununda derinleşecek, yine bu yönlü çalışma yürüten kurum ve kuruluşları destekleyecek ve hedeflerine göre kurum oluşumlarına gidebilecek. Bu yönlü dört parçada yürütülen kadın çalışmalarıyla eşgüdümlü bir çalışma içerisinde olacak, fakat yürütülen çalışmaları koordine etmeyecek. Yani kadın çalışmalarını yönlendirmeyecek. Eğer tümünü yönlendirecek biçiminde koymuş olsaydık, bağımsız kadın hareketini de çatısı altına alacaktı. Bunun için de böylesi bir rolü verdik. Kadın komitesi daha çok böylesi bir işlevi görüyor.

Pe. ark.: Her parça kendi konferans ve kongresini yaptı. Kendi bünyelerinde kadın örgütlenmesi açısından bir modele de ulaşmışlar. Şimdi bağımsız kadın hareketi zaten ulusal boyuttan kopuk olmayacak.

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

Bağımsız kadın hareketi, hem Kürt hem de dünya kadınlarını kapsıyor. Parçalarda oluşan örgüt modelleri var. Onun dışında bir model oluşumuna gidemiyorsun.

PJA oluşumuyla Irak'ta yaşanan sorunlara cevap olamayacağımızı ortaya koyduk. Irak'ta yaşanan sorunlara cevap olabilmek için de, oranın özgünlüğüne denk bir örgütlenmenin olması gerekiyor. Biz böyle ele alıyoruz. Kaldı ki, biz bunu birkaç aydır tartışmıyoruz. Örneğin T. için geçen yıldan bu yana tartışıyoruz. Tartışıklarımızın bazıları pratikleşti, bazıları da pratikleşemedi. En son 2002'de partiler içerisinde yer alan kadın kollarının özerk olması gerektiği yönünde bir talimat da göndermiştik. *** içerisindeki kadın kolları özerktir. Yani legal siyasal bir parti içerisinde bir kadın kolu olmaz, parçalarda da olmaz. İran'da bir parti oluşumu hedefimiz var. Orada birçok halktan insan da var. O parti içerisinde sadece bir kadın kolunun olması, oradaki kadın sorunlarının tümüne cevap vermez. Örneğin ***'de *** kadın kolları adına gidip projelerini diğer kadın kurumlarına sunuyorlar. Fakat onlar, "Sizin projenizi destekliyoruz, arkanızda kimlerin de olduğunu biliyoruz... Bu anlamda sizinle çalışmaktan korkuyoruz" diyorlar. Türkiye'de sadece Kürt kadınlarını değil, bütün kadınları kapsayan bir konferans yapıldı. O konferansa kadınlar çok güçlü öneriler de sunmuşlardı. Katılımcılar, sunulan önerilere çok olumlu bakmış, hatta katıldıklarını da belirtmişler. Fakat öneriyi getirenler *** kadın kolları olduğu için, çok fazla destek sunmamışlar. "Bu bir mücadele sorunudur. Mücadele edilerek bu sorun giderilebilir" denilebilir. Fakat bu durum, kadın çalışmalarını zorlar, herkesin gerekli bulduğu projelerin pratikleştirilmesinin önünde engel oluşturur. Bu durum Irak açısından da geçerli. Yine Iraklı bir kadın, "TJAK ismini ilk duyduğumda, bir kadın hareketi olduğu için sevinmiştim, fakat oluşumun sonunda Kürdistan var. Bu anlamda sadece Kürt kadınlarını kapsadığını, onların sorunlarıyla ilgilendiğini düşündüm. Fakat daha sonra programınızı okuduğumda sadece Kürt kadınlarını değil, Iraklı kadınların tümünün sorunlarıyla ilgilenebilecek, onlara cevap olabilecek bir düzeyde olduğunu gördüm" demiş. Biz örgütsel sorunlarımız bölümünde de bunu tartıştık. Kendimizi iki yönlü; hem bağımsız hem de özerk boyutta örgütlemek zorundayız. Hem ulusal kurumlarda yer almak hem de bağımsız hareket etmek kendi başına en geniş kapsamı getiriyor. Hem ulusal boyutta içinde yer alır, ama hem de genel kadınları kapsayacak düzeyde bağımsız olur. Bağımsız olması, KHK'yle hiç ilişkisinin olmaması gerektiği anlamına gelmez. Bu anlamda daha da netleştirilmesi gerekiyor. Sosyal komite içerisinde yer alan kadın birliği, bağımsız kadın hareketiyle eşgüdümlü bir şekilde çalışır, biçiminde netleştirilmesi gerekiyor. Yine her parça özgülünde kadın örgütlülüğünün modelleri olmuşmuş. Arkadaşlar bu yönlü tartışıp karar almışlar. Eğer biz

PJA IV. Konferans Tartışmaları

arkadaşların dediği biçimiyle ele alırsak, o zaman KHK içerisindeki kadın örgütlülüğü, parça örgütlülükleri içinde yer alan kadın örgütlülüklerini de koordine eder, bağımsız kadın hareketini de örgütler. Böyle olursa, misyonda karışıklık olur ve sen bu yönlü derinleşemezsin. IV. Kongre'den sonra biz bu yönlü çok zorlandık. Örneğin Doğulu arkadaşlar perspektif istiyorlar, kadro istiyorlar, senin kadro hazırlayıp Doğu çalışmalarına göndermen gerekiyor. Fakat istenilen düzeyde cevap veremedik. Yine Avrupa'dan bazı belgeler gönderiyorlar, yine ilişki geliştirmek istediğimiz bazı kadın hareketlerinden belgeler geliyor, onları araştırıp cevap vermemiz gerekiyor. Fakat biz istenilen düzeyde cevap olamadık. Aslında son altı ayda pratikleşme anlamında kendi misyonumuz karşısında bir tıkanmayı yaşadık. Her şeyi birlikte yürütmek istiyorsun, fakat yürütemiyorsun. Arkadaşlar bunun işbölümüyle, bireysel tarzlarla bağlantısını kurabilirler. Bu da doğru, fakat bunda asıl önemli olan sistemdir. Biz hem bağımsız olarak örgütlenebiliriz hem de farklı oluşumlar içerisinde özerk bir biçimde de yer alabiliriz. Bizim bu yönlü hem gücümüz hem de halk tabanımız var. Biz Türkiye için, örgütlü olduğumuz kitlenin üçte ikisinin bağımsız kadın hareketine aktarılması, üçte birinin de kadın kolları biçiminde çalışma yürütmesini tartışmıştık. Çünkü halen de bırak diğer halktan insanları, Kürt halkına da kendimizi henüz yeterli düzeyde yansıtamamışız. Son iki yıldır eylemlerimiz hep hazır kitle üzerinden yürüyor. Bu kitleye farklı bir kitle katmış değiliz. O kitleden aidat, örgütlülük, eylemliliklere katılmasını istiyoruz, artık o da bir aşamadan sonra yıpranıyor. Yani kendi halkımız içerisinde de ulaşamadığımız, eğitemediğimiz, örgütleyemediğimiz birçok kesim var. Bu anlamda, tek bir hareket yeterli düzeyde cevap olamaz. Türkiye'de kadın kolları çalışması vardı. Onlar da kendilerini tüm kadın çalışmalarının merkezi olarak gördüler. Böylesi yanlış bir yaklaşım içerisine de girebildiler. Belki boşluktan kaynaklı bir durumun yol açtığı bir sonuçtu. Fakat bu durum hem kadın hareketini daralttı hem sorunlara yeterli düzeyde cevap olamadı hem de kadın kolu esas rolünü oynayamadı. *** içindeki kadın kolunun rolü neyse, onu bile oynayamadı. Partiyi demokratikleştirme, geliştirme rolünü bile oynayamadı. Bu belirttiğim, üç yıllık deneyimimizdir. Bunları göz önünde bulundurmamız gerekiyor. Tek bir modelle cevap olamayız.

Ni. ark.: Dün arkadaşlar ortaya koydular. Pe. arkadaş bağımsızlaşmaya neden ihtiyaç duyulduğunu izah da etti. Sa. arkadaşın dün ortaya koyduklarıyla aynı fikirde değilim. Neden? Çünkü özerklik ve bağımsızlık arasında bir takım farklıklar var. Kürdistan Halk Kongresi içerisinde sadece özerk bir örgütlenme belirli noktalarda bir yeterlilik arz etse de, eksik kalır. O anlamda açılım yaparsak bağımsız bir hareket olarak bir örgütlenmeye ihtiyaç var. Kürdistan Halk Kongresi içerisinde

bir özerkliğin olması yeterli olur denildi. Ben o noktada aynı fikirde değilim. Bir ideolojik çizgide aynı olmak vardır, ama ideolojik çizgi ekseninde yürütülen mücadele de, örgütlenme biçimi de, örgütlenme tarzı da aynı olmayabilir. Çünkü ideolojik çizgide aynı olmak farklıdır, örgütsel bağımsızlık farklıdır. İdeolojik çizgimiz aynıdır diye, örgütlenme biçimlerimiz, mücadelede kullandığımız araçlar da aynı olacak diye bir şey yok. O anlamda, eğer biz gerçekten açılım yapmak istiyorsak, hareket olarak bağımsız örgütlenme şart. Hazırlanmış taslakta da açılmıştı. Eğer, Marksist-Leninist örgütlenme biçimleri aşılmalı isteniyorsa, üçüncü alan örgütlenmesi geliştirilmelidir. İçinde bulunduğumuz çağda toplumsal kesimler kendi örgütlülüklerini oluşturuyorlar. Çocuklar bile ihtiyaç duysalar kendi örgütlülüklerini oluşturabilirler. Aynı şey, kadın ve gençlik için de geçerli. Biraz örnekleme yapmaya çalışıyorum. Onun dışında da ihtiyaçlar dahilinde eğer örgütlenmelere gidilecekse, taslakta hazırlandığı biçim uygun. Evrensel boyutta bir açılım yapacaksa, bağımsız örgütlenme bir gerekliliktir. Bizim dışımızda da kadın örgütlülükleri, hareketleri var. Bağımsız bir örgütlenmeyle, onlarla daha rahat ilişkilenebilir, ittifak kurabilir, hatta onları içimize alabiliriz.

Pe. ark: Taslakta yer alan örgütlenme modeli, ulusal kadın hareketi, KHK içindeki kadın örgütlenmesi, bir de ayrıca bağımsız kadın hareketi biçiminde değil. Sanıyorum bazı arkadaşlar öyle anlamışlar. Ulusal boyuttaki bütün kadın örgütlenmeleri, temsilini ya da koordinasyonunu KHK içinde buluyor. Her parçada kurulan ya da kurulacak olan partiler var; onlar içerisindeki kadın kolları, kadın hareketleri, kadın birlikleri, eğer buldukları parçadaki parti KHK'ye üye olursa, onlar da üye olabilecekler. O parti kendisini KHK'de temsil ederse, doğal olarak içindeki kadın kolu da KHK'de temsilini buluyor. Bu anlamda sosyal komite içinde bir birlik olarak örgütlenen kadın birliği, KHK delegeleri ya da meclis üyelerinden olacak. Bu kadın birliğinin oluşumunun nasıl olacağı tartışılabilir. Örgütlenme biçimi, her parçadaki kadın hareketlerinin temsilini orada bulması biçimde de olabilir. Ama bu ancak seçimle gerçekleşir. Her dört parçadan kongreye katılımı olacak kadınlardan, bir kadın birliği oluşacak. Bu genel karma yapı içerisindeki kadın hareketinin koordinasyonu, yürütme gücü artık o kadın birliği olacak. Bunun işleyişi, aşması gereken yönleri, eleştireceğimiz birçok boyutu oldu, onlar ayrı bir konu. Örneğin diyelim dört parçada kadın hareketi var. Avrupa'da, BDT'de ulusal karma örgütlenme içerisinde yer alan kadın gücü, temsilini KHK'deki kadın birliğinde buluyor. Ulusal boyut dediğimiz örgütlenme budur. Bunun dışında, şu anda her parçada mevcut durumda bağımsız kadın hareketi ya örgütlenmiş ya da örgütlendirilmesi hedeflenmiş. Küçük Güney için isim konulmuş, kısa bir zaman dilimi içerisinde kongresini yapması hedeflenmiş. Doğu için yine öyle. Irak'ta TJAK var; belli

PJA IV. Konferans Tartışmaları

değişimlerden geçmesi düşünülüyor, ama bir hareket olarak var. Yine Türkiye’de arkadaşlar son konferansta karar almışlar, Avrupa’da bunun kararı var. BDT’de kadın organizasyonu var, federasyonlaşmaya da gidebilir. İleride örgütlenme araçları farklı olabilir. Ama diğer alanlara göre zayıf da olsa, bir zemin var; bir altyapı ve örgütlülük söz konusu. Bütün bunların her birinin bağımsız kadın hareketi olma yaklaşımı var. Bu, kararlaşmış. Örneğin Suriye’de bir kadın kolları, bir de bağımsız kadın hareketi var. Her dört parçadaki kadın hareketinin koordinasyonu da, Hareket Genel Koordinasyonu’nda ifadesini bulacak. Artık isim, bağımsız kadın hareketinin alacağı isim ne olursa, o isime göre olacak. Ama bu her iki koordinasyon arasında da bir eşgüdüm, diyalog olacak.

HPG açısından da tartışıldı. HPG’nin de, halk savunma komitesiyle bağı olduğu gibi YJA’nın da o komiteyle direkt bağı olacak. O kadın birliği de ulusal boyutta bir örgütlenme olduğu için diyalog ve gerekli olan perspektifini oradan alma biçiminde bir ilişkilene belirledik. Bağımsız kadın hareketinin koordinasyonunun ve KHK’deki kadın koordinasyonunun eşgüdümlü çalışma durumu var. Artık onlar kendi aralarındaki diyaloglarıyla yılda bir kez veya iki yılda bir kez, HPG’nin de içinde yer alabileceği, temsilini bulabileceği Kürt kadın kurultayını da toplayabilir. Fakat bu bir örgütlenmeden ziyade, yürüteceği bir faaliyettir: Ulusal düzeyde kopuklukları gidermek, ortak platformları yaşamak ve perspektif oluşturmak açısından gerekli. Ama bir planlama, bir faaliyet sorunu olduğu için burada örgütlenmeye koymadık. Yine, imkanı olan her yerde meclisler biçiminde, kadın dernekleri ve bunların federasyonlaşması biçiminde örgütlülüklere gidilebileceğini belirtmiştik. Artık, parçanın özgünlüğüne, koşullarına göre o parçada kurulan bağımsız kadın hareketi bunun kararlaşmasını verir. Yine parti içindeki kadın kolunun, üzerinde örgütleneceği bir halk zemini var. Bunlar da gerekli gördüğü kurumlaşmalara gider. Yine arkadaşların taslak üzerinde netleşmediği hususlar, bu yönlü soruları varsa belirtebilirler.

Berh. ark.: Ben bir soru sormak istiyorum; parçalar bünyesindeki kadın hareketlerinin, KHK üyesi olduktan sonra direkt KHK bünyesindeki sosyal komitede görev alacakları veya o biçimde örgütlenecekleri söylendi. Bu durumda o parçalardaki kadın kolları veya kadın hareketlerinin bağımsız kadın hareketiyle ilişki düzeyi ne olacak? Bağımsız kadın hareketi hangi zeminde örgütlenme yapacak? Bu, aynı zamanda bir gücün bölünmesini beraberinde getirmiyor mu ? Çok başlılık olmuyor mu? Ben bunu çok somutlaştıramadım. Açımlanırsa iyi olur.

Pe. ark.: Bağımsız kadın hareketinin koordinasyonu, diğer karma yapı içerisindeki kadın kollarının üstteki koordinasyonu bir eşgüdüm içerisinde. Bu, zaten bir diyalog getiriyor. En üstten bir diyalog bu biçimde sağlanacak. Onun alta inmesi var. Bir de örneğin Suriye’de karar

altına alınan bir örgütlenme biçimi var. O koordinasyonlar içerisinde hem bağımsız kadın hareketi yerini alıyor hem o parti yerini alıyor. Bu anlamda da bir diyalog var. Bunun örneklerini biz şimdi de yaşıyoruz. Öyle hiç bilmediğimiz, yaşamadığımız şeylermiş gibi ele almalıyım. Mesela ***'de birçok örgütlenmemiz, bir buçuk, iki yıldır yaşanan bir çaba da var; diyalog kurmak için mücadele de söz konusu. Hepsini bir örgüt yapısı altında toplayınca da diyalog olmuyor. İdeolojik birlik olacak diye, illa her alanda, örgütlenme araçlarımız da aynı olacak diye bir şey yok. Bunun mantığını tartıştık. Tabii ki çok başlılık değil, çok yönlülük oluyor. Çünkü çok fazla toplumsal kesim var. Misyonumuzun kapsamı, farklı farklı biçimlerde örgütlenmeyi gerektiriyor. Sorun bunlar arasındaki koordinasyonu, diyalogu doğru kurmaktır. O da bir örgütlenme ve mücadele sorunudur. Bağımsız kadın hareketinin, hareket olma kapsamından da yola çıkarsak, o alandaki bütün kadın hareketleriyle, kadın örgütlenmeleriyle diyalog kurma ve onları kapsama esnekliği var. Bu, kadın hareketi olarak kendini yürütme sorunudur. Bağımsız kadın hareketinde yer alacak arkadaşlar, çalışanlar ve halktan insanlar, yıllarca o alanlarda çalışma yürüten insanlar. Bu anlamda en yeni olduğumuz yer belki Doğu sahasıdır. Potansiyel olarak en gelişkin alanlardan biri, ama o alanda açılım ve örgütlenme zaman alacak. Diğer alanlarda bu konuda bir birikim, önemli bir deneyim de var. Fakat şema olarak, en üstte KHK'deki kadın birliğinin ve bağımsız kadın hareketinin koordinasyonun bir eşgüdümü söz konusu. Parçalarda da daha özgün bir ilişki düzeyi yakalanabilir. Örneğin ***'de hem kadın kolları var hem kurumlar var hem de dernekler etrafında bağımsız bir kadın hareketi örgütleyeceğimizi söylüyoruz. Bir de en üstte koordinasyon var. Yine en son yapılan konferansta, meclis biçiminde karar almışlar. Böyle açıklanabilir.

Şe.(T) ark.: Arkadaşlarda aynı zeminde çalışma, bir çelişki yaratıyor. Kadın kolları da aynı zeminde çalışacak, bağımsız kadın hareketi de aynı zeminde çalışacak, nasıl olacak diye bir çelişki uyanıyor ister istemez. Şöyle bir olay var; siyasal partinin kadın kolları, Kürt kadını içinde belli bir çalışma yürütüyor. Bağımsız kadın hareketi de belki o zeminde faaliyet yürütecek, ama bunun dışında zemini çok daha geniş. Bağımsız kadın hareketi, Suriye'de Arap kadını, Asuri, Ermeni, Türkmen kadını da içine alıyor. Çok daha geniş bir zemine sahip. *** açısından da bu böyle. Kadın kolları biraz daha özgün olarak Kürt kadını içinde çalışıyor, fakat kadın kolları, o parçadaki bağımsız kadın hareketine üye olmaz diye bir kural da yok. *** kadın kolları istese, ***'de oluşacak demokratik özgür kadın hareketine üye olabilir ve onu dışlamaz. Siyasal açıdan nereye bağlıysa, o onun için daha öncelikli ve bağlayıcı olabilir. Diğerleriyle eşgüdümü sağlaması açısından da böyle bir ortaklaşmayı oluşturabilirler ya da artık bu, o parçanın kendi özgünlüğünde geliştireceği konferans ve

PJA IV. Konferans Tartışmaları

kongrelerde alacağı kararlara bağlıdır. Örneğin Küçük Güney’de, üçte birinin kadın kollarına, üçte ikisinin de bağımsız kadın hareketine aktarılması yönünde bir karar alınmış. Gerekli görürse diğer parçalar da böyle bir karar alabilir. Bunlar dışlanmaz. Zemin, bağımsız kadın hareketi açısından daha da genişleyen bir zemin oluyor. Kadın kolları açısından ise, biraz daha ulusal boyutuyla özgünleşen bir zemin söz konusu. Ve bunların birbiriyle eşgüdümü demek, birbiriyle koordineli çalışması demek. Bence karışıklıktan öte daha çok zenginlik yaratıyor. Bir de Önderliğin AİHM savunmalarında bir perspektifi vardı, bence onu da göz ardı etmemek lazım. Örneğin bugün *** Kürdistan’ında bir kadın, hem kadın kollarına üye olabilir hem bağımsız kadın hareketine hem de kültürel bir kuruma üye olabilir. Önderlik AİHM savunmalarında bunun perspektifini net koymuştu. Bence çok karışıklık yaratmıyor, bu bizim örgütlülüğümüzün zenginliğini ve genişliğini ifade ediyor.

As. ark.: Arkadaşlar açıklık getirdiler. Ben Avrupa’dan örnek vermek istiyorum; yüz binlerce kitemizin bulunmuş olduğu bir zemin. Orada örgütlü olan, düzenli olarak etkinliklerimize, eylemselliklerimize katılan kesim, mevcut kitlenin onda biri etmiyor. Kitlenin onda dokuzu örgütsüz pozisyonda. Fakat bizim orada bir sürü örgütlülüğümüz var; TECAK, PJA genel örgütlenmeleri, federasyonlar, dernekler vb... Fakat bütün bu örgütlülüklerin hepsinin dayandığı taban, bu onda birlik tabandır. Dünden beri yapılan tartışmalardan da çıkardığım bir sonuç olarak, sanki adeta bazı şeylerin reçetesi isteniyor. Bazı şeyler pratik uygulamayla, mücadeleyle giderilecek sorunlardır. Şimdi biz burada bazı planlamaları koyarken, ileride bunların uygulanmasında birçok yetersizlik de açığa çıkabilir. Uygulama sürecinde farkına vararak, önümüzdeki süreçte onları giderebiliriz. Bütün hatlarıyla, ayrıntılarıyla burada bir planlama koymak ya da model koymak çok objektif de olmayabilir. Zaten denenen, sınanan modeller var. Bu modelleri alarak, burada kararlaştırıyoruz. Fakat bunun dışında elbette ki insan gerçeğimiz ortada. Bugüne kadar yetersizlikleriyle birlikte ortada bir mücadele gerçeğimiz var. O noktada uyum sorunları olabilir. Birlikte çalışma kültürünü geliştirmedeki alışkanlıklarımızı koyduk. Bütün bunların etkileri olabilir. Bunlar olmayacak gibisinden, birden bire bu modelle hemen doğru anlayış kazanılacak gibisinden de yaklaşmıyoruz. Ama sonuçta bütün bunlar da mücadele içerisinde bir kültürü yaratarak geliştirilecek, açılacak noktaldır. Avrupa açısından da bağımsız kadın hareketinin oluşturulacağı belirtiliyor. Çünkü mevcut kitlenin dışına da taşmamız gerekiyor. O noktada sadece örgütlü olana, hazır olana göz dikme, onu esas alma, ona dayanma yaklaşımının aşılması önemli. Mevcut örgüt modelleri biraz da bunu aşmaya hizmet edecek. İster istemez aynı kitle üzerinden, bir noktaya kadar çalışma yürütülebilir. Ama onun dışında açılım yapmak zorundayız. Bu, aynı zamanda açılıma

zorlayan bir yaklaşım. Çünkü mevcut yaklaşımlar, kitleyi de oldukça yıpratıyor. Birçok sorun da pratikte giderilebilecek sorunlardır diye düşünüyorum.

Ber.(K) ark.: Örgütsel durum tartışmalarında, örgütlenme modelinin bağımsız olmasının gerekliliği epey açıldı. Partinin partisi olmaz türünden sözler dikkat çekiciydi. Bu, önemli. Bağımsız örgütlenme olmasını temellendiren tartışmalar yürütüldü. Fakat bizim tartışmalarımızda, bağımsız örgütlenme olmamız önündeki engeller, zorlanmalar, farklı görüşlerin tartışılması geçmişte yaşadığımız zorlanmalarla bağlantılıdır, diye düşünüyorum. Önümüzde bir kongre var; Kongreye net girmek, somut görüşlerle, bunun dayanaklarını güçlü koyarak gitmek önemlidir. Aksi takdirde farklı yaklaşımlar da olacak. Dıştan, geçmişle gerekçelendirme, küçük burjuva özgürlüğü, isyankar anlayış vb. değerlendirmeler ile bunu geriye çekmeye çalışan yaklaşımlar olacak. O yüzden içteki netlik önemlidir. Uzun süredir “Özerklik mi, bağımsızlık mı ihtiyaçlarımızı daha iyi karşılayabilir?” üzerinde yoğunlaşıyorum. Biraz anlamaya çalıştım. Bende de eğilim, alışlagelen, geçmiş kaygıları taşıma yönündeydi. Fakat buradaki tartışmalar biraz netleştirdi. Daha önce bize federasyon yönünde tartışmalar yansıtılmıştı. Neden federasyon değil de, hareket? O konudaki araştırmaların sonuçları yansıtılabiliyordu, fakat olmadı. Ben de, “Demek ki sonuç itibarıyla buna ulaşılmış” dedim. Bu yönlü yapılan araştırmaların sonucu bize ulaştırılsaydı, bu tür tartışmaları tekrarlama durumunda kalmazdık. Ben ona dayanarak görüşlerimi belirtmek istiyorum: Biz geçmişte PKK’ye bağlı çeşitli hareketler oluşturduk. Hatta TJAK da PÇDK’ye bağlıydı. Fakat ‘tevger’ bir partiye, bir yere bağlı olmaz; kendi başına bağımsız bir örgütlenmedir; bunun tartışması o zaman da yürütülmüştü. Yine o zaman, dini örgütlenmeler olmuştu. Bunların da bir partiye bağlı olarak, hareket biçiminde örgütlenmesi onları gölgeliyor biçiminde tartışmalar yürütülmüştü. Bu yönlü bende kalan izlenim, hareketin kendi yapısı itibarıyla bağımsız bir örgütlenme olma durumuydu. Bu konuda kendimize görelikler çok aşırıya kaçabiliyor. Örneğin partinin partisi olmak gibi. Bu anlamda, karakter itibarıyla hareketin özüne en uygun yapılanmanın bağımsız bir örgütlenme olması gerektiği sonucuna vardım. Bu, bir; bir de, şu haliyle bağımsızlık yönü daha fazla öne çıkıyor. Fakat bence o, ifade edilen biçimi tam karşılamıyor. Benim anladığım kadarıyla, en üstte hem bağımsız hem özerk değildir. En üstte hareketin kendisi bağımsızdır. Fakat yatay örgütlenme, eşgüdümlü bir faaliyet yürüten örgütlenme ve bunun alt örgütleri aynı zamanda başka örgütlere üye olabilirler. Zaten yatay örgütlenmenin avantajları bunlardır. Yani aynı anda birçok örgüte, kendi ilkeleri, yönetmelikleri çerçevesinde üye olabilirler. Ben bu biçimde anlıyorum.

Pe. ark.: Bundan dolayı keseceğim. Çünkü bir yanlış anlaşılma var ve değerlendirmeler onun üzerinden gidiyor. Bu da bize zaman kaybettiriyor. Biz, şu anda isim bulunamadığı için Hareket Genel Koordinasyonu dedik. Arkadaşlar dün, Koordinasyon Kurulu da olabilir dediler. Bizim mevcut örgütlememiz de hem bağımsız hem özerk değildir. Biz, iki ayrı model, iki ayrı biçim üzerinden örgütleniyoruz. Hem ulaşamadığın Kürt kadınına, değişik halklardan kadınlara açılım, onları örgütleme anlamında bağımsızın, ama hem de ulusal boyutta genel örgütlenmenin içindedir. Ulusal politikanın, siyasetin seni bağlayan yönleri var. Burada ifade yanlış olmuş; tam ifade edilememiş. Ama ben de, dünden beri bu ifade üzerinden gidilmemesi gerektiğini açıklamaya çalışıyorum. Ulusal ve evrensel boyutta bir karaktere sahip olan hareketimiz, temelde ulusal boyuttaki örgütlenmesinde özerk, temelde açılım hedeflerine balı örgütlenmesinde de bağımsız, şeklinde tartışmıştık; bir boyutuyla KHK’de yerini alıyor, diğer boyutuyla da kadın hareketinin açılım ihtiyaçları noktasında, onun ihtiyaçlarından hareketle bir de bağımsız bir hareket biçiminde kendisini örgütleyiyor. Bunu bir araya getiren farklı bir şey yok. Sadece en üst organın Kurultay olduğu belirtilmiş. Bu, bağımsız kadın hareketi için ayrı, diğer kadın hareketi için ayrı olabilir. Ama bunların eşgüdümlü çalışması esas. Yani iki ayrı örgütlenme biçimidir. Hepsini çatısına toplayan bir hareket değil.

Ber.(K) ark.: Bu biçimiyle hareketin kendisi, genel anlamda bağımsızdır. Fakat bunun içerisinde bazı parçalar çeşitli örgütlenmelerle, amacı itibariyle, hitap ettiği kitle itibariyle KHK’ye üye olur, diye bir ifade konur. Bu boyutuyla özerk olur. Hatta *** açısından, kadın kollarının özerk olacağı kararı alınmış. Fakat diğer parçalar açısından bu bir hedef olarak konabilir. Parti kadın kollarının hepsinin özerk olarak örgütlenme kararı çıkmamışsa, bunun da burada bir perspektif olarak çıkması lazım. Özerklik boyutunun hangi düzeyde, nasıl gelişeceği biraz daha net konabilir. Genel hareketin bağımsız olması yönündeki görüşe katılıyorum. Bir de dış çalışmalar var; BDT ve Avrupa’daki çalışmaların KHK çalışmalarıyla ilişkilerinin bir biçimde formüle edilmesi lazım.

Pe. ark.: Dediğiniz şey taslakta var. “Kürdistan’ın bazı parçalarında mevcut bulunan siyasal partilerin kadın kollarıyla bazı parçalarda hedeflenen siyasal partilerin kadın kollarının, Avrupa’da ulusal kurumlarda yer alan kadın kollarının ve BDT’de Kürt otonom federal birliğindeki kadın örgütlenmesinin, ulusal bütünlükteki temsilini bulması açısından, KHK oluşumundaki Sosyal Komite’deki kadın birliğiyle ilişkilendirilmesi hedeflenmelidir” biçiminde konulmuş.

Lo. ark.: Bağımsız olsun mu, olmasın mı tartışması, çok geri bir tartışma. Mevcut durumda bağımsız olması bir gerekliliktir. Kadın Hareketi, hiç tartışmasız bir bağımsızlığa ihtiyaç duyuyor. Fakat daha çok

yaşanan sorun, kendisini nasıl bir koordineye kavuşturacağı yönündedir. Alınan kararları göz önüne getirdiğimde, kadın renginin ulusal örgütlenme içerisinde nasıl olacağı bende bir soru işareti olarak kalıyor. Alınan kararlar, Özgür Kadın Hareketi gücün üçte ikisini, partiler içerisinde yer alan kadın örgütlülükleri ise gücün üçte birini alıyor. Eğer böyle bir şey olursa, ulusal örgütlenme içerisindeki kadın rengi zayıflamaz mı? Bence bu yönlü bir zayıflığı yaşayacaktır. Şimdi biz demokratik mücadeleye kadının öncülük edeceğini söylüyoruz. Fakat kadın genel örgütlülükler içerisindeki bu sayısıyla ne kadar rengini verebilir ya da ne kadar öncülük yapabilir? Yani belirlenen sayıyla olursa, kadının ulusal boyuttaki katılımı az olur, diye düşünüyorum.

Pe. ark.: Biz bağımsız kadın hareketini ortaya koyarken, ulusal boyutta ya da Kürtlerin bulunduğu alanlarda hiç çalışma yürütmeyecek diye bir şey ortaya koymadık. Yani Türkmenler, Araplar, Farslar, Ermeniler, Asuriler içinde bir açılım yapacak derken, Kürt kitlesini bir tarafa bırakacak diye bir şey de belirtmedik. Arkadaşlar da Avrupa'daki örgütlülüğümüze ilişkin bazı değerlendirmeler yapmışlardı. Şimdi Avrupa sahasında o kadar kitlemiz olmasına rağmen, biz sadece bir yerde örgütlüyük. Yine Türkiye açısından da öyledir. Biz, her parçada bulunan Kürt kadın kitlesini örgütlediğimizi söyleyemeyiz. Bizim Kürt kitlesi içerisinde de açılım sorunlarımız var. O yüzden de arkadaşlar şunu düşünmemeliler; genel örgütlülükler içerisinde yer alan kadın örgütlülükleri ulusal boyutta örgütleme yapacak, bağımsız kadın hareketi de daha çok diğer halklardan kadınları örgütleyecek. Arkadaşlar değerlendirmeleriyle böylesi bir sınırlılığa yol açmasalar iyi olur.

Re. ark.: Ben de zaten bu noktaya vurgu yapacaktım. En son Lo. arkadaş bazı şeyler dile getirdi; ben biraz onun üzerinde durmak istiyorum. Siyasal parti içerisindeki kadın kolları, ulusal boyutta Kürt kitlesi içerisinde önemli bir rol oynayacak. Siyasal partiler içerisinde yer alan kadın örgütlülüklerinin program ve tüzükleri, bağımsız kadın hareketi gibi geniş bir sahada çalışma yürütmelerine izin vermiyor. Bu yönlü en açık örnek, Irak sahasında yaşandı. Suriye sahasına yönelik kurulan partinin isminde Kürdistan kelimesi olmayabilir, fakat programı daha çok ulusal sorunların çözümünü içeriyor. Yine bu parti, Suriye'nin demokratikleşmesinde de önemli roller üstleniyor. Arkadaş, partiler içerisinde yer alan kadın örgütlülüklerinin ulusal boyutta nasıl bir çalışma yürüteceklerine vurgu yaptı. Örneğin bir parti içerisinde yer alan kadın örgütlülüğü, diğer partilerden kadınlarla da alıp verebilir, ilişki geliştirebilir. Bu yönlü herhangi bir sorun da çıkmaz. Arap, Ermeni ve Asuri kadınlarla ilişkiye geçmek istediğinde, kimse onu engellemez. Öyle bir açılım hakkı var.

PJA IV. Konferans Tartışmaları

Arkadaşlar açılım sahalarına değindiler. Yine belirtilmişti, hala da ulaşamadığımız, örgütleyemediğimiz Kürt kadın kitlesi yoğun. Yapılan bazı değerlendirmeler, işbölümü bakımından çok keskin sınırlar koyuyordu. Özerk örgütlülüğe sahip olan kadın örgütlülükleri, ulusal boyutta örgütlenme yapacak; bağımsız örgütlülüğe sahip olan kadın örgütlülüğü ise diğer halklardan kadınları örgütleyecek gibisinden yanlış anlamalar da oldu. Eğer biz böylesi bir şey yaparsak, kendi amaçlarımıza ters düşeriz. Hangi örgütlülüğe ne kadar güç aktarımı yapılacak diye, keskin bir sayı da konulmamış. Oluşacak örgütlülükler, ihtiyaçları temelinde bunu değerlendirebilirler.

Pe. ark.: Anlayış boyutunda henüz arkadaşlarda aşılmayan '99-2000'nin sorunları var. İnsan bunu görebiliyor. O dönemde ortaya çıkan yetersizlikler, yanlış yaklaşımlar bize bir-iki yıl kaybettirdi. Fakat hareket, bunları çok kapsamlı ve derin bir mücadeleyle aştı. Şimdi kadın hareketinin bağımsız bir biçimde örgütlenmesini, bir buçuk yıldır tartışıyoruz. Belki en son Suriye'de bu yönlü bir karar alındı. Ama 2000'nin başından bugüne kadar böyle bir tartışma vardı. Türkiye'de de bu yönlü hem tartışmalar hem de çalışmalar söz konusuydu. Bu anlamda bu, birdenbire ortaya çıkan, gündeme giren bir durum değildir. Bir de arkadaşlar da vurgu yaptılar; bağımsız mı olacağız, özerk mi olacağız tartışmalarından ziyade, biraz daha sorunların ne düzeye ulaştığı, örgütlülüğümüzün ne düzeyde olduğu ve bu süreçte neye ihtiyaç duyduğumuz üzerinden tartışmalar yürütülürse daha iyi olur. Kendi gücümüzü hesaplayarak tartışmalıyız. Bu yönlü biraz daha cesaretli ve özgürce bir tartışma olabilmeli.

Vi. ark.: Biz kadınlar istesek de tam bağımsız olamayız. Çünkü kırk parçadan bağlıyız. Bunun dışında en azından sorumluluğumuz gereği de olsa kendimizi sadece kadın işlerine adamıyoruz. Örneğin bir Toplumsal sözleşme çıkarmışız ve tüm kurumlara ilişkin özgün çalışmalarımız var. ***'den örnek verecek olursak; kurum çalışmalarının neredeyse yüzde sekseninden kadın arkadaşlar birinci dereceden sorumlu. Dolayısıyla bu alanlarda da, ulusal mücadelede birinci dereceden sorumluyuz. Bu işin içerisindeyiz. Yine kendi kurumlarımız var. Dolayısıyla genel mücadele içerisinde de böylesi yaygın bir örgütlenmemiz söz konusu. Bu nedenle tam bağımsız olamayız. Ama eğer hareket olarak örgütleneceksek, örgütlenme perspektifimiz bağımsız olmak zorundadır. Böylesi bir şeyle karşı karşıyayız.

Ben önce federasyondan başlamak istiyorum. Neden federasyon değil de, hareket tartışmasını yaşamıştık. Şimdi federasyonlar aynı nitelikteki örgütlenmelerin bir araya gelmesiyle kurulabiliyor. Eğer kadın dernekleri varsa, oradaki tüm kadın dernekleri bir araya gelerek kadın federasyonunu oluşturur. Ya da kooperatifler varsa, kooperatifler bir araya gelerek

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

kooperatifler federasyonunu oluşturur. Ama biz hareket olarak hem dernekleri hem parti kadın kollarını hem kooperatifleri, grupları hem de bireyleri kapsamak istiyoruz. Dolayısıyla bunu kapsayabilecek esnek örgütlülüğü de ancak bir hareket sağlayabilir. Ama hareket aynı zamanda federasyonu da içinde barındırabilir. Yani kadın dernekleri, kendi içerisinde örgütlenerek federasyonu oluşturur. Bu kadın federasyonu, kadın hareketinin bir üyesi olur. Ya da diyelim kooperatifler bir araya gelerek, kooperatifler federasyonu oluşur ve bu kooperatifler federasyonu hareketin genel bir üyesi olabilir. Dolayısıyla hareket federasyonlaşmayı da içinde barındırıyor. Bunun dışında, zaten genel anlamda oluşturulan toplum koordinasyonları var. Bu toplum koordinasyonları içerisinde de hareketin kendisi direkt toplum koordinasyon üyesi değildir. Çünkü hareket çok farklı kesimleri, bireyleri de kapsayacak. En azından şimdiki kurduğumuz toplum koordinasyonu, biraz daha ulusal boyutta. Ama hareketin üyeleri kimlerdir? Parti kadın kolları ve derneklerimizdir. Bu dernekler ve parti kadın kolları, yine kültür kurumu ayrı ayrı bu toplum koordinasyonunun da üyesidir. O açıdan ikili bir bağı var. Ama diyelim ki hareketi oluşturan bireyler veya bir grup bu toplum koordinasyonu içerisinde yer almak istemeyebilir. Bu, onun çok doğal hakkıdır. Ulusal boyutta bir araya gelse bile, dönemsel siyasal açıdan bir araya gelmek istemeyebilir. Ya da farklı etnik kökeninden dolayı koordinasyon içerisinde yer almayabilir. Böylesi bir özerklik ve bağımsız yönü de var. İki iç içe gelişen bir durumdur.

Bir de, *** açısından hareket, parti kadın kolları içerisinde nasıl örgütlenecek, şeklinde bir soru vardı. Aslında bu da tersten bir mantık oluyor. Parti kadın kolları, hareket içerisinde yer alacak. Hareket, Parti kadın kolları içerisinde yer almıyor. Dolayısıyla hareketin, partinin kadın kolları içerisinde örgütlenme diye bir esprisi de olamaz. Partinin kadın kolları, sadece siyasal düşünce olarak bağımlı olduğu ya da o düşünceyi benimseyen kadınlar arasında örgütlenebiliyor. Ama diyelim ki emekçiler hareketin üyesi olabiliyor. Dolayısıyla emekçiler, emek alanındaki kadınları örgütleyerek hareketin içerisine geliyor. Ya da diyelim ki, eğer ***-DER hareketin üyesi olursa, *** kadınları örgütleyerek, hareketin içine geliyor. Bu, aynı zamanda harekete üye olan kurumların da, kendi kurumsal çalışmalarını üzerinde yoğunlaşmasını getirecektir. Bizim şimdiye kadarki asıl problemlerimizden birisi de budur, diye düşünüyorum. Hitap ettiğimiz kesim, sadece partinin kadın kolları ya da partinin genel anlamda ulaştığı bir kitle olabiliyordu. Ama farklı kurumlar harekete geçtikleri zaman, kendi kurumsal çalışmalarını da yetkinleştirmek zorunda kalacaklar. Yani böylesi bir görevle de karşı karşıya kalacaklar. Örneğin kültür ve ona üye olan kurumlar, sadece siyasal görüşlerle gelip en azından kültür-sanat alanında yaptığı çalışmalarla hareket içerisinde yer alabilirler.

PJA IV. Konferans Tartışmaları

Bu hem genele yayılma hem de farklı kesimlere ulaşma anlayışını da beraberinde getirecektir.

Pe. ark.: Arkadaşların eksik bulduğu, yetersiz bulduğu yerler varsa belirtebilirler. Bu şekilde netleştirip geçsek daha iyi olur.

Di. ark.: Cesareten bahsedildi. Hepimiz, o sürecin bir kırılma yarattığını kabul etmeliyiz. Fakat bu taslakta geçtiği biçimiyle çok şey yarattı. Ondan kaynaklı nedenler de oldu. ama somut önerim, birincisi yani bir hareket olarak zaten KADEK kongresi olacak, ondan sonra bütün hareketler kendisini düzenleyecek, bağımsız olarak örgütlenmeli, o anlamda o maddeden özerklik şeyi bence çıkmalı. Doğrudan bağımsız örgütlenir, hareket bağımsız örgütlenir diye geçer. Çünkü özerklik şöyle bir şey olabilir. Mesela KHK içerisindeki kadın birimi, özerk çalışma yürütür, bunu örneğin bir KADEK kongresinde, KHK içerisindeki kadın çalışmasının özerk olmasının tartışılması o ayrı bir konu. Ama onun dışında KHK dışındaki kadın hareketi bağımsız örgütlenmeli. Onun için o özerk şey tümde çıkmalı, sadece bağımsız örgütlenme diye geçmeli. Onun dışında ek olarak önerim, bir madde olarak KHK'yi Kürt halk temsili olarak kabul eder, yani bağlılık ya da üye olma falan değil, bu sürecin mesela içinde bulunduğumuz siyasi gereklilikleri, en azında çözüm sürecine kadar, yani bu bir cinsiyet kimliği ya da farklı değil, ama siyasal anlamda bir destek ifade eder, o açıdan somut önerim budur. onun dışında arkadaşlar da belirtti.

Te. ark: Ben de arkadaşların belirttiklerine katılıyorum. Bir örgütlenmenin hem evrensel hem de ulusal içeriğinin olması gerekiyor. Her ne kadar her alanda örgütlülüklerimizi yaratsak da, örgütsel bir kimliğin belirgin olması açısından farklı örgütlenmelerin de olması gerekiyor. Bu anlamda birinci maddede belirtildiği gibi bağımsız bir örgütlenme olarak geçmesi gerekiyor. Bunun dışında, hem bağımsız örgütlenmenin hem de KHK içerisinde yer alan örgütlenmenin yılda bir kez bir araya gelmesinin, taslakta yer almasını uygun buluyorum. Bu belki bir pratik düzenleme olarak da görülüyor. Fakat bu da hareketler arasında bir organik bağ oluşturacaktır. Yılda bir kadın hareketlerinin bir araya gelmesinden yanayım. Ayrıca KHK içerisinde belki özerk bir kadın örgütlülüğü yer almayacak, fakat biz bunu bir öneri olarak götürebiliriz. Kadın örgütlülüğünün özerkleşmesi, ayrı bir madde olarak yer alabilir. Onun dışında arkadaşlar HPG için bazı görüşler getirdiler, ben de böyle düşünüyorum. PJA olarak HPG içerisinde örgütlülüğümüzü oluşturduk. Bizim temel örgütlülüğümüz de HPG içerisinde. Şimdi biz bir ayrışmayı yaratıyoruz, bunun ilk adımlarını atıyoruz. KHK'yle ilişkilerimizin hangi düzeyde olacağını yer almamasını ben uygun görmüyorum. KHK'yle ilişkilerimizin nasıl olacağı ve KHK içerisindeki kadın potansiyelinin katılımının nasıl olacağını taslakta geçmesi

gerekiyor. KHK oluşumunu ilgilendiren bölümlerin taslakta kalmasını öneriyorum.

Berh. ark: *** içerisinde de federasyonlaşma hedefi konulmuş. Federasyonlaşma doğru, gerçekçi bir hedeftir. Ama mevcut haliyle ***'deki kadın kurumlarının durumunu göz önüne getirdiğimizde, federasyonlaşmayı oluşturabilecek bir kadın kurumlaşmasının henüz oluşamadığı görülecektir. Dernekler düzeyinde de ele aldığımızda, ***'de henüz bir araya gelerek, federasyon kurabilecek dernekler yok. Bir tana var, o da yeni kurulmuş. Yine otuza yakın kurumu ismi geçiyor. Bunların hepsi sadece kadın kurumu değil. Karma kurumlar da buna eklenmiş. Federasyonlaşma açısından bir yılı fazla gerçekleştirebilir görmüyorum. Çünkü şu anda öyle bir zemin yok. Ben o yüzden önerimi şu biçimde somutlaştırma istiyorum; ilk etapta bölgeler düzeyinde dernekleşmelere gidilmesi ve bunlar oluştuktan hemen sonra kısa vadede dernekleştirilmesi. Bu anlamda bu biçimde bir düzeltmeye gidilebilir. Bölgeler düzeyinde veya iller düzeyinde bunlar geçmeyebilir. Bir sayı da belirlenebilir; şu, şu sayıda derneklerin ilk etapta oluşturulması, daha sonra oluşturulacak bu derneklerin federasyonlaştırılması biçiminde olabilir. Bu biçimde olursa daha uygun olabilir.

Vi. ark.: Arkadaşın kaygısı yerinde bir kaygı. Ama bu, konferansta alınan bir karardı. Şu anda bir dernek var. Ama beş-altı yerde de bu dernek çalışması sürdürülüyor. Arkadaşlar tarafından altı ay içerisinde dört yerde dernek açılması gibi bir görevlendirme de yapılmış. Bu altı ay sonunda da, bir federasyonlaşma hedeflenmiş. Bu direkt konferansın aldığı bir karar. Burada hedeflenen bir şey değil. Örneğin ***'daki kurumun yanında, ***'da, ***'da, ***'te ya da ***'da herhangi bir isimle bir derneğin kurulması, -mevcut haliyle ***'da bir dernek var- bunların da federasyonlaşmaya gitmesi gibi bir karar var.

Şe. ark: Arkadaşlar da belirtti. Taslakta ifadeden kaynaklı, tam ifade edememeler var. Onlar düzeltilebilir. Bu karar tasarısı, aynı zamanda KHK hazırlık komitesine sunulacak bir rapor olacağı için bu taslakla aynı olmasından ziyade, oraya bir rapor biçiminde sunulmasını öneriyorum. Karar tasarısı konferansın belgesi olacak. Ama KHK'ye sunulurken, bütün örgütlenmeler içindeki ayrıntıları ele alacağı için biraz daha HPG'yi de kapsamaması gerekiyor. Onun ilişkilerini, bazı önerileri de kapsamaması gerekiyor. O açıdan ayrı bir rapor haline getirilmesi gerektiğini düşünüyorum. Böyle bir öneri yapıyorum.

Pe. ark.: Farklı bir görüş yoksa, tartışmaları yeterli buluyoruz. Dile getirilenleri somutlaştırmaya çalışacağız. Arkadaşlar bu taslakta yer alan bazı kısımların çıkması gerektiğini belirttiler. En son Şe. arkadaş da bu yönlü bir öneri getirdi. Bu belgeyi bu haliyle yayımlamayacağız. Çünkü halen tartışıyoruz ve KHK'ye öneri biçiminde sunacağız. İmkanımız

PJA IV. Konferans Tartışmaları

olsaydı, kadın kongresini yapıp bunları orada netleştirseydik daha iyi olurdu. Bazı şeyler kadın kongresinde, bazı şeyler de KHK kongresinde netleşecek. Bunu bir karar tasarısı olarak KHK'ye önereceğiz.

KADININ DEĞİŞİM İRADESİ, KADEK'İN DEĞİŞİM İRADESİ OLACAKTIR*

Konferansımızı, çok tarihi tartışmalarla, zengin bir bileşimle, güçlü kararlarla, kadının sürece kendi öz bilinci, öz güveni ve mücadeleyi yükseltmenin tutumuyla başarıyla tamamlamış bulunuyoruz. Bu Konferansla, Kadın Özgürlük Mücadelesi'nde belki de yepyeni bir sayfa açılıyor. Çünkü bu Konferans aynı zamanda, Kadın Özgürlük Mücadelesi'nin Parti aşamasının tamamlandığı ve bu temelde kadının yeni bir sürece çok daha yüksek bir irade, onun açılım ve kapsam gücüyle kavuştuğu bir Konferans oldu. Daha da önemlisi, 9 Ekim komplosunun ön günlerinde böyle bir konferansı gerçekleştirmenin, bu yeni sürece girişle, iradi düzeye kavuşmayla çok yakından bir bağlantısı var. Bunun önemi, kuşkusuz daha fazla anlam yüklemeyi, hissetmeyi gerektirir. Biz Kadın Hareketi olarak, uluslararası komplo'nun giderek örüldüğü ve Önderlik etrafında geliştirilen imha çemberinin daraltıldığı, mücadelemizin bitirilmeye çalışıldığı süreçlerde partileşmeye geçtik. Aslında özü itibarıyla, o koşullarda Önderliğin kendi cephesinden komploya karşı geliştirdiği en anlamlı cevap, kadının örgütlü iradesiydi. Önderlik, bu komplo'nun varabileceği sonuçları kestirerek, bunun öngörüsüyle, komplo'nun önünü alabilecek en güçlü irade olarak kadını gördü. Önderlik, yaşadığı çok zorlu koşullarda bile, yürek birliktenliğiyle, kadın iradesine inancın, güvenin büyük hissedışıyle kadının partileşmesi için ısrarlı davrandı. Ve biz, komplo'nun gerçekleştiği süreçlerde yaptığımız Kadın Kongresi'yle partileşme aşamasına geçtik. Bu, sadece örgütsel anlamda, örgütsel biçim ve kapsam anlamında bir düzey değildi tabii ki. Önderliğin, kadın şahsında bitirilmek istenen Kürdün kişiliğinin, iradesinin, yaşam bilincinin, onun yaşam alternatifinin kadınla yaşam bulması yönünde koyduğu bir tutumdu, bir karardı. Bugün, bütün yetersizliklerimizle, zorlanmalarımızla, ama ondan daha çok iddialarımız, umutlarımız, yüklediğimiz anlamlarla bu mücadeleyi bağımsız bir iradeye dönüştürdük. Sadece bir parti kapsamında değil, Önderliğin geliştirdiği çizgi üzerinden mücadeleyi bütün kadınlara ve insanlığa ulaştırma düzeyine gelmiş bulunuyoruz. Elbette ki, 9 Ekim komplosunun yıldönümünün ön günlerinde, böyle bir cevabı bu biçimde tekrar oluşturmak oldukça anlamlı. Bundan önce, komploya partileşmeyle cevap verildi; şimdi de kendimizi Kadın Özgürlük Hareketi olarak daha bağımsız bir kapsama ulaşılarak, komploya en büyük cevabı veriyoruz. Bu anlamda, Konferansımızın zengin bileşimi, tarihi ve güncel tartışma gündemleri,

* PJA IV. Konferans Kapanış Konuşması

PJA IV. Konferans Tartışmaları

ulaştığı karar gücü, her bir arkadaşın katılımı, sağduyusu ve sorumluluğu, oluşan yürek ve irade birlikteliği komployu aşabilecek en büyük güç olduğumuzu, bu gücün önünde hiçbir şeyin duramayacağını göstermiş oluyor.

Komploya muhakkak en büyük cevap, kadının örgütlü yüreği, örgütlü iradesi olacaktır. Konferansımız bunu, içinden geçtiğimiz sürecin tarihi anlamı açısından, örgüt olarak değişimin bu denli kapsamlı gündemde olduğu bir süreçte, gelişimin ve büyümenin iradesi olarak gösterdi. Elbette ki en büyük cevap, güçlü iradedir, tutumdur.

Konferansta içinden geçtiğimiz süreci, çağın karakterini, kadın özgürlük mücadelesinin ve bir bütün kadınların bu çağ gerçeğinde gelmiş olduğu düzeyi, ihtiyaçlarını, acılarını tartıştık. Bir nevi, siyasetten duygulara, örgütten bireye, akıl gücünden sağlam davranışa, örgütlenmeden ideolojik yaklaşımlarımıza kadar hemen her konuda kadının bakış açısını ortaya çıkarmanın yoğun sorumluluğunu taşıdık. Bunu böyle görmek ve bunu bir onur gibi taşımak, bu konferansı bir devrim olarak değerlendirmek bir abartı olmayacaktır. Tam tersine, belki de ilk defa, kendi öz gücümüze, kendi irademize daha fazla güvenmemiz ve bunu daha fazla büyütmemiz gerektiğini, bu iradeyle daha birçok şeyi başarmanın iddiasını ortaya koyduğumuzu gördük.

Partimiz çok önemli bir süreçten geçiyor. KADEK Yönetim Kurulu toplantısında ulaşılan kararlar çerçevesinde yeniden örgütlenmeyi tartıştığımız, KADEK'te somutlaşan 30 yıllık PKK mücadelesinin değerlerinin, Önderliğin geliştirdiği yeni zihniyet üzerinden kendisini değişime uğrattığı, biçimlendirdiği bir süreçte bu Konferansımız aynı zamanda bunun büyük bir moral gücü olmuştur. Bu anlamda, bu Konferansla gerçekleştirdiğimiz ve ulaştığımız tartışma ve kararlaşma düzeyimiz, KADEK'in yeniden örgütlenmede, demokratik değişim ve dönüşümde yaşam yanı, ahlak yanı, moral yanı ve felsefe yanı olmaktadır. Konferansımıza böyle bir anlam yüklemek, kendimizi bunun iradi gücü olarak görmek ve bu öncülüğün, cesaretin, girişim ve yaratıcılık gücünün temsili olarak görmemiz gerekmektedir. Bunun anlamı büyüktür ve buna değer biçmek gerekir. Bu anlamda, komploya büyük bir cevabı oluşturduğumuza inanıyoruz. Elbette ki, komplo henüz aşılmış değildir. Bu Konferansla birlikte, bu sürecin çıkmazlarını aşmak, buna güçlü bir tutum koymak açısından önemli bir adım atıldı, fakat komployu bir bütün ortadan kaldıracak olan; kadın olarak, Önderliği büyük bir hissedişle duyumsayarak, yalnız bırakmadan, gerçekleştirmek istediği yeni yaşam anlayışını, zihniyetini sahiplenmek ve bunu büyük bir bilinç gücüyle, büyük bir yürek gücüyle gerçekleştirmenin pratik tutumunu sergilemektir.

Bu Konferansın, her bir arkadaşın katılım ve duruşuyla, değerlendirmeleriyle bu gücü temsil ettiğine inanıyoruz. Önderlik, bizi

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

yine yalnız bırakmadı. Her zaman yalnızlığımıza ortak oldu, arkadaş oldu. Her kararlaşıma sürecimizde, Önderliğin bize mutlaka bir dokunuşu, çiçekle de olsa bir teması, bir yürek birlikteliği, yürek hissedışı oldu. 4. Kadın Kongresi'nde Önderliğin çiçeği bize ulaşmıştı. 4. Kongre, bir nevi kendimizi aşarak, kendimizden ötesine ulaşmanın ve taşınmanın bir süreciydi. Orada, 'Özgürlükte ısrar ve açılım' şiarını kararlaştırdık. Böyle bir şiar altında sürece girdik ve Kongremiz, çok çirkin saldırılarla karşı karşıya kalsa da, bunun kararlaşımasını gerçekleştirdi. 4. Kongre'den sonraki süreç, örgütsel ve siyasal boyutta ulaştığımız perspektifleri gerçekleştirme düzeyimizin sınanma süreciydi; Kadın olarak renginle, bilincinle, yüreğinle bir bütün yaşamı karşılamaya, kadınları ve kendi dışındaki dünyayı karşılamaya hazır mısın, değil misin? Böyle bir gerçeklikti. 4. Kongre'den bu yana yaşadığımız süreç, böylesi bir pratikleşmenin, kendimizi yeniden sorgulamanın ve görmenin bir süreci oldu. Bu Konferans ise, birebir süreçle, kendimizle çatışmanın ortaya çıkardığı deneyimle yapılan bir konferanstır. Bu Konferans, bir bütün görevleri ne kadar yerine getirebileceğimizin ortak iradesini ortaya koyduğumuz bir konferans oldu. Bu zeminde ilk defa kadın olarak, kişiliğimizin gelgitlerini aşarak, duru irade birliğini, kişilik bulaşmasını yakalayarak tartışmalarımızı yürüttük. Bunun da tabii ki kadının deneyim ve bilinç kazanmasıyla bağlantısı var. Biz bu iradeyle çok değerli tartışmalar yürüttük, çok önemli kararlara ulaştık. Hepsinden önemlisi de, burada Önderliğin Atina savunması üzerinden kendi kimliğimizi, çağ kimliğimizi, zihniyet ve mantık yapımızı, kişilik düzeyimizi tartıştık. Bu temelde kararlaştık ve ortaklaştık. Nasıl bir özgürlük mücadelesi, nasıl bir irade düzeyi, nasıl bir toplum, nasıl bir birey, nasıl bir kadın, nasıl bir erkek ve nasıl bir yaşamın tartışmalarını savunmalar ışığında bilimsel temellerde, gerçeğin yasalarına en yakın bir biçimde tartıştık. Kadın doğasının sağladığı büyük bir avantajla sadece birbirimizle değil, yeni yaşamla, özgür yaşamla ve gerçeklikle buluşmayı başardığımızı belirtebiliriz. Bu anlamda, bu Konferans, bir devrim niteliğini taşıyor. Bu Konferansla özgürlük mücadelesinde kendimizi nasıl bir perspektife kavuşturduğumuzu; bir bütün yaşamı karşılayabilecek bir güçle bunun ideolojik, ilkesel ve siyasal esaslarını değerlendirebildik. Sürece giriş tereddütsüz, kaygısız yapabilmenin cesaretini ve kararlılığını gösterdik. Tartışmalarımız, 'nasıl bir toplum, nasıl bir kişilik, nasıl bir özgürlük mücadelesi' çerçevesinde oldu. Yine kadın olarak bu çağ ve sistem gerçeği içerisinde benliğimize, bilincimize ait olmayan, çağın kırı ve hastalıkları dediğimiz bir bütün mantık yapısını ve bunun etkilerini aşmaya çalıştık. Onları güçlü sorgulamanın cesaretini, eleştirisini, değerlendirmesini yapabildik. Bu anlamda, süreci ve kendimizi böyle değerlendirmek, bir nevi niteliksel bir dönüşümdü. Yapmış olduğumuz

PJA IV. Konferans Tartışmaları

tartışmalarla, kendi ideolojik kimliğimizi gerçekleştirmede ve Önderliğin geliştirdiği zihniyet üzerinden insan olmanın, birey olmanın gücünü ortaya koymada niteliksel bir değişimi, ideolojik anlamda da niteliksel bir dönüşümü başlatmanın önemli bir adımını gerçekleştirmiş olduk. Bu, elbette ki hem içinden geçtiğimiz süreç itibariyle hem de üstlendiğimiz yeni misyon itibariyle çok büyük görevleri, sorumluluğu ve derin bir bilinci gerektiriyor. Bu anlamda, kendimizi erkek egemenlikli sistemin, zihniyetin ve çağın sinmiş kirlerinden arındırırken, duru bir bilince, yaşamı karşılama cesaretine kendimizi kavuştururken, çok büyük görevleri üstlendiğimizi, yüklendiğimizi de unutmamız gerekiyor. Bu anlamda sorumluluğumuz, karşı karşıya olduğumuz zorluklar ve gerçekleştirmemiz gereken görevlerin ağırlığını daha fazla hissetmemiz gerekmektedir. Bir bütün olarak yeni yaşamı ve toplumu yaratmada kendimizi bir irade olarak ortaya koyduğumuz için, bu Konferansta çok daha büyük bir görevle karşı karşıya olduğumuzu görmek, değerlendirmek ve bu sorumlulukla Konferansa anlam yüklemek, Konferansın pratikleştirilmesini bu çerçevede ele alıp değerlendirmek gerekmektedir. Bu, tarihi bir görevdir.

Konferansımızın çok önemli bir yanı olarak şunu da belirtmek gerekir; bir kez daha kadın olarak kendimizi gerçekleştirmede, buradaki her bir kadın yoldaşın, erkek yoldaşın katılımındaki olgunluk, yoğunluk ve kendin olma savaşında, arayışında seviyeli mücadelenin ve tutumun çok büyük etkisi olduğunu belirtebiliriz. Bu temelde Konferansımız, kadın olarak kişilikte olgunlaştığımızın, derinleştiğimiz de bir kanıtı oldu. Her bir arkadaşın tartışmalara katılımı, yoğunluğu ve sağduyusu, bir kez daha özgürlükte kararlaşmamızı, görevlerimizin ve içinden geçtiğimiz sürecin bir bütün hassasiyetini taşıdığımızı, bunun direncini gösterdiğimizi ortaya koydu. Bu, çok anlamlıydı. Kadının yaşam tecrübesinin bilince dönüşmüş kimliğini ve iradesini burada ortaya koymak çok anlamlıydı. Bunu her bir kadın yoldaşın değerlendirmesinde, duruşunda ve gözlerinde görebiliyorduk. Bunu görmek, bundan sonrasını karşılama gücümüzün olduğu inancına götürdü. Tabii ki bu bir adımdı. Kadın iradesinin örgütlü tutumu ve tavrıydı. Kişiliğimizde, yönetim anlayışımızda, örgütlenme biçimimizde, bir bütün mücadele yaklaşımımızda bizi geriye çeken, bizi öncülük misyonumuzdan, oynamamız gereken rolden, yüklenmemiz gereken görevlerden alıkoyan; büyümekten, açılmaktan, akmaktan alıkoyan bir bütün sorunları tartıştık. Bunların siyasal, ideolojik, örgütsel tanımlarını ortaya koyduk. Bunları aşmanın perspektifinin hangi zihniyet, anlayış üzerinden gelişmesi gerektiğini ortaya koyduk. Bu tartışmaların aslında çok tarihi ve çarpıcı olduğunu belirtmek mümkün. Bu, kadının kendi teorik söylemini kendi bakış açısıyla, bilinç süzgeciyle ortaya koymasının önemli bir zemini oldu. Bu anlamda kendimize güvenerek, daha büyük bir cesaretle değerlendirmelerimizi ortaya koyarak bu

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

konferansla önemli bir sürece girdik. Yaşadığımız sorunları, aşmamız gereken ve mutlak kurtulmamız gereken yetersizliklerimizi, geriye çeken yanlarımızı burada sorguladık. Kadın olarak -içinde bulunulan koşullar ne olursa olsun- bu özgürlük düzeyini geleceğe taşırmada ortaya koyduğumuz öncülük düzeyinin ne olması gerektiğini tartıştık. Bu çok önemliydi. Bunda kararlaştık. Bu anlamıyla elbette ki, sorunlarımız ve bunların çözüm yaklaşımı gündemimizde kalacaktır. Kendimizi sağlam bir bilinç yapısına, sağlam bir kişiliğe ve zihniyete ulaştırana dek, yeniden yeniden tartışacak ve kendimizi sorgulayacağız. Bu mücadele, bir bütün kadınlara ve erkeğe taşırılınca dek sürecektir. Bu yönlü halen yetersizliklerimiz var. Konferansımız, bunları belirlediği gündemlerde tartışarak, çözüm yaklaşımını ortaya koydu.

Fakat gerçekten asıl önemli olan, birey olarak kendi bilincimizde bunun irade düzeyini, karar düzeyini ve istem düzeyini ortaya çıkarmaktır. Bir kadın olarak yeni yaşamın yaratımında varolabilecek miyim; kendimi, tarihin ortaya çıkmış bütün değerlerinin bir parçası olarak görüyorum; özgürlük mücadelesinin bir parçası olarak kendimi bu mücadeleye nasıl katacağım ve bunun öncülük düzeyini nasıl gerçekleştireceğim? Önemli olan, bireyin bu soruları kendisine sorup cevaplandırmasıdır. Bunda kararlaşmak önemlidir. Bu düzeyin de, her bir arkadaşın ortaya koyduğu tutumla, yaklaşımla ifade edildiğine inanıyoruz. Önderlik, “Anlam zamanı” diyor. Birbirimize anlam vermenin, yaşama anlam vermenin, özgürlüğe anlam vermenin, erkeğe de, duyguya da anlam vermenin Önderliğe anlam vermekten geçtiğini bilmemiz gerekiyor. Her bir olguya, söze, davranışa bu çerçeveden bir yaklaşımı, bir bakışı sergileyerek, özgürlüğün eşit paylaşımlarını, sadece geleceğe bırakılmış bir ütopya olmaktan çıkararak, birbirimizi gerçekten özgür paylaşımların bireyleri olarak görmek, Önderliğe verebileceğimiz en büyük anlam olacaktır. Bu, Önderliği yaşamının, hissetmenin en büyük adımı olacaktır.

Biz, çoğu zaman bu anlam gücünü yaratamadığımız için çok daha büyük paylaşımların, yaratımların ve büyük değerlerin ortaya çıkmasının önünde engel oluşturduk. Bu Konferans, bunun bir özeleştirisi de oldu. Sadece örgütsel, siyasal, ideolojik kapsamdaki tanımlarıyla değil, bir de birbirimizi ele alısta ve birbirimizi özgürlüğe katışta eksik bıraktığımız yanları da ele aldı. Önderlik “Beni anlamak, kendinizi anlamaktır, kendinizi doğru çözümleyebilmektir” diyor. Bunu bir belirleme, bir tespit olmaktan çıkarıp yaşamsallaştırmak, çok büyük gerçekleştirmelerin ve paylaşımların iradesini ortaya çıkaracaktır. Önderliğin sadece kadın açısından değil, erkekle ilişkilenede de çokça vurgusunu yaptığı, yapay, anlamsız; bilinç, özgürlük, akıl temeli olmayan yapay ayırımların, yapay çatışmaların, bu anlamda birbirini tüketen yaklaşımların aşılması yönünde çokça vurguları oldu. Başta da belirttik bir tehlikeyi nasıl kadının örgütlü

PJA IV. Konferans Tartışmaları

yüreğiyle ortadan kaldıracaksak, aşacaksak ve böyle akacaksak, güzellikleri yaratmanın gücü de kadın olarak bu yürek ve bilinç birlikteliğinden geçiyor. Konferansımız, aynı zamanda bu anlamı da ortaya çıkardı. Hiç tereddütsüz, kaygı duymadan her birimiz kendi kişiliğimizi biraz ortaya koyabildik. Bu çok önemliydi. Bunu bilmenin, kendi başına bundan sonrasını yüklenmeye yetebileceği inancındayız. Bu anlamıyla anlam zamanını giderek yaşamaya başladığımız, kendimizi bu anlamıyla katmaya başladığımız bir süreçten geçiyoruz. Çünkü zamana, olguya, söze anlam biçmek ve ona gerçekten sağlam bir zihniyetle, bilinçle bakabilmek böyle bir buluşmayı, ortaklaşmayı ve böyle bir büyümeyi ortaya çıkaracaktır. Konferansımızın bunun bir adımı olduğu inancıyla, her bir arkadaşın bu düzeyde katılımını çok anlamlı buluyor, bu çerçevede her bir arkadaşın katılımına büyük değer biçtiğimizi belirtmek istiyoruz.

Gündemlerimizde çokça tartışıldı. Bunlara yeniden vurgu yapma gereği duymuyoruz. Ama bir bütün tartışıklarımızı yaşama akıtmak, pratikleştirmek ve bu yönlü bir tutarlılığı ortaya koymak açısından çok önemliydi. Önderlik, tutarlı olmanın ilk şartı olarak, kişinin kendi kaderini kendisinin belirlemesi ilkesini koyuyor. Bu anlamda biz burada sadece bulunan bir bileşimin değil, bir bütün kadının ve kadınla gelecek yaşamın, insanlığın yaşamı olacağını bilerek, insanlığın kaderini belirleyecek tartışmalar gerçekleştirdik. Burada sözleştik. Bunun kararını ve perspektifini ortaya çıkardık. Burada yeni insandan yeni topluma, yeni zihniyet yapısından yeni örgüt yapısına, ideolojik esaslardan duygu gücüne, doğa-insan ilişkisinden kadının çok somut güncel görevlerine kadar birçok konuyu tartıştık. Tartışıklarımız sadece bir planlama ve proje geliştirmekle sınırlı kalmadı, bunun önemi kadar, bunu pratikte sahiplenmenin, gerçekleştirmenin tutarlılığını göstermeye çalıştık. Biz, kendi öz gücümüzle ve bilincimizle yeni bir zihniyeti hangi esaslara oturtacağımızı tartıştık. bunu tartıştığımız kadar, bu yönlü kararlaştık da. Bu yönlü bir özgüven oluşturduk. Bu Konferansta ulaştığımız düzeyin pratikleşmesi bu anlamda çok önemlidir. Gittiğimiz her sahada, bu öz güvenle, bu öncülük misyonuyla değişimin yaratıcılığını sadece söylem ve karar düzeyiyle değil, bir bütün duruş ve davranışlarımızda, yaşamı algılayışımızda, yaşamı karşılama düzeyimiz ve gücümüzle ortaya koyabilmeliyiz. Burada tartışıklarımızın, burada kararlaştırdıklarımızın bağlayıcılığı ve tutarlılığı da buradadır. Bu anlamda bunun ısrarlı bir mücadelecisi olacağımıza inanıyoruz. Her koşulda yaşamı yeniden yaratırken kadınların, insanlığın acılarını hissederek ve çok somut olarak içinden geçtiğimiz sürecin yakıcılığını, halen üzerimizde bulunan tehlikelerin varlığını bilerek; bunun yaşam sorumluluğunu, bunun aşılmasında öncülük misyonumuzu, bu misyonu gerçekleştirebileceğimiz

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

ısrarı ve yaratıcılığı göstermemiz gerektiği açık. Bunu, her arkadaşın gerçekleştireceğine olan inancımız büyüktür. Bu anlamda, Önderliğin çiçekle bize yürek dokunuşunu, yürek birlikteliğini, biz Önderliğin gerçekleştirmek istediği yaşamı, gerçekleştirmek istediği paylaşımları, gerçekleştirmek istediği barışı, adaleti, gerçekleştirmek istediği akli ve duyguyu bu Konferansta ulaştığımız kararlaşmayla karşılayacağız. Büyük yanıt, bu olacaktır. Kendimize saygının gereği, Önderliğe bağlılığın gereği, yaşamı sevmenin ve paylaşımın gereği de budur. Bu çerçevede elbette ki bu yeni sürecin yükledikleri çok ağır, ama bir o kadar da gerçekleşme düzeyi, artık bir hayal olmaktan çıkmıştır. Paylaşımın, adil olmanın, bu anlamda birbirine anlam yüklemenin mekanı sadece çok özgür koşullar değildir. Önderliğin en fazla vurgu yapmak istediği budur. Önderlik, “zamanı anlamak” derken, bu noktadan yaşamın değerini, zamanı anlamının değerini bir kez daha bize hissettirmek, göstermek ve belki de bir kez daha bunun yakıcılığıyla sarsılmamızı sağlamak istiyor. Böyle bir anlam çıkarmak, böyle bir anlam yüklemek sanıyorum en doğrusu olacaktır. O temelde, ulaştıklarımız sadece bazı sonuçlar, kararlar ve planlamalar değil, böyle bir bilince ulaşmak, bunun gereğini hissetmek ve gerçekten birbirimize verebileceklerimizi yarına bırakmadan; adaleti, paylaşımı, büyümeyi yarına bırakmadan, sanki farklı bir mekana ait kavramlarmış, olgularmış, güzelliklermiş gibi görmeden, birbirimize verebilmek, birbirimizi belki de bundan mahrum bırakmamak en doğru yaklaşımdır. Bunun çok önemli olduğuna inanıyoruz.

KADEK’in Değişimi Başarması, Kadının Değişime Katkısıyla Olacaktır

Çok temel tartışmalar yürüttük; felsefik, siyasal, örgütsel-ideolojik boyutta tartışmalarımız oldu, fakat anlam yanının büyüklüğünden dolayı ya da Önderliğin geliştirdiği zihniyetin ilk adımı olarak anlamın değerini görmek gerektiğinden, bu yanını koymayı daha doğru bulduk. Bu, daha anlamlı olacaktır. Bu çerçevede, yeni görevlere artık akmaya, onları üstlenmeye hazır olduğumuza inanıyoruz. Bunun büyük coşkusuyla Önderliğin gönderdiği çiçeğe, Önderliğe, yaşama, özgürlüğe anlamı böyle yaratarak cevap olacağımıza inanıyoruz. Bir bütün olarak KADEK yapısı, bu Konferansa çok büyük bir anlam biçmektedir. Çünkü kadının değişim iradesi, KADEK’in değişim iradesi olacaktır. Bunu geçmiş pratik deneyimlerimiz çok açık ortaya koydu. Kadının ister olumluluk ve güzellik adına, isterse de düşüş adına ortaya koyduğu her davranış ve tutum yaşamı, mücadeleyi belirliyor. Bu anlamda, KADEK değişim gücünü, değişimin moral yanını ve bunun yaşamsallaşma düzeyini bu Konferansla, kadının ortaya koyacağı tutumla gerçekleştirecektir.

PJA IV. Konferans Tartışmaları

Geldiğimiz sahalardan da bir bütün arkadaşların büyük umudu buydu. Görevlere böyle bir öncülük misyonumuzun olduğunu bilerek yüklenmemiz gerekiyor. Görevlerimizi bu anlamda yerine getirmenin tutarlılığını korumamız, bunun ısrarını, büyük sağduyusunu, irade ve direnç gücünü göstermemiz gerektiğini bilmemiz gerekir. Şunun da bilinmesinde yarar var; **KADEK'in değişimi başarması, kadının değişime katkısıyla olacaktır.** Önderliğin gerçekleştirdiği zihniyet temelinde yeni insanı, bilinci ve örgütü yaratmak kadının ortaya koyacağı tutumla gerçekleşecektir. Bunu böyle bilmemiz gerekiyor. Bu anlamda, Konferansımızın sadece Kadın Özgürlük Hareketi'ni bağlayan yanından çok, Kürt ulusal mücadelesini, Kürt halkının geleceğini belirleyen bir yanı var. Bu temelde, görevlerimize sahip çıkacağımız inancını taşıyoruz. Konferansımız bunun büyük tartışma düzeyini ortaya çıkardı. Bunun bilincini, karar düzeyini ortaya çıkardı. Biz gideceğimiz her sahada bunun büyük temsilini sağlayacağımıza inanıyoruz. Kadınlar olarak halkımızın acılarına çözümler yaratabileceğimize, onların beklentilerine cevap olabileceğimize inanıyoruz.

Bu Konferans, aynı zamanda halkla, kadınla buluşmaydı. Sürece böyle giriş yaparken, elbette ki, üzerinden kendimizi bağımsız bir iradeye kavuşturduğumuz büyük bir mirasımız var. Böyle bir düzeye ulaşmak, hepimizin büyük özlemi ve hasretiydi. Böyle bir düzeye ulaşmanın mutluluğunu ve sevincini yaşarken, bizi bu düzeye getiren ve mirası yaratan değerlerimizi unutmamak, bunun asla ve asla inkarcılığına düşmemek gerekiyor. Bu bilinç ve sorumlulukla yeni misyonumuzu ve yeni kimliğimizi sahiplenmemiz gerekiyor. Bu değerleri yaratanları unutmadan, onları yaşamımızda, mücadelemizde ve her an yüreğimizde yaşatmamız gerekiyor. Onlara büyük bağlılık, büyük saygı gücünü göstererek yaşatmanın, değer biçmenin gerekliliğiyle, yaşamak istedikleri bu düzeyi çok anlamlı kılarak ve bundan sonrasına taşıyarak gerçekleştirmemiz gerekiyor. Bu uğurda şehit verdiğimiz, yitirdiğimiz birçok yoldaşın bugün bu düzeyi görmesini hepimiz çok isterdik. Bu hissi hiçbir zaman unutmadan, onlara karşı sorumluluğumuzun da ahlaki, vicdani ve duygusal boyutu olarak değerlerimizi ve mirasımızı, geleneklerimizi ve mücadele gerçekliğimizi sahipleneceğimizi belirtiyoruz. Bu anlamda, kapsamımızı büyütmemiz gerekiyor. Önderlikle buluşmayı şimdi çok daha özgür, bağımsız ve kendin olma bilinciyle gerçekleştirebileceğimiz bir kapsam yaratmış bulunmaktayız. Bu anlamda, Önderlikle şimdi arkadaş olabilmemizin gücüne biraz ulaşabildiğimizi, Önderliği gerçekten yaşamın her sahasında, her anında yirmi dört saat hissederek bu çiçeğe, bu yoldaşığa, bu yalnızlığa yanıt verebileceğiz. Bu çerçevede büyük bir coşkuyla, irade gücüyle, kimlik gücüyle ortaya çıkardığımız tartışma ve tamamladığımız konferansımızla Önderliğimize

PJA IV. Konferansı Tartışmaları

ve yoldaşlarımıza, halkımıza, Partimize büyük bir cevap oluşturduğumuzu, büyük bir umut ve moral gücü olduğumuzu söyleyebiliriz.

Çok zengin bir bileşimimiz vardı. Değişik sahalardan kadın yoldaşların, yine erkek yoldaşların katıldığı bir tartışma gerçekleştirdik. Bu zengin bileşimle Konferansımızı tamamladık. Kendi kimlik yaratımımızda, yeni bir aşamaya girdiğimiz bu Konferansla artık sürece katılıma hazır olduğumuzu belirtiyor, bir bütün arkadaşlara katılımlarından ve katkı düzeylerinden dolayı teşekkürlerimizi belirtiyoruz. Bu, büyük bir güç ve moral oldu. Yine bu Konferansın ortaya çıkardığı coşkuyla, Konferansımızın Partimize ve halkımıza kutlu olmasını diliyoruz. Konferansımızı tamamlarken, bir kez daha Önderliğin kadın yoldaşları olarak, ona layık olacağımızı, onu artık yalnız bırakmayacağımızın kararlılığına ulaştığımızı belirtmek istiyoruz. Bir bütün mücadelesine, kadınla arkadaşlığına anlam verebilecek bilinci yakaladığımızı söylüyor, Önderliğimize büyük özlem ve sevgilerimizi bu Konferansın yaratacağı cevapla iletiyoruz. Bir kez daha şehitlerimizi, bizi bugüne getiren yoldaşlarımızı, yitirdiğimiz değerleri saygıyla anıyoruz.

4. Kongremizin şiarı “Özgürlükte ısrar ve açılımdı”. Bu Konferansımızın da ısrarı ve şiarı, **“Çiçeğimizi istiyoruz ve alacağız!”** olacaktır. Çiçeği isteme ısrarımız, kadın özgürlük mücadelesini, onun bağımsız iradesini büyütme, yükseltme ısrarımız olacaktır. Bu konferans, bu anlamda bir sözleşmedir. Çiçekle, özgürlükle ve Önderlikle sözleşmedir. Bir kez daha, bu Konferansın tüm yoldaşlara, Partimize ve halkımıza kutlu olmasını diliyor; Önderliğimize büyük selam ve saygılarımızı iletiyoruz. Bir bütün şehitlerimizi, değerlerimizi saygıyla anıyor ve bir kez daha, **ÇİÇEĞİMİZİ İSTİYORUZ VE ALACAĞIZ!** diyoruz.

Biji Serok APO!
PJA Meclisi

